Tüm mutlu sonlar beyaz atlı prensler için değildir
Bazen kızı kötü adam kazanır

MİLYON DOLARLIK YALAN

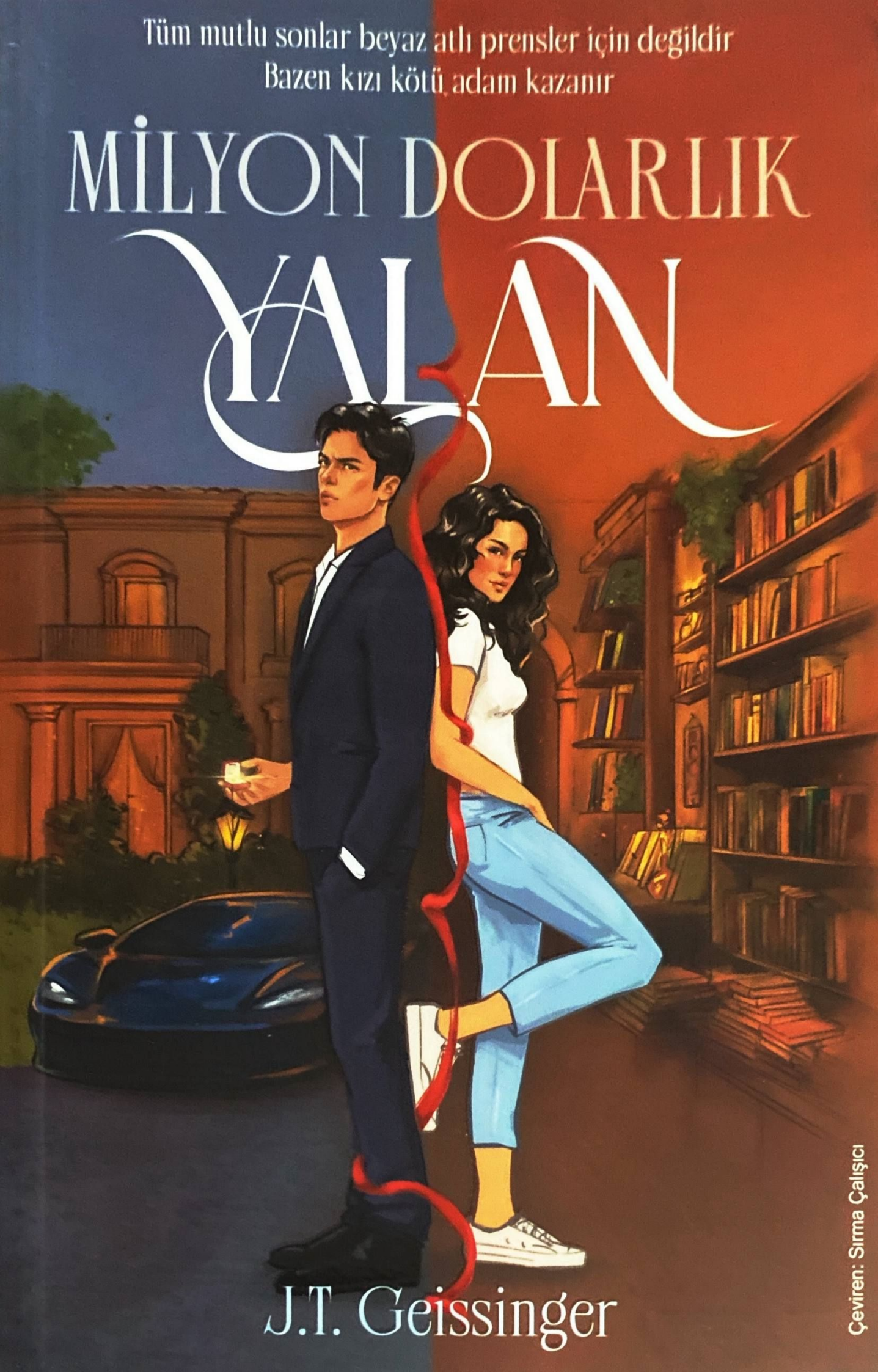

J.T. Geissinger

Çeviren: Sırma Çalışıcı

BİR DAHA HİÇBİR ŞEYDEN KORKMANA GEREK YOK. ÇÜNKÜ ARTIK BENİMSİN.

Callum McCord aile mirasından men edilmemek için en kısa zamanda evlenmek zorundaydı. Gözüne, iflasın eşiğindeki bir kitapçıyı işleten Emery'yi kestirmişti. Genç kadın umutsuz durumda olsa da hiç kolay lokma değildi ve ona ne sunarsa sunsun evlenme teklifini kabul etmemekte direniyordu. Ama Callum'un bugüne dek istediğini alamadığı olmamıştı.

Başlangıçta basit bir anlaşma gibi görünen bu evlilik ikili arasında beklenmedik bir tutkuyu ateşleyecek, Emery her geçen gün Callum'un karanlık dünyasına bir adım daha yaklaşacaktı. Hayatına ansızın giren bu gizemli yabancının sırlarını aydınlatma cazibesi ise direnemeyeceği kadar güçlüydü.

Ama Emery her sözün ardında bir yalan, her dokunuşun altında tutkulu bir tehdit yattığını keşfettiğinde bu işe kalkıştığına pişman olacaktı. Callum'un iyilik timsali olmadığını en başından beri biliyordu ama ukala milyoner maskesinin altında bulacağı gerçek, en kötü kâbuslarından bile daha tehlikeliydi.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

ISBN: 978-625-5841-32-2

www.indigokitap.com

9 786255 841322

indigo

/indigokitap
/indigokitap
/indigokitap

J.T. Geissinger

MİLYON DOLARLIK YALAN

Çeviren: Sırma Çalışıcı

İNDİGO KİTAP

Beyaz şövalyeme. Elf kraliçen seni seviyor.

Sevdiğin şeyi bul ve seni öldürmesine izin ver.
(Charles Bukowski'ye atfedilse de ona ait bir söz değildir.)

Çalma Listesi

"Killer" Valerie Broussard
"Big Bad Wolf" Roses & Revolutions
"I Want To" Rosenfeld
"Devil Devil" MILCK
"Animal" AG, MOONZz
"Devil I Know" Allie X
"Bad Guy" Billie Eilish
"Secret" The Pierces
"Lunatic" UPSAHL
"Watch Me Burn" Michele Morrone
"Choke" Royal & the Serpent
"Monsters" Ruelle
"Joke's on You" Charlotte Lawrence
"A Little Wicked" Valerie Broussard
"SHE" Winona Oak
"Goddess" Jaira Burns
"Wicked as They Come" CRMNL
"Trustfall" Pink

Bir

Sarı balonlar ValUBooks'un açık cam kapıları üzerinde neşe saçan bir kemer gibi sallanırken sürekli bir müşteri akışı da ruhumu, ailemin mirasını ve kurmaya cesaret edebildiğim her hayali öldürme yolunda mutlu mutlu ilerliyordu.

"O kadar da kötü değil," dedi Viv neşeyle.

Kızıl sarı saçlı, çilli, tatlı çalışanım kitapçının vitrininde yanımda duruyordu ve birlikte dışarıdaki insan kalabalığının baş düşmanımın zaten kabarık olan banka hesabını şişirmek için yol almasını izliyorduk.

Rakibim derdim ama ortada rekabet falan yoktu. ValUBooks, ülke çapında binden fazla başarılı perakende satış noktası işleten ve otuz binden fazla kişiyi istihdam eden milyar dolarlık bir Fortune 500 şirketiydi.

Benim şirketim Lit Happens'ın sadece bir şubesi, on beş çalışanı vardı ve mal varlığımız içeri girip çıkan sokak kedileri ile bir keresinde şehir sağlık müfettişi kitapçının içindeki küçük kafenin yıllık teftişini yapmak için geldiğinde patlayan,

şeytan tarafından ele geçirilmiş eski bir espresso makinesinden oluşuyordu.

"Elbette. Beyin tümörünün o kadar da kötü olmadığı gibi," diye mırıldandım.

Viv bana bir bakış atarak yüz ifademi inceledi, sonra tekrar güneşli temmuz sabahı manzarasına dönüp beni rahatlatma çabalarını sürdürdü.

"Bu kadar depresif olma. Bugün açılış günü. Elbette çok yoğun olacaklar. Yarın daha sakin olacağına bahse girerim. Gelecek hafta ise tamamen ölü olacak."

Tıpkı benim işim gibi ölü. Tıpkı geleceğim gibi ölü. Tıpkı altı ay önce erkek arkadaşım Ben'in aniden aramızdaki ilişkinin bittiğini ilan etmesiyle birdenbire durma noktasına gelen aşk hayatım gibi ölü. Sonra da sanki kaçmaya çalıştığı bir alacaklıymışım gibi numaramı engellemişti .

Ne olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Onunla konuşmak için evine gittiğimde karşı komşusu taşındığını söylemişti.

Ne bir adres bırakmıştı ne de ev sahibine haber vermişti. Kanundan kaçan bir suçlu gibi çekip gitmişti.

Muhtemelen hayatımın sona ermek üzere olduğuna dair bir önsezisi vardı ve banka iflasıyla kendinden nefret etmenin derinliklerine benimle beraber sürüklenmek istememişti.

"Aman Tanrım. Kanal 4 Haberleri gelmiş!" Korkuyla otoparka girmekte olan, tavanına uydu anteni takılı mavi-beyaz minibüsü işaret ettim.

"Belki gaz kaçağı vardır," dedi Viv umutla.

Dudaklarımı büktüm. "Teşekkürler ama basın gaz sızıntısını haber yapmak için gelmez. Büyük açılışın haberini yapmak için geldikleri belli."

"Belki *büyük* bir gaz kaçağı vardır. Belki de bina boşaltılmak üzeredir. Belki ValUBooks patlayacaktır!"

Özetle Viv böyle birisiydi. Küçük Bayan Neşe Kaynağı bardağın her zaman dolu tarafından bakardı, bir felaket kapınıza dayandığında bile.

Tam tepemizden atmosfere giren devasa asteroidin dünyadaki bütün yaşamı yok etmek üzere olduğunu söylesem, öbür dünyada en azından gelir vergisi ya da internet trolleri olmadığına dair neşeli bir şeyler söylerdi.

"Burada akıl sağlığım dışında hiçbir şey kaçak yapmıyor. İçkiye ihtiyacım var."

Umutsuzca vitrinden uzaklaşıp karşı tarafa, kasanın bulunduğu tezgâhın arkasına geçtim. Altından bir şişe viski çıkardım. Viv güzel yüzünü buruşturup beni izlerken kapağını açıp şişeden bir yudum aldım.

"İçki içmek için biraz erken değil mi, Em?" dedi çekinerek.

"Beni yargılama. Hayatım parçalanıyor. Çözüm içmekte."

"Çözüm hiçbir zaman içmekte değil. Özellikle de cuma sabahı saat onda."

"Hah! Dedi sorunları olmayan çocuk."

Bu lafıma gücenmişti. "Yirmi yaş çocuk olmuyor."

"On yıl sonra gel, o zaman konuşalım."

Şişeden bir yudum daha alıp kapağını kapadıktan sonra tezgâhın altına geri koydum. Çünkü genç ve hayattan bıkmamış çalışanımın haklı olduğunu asla yüksek sesle kabul etmeyecek olsam da haklıydı. Saat on içmek için çok erkendi.

Gerçekten başlamak için öğlene kadar bekleyecektim.

Kitapçının ön kapısı açıldı. USC logolu altın sarısı bir kapüşonlu, yırtık kot şort ve terlik giymiş bronz bir esmer güzeli panikle içeri daldı.

"Emery! Aman Tanrım, *basın* gelmiş! Minibüsü gördün mü? Kalabalığı gördün mü? Otoparkta kaç araba olduğunu gördün mü? *Sokağın* aşağısına park etmek zorunda kaldım, o kadar kalabalık!"

"Belki isterinin dozunu azaltmalısın," diyen Viv, Louis Vuitton çantasını tezgâhın üzerine fırlatarak bana doğru hücum eden Harper'a kaşlarını çatmıştı.

Harper onu görmezden geldi. Beni omuzlarımdan tutup sarstı.

"Bu işi kaybedemem, Em. Maddi durumumu biliyorsun. Chad'in beni mahvettiğini biliyorsun. Başka bir işte asla çalışamayacağımı biliyorsun çünkü iş ahlakım yok!"

"Kolumu morarttığın ve karşılığında sana dostça bir tokat atmak istememe neden olduğun dışında hiçbir şey bilmiyorum." Tezgâhın altına uzanıp viskiyi aldım. "Al bakalım. Bu iyi gelir."

Harper viskinin kapağını açıp bir yudum aldığında Viv öfkeyle ellerini havaya kaldırdı.

"Buralarda sağlıklı stres yönetimi becerileri olan kimse yok mu?"

"Bizim okula gittiğimiz karanlık çağlarda bunu öğretmiyorlardı. Şimdi bir işe yara, Vivienne. Yandaki düşman kampına git, etrafa bir göz at ve rapor ver."

"Ne aramam gerekiyor?"

"Bu piçlerin kapatılması için mahkemeye yasa ihlali olarak sunabileceğimiz herhangi bir şey."

"Ya hiçbir şey bulamazsam?"

"Kaymış gibi yap. Düş ve bir kemiğini kır. Olay çıkar. Ve kan aktığından emin ol! Haber muhabirleri etrafta kan olunca çok sevinir," diye araya girdi Harper.

Viv iç çekti ve başını iki yana salladı.

"Şaka yapıyor," dedim.

"Hayır, yapmıyorum!" diye ısrar etti Harper. "Bu ölüm kalım meselesi, kızlar! Ben otuz yaşında, pazarlanabilir hiçbir becerisi olmayan, kırk bin dolar kredi kartı borcu ve her şeye alerjisi olduğu için ayda en az bir kez acil servise giden bir çocuğu olan bekâr bir anneyim. Bu işi *kaybedemem*. Eğer ciddi bir şey yapmazsak, ValUBooks bizim sonumuz olacak."

Kolunu ön pencereye doğru savurdu ve "Şu kalabalığa bakın!" diye feryat etti.

Harper üzüldüğünde hep böyle abartılı davranırdı. Yıldız oyun kurucuyla evlenmek, ondan bir çocuk doğurmak ve kocasının tek eşlilik anlayışının hoppa genç kızlardan oluşan dönüşümlü bir liste olduğunu keşfetmek için okulu bırakmadan önce üniversitede tiyatro eğitimi alıyordu.

Şişeyi ondan aldım ve tezgâhın altına geri koydum. Daha fazla içmesine izin verirdim ama benim de ihtiyacım vardı.

Harper'ın nefes alış verişlerinin üzerinden bir erkek sesi, "Günaydın hanımlar," diye seslendi.

Ön kapıda duran Bay Murphy hepimize başıyla selam verdi.

Aslen Bronxlu emekli bir edebiyat öğretmeniydi ve eşi geçen yıl vefat etmişti. Kitapçıyı ben devralmadan önce uzun süredir müdavimizdi ve babam öldükten sonra işe aldığım ilk çalışandı.

Bana göre her iyi kitapçıda en az bir kedi, kıvrılmak için gizli köşelere saklanmış birkaç rahat koltuk ve tam olarak ne aradığınızı bilen aksi biri olmalıydı.

Bay Murphy bizim aksimizdi.

"Ah, Murph," diye haykırdı Harper. "Gördün mü? Mahvolduk!"

Bay Murphy kapıyı arkasından kapadı ve Harper'ı çelik mavisi bakışlarında hoşnutsuz bir ifadeyle inceledi. Hiçbir şey onu duygu gösterilerinden daha fazla rahatsız edemezdi.

Harper'ın çıkışını görmezden gelerek kitapçının diğer tarafındaki espresso makinesine doğru ilerledi. Gıcır gıcır beyaz gömleği, plastik cep koruyucusu ve kemik çerçeveli gözlüğüyle 1950'lerden fırlamış bir roket bilimci olabilirdi.

Kısa kesilmiş gri saçları ve normal insani duyguları küçümsemesi bu izlenimi daha da güçlendiriyordu.

"Murph, bugünkü programda sen yoksun," dedim.

"Harper da yok," diye cevap verdi metanetle, kendine kahve hazırlarken. "Ya da otoparkta bir suçlu gibi sinsice dolaştığını gördüğüm Taylor."

Taylor, vücudunun her yerinde en sevdiği kitap alıntılarının dövmeleri, çok sayıda yüz piercingi ve hınzır bir mizah anlayışı olan oyun hastası çalışanımdı.

O da muhtemelen hepimizle aynı sebepten buradaydı.

Ortak kaderimizin acısını paylaşmak için.

Tam vaktinde ön kapı tekrar açıldı ve Sabine geldi.

Sabine, parlak altın sarısı saçları, iri mavi gözleri ve diş macunu reklamından fırlamış gibi duran dişleriyle tam bir Kaliforniya sahil kızıydı. Ancak neşeli görünümünün aksine etrafına genellikle liderleriyle ilişkilendirilen türden karanlık bir güç yayıyordu.

Karşı konulmaz bir birleşimdi. Onun ayaklarına kapanan kaç erkek gördüğümü sayamazdım bile.

İçeri girdi ve delici bakışlarıyla beni bir kez daha süzdü. "Hey, Em. Nasılsın?"

Gülümsedim. "Kim, ben mi? Küçük bir sinir krizinin tam ortasındayım. Endişelenecek bir şey yok."

"Günaydın Sabine," diye seslendi Murph omzunun üstünden.

"Günaydın Murph. Viv, Harper. Herkes ne yapıyor burada?"

Murph dönüp gözlüğünün üstünden ona baktı. "Belli değil mi? Titanik'in güvertesindeyiz, buz gibi suya batıp boğulmadan önce orkestranın çaldığı müziği dinliyoruz."

İç karartıcı metaforlar konusunda hep çok başarılıydı.

"Kimsenin boğulduğu yok!" dedi Viv öfleyerek. "Aşırı tepki veriyorsunuz. Lit Happens kırk yıldır bu toplumun temel dayanaklarından biri. Yani, burası..." Bir benzetme yapmak için çabaladı, sonra beni işaret etti. "Neredeyse Emery'nin bekâr kaldığı süre kadardır var."

"Affedersin ama altı ayla kırk yıl bir değil."

Sabine kıkırdadı. "Belki senin için değildir."

Telefon çaldı. Büyük bir özel sipariş verecek bir müşteri ya da belki de hiç bilmediğim garip bir büyük teyzeden bana miras kalan milyarları haber vermek için arayan uzun zamandır kayıp bir akraba olduğunu umarak aceleyle açtım. Ama telefonu açtığımda tanıdık bir ses duymak beni şaşırtmıştı.

"Ah, ne iyi, seni yakaladım," dedi dükkân sahibi kendine özgü Boston aksanıyla.

"Selam Bill." Kimsenin çok yakınımda olmadığından emin olmak için çaktırmadan arkama baktım, sonra yüzümü duvara dönüp sesimi alçaltım. "Kira çeki tahsil edildi, değil mi?"

"Evet, bozdurdum. İki kez denedikten sonra."

Yüzümü buruşturdum, sonra tırnağımı yemeye başladım. "Kahretsin. Çok özür dilerim. Ekonomi, enflasyon ve pandemi krizinin devam eden etkilerinden dolayı son zamanlarda işler biraz sıkışık..."

Sözünü kesti. "Hayır, hayır, tamamen anlıyorum. Satış sektöründeki herkes için zor zamanlar olduğu kesin."

"Aslında bu yüzden arıyorum," diyene kadar yarım saniyeliğine rahatlamıştım.

Sesinin tonu nabzımı hızlandırmıştı. "Nasıl yani?"

Boğazını temizledi. "Şey, şu anki kira sözleşmemiz yakında bitecek..."

Olamaz. Tanrım, hayır. Sakın bana bunu yapayım deme.

"...ve bildiğin gibi birkaç yıldır kiraya zam yapmadık..."

Sakın, Bill. Lütfen söylemek üzere olduğunu düşündüğüm şeyi söyleme.

"...ancak ValUBooks'un mahalleye taşınmasıyla birlikte sizinki gibi daha küçük mülklerin metrekare başı değeri daha da artacak. Bu yüzden korkarım bir zam olacak."

Sessizliğim ona fazla gelmiş olacaktı ki, "Eylül'ün başından itibaren kiranız iki katına çıkacak," dedi utangaç bir tavırla.

"İki katı mı?" diye bağırdım tezgâhın üzerinde uyuklayan tombul turuncu kediyi ürküterek. "Bana ayda *yirmi bin dolar* kira ödememi istediğini mi söylüyorsun?"

En azından utanmış gibi görünme nezaketini gösterdi. "Beş yıldır zam yapmadım. Önceki beş yıl da öyle geçmişti. Fiyatları mevcut piyasa değerine getirmemiz adil olur."

Her şey adil olsaydı en başta babam hiç ölmezdi demek istedim.

Her şey adil olsaydı annem ben henüz on yaşındayken meme kanserine yenik düşmezdi.

Her şey *adil* olsaydı aile işini sürdürebilmek için üniversiteyi bırakmak zorunda kalmazdım. Şu an son nefesini veren iş için.

Ama sadece gözlerimi kapayıp yavaş bir nefes aldım. "Geçinmek için bu işletmeye bel bağlayan insanlar var, Bill."

"Geçinmek için benim işletmeme bel bağlayan insanlar da var. Gerçekten üzgünüm, Em. Bu kişisel bir şey değil."

"Aslında bu olabildiğince kişisel," diye karşılık verdim yüzüm alev alev yanarken.

"Bak. Sen bir işkadınısın. Neyin nasıl olduğunu bilirsin. Sadece güçlü olan hayatta kalır."

"O dediğin iş değil, bir Bruce Springsteen şarkısı."

"Aynı şey."

"Bana biraz daha erkenden haber verebilirdin!"

"Verseydim bir şey değişir miydi?"

Gözlerimi kapayıp yenilgiyle nefes verdim. Bana bir yıl önceden haber verse bile yeni kirayı ödeyemeyeceğimi ikimiz de biliyorduk.

O anda otoparkta toplandığını fark etmediğim bir bando takımı Rolling Stones'un "Start Me Up" şarkısını coşkuyla söylemeye başladı.

"Bu gürültü de ne?" dedi Bill.

"Hayatımın bitişinin sesi." Tezgâhın üzerindeki turuncu kedi onu rahatsız ettiğim için öfkeyle bana bakarken küfredip ahizeyi çat diye kapattım.

Taylor kapıdan içeri dalarak aceleyle Sabine'i bir kenara ittirdi.

"Hey!" dedi Sabine sinirle. "Kör müsün buradayım!"

Taylor onu görmezden gelip birkaç büyük adımda yanıma geldi ve ellerini tezgâhın üzerine vurdu.

Bana doğru eğilip öfkeli bir ifadeyle, "Starbucks'ları var," dedi. "Starbucks'ları var. Siktiğimin *Starbucks*'ı, şu şerefsizlere bak sen!"

Piercing ve dövmelere olan düşkünlüğünün yanı sıra Taylor küfürbazlığıyla da bilinirdi ve bu onda sevdiğim pek çok şeyden biriydi.

"Bunu zaten biliyorduk, Tay. Gazetede yazdı."

"Taylor, bir işe yara ve yan dükkâna gidip bir şeyler yak. Tercihen romantizm bölümüne," dedi Murph.

"Aşk romanlarını kötüleme, Murph! Geçen yılı sağ atlatmamı sağlayan tek şey onlar!" diye tersledi Harper.

Taylor sırıttı. "Evet, o ve pille çalışan oyuncak koleksiyonun."

Harper ellerini beline koyarak ona dik dik baktı. Sabine güldü. Murph'ün yüzü kızardı. Ben de tekrar şişeye uzandım çünkü belli ki çok uzun bir gün olacaktı.

Tam viski boğazımdan aşağı yakarak ilerlerken vitrinlerin arasından bir adam gözüme çarptı.

Balonlardan oluşan kemer tarafından kısmen gizlenmiş, ValUBooks'un girişinin dışında hareketsiz duruyordu. Herkesten bir baş daha uzundu, kitapçıma doğru bakarken kalabalığı ve bangır bangır çalan müzik grubunu görmezden geliyordu.

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Temmuz sıcağına rağmen deri ceketi ve kovboy çizmeleri de dahil olmak üzere tamamen siyah giyinmişti. Aynalı güneş gözlüğü sabah ışığını yansıtıyordu.

Yüzünü net olarak göremeyeceğim kadar uzaktaydı ama onda tanıdık bir şeyler vardı. Belki duruşu ya da boyuydu. Galiba onu daha önce bir yerde görmüştüm ama nerede olduğunu çıkaramıyordum.

Gözlerimi kısarak daha dikkatli baktım.

Siyahlı adam dönerek kalabalığın içinde kayboldu.

İki

Birkaç hafta sonra Küçük İşletmeler İdaresi ofisinde kibar bir hanımefendinin masasında oturmuş, işimin neden kredi çekmeye uygun olmadığına dair tüm nedenleri sıralamasını dinliyordum

Bankamdan da aynı şeyi duymuştum.

Ve kredi birliğimden de.

Tanıdığım tek zengin kişi, birkaç yıl önce piyangodan milyonlar kazanmasına rağmen hâlâ bir fakir gibi yaşayan çocuksuz, yaşlı komşum Maude'du. O kadar parayla ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama herkes gibi o da bana bir şey vermeye meraklı değildi.

Önümdeki kadına zaman ayırdığı için teşekkür edip sersemlemiş halde ofisten çıktım. Sonra arabayla sahile gidip park ettim ve kumlara doğru yürüdüm. Orada oturup boş boş mavi Pasifik'e bakarak Lit Happens'ı nasıl kurtaracağımı düşünmeye çalıştım.

Yeni bir dükkân kiralamak için şehrin her yerine bakmıştım ama karşılayabileceğim bir yer bulamamıştım. Ayrıca yeni bir

yere geçmek için giriş, çıkış ve güvenlik depozitosuna ihtiyacım vardı ki kirayı bile denkleştiremezken tüm bunlar benim için bir milyar dolarla eşdeğerdi.

On yıllık bir VW Jetta araba dışında elime biraz nakit geçsin diye satabileceğim hiçbir mal varlığım yoktu. Yaşadığım ev kiraydı, Los Angeles yaşamak için pahalı bir yer olduğundan maaşımın yarısından fazlası kiraya gidiyordu. Babam öldüğünde bana biraz para bırakmıştı ama bu paranın çoğu cenaze masrafları ile kitapçı için kara gün parası olarak kullanılmıştı.

Dolayısıyla o da şu an kuruşuna kadar tükenmiş durumdaydı.

Bir martı ayaklarımın dibine kondu. "Mahvoldum ben, küçük kuş," dedim ona üzgünce.

Daha az depresif birini bulmak için paytak paytak çekip gitmeden önce bana gözlerinde sıfır sempatiyle baktı.

Olası çözümler için bir saat daha kafa patlattıktan sonra pes ettim. Telefonumdaki uygulamadan işletmemin banka hesabını kontrol ettim.

Maaşları ödedikten sonra geriye bin dolar kalıyordu.

Kumdan kalkıp arabama doğru yürüdüm. Düşünceler başımı döndürüyordu ama kesin olan bir şey vardı: Çalışanlarıma bir an önce Lit Happens'ın kepenkleri indireceğini söylemem gerekiyordu.

Beverly Hills'teki Jameson's, yanında hiçbir garnitür servis edilmeyen yüz yetmiş gramlık bir bifteğin seksen dolar olduğu ve her garsonun dergi kapaklarındaki modeller gibi göründüğü havalı bir et lokantasıydı.

Madem sevdiğim bu insanları ateşe atmak zorundaydım, en azından bunu güzel bir yemek ve atmosfer eşliğinde yapabilirdim.

Banka hesabımda kalan bin dolar bu masrafı karşılardı.

Harper, Vivienne, Taylor, Sabine ve Bay Murphy masaya oturdu.

İçeri girdiğimizde herkesin başını kendisine çeviren topuklu ayakkabılar ve dar kırmızı bir elbise giymiş olan Sabine, barda ona salyalarını akıtarak bakan orta yaşlı işadamları grubunu görmüyormuş gibi davranıyordu.

Onun yanında Taylor, etrafına bakınırken huzursuzca masa örtüsü üzerinde ahenksiz bir ritim tutuyordu.

Murph kaşlarını kaldırmış, deri ciltli menüyü inceliyordu.

Bu sırada Harper bir tutam saçını parmağında döndürerek yakındaki bir masada oturan iri sarışın herife kirpiklerini kırpıştırıyordu.

Solumda da Viv oturuyordu, elini salladığım bacağıma koyup güven verici bir tavırla sıktı.

Genç ve yakışıklı bir garson masaya gelip bana samimiyetsiz bir ifadeyle gülümsemedi. "Herkes için kokteyl hazırlatayım mı?"

"Murph, masa için birkaç şişe şarap sipariş eder misin lütfen? Belki bir kırmızı ve bir beyaz."

Bana baktı. "Menüde üç yüz doların altında bir şey yok."

Taylor ıslık çaldı. Sandalyemden düşmemeye çalıştım.

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi gören Viv neşeyle, "Ben sadece maden suyu alacağım," dedi.

"Ben de votka martini alayım," dedi Murph ve menüyü kapatıp bir kenara koydu.

"İki olsun," dedi Harper.

"Üç olsun," diye ilave etti Sabine.

"Ben de bir tane alayım bari," dedi Taylor sandalyesinde arkasına yaslanarak. Dalgalı siyah saçları bir gözünün üzerine düşmüştü, sol burun deliğindeki ve kaşındaki gümüş halkalar ışıkta parıldarken garsona dik dik baktı; kimliğini sorması için ona meydan okuyordu.

Garson yalnızca, "Çok iyi, hanımefendi. Peki ya sizin için?" demekle yetinerek onu hayal kırıklığına uğrattı.

"Aynısından. Teşekkür ederim."

Garson gittiğinde hepimiz birbirimize baktık. Yemek salonunda konuşan diğer konukların sesi ve tepedeki gizli hoparlörlerden gelen zarif piyano müziği çok yüksek gibiydi.

Derin bir nefes aldım, cesaretimi topladım ve konuşmaya başladım.

"Eminim hepiniz bu yemeğin neyle ilgili olduğunu merak ediyorsunuzdur. Bildiğiniz gibi Lit Happens zor zamanlar geçiriyor. ValUBooks bütün müşteri trafiğini ele geçirdi. Starbucks'ları da var. Ve çiçek bölümleri. Ayrıca inanılmaz bir kahvaltı kafesi. Kitap seçkileri olağanüstü. Envanterleri çok büyük..."

Başımı eğip kucağımda kenetlediğim nemli ellerime baktım. Kalbim göğsümün içinde sıkışıyordu. Boğazımı temizleyerek devam ettim.

"Babam yıllar önce şirketi kurduğunda çok farklı bir dönemdi. İnsanların kitap satın alacağı internet yoktu. Dev perakende zincirleri yoktu. Kitap okumak için tabletler ya da cep telefonları yoktu. Kitapları her şeyden çok seven insanlarla dolu küçük bir yerel kitapçının müşterilerin her zaman isteyeceği şey olduğuna inansam da yanıldığım ortaya çıktı."

Başımı kaldırıp baktığımda herkesin sessizce bana odaklandığını fark ettim. Yüzlerindeki üzüntüyü ve pes edişi gördüm. Harper hariç; o paniklemiş görünüyordu.

Zaten biliyorlardı.

Boğazım düğümlendi. Gözlerim yaşardı. Elbette biliyorlardı, aptal değillerdi ya.

Buradaki tek aptal bendim.

Tam bir fiyaskoydum.

"Elimden geldiğince uzun süre dayandım. Sermayeyi artırmak için aklıma gelen her yolu denedim. Her türlü reklamı verdim ve kiralayacak daha ucuz bir yer aradım... ama işin aslı, bunu daha fazla sürdüremem. Bunun yaşanmasını engellemek için her şeyimi verirdim. İşe yarayacağını bilsem kendi kolumu bile keserdim." Sesim kısıldı. "Ama Lit Happens kapılarını artık kapatıyor."

Gözümden bir damla yaş kaçarak yanağımdan aşağı süzüldü. Utanarak parmağımla gözyaşımı sildim. "Özür dilerim, arkadaşlar. Hepinizin işinize ne kadar bel bağladığını biliyorum. Sizi yüzüstü bıraktığım için çok üzgünüm."

"Saçmalık," dedi Taylor hararetle.

Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda bana kaşlarını çatarak baktığını gördüm.

"Bu senin hatan değil. O koca götlü ValUBooks'un suçu. Neden başka bir kitapçının hemen yanına taşındılar ki? Sanki bizzat senin başarısız olmanı *istemişler* gibi!"

Başımı iki yana salladım. "Kişisel bir mesele değildi. Konum olarak harika bir yer ve ValUBooks da zaten son birkaç yıldır agresif bir büyüme stratejisi izliyor. Açıkçası çevrede daha önce açılmamalarına şaşırdım."

"Ama hemen yan dükkânımıza?" diye ısrar etti. "Çok boktan bir şey bu!"

"Sağlık sigortamız ne olacak?" diye sordu Harper kısık bir sesle.

Sabine ona sertçe baktı. "Başka bir iş bulana kadar satın alabileceğimiz devam sigortaları var."

Harper yalvarırcasına masanın etrafındaki yüzlere baktı. "Ama bu iki kat pahalıya mal olur, değil mi?"

"Son maaşlarımızı ödeyebilecek misin?" diye sordu Murph.

Yüzü ifadesizdi ama maddi durumu için endişelendiğini biliyordum. Emekli maaşı fazla değildi ve hiçbiri ucuz olmayan birkaç ilaç kullanıyordu.

"Evet, elbette," dedim boğazım düğümlenerek. "Ayrıca hepinize çok iyi referanslar, tavsiye mektupları, neye ihtiyacınız varsa vereceğim. ValUBooks muhtemelen hâlâ eleman arıyordur..."

Viv tekrar dizimi sıktı ve nazikçe, "Hiçbirimiz gidip de onlarla çalışacak değiliz, Em," dedi.

Diğerleri de ona katıldı ama ben yine başımı iki yana salladım. "Çalışmalısınız. Muhtemelen size benden daha fazla ödeme yapabilirler. Ayrıca hepiniz kalifiye elemansınız. En mantıklı seçim bu."

Garson beni daha fazla konuşmaktan kurtararak Viv için maden suyu ve bir tepsi kokteylle geldi.

Ben gözyaşlarına boğulma dürtüsüne karşı koyarken o sessizce içkileri dağıttı. Herkes içkisini alıp da garson gittiğinde kadehimi kaldırdım.

"Geleceğe. Fazlasıyla hak ettiğiniz kadar parlak olsun. Böylesine harika dostlar olduğunuz için bütün kalbimle teşekkür ederim. Aslında siz benim için arkadaştan fazlasınız. Siz benim ailemsiniz. Hepinizi seviyorum."

Bardağı dudaklarıma götürürken elim titredi.

"Ruhsuz şirketlerin ölümüne. Hepsi cehennemde çürüsün," dedi Taylor. Martinisinden bir yudum aldı, yutkunduktan sonra yüzünü buruşturdu. "Ha siktir, bunun tadı bok gibi. Bira söylemeliydim."

Diğer herkes içkisinden bir yudum aldı. Sonra Murph bardağını masaya koyarak bana baktı. "Peki ya sen, Emery? Sen ne yapacaksın?"

Titrek bir nefes aldım. "Açıkçası bilmiyorum. Son zamanlarda kitapçıyı ayakta tutmaya o kadar odaklanmıştım ki kendimi hiç düşünmedim."

Mesela yemek, kira, doğalgaz, faturalar, kredi kartı faturaları ve geri kalan her şey için nereden para para bulacaktım? Bunu düşünmek bile çok boğucuydu.

"Bir çaresine bakacağım," dedim iyimser görünmeye çalışarak.

Bay Murphy başını anlayışla salladı. "Kolay olmayacak ama bir yolunu bulursun. Her işin altından kalkarsın sen."

Zorla gülümsedim, desteği için minnettardım ve herkesi bu duruma soktuğum için kendimden nefret ediyordum.

Sohbet devam etti ama ben suçluluk ve utancın beni boğmasına engel olamadım. Keşke reklam konusuna daha çok önem verseydim ya da beklenmedik durumlara karşı daha hazırlıklı olsaydım, o zaman belki de bu duruma gelmezdik.

Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya ve şimdiki zamana odaklanmaya çalıştım ama omuzlarımdaki sorumluluğun ağırlığından kurtulamadım. Boğucuydu.

Hepsi benim hatamdı. Keşke yapabileceğim *bir şey* olsaydı...

Ama olmadığını zaten biliyordum.

Sona gelmiştik.

Ertesi sabah kitapçının arka tarafında tek başıma masamın üzerine çökmüş, gözlerim kapalı ve yanağımı her tarafa dağılmış, vadesi geçmiş faturalara bastırmış vaziyetteyken ön kapıdan birinin girdiğini duydum.

Sersemlemiş halde doğruldum. Yanağıma yapışmış bir fatura düştü ve yere doğru süzüldü.

"Merhaba? Kimse var mı?" diye seslendi bir süre sonra kalın bir erkek sesi.

Ellerimle saçlarımı düzelterek ayağa kalktım. Dün gece karanlıkta kanepemde sızana kadar ağlaya ağlaya içtiğim bir şişe ucuz şarap yüzünden akşamdan kalmaydım ve bu yüzden dengem bozuktu.

Kitapçının ön tarafına yürürken kendimi toparlamaya çalıştım, derin bir nefes aldım ve gülümsedim.

Kasanın yanında duran adamı gördüğümde gülümsemem soldu.

Uzun boylu ve şık bir adamdı, geniş omuzlarına tam oturan güzel bir gri takım elbise giyiyordu. Beyaz gömleğinin açık yakası güçlü, bronzlaşmış boğazını ortaya çıkarıyordu. Saçları ve gözleri koyuydu, keskin çenesi kirli sakalıyla gölgelenmişti.

Gördüğüm en seksi adamdı. Etrafını saran testosteron bulutu muhtemelen uzaydan dahi görülebilirdi.

Karanlık bakışları tepeden tırnağa üzerimde gezindi. Yemin ederim, sanki kıyafetlerimin altından çıplak bedenimi görebiliyordu. Ya da belki öyle olmasını umuyordum.

"Selam?" dedim soru sorar gibi.

"Günaydın."

Sesi alçak ve boğuktu Gözlerini benimkilere dikmişti ve hiç kırpmıyordu. Gülümsemiyordu.

Kadınlığım altı aylık uykusundan uyanarak bana bu adamın büyük kontrol sorunları olan, duygusal olarak ulaşılmaz bir tip gibi görünmesine rağmen onun tarafından mahvedilmeyi çok istediğini haykırdı.

"Evet, aydın bir gün. Çok aydın bir gün. Kesinlikle öyle." *Geveleyip durma, seni aptal!* Boğazımı temizleyip utancımı gizlemek için daha da geniş gülümsedim. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Başını yana yatırarak beni ölçüp biçti. Sanki birdenbire kendimi spot ışığının altında bulmuşum gibi hissettim. Baştan ayağa bütün vücudum ısındı. Sonra kitapçının etrafına bakınarak ilgiyle inceledi.

"Birbirimize yardım edebileceğimizi umuyordum. Size bir teklifim var."

Dikkatini tekrar bana çevirdiğinde, beni öylesine yoğun bir bakışla olduğum yere mıhladı ki beynimden vurulmuşa döndüm. "Teklif mi?" diye fısıldayabildim sadece ağzım kuruduğu için.

Sonra bir beyin anevrizması geçirerek oracıkta öldüm.

Yani bence kesinlikle ölmüş olmalıydım çünkü muhteşem yabancının ağzından duyduğum bir sonraki sözler, ancak tüm zihinsel işlevlerimin kalıcı olarak durduğu başka bir boyutta gerçek olabilirdi.

"Benimle evlenmenizi istiyorum," dedi gözlerimin içine bakarak.

Üç

Birkaç dakika boyunca beynim durdu.

Bana adımı sorsa hatırlayamazdım. Seks hormonları ışık hızıyla damarlarımda uğulduyor ve tüm atom altı parçacıklarımı o kadar yüksek frekansta titreştiriyordu ki muhtemelen bir neon tabelası gibi parlıyordum.

Sonra kafamdaki tüm dişliler yeniden çalışmaya başladı ve güldüm. "Çok komik. İyi şakaydı. Bunu sana kim yaptırdı? Sabine mi?"

Sabine'in tipine benziyordu. Güzel insanlar her zaman birbirlerine destek olurdu, şu bencil piçler.

"Bu bir şaka değildi."

Sanki ona hakaret etmişim gibi kızgınlıkla konuşmuştu. Gergin bir sessizlik içinde bana baktı, çenesinde bir kas seğirdi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Elbette. Şimdi de bana kitapçımı kurtarmaya yardım etmek isteyen milyarder bir kitapsever olduğunu söyleyeceksin," dedim alaycı bir tavırla.

"Doğru."

Bu saçma maskaralığa eşlik mi etsem, yoksa ona defolup gitmesini mi söylesem karar vermeye çalışırken öylece birbirimize baktık. Ama eğer giderse pahalı bir takım elbisenin içindeki o baskın cazibenin tadını daha fazla çıkaramayacaktım.

Belki bir iki dakikalığına ona ayak uydurabildim. Sadece zavallı, ihmal edilmiş kadınlığımın iyiliği için.

"Anlıyorum. Eh, evleneceksek sanırım adını bilmeliyim."

"Yani teklifimi kabul ediyorsun."

Gözünü kırpmadan bakması korkutucuydu. Bu seksi süper modelin ek işi suikastçılık mıydı, yoksa gözlerini kırpmadan bakmak dışında bir numarası yok muydu karar veremedim.

"Bana sadece adını söyle, lütfen."

"Callum McCord."

"Tanıştığımıza sevindim, Cal. Şimdi suç sayılacak kadar kötü bir komedyeni ihbar etmek için polisi arayayım mı yoksa gidiyor musun?"

Çenesindeki o kas yine gerildi. "İsmim Callum," dedi alçak bir sesle ve o karanlık, güçlü bakışlarıyla beni esir aldı. "Ve polisi aramayacaksın."

Bakışlarındaki yoğunlukta alışılmadık bir şey vardı. Tedirgin edici bir şey. Midem hafif bir korkuyla kasıldı.

"Tehlikede değilsin," dedi. Ön kapıya endişeyle baktığımı görmüştü.

Beni bu kadar kolay okuyabilmesine sinirlenerek gözlerinin içine baktım ve çenemi kaldırdım. "Bunun ne tür bir oyun olduğunu bilmiyorum ama oynamak istemiyorum. Kitap almak için gelmediysen şimdi gitmeni istiyorum."

"Buraya kitap almaya gelmedim. Sana bir anlaşma teklif etmek için buradayım. Benimle evlenirsen, kitapçının ne olursa olsun açık kalmasını sağlarım."

Sersemlemiş halde olanları anlamaya çalışırken bir adım geri çekildi. "Nasıl yani? Neden benimle evlenmek isteyesin ki? Ve kitapçımın kapanmasına nasıl engel olabilirsin?"

"Bunu gerçekleştirecek imkânlarım var. Seninle neden evlenmek istediğime gelince..." Bakışlarından kurt gibi bir açlık okunuyordu. "Seni ilginç buluyorum diyelim."

Eğer kadınlığım vücudumdan ayrılıp kendini onun yüzüne fırlatabilseydi, bunu yapardı.

Konuşmanın mutlak gülünçlüğüne ve bu adamın aklını kaçırmış olma ihtimali hayli yüksek olmasına rağmen kendimi kısa fitilli bir dinamit gibi hissediyordum.

Ama hâlâ haysiyetim vardı. Kadınlığım bu konuda ne derse desin, dizlerimin üzerine çöküp bir taşemen balığı gibi onun sikine yapışmayacaktım.

"İlginç mi? Beni tanımıyorsun. Daha önce hiç karşılaşmadık."

"Ama durumunu biliyorum. Bu durumu çözmek için her şeyi yapacağımı da biliyorum. Sanırım tam olarak, 'İşe yarayacağını bilsem kendi kolumu bile keserdim,' demiştin. Tanıdık geldi mi?"

Korku ve aşağılanma içinde derin bir nefes aldım. Bu piç dün restoranda beni gizlice dinlemiş! "Bu özel bir konuşmaydı. Dinlemeye hakkın yoktu."

"Arkanızdaki masada oturuyordum. Kulak misafiri oldum. Ampütasyona alternatif olarak beni ciddi olarak değerlendirmelisin."

"Bu çılgınlık."

"Hayır, sorunların çözümü. İkimiz için de."

"Ah, öyle mi? Senin gibi bir adamın ne tür sorunları varmış bakalım?"

Bakışları keskinleşti. "Benim gibi bir adam mı? Ne demek istiyorsun?"

Artık gerçekten sinirlenmeye başlamıştım. Şakacı atışmalara vardım ama bu durum iyice saçma bir hal almaya başlamıştı.

"Eğer egonu şişirme ihtiyacı duyuyorsan yanlış yere geldin. Ama eminim ValUBooks'ta narsisizm üzerine sana yardımcı olabilecek çok sayıda kitap vardır. Şimdi izin verirsen işimin başına dönmem gerekiyor."

Arkamı dönüp ofisime doğru yürümeye başladım ama Callum, "Sana on milyon dolar veririm," diye seslenince olduğum yerde kalakaldım.

Kalbim çarpmaya başladı. Ellerim titredi.

Bu çılgın piçin sesi gerçekten ciddi geliyordu.

Şaşkınlık içinde yavaşça dönüp gözlerimi kısarak ona baktım. "Affedersin, az önce sen..."

"Evet. On milyon dolar dedim."

"Kitapçımı kurtarmak için."

"Evet."

"Ve... seninle evlenmem için."

"Evet."

Ardından uzun, gergin bir duraksama yaşandı. Gözlerimi hızla kırpıştırdığım sırada bakışlarını üzerimden hiç ayırmadı. "Kusura bakma ama sen kafayı mı yedin?" dedim sonunda.

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Kafayı yemekten kastının ne olduğuna göre değişir. Ama teklifim konusunda ciddiyim. İzin verirsen birlikte yiyeceğimiz bir öğle yemeğinde sana detayları anlatayım?"

Eliyle pencereyi işaret etti.

Kitapçının önündeki kaldırımda lüks, şık ve gelecekten gelmiş gibi görünen siyah bir sedan duruyordu. Arka yolcu kapısının yanında gözlerini gizleyen koyu renk güneş gözlüğü takmış, siyah takım elbiseli bir adam duruyordu.

"Bu senin araban mı?"

"Benim."

"Şoförün mü var?"

"Evet."

Gözlerimi pencereden ayırıp Callum'a odaklandım. Ben onu dikkatle incelerken hareketsiz duruyordu. Durgun ve sakindi ama dışa yansıttığı kontrolünün altında kendisiyle içsel bir savaş yürüttüğüne dair garip bir hisse kapılmıştım.

Açıkçası bu ödümü koparıyordu. *O* ödümü koparıyordu.

Kimdi bu adam?

"Hiç tanımadığım biriyle arabaya binmem."

"Kaçırılmaktan mı korkuyorsun?"

Aklımdakini söylemesi ne kadar sinir bozucuydu. Sanki kafamın içindeymiş gibi. "Alay etme benimle," dedim.

"Öyle bir şeye cüret edecek değilim," dedi sakince.

"İşte, şimdi benimle alay ediyorsun."

Sanki benim kendimi koruma duygumun çocukça ve aşırı dramatik olduğunu düşünüyormuş gibi sol kaşı yukarıya doğru alaycı bir kavis çizdi ama konuştuğunda sesi hâlâ sakindi.

"Neden plakanın fotoğrafını çekip bir arkadaşına göndermiyorsun? Böylece parçalanmış cesedin yarın sabah bir çöp konteynerinde bulunursa polis katilini aramaya nereden başlayacağını bilir."

"Cesedimi attıktan sonra plakanı değiştirebilirsin."

"Hımm. Doğru dedin."

"Bilgin olsun, bu söylenecek en yanlış şeydi. Arabaya binmeyeceğim."

Cevap vermedi, sadece orada durup anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakarken aniden bütün bedenimin aşırı derecede farkına vardım. "Ne var?"

"Sadece insanlar bana pek hayır demez."

"'Pek' mi? 'Hiç' olmasın o?"

"Aynen öyle."

"Karın olacaksam buna alışsan iyi edersin," dedim arsızca.

Koyu renk gözleri parladı. "Bu evet mi demek oluyor?" diye sordu yavaşça.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Elbette hayır! Seninle on saniye önce tanıştım!"

"İzin ver, seni önce bir yemeğe götüreyim. Her şeyi açıklayayım. Sonra hâlâ ilgilenmiyorsan seni buraya geri getiririm ve bir saatten başka kaybın olmaz." Bakışları daha da keskinleşti. "Yoksa ajandanda daha önemli bir şey mi vardı?"

Evet, adam çok seksiydi düzenli olarak bam telime basacağını şimdiden anlayabiliyordum.

Onu düzenli olarak göreceğimden değildi. Çünkü teklifi çılgıncaydı ve büyük ihtimalle kendisi de çılgındı.

Ama bir öğle yemeğinden bir şey olmazdı. Hem acıkmıştım. Ayrıca beş parasızdım. Yapacak daha önemli bir şeyim de yoktu...

Kararımı vermiştim. "Arabanın ruhsatını getir. Ehliyetine de ihtiyacım olacak, böylece arkadaşıma ikisinin de fotoğrafını gönderebilirim. Tezgâhtaki su bardağını da al. Her yerine parmak izini bıraktığından emin ol."

İki kaşını da kaldırdığında gülümsedim. "Eğer cesedim bir çöplükte bulunursa, Bay McCord, hayatının geri kalanını hapiste geçirirsin."

Restorana gidişimiz garip bir sessizlik içinde geçti. Callum yüzüme bakarken ben de önüme odaklandım. Her kırmızı ışıkta arabadan atlamayı, çığlık atarak kaçmayı düşündüm. Beni koltuğumda tutan tek şey aşırı merakımdı.

"Benimle evlenmeni istiyorum."

Bunu gerçekten *demişti.*

En iyi arkadaşım Dani'ye anlatmak için sabırsızlanıyordum. Kafayı yiyecekti.

"Gerginsin."

İrkilerek yerimde sıçradım ve Callum'a bakmak için döndüm. Arka koltukta uzun bacaklarını genişçe açmış yanımda oturuyordu, yüzünde sanki bana saldıracakmış gibi yırtıcı bir ifade vardı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Nabzım hızlandı. Bacaklarımın arasında bir ateş yandı.

Lanet olsun, topla kendini!

Boğazımı temizledikten sonra sertçe, "Kitapçına gelip sana evlenme teklif eden iriyarı ve göz korkutucu yabancı gözlerini bir sonraki öğünüymüşsün gibi üzerine dikseydi sen de gergin olurdun," dedim.

Sesine karanlık bir tını karıştı. "Sana yemeğimmiş gibi baksaydım çoktan yemiş olurdum."

Vay be. Bu adam farklıydı. Kadınlığım, sakinleş ve inlemeyi kes.

"Bunun bana kendimi daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?"

Soruma soruyla karşılık verdi. "Göz korkutucu mu?"

Ona ters bir bakış attım. "İşte, yine egonu tatmin etmeye çalışıyorsun. Sana daha önce de söyledim, Cal, bunun için yanlış adrestesin."

Bakışları dudaklarıma kaydı. Çenesindeki o kas yine seğirdi. "Ben de sana daha önce söyledim, adım Callum. İsmimi kısaltma."

Bunu yaparsam cezalandırılacağıma dair sözsüz tehdidi hayal gücümün eklediğini biliyordum.

Ya da gözlerindeki o bakıştan, ürpertici karanlık hoşnutsuzluktan kaynaklanıyor da olabilirdi.

Soğukkanlılığımı korumak için savaşarak ona sakince baktım. "Hayır kelimesini pek sık duymadığının farkındayım ama ben emir almam. Bir şey yapmamı istiyorsan lütfen demelisin."

Bir an ağır bir sessizlik içinde bana baktı. Sonra alçak, yürek okşayan bir sesle, "Lütfen," diye mırıldandı.

İç çamaşırım resmen tutuştu. Meme uçlarım sertleşti ve ciğerlerim çöktü. Doğru düzgün cevap veremeyerek bakakaldım.

Bu adamla bütün bir öğle yemeğini ani bir orgazmla sarsılmadan nasıl geçirecektim?

İmkânsızdı. Sadece onun yanında oturmak bile birden fazla orgazmla sonuçlanabilirdi. Cinsel çekiciliği hayret vericiydi.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" dedi bakışlarıma karşılık vererek.

İç çamaşırlarımın tutuştuğunu itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdim. "Sadece ön dişlerinin arasında bir şey var. Yeşil bir şey. Ispanak olabilir."

"Komiksin. Ne kadar da beklenmedik."

"Hayır, ciddiyim. Büyük yeşil bir parça var. Restorana gitmeden ve herkes sana gülmeye başlamadan önce bir kürdan bulmalısın."

"Sen de soğuk kompres bulmalısın. Yüzün kıpkırmızı olmuş."

Elimi yanağıma götürdüm. Gerçekten de yanıyordu. "Geçen ay yakalandığım salgın hastalığı atlatmaya çalışıyorum hâlâ," diye geveledim utana sıkıla.

İfadesi aynı kaldı ama gözleri eğlenceyle parladı. "Salgın hastalık mı? Kulağa ciddi geliyor."

"Öyleydi. Yani öyle. Oldukça bulaşıcı bir hastalığım var. Her an çıban çıkarabilirsin."

Ne dediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir şey çok açıktı: Callum o kadar ateşliydi ki ortamdaki sıcaklıktan beynim erimişti. Eğer bir an önce ondan uzaklaşmazsam bütün vücudum sıvılaşarak yapış yapış bir yığına dönüşecek ve arabanın döşemesini mahvedecekti.

Araba yavaşlayarak kaldırımda durdu. Kırmızı yelekli bir vale kapımı açtı. Nefes nefese ve kafam karışmış halde arabadan çıktım. Bir anda Callum yanıma geldi.

Dirseğimden tutup gözlerimin içine baktı.

"Sadece öğle yemeği. Korkacak bir şey yok," dedi.

Bu iki ifadenin de yalan çıkacağına dair bu kadar güçlü bir şüphe duymam tüyler ürperticiydi.

Dört

Bu muhteşem yabancıyla evli olmamam iyi bir şeydi çünkü güzel hostese yaklaşıp bir masa istediğinde kadının kendinden geçmesi çileden çıkarıcıydı.

Yani, çileden çıkarıcı olurdu. Bu durumdaysa bunu çekici bir gülümsemenin gücü konusunda ilginç bir eğitim olarak görüyordum.

"B-bu taraftan, Bay McCord," diye kekeledi kız yüzü kızarırken.

"Buraya sık gelir misin?" diye sordum soğuk bir tavırla, hostes kız dönüp uzaklaşmaya başladığında.

"Öyle de denebilir."

Dirseğimden tutarak beni restoranın içinde sürüklediği sırada sağda solda gördüğü insanlara başıyla selam verdi. Belli ki buralarda epey tanınıyordu, bu da beni biraz rahatlatmıştı.

Eğer bir katil olsaydı muhtemelen bu kadar popüler olmazdı.

Hostes bizi restoranın arka tarafın, ağaçlarla çevrili bir avluya bakan bir pencerenin yanındaki bir masaya götürdü. Callum sandalyemi çekti, rahatça oturduğumdan emin olduktan

sonra karşımdaki sandalyeye geçti. Beyaz keten bir peçeteyi açıp zarifçe kucağına yerleştirdi.

"Her zamankinden başlayacağım, Sophie," dedi hostese bile bakmadan. "Hanımefendi de votka martini alacak."

"Derhal, efendim." Bakışlarını yerden ayırmayan Sophie gitmek üzere dönmüşken onu durdurdum.

"Aslında ben buzlu çay alayım, lütfen."

Kız şaşkınlıkla açılan kocaman gözleriyle baktı. Sonra siparişimi değiştirmek için izin istercesine Callum'a baktı.

Callum başını eğip onay verdiğinde inanamayarak kahkaha attım.

Sophie, ben daha ona feminist hareketi hakkında bir şey duyup duymadığını soramadan koşar adımlarla uzaklaştı.

Callum'u bana bakarken yakaladım. "Bana aldırma," dedim. "Sadece kendi kararlarımı vermeye o kadar alıştım ki artık buna mecbur olmadığımı fark etmek beni çok rahatlattı."

Sandalyesinde arkasına yaslanıp bir elini masanın kenarına koydu ve ölçüp tartan bakışlarla bir müddet beni inceledi.

"Alay ediyorsun."

Gözlerimi devirme dürtüsüne direnmek zorunda kaldım. "Ne kadar sevindim, demek şeyine denk bir zekân var..."

Dilimi ısırdım. Yanaklarımdaki ısı yükseldi. Zihnimin içinde sandalyeyle kendi kafama vurduğum sırada sessiz kaldım.

Callum eğilip ellerini birbirine kenetleyerek dikkatle bana baktı.

"Neyime?"

Kulağa mantıklı gelecek bir şeyler düşünmeye çalıştım. "Şeyine... Ah... Unuttum."

Tebrikler, Em. Beynin binayı terk etti.

"Unuttun mu?"

Sesinde bir parça neşe vardı ama yüz ifadesi ciddiydi. Kulaklarımın ucu yanmaya başlamıştı.

"Başka bir şey konuşalım."

"Önce bana az önce söylemek üzere olduğun şeyi söyle."

"Hayır."

Bakışları amansızdı. Yanaklarımdaki sıcaklık daha da attı.

"Yani, hayır, teşekkür ederim."

Yüzümü peçetemle örtmek, masanın altına kayıp saklanmak istedim ama ona bu zevki tattırmayacaktım. Öylece sandalyemde kaskatı, utanç içinde kaldım ve ikna edici olduğunu umduğum bir özgüvenle ona baktım.

"Bakışlarını benimkilerden ayırmadan, bana az önce söylemek üzere olduğun şeyi söyle," diye usulca emretti.

Vay canına. Bu adamın ağzından çıkan her seksi emirde kadınlığımı dövmek zorunda kalacaksam kollarım kopacaktı.

Derin bir iç çekerek gerçeği söylemeye karar verdim. Ne önemi varsa artık, zaten şu an yaşananlar daha da garipleşemezdi.

"Güzelliğin. Oldu mu? Güzelliğine denk bir zekân var diyecektim. Şimdi adımı nereden bildiğin hakkında konuşalım."

"Çalışanlarının restoranda söylediklerine kulak misafiri oldum. Sonra işini araştırdım. Konuyu değiştirme."

"İşimi mi araştırdın?" diye tekrar ettim şaşkınlıkla.

"Gelip sana teklifimi yapabilmem için nerede olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Konuyu değiştirme."

Yaydığı güç endişe vericiydi. Aynı zamanda tahrik ediciydi. Hayatımda hiç kimsenin bana bu kadar yoğun bir odakla baktığını sanmıyordum.

"Konu neydi?" diye sordum sesim titreyerek.

"Zekâmın güzelliğime denk olduğunu söyledin."

Açıkçası geldiğimiz şu noktada, ona bir eyer atıp üzerinde gezintiye çıkmak istediğimi söylediğimi iddia etse bile inanırdım.

"Evet. Galiba öyle dedim."

"Demek güzel olduğumu düşünüyorsun."

Daha fazla iltifat peşinde olduğunu anlayınca yüzümü buruşturdum. "Sözümü geri alıyorum. Narsisizm asla güzel değildir."

Bu dediğim onurunu kırdıysa da belli etmedi. "Birçok şey olabilirim ama narsist bunlardan biri değil," dedi.

"Bu tam da bir narsistin söyleyeceği şey."

Bu cevabım karşılığında bana bir gülümseme bahşetti, günün ilk gülümsemesi. Muhteşem olduğunu söylemek eksik kalırdı. Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı.

Avuçlarım terlemeye başladı.

Sophie içeceklerimizle döndü. Önüme buzlu çayı koyar koymaz ona dönüp, "Aslında galiba martini alacağım," dedim.

Onay için Callum'a baktığında hüsranla iç geçirdim.

"Bayan Eastwood'a ne istiyorsa ver, Sophie," diye mırıldandı Callum, kara gözleri beni tartarken parıldıyordu.

"Derhal, efendim," diye fısıldadı hostes kız uzaklaşmadan önce.

Cidden, bu kızın nesi vardı böyle? Kuzu gibi uysaldı!

"Onaylamıyorsun."

Düşüncelerimden sıyrılıp Callum'a baktım. Gülümsemesi kaybolmuştu, bana anlaşılmaz bir ifadeyle bakıyordu.

"Neyi?"

"Sophie'yi?"

"Nasıl yani?"

"Ne dediysem öyle. Onu onaylamıyorsun."

Nereye varmaya çalıştığını anlamayarak bir an düşündüm ama dürüst olmak istiyordum. "Sanırım bir kadının böyle olduğunu görmek beni rahatsız ediyor..."

"Böyle itaatkâr?"

Kurtlarınkini andıran o parıltı gözlerinde yeniden belirdi. Bana gülüyor muydu?

"Evet. Aynen öyle. Sanki senden korkuyor gibi," dedim aynı anda hem sinirli hem tedirgin hissederek.

"Ama sen korkmuyorsun."

Kaşlarımı kaldırdım ve ona dik dik baktım. "Ben öyle bir şey demedim."

"Korkmuyorsun. Korksaydın benimle asla arabaya binmezdin."

"Belki de yarım akıllıyımdır."

Gerçekten bu birçok şeyi açıklardı.

Fakat o öyle düşünmüyordu çünkü başını iki yana sallamıştı. "Ehliyetimin, ruhsatımın ve plakamın fotoğraflarını arkadaşına gönderdin. Ve su bardağına parmak izlerimi bıraktırdın."

"Belki de *dikkatli* bir yarım akıllıyımdır."

"Ya da belki de teklifim ilgini çekmiştir." Duraksadı. "Ya da ben ilgini çekmişimdir."

Benden cevap alamayınca küçük, gizemli bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Bu beni çok rahatsız etti. Kendini beğenmişlik insanlarda en sevmediğim kişilik özelliklerinden biriydi.

Martinimden büyük bir yudum alıp masaya geri koydum ve Callum'un muhteşem koyu gözlerine baktım.

"Bak. Hayatımın en kötü dönemlerinden birinin ortasındayım. İşimi kaybediyorum. Arkadaşlarımı yüzüstü bırakıyorum. Babamın anısına ve bütün hayatı boyunca inşa etmek için çalıştığı mirasına ihanet ediyorum. Gelecek ay bu zamanlar, arkadaşımın kanepesinde kalıyor olacağım çünkü artık kiramı karşılayamayacağım. Tüm bunların üzerine bir de zengin bir yabancının egosunu tatmin etmeye hiç niyetim yok. Bu yüzden bana bu saçma teklifini detaylandırdığın ya da her şeyin bir realite şov için kurgulandığını açıkladığın kısma gelelim çünkü aksi takdirde senin paranla sarhoş olup kendime bir taksi çağırıp ve eve gideceğim."

Bana baktı.

Ben de ona baktım.

Kulaklarım çınlayana kadar bakışmamız devam etti ve kendimi koltuğumda kıpırdamadan oturmaya zorladım.

Ama ilk önce bakışlarını kaçıran ben olursam ya da Sophie gibi sinersem ne olayım. Bu yüzden ne kadar dayanılmaz olursa olsun göz temasını sürdürdüm.

Callum'un yüzüne yavaş yavaş garip bir ifade yerleşti.

Bilmesem bunun gurur olduğuna yemin edebilirdim.

Uzatmadan konuşmaya başlarken sesi yumuşak ve koyu renk gözleri inanılmaz derecede parlaktı.

"Ailem dünyanın en büyük özel şirketi olan McCord Medya'nın sahibi. Sadece geçen yılki gelirimiz üç yüz milyar dolardı. Babam yetmişli yıllarda New York'ta küçük bir gazeteyi devraldıktan sonra bu şirketi sıfırdan inşa etti. Sonra hem yerel hem de uluslararası başka gazeteler, ardından bir

televizyon kanalı, bir yayın ağı, bir de film stüdyosu satın aldı. İş oradan büyüdü. Şu anda gezegendeki en başarılı ve en etkili işletmelerden biri olarak kabul ediliyoruz. Bir medya imparatorluğu işletmenin yanı sıra gayrimenkule de büyük yatırım yaptık. Aslında bu binanın sahibiyiz. Beverly Hills'in çoğuyla birlikte. Ve Manhattan'ın. Hong Kong da portföyümüzün büyük bir parçası."

Viskisinden bir yudum almak için duraksadı. En azından viski olduğunu varsayıyordum çünkü serseme dönmekle meşgul olduğum için hiçbir fikrim yoktu.

Zavallı Sophie'nin ondan bu kadar korkmasına şaşmamalıydı.

"Babam son derece eski kafalıdır. Annemle kırk yılı aşkın bir süredir evli ve evliliğin medeniyetin temeli olduğuna inanıyor. Abartısız. Eğer kadınlar bizi evcilleştirmeseydi erkeklerin hâlâ ormanda mızrakla avlanıyor olacağını düşünüyor."

Burada tekrar durup gözlerimin içine baktı.

"Kadınlar aslan terbiyecisidir diyor. İnanabiliyor musun?"

İnanabildiğim tek şey, iç çamaşırımın onun gırtlaksı ses tonuyla boy ölçüşemeyeceğiydi. Önceden kalan ve çoktan yanmamış olan her parçası bir duman bulutuna karışıp beni çıplak ve zonklar halde bıraktı. Sandalyemi ıslatmamak için bacaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

"Nevi şahsına münhasır birisine benziyor," diyebildim.

"Öyle. Aynı zamanda inatçıdır. Bir şeyi aklına koydu mu fikrini değiştirmek mümkün değildir. İşte, bu noktada benim teklifim devreye giriyor."

Az önce yudumladığım martiniyi neredeyse tükürecektim. "Bana evlenme teklif etmeni baban mı söyledi?"

"Hayır. Bana vasiyetine bir şart koyduğunu, bu yılın aralık ayına kadar evlenmezsem mirastan mahrum bırakılacağımı,

şirketten atılacağımı, ailemle bütün ilişkimin kesileceğini ve uluslararası iş dünyasında bir daha çalışmam imkânsız hale gelene kadar itibarımı zedeleyeceğini söyledi."

Callum'un gülümsemesi acımasızdı. "Başka bir deyişle, hayatımı mahvetmeyi kendine görev edinecek. Bunu da kolayca yapabilir. İş dünyasında yoluna çıkan rakiplerinden biri şu anda Skid Row'da bir çadırda yaşıyor."

Şaşkınlıktan ağzım açık kalarak ona baktım. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Vay canına. Yani, süper başarılı bir aile babası olmasının yanı sıra aynı zamanda süper kindar."

"Evet. Öldüğünde onu içinde tuttuğu tüm kinlerle birlikte gömmek için koca bir mezarlığın tamamını satın almamız gerekecek. Bu da konuyu tekrar sana getiriyor."

Kötü kalpli, kinci babasıyla aynı cümlede anılmaktan hoşlanmamıştım, bu yüzden sandalyemde arkama yaslanıp martinimden biraz daha içtim.

Belki kalan beyin hücrelerimi de öldürürdü. Zaten son zamanlarda pek işime yaramamışlardı.

Callum kollarını kenarlara dayayarak masanın üzerine eğildi. Sesi aceleci bir hal almıştı.

"Bir eşe ihtiyacım var. Bu bir istek değil, ihtiyaç. Bunun gerçekleşmesi için hatırı sayılır bir meblağ ödemeye hazırım çünkü evlenmezsem her şeyimi kaybedeceğim. Gelirim, yaşam tarzım, ailem, mülküm, yatırımlarım, fırsatlarım... parmaklarımın arasından kayıp gider. Sonsuza dek. Elimde sadece dolabımdaki kıyafetler ve nakit olarak biriktirdiklerim kalır ki bu da yıl içinde yaptığım birçok tatilden tek birinin bile masraflarını karşılamaya yetmez."

Alaycı bir şekilde, "Yaa, kıyamam," dememek için kendimi tutup sadece ona baktım. Ve düşündüm.

Sophie yemek siparişi vermek isteyip istemediğimizi sormak için geri döndü. Callum bileğinin asil bir hareketiyle onu yolladı.

Hostes kız gittiğinde ve ben düşüncelerimi toparladığımda, "Tamam," dedim. "Paylaşmak istediğim bazı gözlemlerim var. Lütfen sözümü kesme. Dikkat sürem bir yavru köpeğinki kadar ve söyleyeceğim şeyleri unuturum."

Kabul ettiğine dair bir işaret bekledim, o da başını sallayarak bu işareti verdi. "Ailenin işi hakkındaki bu bilginin doğru olduğunu varsayarsak..."

"Doğru," dedi coşkuyla. "Hemen şimdi internetten bak."

Onaylamaz bir ifadeyle ona baktığımda sandalyesine geri yaslandı, bir bacağını diğerinin üzerine atarak ellerini kucağında kavuşturdu. "Özür dilerim," dedi sakin bir yüz ifadesiyle. "Lütfen devam et."

"Teşekkür ederim. Dediğim gibi birkaç gözlemim var. İlk olarak tamamen yabancı birinden bu sorunun için yardım istemen çok garip. Senin yerinde olsaydım bir arkadaşımdan yardım isterdim. Sosyal çevrendeki başka bir zenginden. Restoranda konuşmalarına kulak misafiri olduğun rasgele bir kızdan değil. Kimbilir, belki de bir seri katilim."

"Bu duraklama konuşmam için bir işaret mi yoksa bu ilginç gözlemlerinin sonuna kadar beklemeli miyim?" diye sordu anlık bir sessizlikten sonra.

"Sonuna kadar beklemelisin. Ayrıca alay etme. Bu masada sadece bir hazırcevaba yer var, o da benim."

Bu seferki gülümsemesi eğlendiğini gösteriyordu. Başını krallara özgü bir tavırla eğerek devam etmem için bana müsaade etti.

Birini hem bu kadar çekici bulup hem de kafasına ayakkabımı geçirmek istemem çok ilginçti.

"İki numaralı gözlemim, para meseleleriyle aran iyi değil."

Kaşları havaya kalktı.

Onu aşağılayabilmiştim. Güzel. Ağzının payını almaya alışsa iyi ederdi. Ama sözlerimin acısını biraz olsun hafifletmek için ona gülümsedim.

"Eğer baban seni kelimenin tam anlamıyla sokağa atıp elinden her şeyini alıyorsa, yetişkinlik konusunda berbat bir iş çıkarmışsın demektir. Milyarlara erişimi olan zengin bir çapkın olsaydım ve kendi kaderim bir başkasına bu kadar bağlı olsaydı, bir can simidine ihtiyacım olursa diye A'dan Z'ye plan hazırlardım kesinlikle. Ama sen bunun yerine babanın kuyruğuna takılmışsın. Çok yazık."

Callum kaşlarını indirip bana ters ters bakmaya başladı.

"Bu suratın beni durdurmasına izin vermeyeceğim ama iyi denemeydi. Gözlem üç: Aralık ayına sadece birkaç ay kaldı. Babanın evlenmezsen seni mirastan mahrum etme planından haberdar olduğunu varsayarsak, kaybedecek çok şeyi olan bir adam için çözümü biraz fazla ertelemişsin. Bu da para yönetimi konusunda kötü olmanın yanı sıra, kendini motive etme becerilerinin de yetersiz olduğunu gösteriyor. Dördüncü gözlem: Belki de bunun nedeni, kokuşmuş bir zengin olmanın insanın karakterini oturtmak için iyi olmamasıdır."

Bir şey söylemek istediğini anlayabiliyordum ama çenesini kapalı tutarak sessizce bana bakmaya devam etti. Kavurucu derecede sıcak, hareketsiz bir sessizlik.

Sanırım eğlenmeye başlamıştım.

Martinimden bir yudum daha aldıktan sonra devam ettim. "Evlenmek istemediğini itiraf ettin, bu da muhtemelen berbat bir koca olacağın anlamına geliyor."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve sert, sinirli bir nefes verdi.

"İstediğin kadar iç çek, bu doğru. Bu da bizi bir sonraki gözleme getiriyor..." Kaşlarımı çatarak düşündüm. "Kaçıncı sayıdaydım?"

"Binmiş gibi geliyor."

"Beşteydik sanırım," dedim bıkkın ses tonuna aldırmadan. "Ya da altı. Neyse bir önemi yok. Ama kitapçıdayken on milyon dolardan bahsetmiştin. Eğer bir yabancıya verecek o kadar paran varsa babanı dinlemek zorunda değilsin. Bu parayla hayatının geri kalanı boyunca rahatça yaşayabilirsin."

İnanamıyormuş gibi yavaşça gözlerini kırpıştırdı. Aptalca bir şey söylediğimi düşündüğünü anlamıştım.

"Bana on milyon dolarla rahat *yaşayamayacağını* mı söylüyorsun?"

"Elbette yaşayabilirim. Bir ay boyunca."

"Para konusunda kötü olduğunu biliyordum," diye mırıldandım.

"Bil diye söylüyorum, ben parayı mükemmel yönetirim."

"Tabii. Sadece kendi paran yok. Ve henüz konuşma sırasının sana geldiğini söylemedim."

Bana bakarken diliyle dudaklarını ıslattı.

Bu basit hareketi bile o kadar seksiydi ki en baştaki azıcık soğukkanlılığın hepsini kaybettim ve "Son gözlem," diye geveledim. "Tüm bunlar biraz fazla tesadüfi geliyor."

"Tüm bunlar?"

"Bunlar işte. Sen. Saçma sapan evlilik teklifin ve en çok ihtiyacım olduğu anda beni kurtaracak bir kamyon dolusu para."

Umursamazlık timsali bir edayla omzunu silkti. "Belki de şanslısındır."

"Ha! Hayır, değilim, yemin ederim. Burada başka bir şeyler dönüyor olmalı." Restorana şüpheyle bakınarak gizli kameraları tespit etmeye çalıştım.

"Pekâlâ, Emery. Beni yakaladın. Sana gerçeği söyleyeceğim."

Callum'a dönüp baktığımda onun hâlâ o kayıtsız soğukkanlılığıyla bana baktığını gördüm; şekilli dudaklarında küçük, gizemli bir gülümseme oynaşıyordu.

Ses tonu nazik ama alaylıydı. "Yıllardır sana takıntılıyım. Seni uzaktan izledim, planlar kurdum, entrikalar çevirdim, seni elde etmek için doğru anı bekledim. Şimdi tüm planlarım işe yaradı ve o an geldi."

Gizemli gülümsemesi daha da büyüdü. "Merhaba, küçük kuzu. Aslanın inine hoş geldin."

Gözlerimi devirdim. "Mizah anlayışın da para yönetimi becerilerin kadar kötü."

Sophie'nin restoranın karşısındaki hostes bankosundan bize baktığını fark ettim. Panik atağın eşiğinde gibi görünürken ellerini ovuşturuyordu. Yanıma gelmesini işaret ettim çünkü bir içkiye daha ihtiyacım vardı.

Callum'a dönüp baktığımda yarı kapalı gözlerle beni izlerken elinde tuttuğu viskisini yavaşça çeviriyordu.

Hâlâ gülümsüyordu.

Beş

Sophie geldiğinde bir martini daha ve tavuk salatası sipariş ettim. Callum bir düzine çiğ istiridye, güveçte kazciğeri, yanında siyah trüf sosuyla yaklaşık üç yüz gram biftek, ıstakozlu patates püresi ve pastırmaya sarılı, buharda pişirilmiş kuşkonmaz sipariş etti.

"Bir şişe de Peter Michael getireyim mi, efendim?" diye sordu Sophie siparişin büyüklüğü karşısında gözünü bile kırpmadan.

"Evet. 2012 yılı olsun. İstiridyenin yanında bir kadeh Sancerre ve kazciğerinin yanında bir kadeh Sauterne istiyorum. Ayrıca büyük bir Pellegrino açalım."

"Tamamdır, efendim. Teşekkür ederim."

Kafam karışmış bir halde garsonun gidişini izlerken öğle yemeğinde bize kaç kişinin daha katılacağını merak ettim. Duyduklarıma bakılırsa inşaat işçilerinden oluşan bir ekip her an gelebilirdi.

"Her zaman son yemeğinmiş gibi mi yersin?"

"Çok iştahlıyımdır," diye cevap verdi boğuk bir sesle ve ardından viskisinden bir yudum aldı. Alev alev yanan koyu gözleri bardağın kristal kenarından benimkilerle buluştu.

Gülümsemem küçük ve gergindi. Onu iştahından başka bir şey hakkında konuştursam iyi olacaktı, yoksa kadınlığım vücudumun geri kalanının kontrolünü ele geçirerek bir darbe yapacaktı. Her an masanın üstüne zıplayabilir, kasıklarımı başını kavradığım gibi zavallı adamın yüzüne sürtmeye başlayabilirdim.

"Gergin görünüyorsun," dedi beni dikkatle incelerken. "Her şey yolunda mı?"

"Kesinlikle!" diye gürledim. Sonra utanç içinde öksürüp sesimi alçalttım. "Yeme bozukluğu olan bir milyarderin bana evlenme teklif etmesi her gün olan bir şey değil. Yani, daha önce de oldu *elbette*..." Kahkahalarım sanki biri kafama silah dayamış gibi isterik çıkıyordu. "...sadece bu hafta değil. Ah, lafı açılmışken aklıma geldi."

"Ne?"

"Şu an evli miyim yoksa bir ilişkim mi var bilmiyorsun."

"Bilmiyor muyum?" Kıkırdayıp viskisinden bir yudum daha aldı.

"Öf. İşte yine kendini beğenmişlik taslıyorsun. Ne kadar sinir bozucu."

Kaşlarını kaldırıp bana baktığında yüzüm kızardı. "İçimden geçenleri yüksek sesle söyleme eğilimim var. Üzgünüm."

"Olma. çok tazeleyici."

Bir an için yüz ifadesini inceledim. "Patronluk taslayan milyarder kıçını bütün gün boyunca insanlara öptürmek bir noktada sıkıcılaşıyor demek, ha?"

Güldü.

Bu onu tadını kaçırıp şaşırtmış gibiydi çünkü aniden durarak viskisini çat diye masaya koydu, sonra kimsenin onu duymadığından emin olmak istercesine etrafına bakındı.

Bu tepkisi beni gülümsetti. En azından tek rahatsız olan ben değildim.

"Merak etme. Kontrolünü kaybettiğini kimseye söylemem. Bu bizim küçük sırrımız olacak."

Gözlerime tekrar baktı. Bakışları bir şeyleri ölçüp tartıyor gibiydi. "Sır saklamakta iyi misin?"

"Değilim. Lafın gelişi öyle dedim. Arkadaşlarım başka bir yerden duymak istemedikleri hiçbir şeyi bana söylememeleri gerektiğini bilir çünkü tanıdığım herkes o sırrı yirmi dört saat içinde öğrenecektir. Ya sen?"

"İyiyimdir. Hem de çok."

Dudaklarımı büzüp sessizce onu izlerken, "Fazla düşünme," dedi bana.

"Bir kadına bir şeyi fazla düşünmemesini söylemek, ona öfkelendiğinde sakin olmasını söylemek kadar tehlikelidir."

Dudaklarının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Ben sadece işim gereği sır saklamakta iyi olmam gerektiğini kastetmiştim. Saman altından su yürütmek üzere yetiştirildim. Ailemin konumundan ötürü kime güvenebileceğimizi asla kestiremeyiz. Bu yüzden de kimseye güvenmeyiz."

"Nasıl yani, hiç kimseye mi?"

"Aile dışında kimseye, hayır."

Bir an için bunu düşündüm. "Kulağa sefil bir yaşammış gibi geliyor."

"Değil."

"Sen öyle diyorsan. Sanırım, bu sır tutmayı öğrenmem gerektiği anlamına geliyor. Yani, aileden biri olacağıma göre." Gülerek martinimin son yudumunu kafama diktim.

"Hâlâ ciddi olduğumu düşünmüyorsun. Seni temin ederim, ciddiyim."

Gözlerimi tekrar devirmek istedim ama o kadar gergin görünüyordu ki cesaret edemedim. Onun katil olmadığına karar vermiştim ama bir katil ile iyi bir adam arasında bir sürü belirsiz alan vardı. Ayrıca bir yabancıya evlenme teklif eden biri az da olsa kafadan çatlak olmalıydı.

Çantamın içinde cep telefonum çalmaya başladı. "Açman gerekiyorsa sorun etmem," dedi Callum telefonu duymazdan geldiğimde.

"Onunla daha sonra konuşabilirim."

Meraklanmış göründü. "Kimin aradığını nereden biliyorsun?"

"Psişik bir bağlantımız var."

Gözlerini kısarak bana baktı.

"Şaka yapıyorum." Yapmıyordum ama deli gibi görünmek de istemiyordum. Zaten ortamda yeterince delilik mevcuttu. "Arkadaşım Daniela. Ona ehliyetinin ve diğer şeylerin fotoğraflarını gönderdiğimde ölmediğimden emin olmak için tam otuz dakika içinde beni aramasını söyledim."

"Aşırı aktif bir hayal gücün var."

Bu beni gülümsetti. "Suçluyum. Çok fazla kitap okumaktan kaynaklanıyor."

Callum kıkırdadı. "Yani telefonu açmazsan sana kötü bir şey yaptığımı düşünecek ve 911'i arayacak öyle mi?"

"Bu konuda pek de endişeli görünmüyorsun."

Rahat bir tavırla bir omzunu kaldırdı. "Emniyet müdürünü tanıyorum."

"Beni öldürsen umursamayacağını mı söylüyorsun? Bu biraz aşağılayıcı."

"Kimseyi öldürmeyeceğimi bildiğini söylüyorum. Bunun bir şaka olduğunu düşünecektir."

"Dur biraz, bu kafa karıştırıcı. Zengin olman kimseyi öldürmeyeceğin anlamına gelmez."

"Eh, bunu kendim yapmak zorunda kalmayacağım anlamına gelir."

Bunun bir şaka olup olmadığını anlayamamıştım ama üzerine daha sonra düşünecektim. "Peki ya birden patlarsan?"

"Ben öyle tiplerden değilim," dedi bakışlarını benden ayırmadan.

Biliyordum. Tam bir kontrol manyağıydı.

"Hadi. Telefona bak. İzin veriyorum," dedi bunu kanıtlarcasına.

"*İzin veriyorsun*," diye tekrarladım donuk bir sesle. "Ne büyük nimet."

Göz temasını kesmeden masaya uzandı ve yanındaki çatala dokundu. Parmağının ucunu yavaşça çatalın sapı boyunca yukarı aşağı gezdirdi. Sonra açıkça bayılmamı istediği için dudaklarını tekrar ıslattı.

Telefon çalmayı kesti. Callum'la birbirimize baktık. Sonra telefon tekrar çalmaya başladı.

"Cevap ver," diye yavaşça emretti. Çatalın sapını bir sevgilinin tenini okşar gibi okşamaya devam ediyordu.

Hayatımda daha önce hiç bir çatalı kıskanmamıştım. Bana ne yapıyordu böyle?

Sandalyeme asılı duran el çantamı bulmak için elimi arkaya attım. Sonra çantanın içini karıştırdım ve karşımda oturan, erkeksi cazibenin ateşli bir şekilde vücut bulmuş hali dışında her yere baktım.

"Dışarıda konuşacağım," diye mırıldanarak telefon elimde kalkmaya yeltendim.

"Otur," diye emretti alçak ve karanlık ses tonuyla.

Sandalyeme öyle hızlı çöktüm ki başım döndü. Sonra Callum'un küçük gülümsemesi daha da büyürken sersemlemiş halde orada oturdum.

Martini yüzünden olmalıydı. Başıma vurmuştu. Ona bu kadar düşüncesizce itaat etmemin başka bir mantıklı açıklaması olamazdı.

Telefonu kulağıma götürdüm ve bir şey söyledim. Merhaba dediğime emindim ama yemin edemezdim.

"Callum McCord mu?" diye bağırdı Dani hattan. "*Siktiğimin Callum McCord'u mu?* Benimle dalga mı geçiyorsun sen?"

"Evet, hâlâ hayattayım, sorduğun için çok teşekkür ederim."

Bu kısmı es geçerek beni soru yağmuruna tutmaya.

"Onunla nasıl tanıştın? Fotoğraflarda olduğu kadar seksi mi? Göründüğü kadar güzel kokuyor mu? Eminim şeker dükkânı gibi kokuyordur. Şu anda neredesin? Tam olarak ne yapıyorsun? Peki ya BSE? Eminim onda büyük sik enerjisi vardır, haksız mıyım? Tanrım, Emery, neden bir şey söylemiyorsun?"

O kadar yüksek sesle bağırıyordu ki restoranın yarısının onu duyduğuna emindim. Callum kesinlikle duyabiliyordu çünkü göz ucuyla ona baktığımda sırıtıyordu.

"Benim iyiliğim için bu kadar endişelendiğini bilmek güzel, Dani. Bir dahaki sefere kaçırılmak üzere olduğumu düşündüğümde beni önemseyen birine mesaj atmam gerektiğini hatırlat."

"Lütfen ama ya," diyerek ofladı. Seni kaçıranlar sürekli Outlander'daki dizisindeki Jamie Fraser hakkında konuşup durmana asla dayanamaz. Seni on beş dakika içinde geri bırakırlar."

"Çok naziksin. Seni sonra ararım," dedim suratımı ekşiterek.

"Tamam ama Callum McCord'un kim olduğunu biliyor musun? Esaslı bir adam o, Em. *Gerçekten* esaslı. Şu anda dünyanın en gözde bekârı!"

Callum'a baktım. Göz kırptı.

"Gitmem gerek. Öldürülmediğimden emin olmak için aradığına sevindim."

"Henüz diyelim biz ona," dedi kıs kıs gülerek. "Şansın yaver giderse, o herif seni devasa, zonklayan..."

Lafını bitirmeden telefonu kapatıp çantama geri koydum.

"Ne kadar ilginç bir arkadaşın var," dedi Callum, yumuşak ses tonunun altından ne kadar keyif aldığını duyabiliyordum.

"Evet, en iyisidir. Acaba şu emniyet müdürü arkadaşın cinayetten paçayı yırtmamı sağlayabilir mi?"

"Neden soruyorsun?"

"Çünkü onu daha sonra öldüreceğim."

Elinde yemek tepsisiyle bir garson geldi. Arkasından elinde altın rengi sıvıyla dolu iki şarap kadehi tutan Sophie takip ediyordu.

"İyi günler, efendim," dedi garson Callum'a masanın ortasına bir tabak bırakarak. "Buzda Kumamoto istiridyesi ve incir kompostolu Hudson Valley kazciğeri."

Garson bir kez olsun bana bakmadı ya da varlığımın farkında olduğunu belirten bir harekette bulunmadı. Kasıtlı gibi geldi ama muhtemelen sadece kafamda kuruyordum. Sonra Callum'a hafif bir baş selamı verdi ve başka bir şey söylemeden geri çekildi.

Sophie iki kadehi de Callum'un sağındaki masaya yerleştirdi. Callum boş viski bardağını ona uzattığı sırada, "Pellegrino?" diye sordu.

Kız afallamış görünüyordu. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim, efendim! Hemen döneceğim."

Kızın kurtlar tarafından kovalanıyormuş gibi kaçışını şaşkın şaşkın izledim. "Bu zavallı kız senden neden bu kadar korkuyor? Siparişini karıştırırsa onu döveceğini falan mı düşünüyor?"

Bu soruyu son derece komik bulduğunu söyleyebilirdim ama belli belirsiz bir gülümsemeden başka bir tepki vermedi.

"Ah, hayır," dedim kaşlarımı çatarak. "Sakın bana o adamlardan biri olduğunu söyleme."

"Hangi adamlar?"

"Kendini önemli hissettirdiği için insanlara bağırmayı seven zengin pisliklerden."

Şarap kadehlerinden birine uzandı, bir yudum aldı, sonra düşünceli bir tavırla sessizce bana baktı.

"Neden bir şey demiyorsun?"

"En son ne zaman birinin yüzüme karşı bana pislik dediğini hatırlamaya çalışıyorum."

"Ve?"

"Böyle bir şey hiç yaşanmadı."

"Muhtemelen herkes senden korktuğu için... Çünkü sen bir pisliksin."

Yorum yapmadan sadece incelemekle yetindiğinden yüzümde bir zafer ifadesiyle ona gülümsedim.

"Şimdiden bana evlenme teklif ettiğine pişman oldun, değil mi? Sana baş belasının teki olduğumu kitapçıdayken de söyleyebilirdim ama bunu kendi başına çözmeni izlemek çok daha eğlenceliydi. Şundan bir yudum almamın sakıncası var mı? Sophie martinimi unuttu ve muhtemelen şu anda patates püresinin içine hıçkıra hıçkıra ağladığı için yakın zamanda martinimi içebileceğimi sanmıyorum."

Cevabını beklemeden masadaki diğer şarap kadehini alıp dudaklarıma götürdüm. Sonra bir ağız dolusu içtiğim sıvının bu kadar yoğun, lezzetli ve yıllanmış olması karşısında gözlerim irileşti.

"Ha siktir," diye soludum şaşkınlıkla. "Bu da ne böyle?"

"Chateau d'Yquem," yanıtladı diye eğlenerek. "Fransız yapımı bir beyaz şarap. Beğendin mi?"

Güldüm. "*Beğenmek* mi? Bu şarabın bebeklerini doğurmak istiyorum! İnanılmaz bir şey bu!" Emin olmak için biraz daha içtim, sonra başımı yukarı aşağı salladım. "Evet, şimdiye kadar ağzıma aldığım en iyi şey."

Bu söylediğimin kulağa nasıl geldiğini fark ettiğimde yanaklarımdaki sıcaklık yükseldi.

"Eminim ağzına alabileceğin daha iyi bir şey bulabiliriz, Emery," diye mırıldandı Callum. İşte o an sıcaklık tavan yaptı.

Sandalyemde dik oturabilmek için her iki ayağımı da yere iyice bastırmak zorunda kaldım. "Tamam, biraz ağırdan almanız gerekecek, Bay McCord, çünkü daha tavuk salatamı bile yemeden tüm bunlarla başa çıkacak duygusal donanımım yok."

"Tüm bunlarla derken?" diye sordu masum masum kaşlarını kaldırarak.

İç çektim. "İşte yine başladın, övgü peşindesin. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. *Bunların* hepsi işte." Elimi ona doğru sallayarak yüzünü, vücudunu ve genel olarak aşırı seksiliğini işaret ettim.

"Bana iltifat etmeye mi çalışıyorsun? Çünkü eğer öyleyse fena halde başarısız oluyorsun."

"Bana bir daha öyle sırıtırsan bacağına tekmeyi yersin."

Hafifçe gülerek başını arkaya yatırdı ve şarap kadehinden bir yudum aldı. Yutkunurken âdemelmasının hareketini çaresiz bir hayranlıkla izledim.

Bu kadar basit bir hareket nasıl böyle baş döndürücü olabiliyordu? Bir nebze bile bu adam gibi görünseydim, aynanın karşısından asla ayrılmazdım.

Nefis şarabın geri kalanını birkaç büyük yudumda bitirdikten sonra kadehi masaya geri koydum. Bu konuşmanın devamında bana yardımcı olacak güzel bir çakırkeyiflik gelmişti.

Beynimin bir süre önce iflas ettiğini düşünürsek bir şeylerden medet ummak zorundaydım.

Sophie elinde büyük bir pahalı şişeyle geldi. Titreyen elleriyle kapağı çevirdi. Önce Callum'un kadehini, sonra benimkini doldurdu; bakışları yerde, yüzü kıpkırmızıydı.

"Teşekkür ederim, Sophie," dedim nazikçe.

Yerinde hafifçe sıçrayıp kocaman açılmış gözlerle baktı, sonra yutkundu. "Ah. Şey. Rica ederim." Callum'a döndü. "Si-sizin için getirebileceğim başka bir şey var mı, efendim?"

"Sadece ana yemeğin yanında şarap."

"Evet. Elbette. Unutmayacağım."

Gitmeye yeltendi ama adını söylediğimde geri döndü. "Evet?"

Gülümsemem içtendi. "Sadece harika bir iş çıkardığını söylemek istedim."

Suratının ortasına bir tokat atsam daha az şaşırırdı.

"Gerçekten mi?" diye sordu çekinerek.

"Evet. Restoran işinin zor olduğunu biliyorum, bir sürü pislikle uğraşmak zorunda kalıyorsun." Ona bakmasam da Callum'un yüzünü buruşturduğunu seziyordum ama bunu

görmezden geldim. "Ben de işimde insanlarla uğraşmak zorundayım, o yüzden anlıyorum. Ama unutma ki burada yetkili kişi sensin, onlar değil."

Callum'a bakıp da ifadesini görünce yüzünün rengi attı, sonra tekrar bana döndü. "Tam olarak nasıl yetkili oluyorum?" diye sormak için bütün cesaretini toplaması gerekmiş gibiydi.

"Çünkü senin gibi insanlar onlara yemek getirmezse bütün bu zengin tayfa açlıktan ölür." Elimle Callum'u gösterdim. "Sence bu adam yumurta haşlamayı biliyor mu? Hayır. Kendi arabasını bile kullanamıyor. O yüzden kendi değerini küçümseme. Kimsenin seni itip kakmasına da izin verme. Bu ekonomide her yerde iş bulabilirsin. Tanıdığım her işletme sahibi iyi çalışan bulmak için can atıyor. Aslında zam istemelisin. Bunu hak ediyorsun."

Dudaklarını aralayarak bana baktı, sanki bir rüyadaymış gibi gözlerini kırpıştırdı. Sonra, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve masadan uzaklaştı.

O günkü iyiliğimi yaptığım için tatminle ışık saçarken kızın geri çekilmesini izledim.

"Bravo. Ne kadar ilham verici bir konuşma."

Callum'un onaylayıcı sözleri, duygusuz ses tonunun tam tersiydi.

"Gerçekten öyleydi, değil mi?" Onun onaylamaması hoşuma gidiyordu. Neden bilmiyordum ama evreninde onu kızdıracak kadar devrimci bir şey yapmaya cesaret eden tek kişi olduğumu düşünmek beni heyecanlandırmıştı.

"Belki de bir dahaki sefere mutfağa gidip sendikalaşma girişimine öncülük etmelisin."

"İsterdim ama kan şekerim düştü. Salata *nerede* kaldı?"

"Benim teklifimdense salatan için daha heyecanlı gibisin."

"Öyleyim. Aslında bu bana, eğer karın olacaksam bilmen gereken bir şeyi hatırlattı. Her akşam düzgün bir akşam yemeği için masaya beraber oturacağız, bu pazarlık konusu dahi olamaz. Tercihen resmî kıyafetlerle. Eminim smokinin vardır, değil mi? Ben de tüm elmaslarımı takacağım."

Sabit bakışları için için yanmaya başlamıştı. "Gördüğüm kadarıyla beni hâlâ ciddiye almıyorsun."

İçkinin verdiği güvenle ona güldüm. "Hadi ama ya! Tüm bu olanlar o kadar saçma ki benden seni ciddiye almamı bekleyemezsin. Gerçekten bir eşe ihtiyacın varsa, eminim dünyada benden daha uygun milyonlarca kız vardır."

Callum'un hararetli bakışları karardı. Ceketinin içine uzandı. İç cebinden küçük siyah kadife bir kutu çıkardı. Masanın üzerine koyup, beyaz keten kumaşın üzerinden bana doğru itti, sonra tek kelime etmeden sandalyesine geri yaslandı.

Kalbim küt küt atarken kutuya baktım. "Lütfen bana bunun düşündüğüm şey olmadığını söyle."

"Aç ve öğren."

Ses tonundaki sırıtışı duyabiliyordum ama bakışlarımı küçük siyah kutudan ayıramıyordum. Bu kadar tehlikeli göründüğüne göre bomba da olabilirdi.

"*Aç şunu*," diye usulca emretti Callum.

Ben açıp açmamaya kendi irademle karar veremeden elim ona itaat etti. Kutuyu aldım, kapağını açtım ve nefesim kesildi.

İçinde soğuk alevlerle parlayan devasa bir elmas nişan yüzüğü vardı.

Altı

"Merak ediyorsan söyleyeyim, sekiz karat," dedi Callum bir istiridyeye uzanırken.

Tam zamanında başımı kaldırınca kabuğu ağzına götürmesini, istiridyeyi emmesini ve yutmasını izledim. Dudaklarını yaladıktan sonra zevkle inledi, ardından boş kabuğu tabağa geri koydu. Bir tane daha alıp havada salladı.

"İstiridye?"

"Bekle bir saniye. Beynimin yerini bulmaya çalışıyorum."

Aynı hareketleri ikinci istiridye için de tekrarladı ve ardından ekledi: "Kumamoto mükemmel bir türdür. Oldukça tatlıdır. Her sabah British Columbia'dan taze olarak getirilir."

Elimdeki küçük siyah kutu yüzlerce kilo ağırlığında gibiydi. Etrafımızdaki ışık yakıcı derecede parlaktı. Kalbim çarpıyor, midem çalkalanıyor ve ensemdeki minik tüylerin hepsi diken diken oluyordu.

Bu esnada Callum deniz ürünleri hakkında havadan sudan konuşuyordu.

"Buradaki ıstakoz da inanılmaz. Istakoz sever misin? Ben bayılırım. Karayipler'de ki Anegada adasında alışılmadık bir türü var. Çok tuzlu ve lezzetlidir. Yerliler kesilmiş yağ varillerinin üzerinde mangal yapıp yiyor. Her mayıs Britanya Virjin Adaları'nı ziyaret ederim. Yelken açmak için en sevdiğim yerlerden biridir."

"Kulağa harika geliyor."

"Öyle."

"Lütfen tatilden dönüp elimdeki bu taş hakkında konuşabilir miyiz?" dedim soğukkanlılığı beni çileden çıkarınca.

"O taş senin nişan yüzüğün, sevgilim. Bir parça kazciğeri alır mıydın?"

Callum'un sanki yıllardır her gün öğle yemeğinde bana böyle hitap ediyormuş gibi gelişigüzel kullandığı "sevgilim" kelimesiyle durumun saçmalığını bağdaştırmaya çalışarak birkaç dakika gözlerimi kırpıştırdım.

Sonra sinirlerim tepeme çıktı.

Kutuyu kapadım ve boş bir istiridye kabuğunun üzerine yerleştirdim. Gözlerinin içine bakarak, "Tamam," dedim. "Burası çılgınlık treninden indiğim yer. Tanıştığımıza memnun oldum. Hayatta başarılar."

Ayağa kalkıp çantamı aldım ve restoranın girişine doğru ilerlerken yolda Sophie'nin yanından geçtim.

"Zam konusunda ne dediğimi unutma, kızım," dedim yanından geçip giderken.

Vale standında Uber çağırmak için durdum. Uygulama sürücünün iki dakika uzaklıkta olduğunu gösterdi. Araba gelene kadar yürümeye başladım, sonra bir yanım gri takım elbiseli, iriyarı, güzel bir delinin peşimden binmesini beklerken arka koltuğa geçtim.

Ama araba tek yolcusuyla, benimle kaldırımdan uzaklaştı.

İlk iş Dani'yi aradım. Telefonu, "Cidden, ne haltlar dönüyor?" diye açtı.

"Ha! Bana mı soruyorsun? Az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Callum McCord'la nasıl tanıştığından başla, seni şanslı sürtük!"

"Kitapçıya geldi."

"*Senin* kitapçıya mı? Sokak kedilerinin ve eski püskü mobilyaların olduğu küçük bohem kitapçıya? Bir milyarder neden oraya gelsin ki?"

"Aman Tanrım. Destek için teşekkürler. Biz neden arkadaşız ki?"

"Dinle, sadece bana lanet olası hikâyeyi anlat. En başından başla ve dizlerinin üzerine çöküp onun büyük milyarder sikini gırtlağına aldığın kısma kadar da durma."

Şoförün bakışları dikiz aynasında benimkilerle buluştu. İlgi çekici bir hikâye için hevesli görünüyordu.

"Böyle bir şey olmadı," dedim ikisine de. Hayal kırıklığına uğramış görünen sürücü bakışlarını çevirdi.

"Peki, ne *oldu*? Bana her şeyi anlat!" dedi Dani.

Derin bir nefes alıp baştan başladım. Konuşmamı bitirdiğimde hattın diğer ucunda bir sessizlik oluştu.

"Hâlâ orada mısın?"

"Buradayım. Ama sanırım beynim yandı."

"Evet, sıraya gir."

"Yani elimizde birkaç olasılık var," dedi bir süre sonra. "İlki, bir realite şov için kayda alınıyor olman."

"Ben de öyle düşünmüştüm!"

"Yapımcıların, sana imzalaman için bir rıza sözleşmesi vermedi ama. İznin olmadan seni televizyona çıkarabileceklerini sanmıyorum."

Bunu düşündüm. "Belki de sözleşmeyle bana daha sonra yaklaşacaklardı. O anki tepkilerimi daha gerçekçi kılmak istediler."

"Olabilir sanırım? Ama gösteri ne hakkında?"

"Belki de *Müzmin Bekârla İlk Görüşte Evlilik* gibi?"

"Hımm. Belki. Ama konsepti, zıt kutuplar birbirini çeker. Milyarder ve canavar."

Bu senaryoda canavarın ben olduğumu söylemesi kırıcıydı ama ne yazık ki ona katılıyordum. Görünüş olarak Frankenstein'ın canavarı değildim ama Callum'a kıyasla öyle de sayılabilirdim.

"Hiç kamera gördün mü?"

"Hayır."

"Tamam, belki de başka bir şeydir."

"Mesela?"

"Hazırda bir nişan yüzüğü varsa ve televizyon programı için değilse, bir noktada bir nişanlısı olmuş olmalı, değil mi?"

"Mantıklı."

"Belki de ayrılmışlardır. Belki kötü bir ayrılıktı. Belki de kız onun kalbini kırmıştır." Heyecanlı ses tonundan bu fikre ısınmaya başladığını anlayabiliyordum. "Yani şimdi *seninle* nişanlanarak ondan intikam almak ve onu kıskandırmak istiyor!"

"Eğer bir eski nişanlısı varsa, kız kesinlikle süper modeldir. Bir süper model benim neyimi kıskansın ki?"

Duraksadı. "Yanlış anlama ama Gisele Bündchen olsaydın ve Tom Brady seni diyelim ki Hermione Granger için terk etseydi, bu tamamen şalterlerini attırmaz mıydı?" dedi.

Hakkı vardı.

"Mantığın hatalı, Einstein çünkü benim için kimseyi terk etmedi. Bu sabahtan önce o adamı hiç görmemiştim bile."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Sende onda olmayan ne var diye düşündüre düşündüre kızı delirtmeye çalışıyor."

Güldüm. "Gisele benim yüzümden çıldırmazdı. Sadece Tom'un kafasına çok fazla darbe aldığını düşünür ve gözalıcı hayatına devam ederdi."

"Hey, kendine o kadar da haksızlık etme. Gisele'de senin vücudun yok."

Homurdandı. "İşte, bu yüzden o bir süper model ve ben değilim."

"Kıvrımlarını kastettim, aptal."

"Bu tartışmayı hâlâ kaybediyorsun. İkimiz de biliyoruz ki ben 1,57 boyunda, kötü mizaçlı ve yüksek kaygılı birisiyim. Kimse bunu kıskanmaz. Bu arada neden 'kıvrımlar' dışında başka bir kelime bulamıyoruz? Ben bir dağ yolu değilim, Tanrı aşkına."

"Dolgun hatlar?"

Şoför kıs kıs güldü. Kulak misafirime okkalı bir tokat atmak istedim ama ben sadece içimden şiddete meyilliyim. Ayrıca birisine saldırmaktan hapse girmek istemiyordum.

Her insanın hızlı arama listesinde emniyet müdürü yoktu.

Tam o sırada arkamızdan yüksek sesli bir siren sesi duyuldu.

"Siktir," diye mırıldandı şoför dikiz aynasına bakarak. Arkamı dönüp camdan dışarı baktım ve çakarlarını açmış bizi takip eden bir çift motosikletli polis gördüm.

Sonra arkalarından gelen şık siyah sedanı gördüğümde paniklemeye başladım. "Of, olamaz."

"Ne oldu?" diye sordu Dani.

"Sanırım Callum beni polise ihbar etti."

"*Ne?* Saatini falan mı çaldın?"

"Beş parasız olmam hırsız olduğum anlamına gelmez!"

Gerçi şimdi düşününce çok pahalı görünen bir saat takıyordu. Aslında kötü bir fikir değilmiş.

"O zaman seni neden polise ihbar etti?"

"Belki de öğle yemeğinin ortasında bir milyarderi bırakıp gitmek yasalara aykırıdır."

"Bırakıp gittin mi? Bana o kısmı anlatmadın! Senin derdin ne be?"

İnledim. "Abartısız her şey."

Sürücü kenara çekip arabanın motorunu durdurdu. Motosikletli polisler hemen bizim arkamızdaydı ve onların arkasında da siyah sedan durdu. Polislerden biri bacağını motosikletinin üzerinden atıp bize doğru yürümeye başladı. Ben de bu fırsatı değerlendirip koltuğa iyice çöktüm ve hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladım.

"Neden sessizleştin? Neler oluyor? Ölüyorum burada meraktan," dedi Dani.

"Her şeyi görebilesin diye görüntülü arayacağım. Tutuklanırsam, şu avukat arkadaşını ara."

"O arkadaş göçmen avukatı. Sınır dışı mı ediliyorsun?"

Bağlantıyı kesmeden önce ironik sorusuna cevap vermeye tenezzül etmedim, sonra onu görüntülü aradım. Telefonu açtığında ona çenesini kapatmasını söyleyip ekranı şoförün camına doğru tuttum.

Polis memuru cama vurdu. Sürücü camı indirdi. Polis memuru önce sürücüye baktı, sonra gözlerini bir kaçakmışım gibi arka koltukta saklanan bana çevirdi. "Hanımefendi?"

"Iıı. Evet?"

"Siz Emery Eastwood musunuz?"

Boğazımdaki yumruyu yuttuktan sonra başımla onayladım.

"Arabadan inin lütfen."

Telefondan tiz gelse de Dani'nin sesi yine de gayet iyi duyulabiliyordu. "Seni neden kenara çektiğini sor! Sebepsiz yere seni kenara çekemez!"

Memur aynalı güneş gözlüğünü çıkarıp bana baktı. Koltukta biraz daha aşağı kaydım.

"Bayan Eastwood, araçtan inin. Hemen."

Bu sözleri söyleme şekli tüylerimi diken diken etti. Turuncu tulumlar, kötü yemekler ve ortak duşlarla geçecek yılları hayal ederek sızlandım.

Polis arabanın arka kapısını açıp kenara çekildi. Şoför başını çevirdi ve sanki beni FBI'ın En Çok Aranan Kaçaklar listesinden tanımış gibi bariz bir korkuyla bana baktı.

"Burası Amerika Birleşik Devletleri! Hakları var!" diye bağırdı Dani telefondan.

Memur eğilip bana sert bir bakış fırlattı. "Size on beş saniye veriyorum, Bayan Eastwood. Yoksa sizi zorla çıkaracağım."

Dani avazı çıktığı kadar bağırırken ve şoför dehşet içinde bana bakarken arka koltukta diğer tarafa kayarak arabadan çıktım.

Memur siyah sedanı işaret etti. "Bay McCord sizinle konuşmak istiyor."

Santa Monica Bulvarı'nda öğlen trafiği vızır vızır akarken ben konuşma gücünü yeniden kazanana kadar birbirimize öylece baktık. "Yani... gelip beni almanız için sizi mi aradı?"

Dani'nin tutuklanmamı en ön sıradan izleyebilmesi için başımın yanında tuttuğum telefonuma baktı. "Beni videoya kaydedemezsiniz," dedi sonra.

"Ah, evet, kaydedebilir!" diye bağırdı Dani. "Anayasa buna izin veriyor, dostum!"

Memur ağır ağır iç geçirip sanki yeryüzünde bundan herhangi başka bir şey yapıyor olmayı tercih edermiş gibi gökyüzüne baktı. Kendime engel olamadan onun için üzüldüm.

"Tamam, pekâlâ. Onunla konuşacağım. Ama eğer bir çukurda ölü bulunursam bu senin hatan olur."

Cevap beklemeden çantam omzumda, telefonum elimde Callum'un arabasına doğru yürüdüm.

Callum'un şoförü benim için arka kapıyı açtı. Güneş gözlüğü gözlerini sakladığı ve yüzünden hiçbir şey okunmadığı için emin değildim ama sanırım gülmemeye çalışıyordu.

Callum'un yanına oturdum. Şoför kapıyı arkamdan kapattı, sonra polis memurlarının yanına gidip bir sigara yaktı. Ön camdan üçünün sohbet etmeye başladığını ve sanki ayaküstü üniversite arkadaşlarıyla bir araya gelmişler gibi gülüşmelerini izledim.

"Tekrar merhaba," dedi Callum.

Milyarderlerin beni taksiden kaçırmak için yerel polis gücünü kullanmasına alışkınmışım gibi davranarak ona yumuşak bir gülümsemeyle baktım. "Merhaba. Polislerin beni neden Uber'imin arkasından kaçırdığını söyleyecek misin?"

"Salatanı yemeden gittin."

Ayaklarının yanındaki kahverengi kâğıt torbayı işaret etti, sonra ayak bileklerini çaprazlayıp ellerini kucağına, kesinlikle bakmadığım büyük bir şişkinliğin üzerine yerleştirdi.

"Bu bağırış da ne?" diye sordu daha sonra.

"Arkadaşım Dani olmalı. Görüntülü konuşuyorduk."

Kalçamın yanında sakladığım sağ elimdeki telefona baktı.

Dani bağırmak için o anı seçti. "Hiçbir şey göremiyorum! Emery, neler oluyor? Aletine mi bindin yoksa?"

Bir insan utançtan ölebilseydi ben çoktan yerin iki metre altında olurdum.

Telefonu kaldırıp ekranı Callum'a doğru tuttum. Callum gülümsediğinde Dani keskin bir nefes aldı.

"Merhaba, Dani."

"Ah, şey... selam."

"Tanıştığıma memnun oldum."

"Aaa... Hı hı."

Açıkçası bu adamın kadınların dilini yutmalarına sebep olma gücü hayret vericiydi.

Dani'nin ağzı açık kalmış yüzüne bakabilmek için ekranı kendime doğru çevirdim. "Seni birazdan arayacağım, tamam mı?"

Gözlerini kocaman açmış, burnunu ekrana dayamış bir halde sadece ağzını oynatarak, *Vay anasını,* dedi.

"Aynen." Telefonu kapatıp Callum'a döndüm.

Mümkün müdür bilmem ama onu son gördüğümden bu yana geçen kısa sürede daha da yakışıklı olmuştu. Ona cilt bakım rutinini sormak istedim ama dudaklarıma bakışı dikkatimi dağıttı.

Neden dudaklarıma bakıyordu?

Şimdi tam bir klişe olmuştum işte çünkü kelebekler midemde coşkulu patlamalarla kanat çırpıyordu. Yanağıma sert bir tokat atardım ama deli gibi görünmek istemiyordum.

"Yüzün yine kızarmış."

"Senin dişlerinde daha fazla ıspanak kalmış."

"Nişan yüzüğünü de unutmuşsun."

"Şu anda ceketinin cebine elini atarsan yemin ederim burada kan çıkar."

Yoğun bakışları dudaklarımdan gözlerime doğru kaydığında bütün bedenim ürperdi. "Nişanlını tehdit mi ediyorsun, sevgilim?" diye mırıldandı.

"Evet. Eğer bana bir kez daha sevgilim dersen iki ön dişine veda edebilirsin."

Tavrım onu eğlendirirken yüzüne öyle göz kamaştırıcı bir gülümseme yayıldı ki neredeyse kalp krizi geçirecektim. Nabzım hızla atmaya başlarken ne diyeceğimi bilemez halde ona bakakaldım, nefesim kesilmişti.

"Sana nasıl hitap etmemi istersin?"

"İsmim yeterli olur, teşekkürler." Ben şu anda adımı hatırlayamıyordum ama onun hatırladığını umuyordum.

"Peki ya..." Dudaklarını ıslatmak için duraksadı. Sesi bir oktav düştü. "Bebeğim?"

Şaşkınlıkla ona baktığımda güldü.

"Bunu düğün gecesine de bırakabiliriz."

"Seninle *evlenmiyorum*."

"Yani, işini kurtarmak istemiyor musun?"

Ona ters ters baktım. İnatçı bir soğukkanlılıkla o da bana baktı.

"Ayrıca tüm çalışanlarının işsiz kalması da umurunda değil? Ya da bir işverenin ilgisini çekebilecek başka bir iş deneyiminin olmaması? Ya da babanın kuşaklar boyu sürdürülecek bir aile kitapçısı kurma hayalinin suya düşmesi?"

"Sen babamın hayalleri hakkında ne biliyorsun ki?" diye sordum.

"Şirketinin internet sitesinde bu konuya ayrılmış koca bir sayfa var."

Bu geri adım atmama yetmişti. "Evet, doğru."

"Seni endişelendiren ilk şey ne?" diye sordu beni bir süre inceledikten sonra.

"Hangi konuda?"

"Benimle evlenmek konusunda."

İsterik bir kahkaha atma dürtüsüyle savaşarak bunun yerine derin bir nefes verdim. "Sana bir liste gönderirim," dedim alayla.

"Hayır, hemen şimdi söyle."

Sızlanarak ellerimle yüzümü kapattım. "Lütfen aklı başında biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?"

Callum ellerimi çekti ve bileklerimi sıkıca tutarken gözlerimin içine baktı.

Sakin ve dikkatli bir tavırla konuşmaya başladı. "Çok basit. Dikkatle dinle çünkü kendimi tekrar etmeyi sevmem. Bana bir eş lazım. Senin de paraya ihtiyacın var. Sana ikimizin de sorunlarını çözecek bir iş anlaşması teklif ediyorum. Evet dersen bir daha hiçbir şeyin eksikliğini çekmek zorunda kalmazsın. İstersen ülke çapında bir kitapçı zinciri açabilirsin. İstediğin her şeye, hayal edebileceğin her şeye sahip olabilirsin. Dünya en çılgın hayallerinin ötesine kapılarını açacak."

Kendimi onun koyu, etkileyici gözlerinin uçsuz bucaksız uçurumundan baş aşağı düşerken bulmuştum ve sanki orada bir sonsuzluk boyunca süzüldüm. Sonunda kendimi derinlerden çekip çıkarmayı ve gerçekliğe geri dönmeyi başardım.

"Callum?"

Daha da yaklaştı. Gözleri parlamaya başlamıştı. "Evet, Emery?"

"Bileklerimi bırak."

Uzun bir an boyunca kıpırdamadan durdu ve kanımı donduran bir odakla bana baktı.

Sonra gözlerindeki bir şey değişti. Sanki bir kafesin kapısı çarpılarak kapatılmış gibi bütün sıcaklığı ve yoğunluğu kayboldu. Beni aniden bırakıp arkasına yaslandı.

"Özür dilerim," dedi gergince ön camdan dışarı bakarak. "Bazen benim..."

Bitmemiş cümlesinde tehlikeli sırlardan oluşan bir okyanus çalkalandı. Bacaklarının üzerinde duran iri ellerini yumruk yaptı. Yavaş ve kontrollü bir nefes aldı, gözlerini kapadı ve nefes verirken dişlerini sıktı.

Bir T-Rex'in kendini vegan olduğuna ikna etmeye çalışmasını izlemek gibiydi bu. Hayatımda hiç bu kadar rahatsız edici bir şey görmemiştim.

Kaçma zamanı gelmişti.

"Şimdi arabadan inip Uber'ime geri dönüyorum. Yolda polislere beni yakalamalarını emretmeyesin diye söylüyorum bunu. Tamam mı?"

Bana baktı. Dudaklarını birbirine bastırarak sessiz kaldı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Hoşça kal, Bay McCord. Eş bulma konusunda iyi şanslar."

Bacaklarının üzerinden eğilip içinde tavuk salatamın olduğu kahverengi poşeti aldıktan sonra sedandan indim ve Uber'e geri döndüm.

Callum'un bakışları attığım her adımda sırtıma kazınmaya devam etti.

Yedi

Uber beni kitapçıya geri bıraktığında Callum'un kavradığı bileklerimin etrafındaki kırmızı izler solmuştu. Ancak yaşadığım şok henüz geçmemişti.

Yaptığım ilk şey içeri girip kapıyı kilitlemek oldu. Sonra aceleyle arka tarafa geçip çalışma masasının sandalyesine çöktüm ve Dani'yi aradım.

"Bana her şeyi anlat," dedi. "Ve bu sefer hiçbir şeyi *atlama*!"

"Önce şu tavuk salatasını yiyeyim. Ara öğün yapmadım ve açlıktan bayılmak üzereyim."

"Tavuk salatası mı?"

"Callum sipariş ettiğim ama kaçtığım için yiyemediğim öğle yemeğini paket yaptırmış. Ah, iyi, plastik çatal koymuşlar."

Ben kutuyu ve kapları paketten çıkarırken Dani sessizce söylediklerimi düşündü.

Sonra konuşmaya başladı. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Göz kamaştırıcı, bekâr bir milyarder batmakta olan kitapçına geliyor, evlenme teklifinin yanı sıra işini kurtarmak için bir kereye mahsus on milyon dolar ödemeyi teklif ediyor, seni öğle

yemeğine çıkarıyor, senin olabilecek dev nişan yüzüğünü gösteriyor, onu restoranda ektikten sonra seni alması için polis çağırıyor... ve *bir de üstüne* kaçarken geride bıraktığın yemeği sana getiriyor."

Ağzım salatayla doluyken konuştum. "Neden en çok son kısımdan etkilenmiş gibisin?"

"Çünkü seni onunla evlenmeye başka hiçbir şey ikna etmediyse bile bu tek başına işe yaramalıydı."

"Bu bir tavuk salatası, ölümsüz aşk ilanı değil."

"Öyle de olabilir! Seni *besledi*, Em. Sen onu reddettikten sonra bile. İkimiz de yemeğin senin ihtiyaçlar hiyerarşindeki yerini biliyoruz. 'Açım' dediğinde, ay dolunay olduğunda bodruma zincirlenmesi gereken bir şeye dönüşmene yaklaşık yirmi dakika kalmış demektir."

"Son zamanlarda senden nefret ettiğimi söylemiş miydim?"

"Kapa çeneni. Beni seviyorsun. Şimdi bana neden hayır dediğini söyle."

Elimdeki telefona inanmaz bir bakış atmak için çiğnemeyi bıraktım. "Evet demem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Elbette. Neden olmasın?"

"Yok artık. Bunun neden olmaması için tüm nedenleri sıralamaya başlarsam önümüzdeki haftaya kadar telefonu kapayamayız."

"Gerçekten mi? Yapacak daha önemli bir işin mi var?"

"Tamamen yabancı biriyle evlenmekten daha önemli mi demek istiyorsun? Evet!"

Güldü. "Ne gibi?"

"Her şey! Ağzından çıkanı kulağın duysun, Dani. Sen de en az onun kadar delice konuşuyorsun. Ayrıca ciddi değildi. Bir tür eşek şakasıydı."

"Emin misin?"

"Aman Tanrım. Karanlık tarafa geçmişsin. Neden rasgele bir milyarder *benimle* evlenmek istesin ki?"

"Bir dakikalığına kendini hor görmeyi bırak ve belki de düşündüğünden daha evlenilebilir olduğun ihtimalini göz önünde bulundur."

Başımı iki yana salladım ve salatamdan bir ısırık daha alarak ağzından çıkanı kulağının duyması için ona zaman tanıdım.

Sonunda iç çekti. "Tamam, peki. Eşek şakasıydı."

"Teşekkür ederim."

"Bunu sadece tartışmaya girmeyelim diye söylüyorum bu arada. Adamın ciddi olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyorum."

"Şimdi telefonu yüzüne kapatıyorum."

"Ben'in sana ne kadar takıntılı olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu ben telefonu kapatamadan.

"Beni hiçbir açıklama yapmaksızın terk etmeden ve ondan bir daha haber alamamamdan önce mi?"

"Eh... evet. Öyle yapmıştı. Ama ondan önce o kadar hanım köylüydü ki tüm arkadaşları onunla dalga geçiyordu."

"Bu konuşma migrenimi azdırıyor," diye mırıldandım.

Beni duymazdan gelerek devam etti. "Chris ve Brandon da sana bayılıyorlardı."

"Beni terk etmelerinden önce demek istiyorsun. Buradaki şemayı görüyor musun?"

"Ne yani, son yıllarda birkaç kötü ayrılık yaşadın. Bu harika olmadığın anlamına gelmez."

"Bunun tam da bu anlama geldiğinden eminim, dostum."

"*Ben* seninle evlenirdim," dedi azarlarcasına. "Lezbiyen olsaydım yani."

"İnanılmaz derecede içim rahatladı. Teşekkür ederim."

"Küstahlaşma. Sana iltifat ediyorum."

Gözlerimi devirdiğim esnada kitapçının telefonu çaldı. "Gitmem gerek. Sonra konuşuruz."

"Cuma akşamı yemeğe gel."

"Ne yapıyorsun?"

"Lazanya. Altıda görüşürüz."

Evet dememi beklemeden telefonu kapattı çünkü makarnaya asla hayır demeyeceğimi biliyordu. Cep telefonunu masanın üstüne koyup kitapçının telefonunu açtım. "Lit Happens, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Kaliforniya Vergi ve Harç İdaresi Departmanı'ndan David Montgomery. Mağaza sahibiyle görüşebilir miyim lütfen?"

Ha siktir. Bundan daha kötüsü Gelir İdaresi Başkanlığı'nın araması olurdu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Ben sahibiyim," dedim çekinerek.

"Bayan Eastwood?"

"Evet."

"Ah, süper. Satış vergisi hesabınızı görüşmek için arıyorum."

Bunun olağanüstü derecede kötü gideceğini şimdiden biliyordum. "Ne olmuş?"

"Bir iç denetim yaptık ve beyannamelerinizde bazı anormallikler tespit ettik."

"Anormallik mi?" diye tekrar ettim yutkunarak.

"Evet. Kazancınız birkaç yıldır eksik bildiriliyor. Tam olarak on yıldır."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nefesim kesildi. Sesim yüksek ve gergin çıktı. "Hayır, bu imkânsız. Her satışın kaydını tutarız, nakit olanların bile. Ve her zaman zamanında belgeleriz. Muhasebecim mükemmeldir..."

"Bir milyon dokuz yüz altmış dört bin dolar yetmiş iki sentlik bir anapara borcu var," diyerek sözümü kesti.

Dehşet içinde nefesim kesildi ve soğuk terler döktüm.

"Artı cezalar," diye sakince ekledi Bay Montgomery.

"*Cezalar* mı?"

"Anaparayı otuz gün içinde öderseniz cezalardan feragat edebiliriz."

Gerçeklik algımı yitirirken isterik bir kahkaha attım. "Ah, ne kadar harika! Ne kadar *cömertsiniz*! Çok *rahatladım*!"

Gıcık birisi olduğuma karar vererek profesyonel ses tonunu soğuk bir hoşnutsuzluğa çevirdi.

"Bayan Eastwood, bu gülünecek bir konu değil. Vergi dolandırıcılığı ağır para cezaları olan bir suçtur." Sesi tehditkâr bir hal aldı. "Hapis cezasına bile çarptırılabilirsiniz."

Panik içinde sandalyemden sıçrayarak volta atmaya başladım. "Dinleyin, bir yanlışlık olmalı. Şimdiye kadar satış vergilerimizin her kuruşunu ödedik. Beyannameleri tekrar gözden geçirmeniz gerekiyor."

"Sizi temin ederim ki bir hata yok."

"Olmalı!"

"Yok. Çekle mi havaleyle mi ödeme yapacaksınız?"

"Benim iki milyon dolarım yok!"

Cıkcıkladı. "Ne yazık. Bu durumda haciz işlemlerine başlayacağız. Eviniz size mi ait?"

"Neden?"

"Mülke haciz koyduracağız."

"Evim kiralık! Arabam dışında hiçbir şeyim yok!"

"O zaman arabanıza haciz koyarız. Ve sizi kırmızı listeye alırız. Böylece borçlu olunan toplam tutar ödenene kadar gelecekteki tüm kazançlarınız haczedilecektir."

Finansal geleceğimin nasıl mahvolacağını soğukkanlılıkla anlatması saçımı başımı yolmak istememe neden oldu. Masanın yanında dikilirken titriyor ve terliyordum, nemlenmiş ellerimden biriyle ahizeyi tutarken diğeri alnımdaydı.

"Bununla ilgili bir fatura ya da herhangi ihbarname almadım. Nasıl olur da şimdiden hacze başlarsınız?"

"İş adresinize birkaç fatura postaladık. Cevap vermediniz."

"Çünkü elime ulaşmadılar!"

"Yine de ödeme vadesinde yapılmamış." Sanki benim koca bir yalancı olduğumu düşünüyormuş gibi konuşmuştu.

"İki milyon doları nereden bulacağım ben?"

"Finansal tavsiyelerde bulunamam, Bayan Eastwood. Ben muhasebeci değilim," dedi kaba bir tavırla.

Bu adam. Yemin ederim, bu adam birazdan ebesininkini görecekti.

"Beni dinle, David. Birisi bir hata yaptı. Büyük bir hata. Bir kez daha bakmalı ve durumu düzeltmelisin."

Aniden bir robota dönüşerek sanki doğrudan şirketin internet sitesinden alınmış bir metni ezbere okudu. "Bir vergi mükellefi, vergi veya harç yükümlülüğüne ilişkin bir karara katılmıyorsa, yasada belirtilen süre içerisinde itiraz başvurusunda bulunabilir."

Sonunda, bir umut! "Yani temyize gidebilir miyim?"

Belgeleri karıştırmasını dinlediğim bir aradan sonra sesinde gülümsemeyle tekrar hatta döndü. "Aslında hayır. Süresi geçmiş."

Benim sinirli homurdanmalarım üzerine, "Size numaramı vereceğim, böylece herhangi bir sorunuz olursa bana geri dönebilirsiniz," dedi.

Aslında yazacak kadar aklım başımda değildi ama yine de başardım ve kalemi tiksintiyle yere atmadan önce telefonun yanındaki deftere 800'lü numarayı karaladım.

"Güle güle, Bayan Eastwood. Size iyi şanslar dilerim."

Neşeli bir sesle telefonu kapattı.

Pislik.

Şakaklarımdan süzülen soğuk terle orada dikilirken Callum'dan aldığım kahverengi paketin dibinde küçük beyaz bir kart gördüm. İçine uzanıp kartı aldım.

Kartvizitiydi. Üzerinde adı, şirket adı ve iletişim bilgileri kabartmalı, zarif siyah harflerle yazıyordu.

Kartı çevirdiğimde bana bir not yazdığını gördüm, o kadar düzgün harflerle yazılmıştı ki baskı gibi görünüyordu

Eşlik ettiğin için teşekkür ederim. Teklifimi tekrar düşünürsen lütfen beni ara.

"Bunu aklından bile geçirme, Emery," diye fısıldadım karta bakarak.

Kartı çöp kutusuna atıp ağlamamaya çalıştım.

Ertesi sabah kapıdan biri girdiğinde kitapçının vitrinine asmak için internetten dev bir *Tasfiye Satışı* tabelası siparişi veriyordum. Ön tarafa gittiğimde kasanın yanında mavi kapüşonlu, fırıldak gözlü genç bir adam duruyordu. Gergin görünüyordu.

"Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Siz Emery Eastwood musunuz?"

Yaydığı enerjiyle ilgili bir şey beni germişti. Gerekirse onu karakolda diğer şüphelilerin arasından seçebileceğimi anlasın diye yüzünü iyice inceledim. "Evet. Neden?"

Kapüşonlusunun cebinden katlanmış kahverengi bir zarf çıkarıp tezgâhın üzerine fırlattı. "Hakkınızda dava açıldı."

"*Dava* mı? Nasıl yani?"

Arkasını dönüp hızla kapıdan çıktı.

Midem bulanarak zarfa baktım, sonra o tarafa yönelip açtım ve içinden kalın bir kâğıt tomarı çıkardım.

Kalbim gümbürderken en üst sayfaya göz attım. Sonra nefesim kesildi.

Bu bir celpti.

Adını hiç duymadığım biri kitapçıdaki hasarlı bir döşemeye takılıp düştüğü için yaralandığını iddia ederek bana dava açmıştı.

Sıcaklık yüzümü ve göğsümü kavurdu. Ellerim titremeye başladı. "Ha siktir!" diye bağırdım.

Kalçamı tezgâha yaslayıp titreyerek orada durdum. Bu nasıl olabilirdi? Her zaman kitapçının müşteriler için güvenli olduğundan emin olmuştum. Hasarlı bir zemin döşemesi olmadığını da *biliyordum*. Bu kitapçının her santimini avucumun içi gibi bilirdim.

Derin bir nefes alarak kendimi odaklanmaya zorladım. Bir avukat bulmalı ve sonraki adımlarımın ne olacağını çözmeliydim.

Avukatların paralı olması dışında bu planda bir sorun yoktu.

O da bende kesinlikle yoktu.

Belki de internette ayaklarımın fotoğraflarını satmalıydım. Bunun için bir pazar olduğunu duymuştum. Ayakkabılarıma bakarak bir an için bunu ciddi ciddi değerlendirdim, ardından kendime gelip inledim.

Kitapçının telefonu çaldı. Şaşkınlık ve üzüntüyle tezgâhın üzerinden uzanıp ahizeyi kaldırdım. "Lit Happens, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Emery, tatlım, sen misin?"

Yaşlı komşumun sesini tanıdım ama o sesten taşan paniği tanıdığım söylenemezdi.

"Maude? Ne oldu?"

"Ah, tatlım, korkunç şeyler. Çok korkunç! Nereye gitmem gerekiyor? Beni yanına alacak kimsem yok. Ne yapacağım ben?"

"Maude, sakin ol. O kadar hızlı konuşuyorsun ki seni zar zor anlayabiliyorum. Ne oldu?"

Kesik kesik nefes aldı. "Apartmanımız... istimlak edilmiş. Polis eşyalarımızı toplamak için sadece otuz dakikamız olduğunu söyledi, sonra da çıkmak zorundayız!"

Görünmez biri geri çekilerek boğazıma sert bir yumruk indirdi. Yüzümdeki kan çekilirken dudaklarımdan inanmaz bir ses döküldü.

"Ah! İşte, iyi memurlardan biri geldi. Onunla konuş, tatlım, bakalım sana bilgi verecek mi?"

Maude arka planda telefonunu alması için birini sıkıştırmaya başladı. O kişi reddetmiş olmalıydı çünkü sızlanarak hatta geri döndü.

"Maude, lütfen, bana ne olduğunu anlatabilir misin? Bina neden istimlak edilsin ki? Hiçbir sorunu yok!"

"Ah, bilmiyorum, tatlım. Tekrarlanan yasa ihlalleriyle ilgili bir şey." Sessizce hıçkırdı. "Kırk yıldır o evde yaşıyorum. Şimdi nereye gideceğim? Ne yapacağım?"

Arka planda bir yerde bir polis sireni aniden kesilmeden önce bir süre öttü. Bir adam avazı çıktığı kadar küfürler savurdu.

Ses, bir yıldır işsiz olan üç çocuk babası diğer bir komşuma, Jim'e aitti. Karısı hastanede gece vardiyasında çalışıyordu.

Binadaki diğer kiracı Anthony kocasını geçen yıl Covid'den, bir bacağını da diyabetten kaybetmiş tatlı bir ihtiyardı. Sosyal güvenlikten aldığı maaş ve yardım yemekleriyle geçiniyordu.

Şimdi hepimiz sokakta kalmıştık.

"Bir yere gitme. On dakika içinde oradayım." Telefonu kapatarak tezgâhın altından çantamı aldım. O kadar büyük bir acele içindeydim ki ön kapıyı kilitlemeyi zar zor akıl ettim ve sonra arabama koştum.

Apartmana vardığımda komşularım sokakta, ağlayan Maude'u teselli etmek için etrafta dolanıyordu. İki polis arabası kaldırımın kenarına park etmişti. Dört silahlı polis memuru binanın önünde durmuş, kalabalığa ters ters bakıyordu.

Parlak sarı olay yeri şeridinden oluşan bir bariyer ön girişi boydan boya kapatmıştı.

Memurlara doğru yürüdüm ve "Burada neler oluyor?" diye sordum.

"Bina istimlak edildi, hanımefendi. İlerleyin lütfen."

"Ben o binada yaşıyorum!"

"İsminiz nedir?"

"Emery Eastwood. 101 numaralı dairedeyim ve neler olduğunu bilmek istiyorum."

Memurlardan ikisi sanki başımın belada olduğunu biliyorlarmış gibi bakıştı. "Toparlanıp çıkmak için otuz dakikanız var," dedi uzun boylu olan.

"Bu *saçmalık!* İnsanları öylece evlerinden atamazsınız! Bir yere gitmiyorum! Böyle bir şey için mahkeme kararı gerekir! Uygun bir şekilde tebligat göndermelisiniz!"

"Hanımefendi?" dedi kısa boylu memur yüksek sesle.

Ona ve aptal sivri bıyığına bakmak için döndüm. "Evet?"

"Bir polis memurunun emrine karşı çıkmanın suç olduğunu biliyor muydunuz?"

Gerçeği epey bir abarttığına ikna olmuş halde gözlerimi ona diktim. "Bu, ceza kanununun hangi bölümüne giriyor?"

Ellerini boğazıma dolayıp sertçe sıkmasına iki saniye kalmış gibi görünüyordu.

"Sizi kelepçeleyip merkeze götürmeden ve polis memurunun işine engel olmaktan tutuklamadan önce kişisel eşyalarınızı konutunuzdan çıkarmanız ve binayı terk etmeniz için otuz dakikanız olduğunu söylediğim bölümün altında," dedi dişlerini gıcırdatarak.

Dehşete düşmüş halde ona baktım.

Bu gerçek olamazdı. Rüya görüyordum. Ya da düşüp başımı çarpmıştım ve bir yerlerde yolun kenarında baygın yatıyordum.

Hayatıma ne olmuştu böyle?

O anda cep telefonum çaldı. Bu fırsatı polislerin sert bakışlarından kaçmak için değerlendirerek birkaç adım öteye gittim ve telefonu çantamdan çıkardım.

"Alo?"

"Bayan Eastwood, ben Callum McCord. Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sadece dünkü davranışım için özür dilemek istedim. Sanırım seni üzdüm ama niyetim bu değildi."

Sesi mesafeli ve profesyoneldi, önceki vahşi, yırtıcı enerjisinden eser yoktu.

Polislere omzumun üzerinden gergin bir bakış atarak birkaç adım uzaklaştım. "Bana bir özür borçlu değilsin ama teşekkür ederim. Aslında yüzünü kırmakla tehdit ettiğim için ben senden özür dilemeliyim."

"İyi misin? Sesin endişeli geliyor."

"Aslında konuşmak için iyi bir zaman değil. Polis beni evimden atıyor."

Onu görmeme rağmen dikkatini tamamen bana verdiğini hissettim. "Bana tam olarak neler olduğunu anlat," dedi sesini alçaltarak.

Sanırım duygusal olduğum ya da sesi çok endişeli geldiği ve yaslanacak bir omza ihtiyaç duyduğum için olabilirdi ama bütün hikâyeyi ağzımdan kaçırdım ve ona her korkunç ayrıntıyı anlattım.

"Telefonunu yetkili memura ver," diye emretti konuşmam bitince.

"Bunu neden yapayım ki? Bu adamlar zaten beni tutuklamak istiyor!"

"Emery. Sana söylediklerimi aynen yap. *Hemen.*"

Sesi çok otoriterdi. Kısık ama tamamen kontrollüydü. Tüm sinir uçlarımın üzerinde ipek gibi kayıyor yıpranmış kenarlarını onarıyor ve bana biraz özgüven veriyordu.

En azından buralarda ne yaptığını bilen birileri vardı.

Bir nefes alıp polislere doğru döndüm. "Hanginiz yetkili?"

Kimse bir şey demedi ama kısa boylu memur uzun boylu olana bir bakış baktı.

Bingo.

Ona doğru yürüyerek cep telefonumu uzattım. "Callum McCord sizinle konuşmak istiyor."

Bu ismin söylenmesi grupta ani bir etki yarattı. Herkes gerildi. Hava elektriklendi. Polislerden biri sanki dönüp kaçacakmış gibi bir adım geri attı.

Uzun boylu memur isteksizce telefonu elimden aldı. Kulağına götürdü ve boğazını temizledi. "Memur Anderson konuşuyor."

Sonra Callum'un söylediklerini kendi cenazesine katılmış gibi bir ifadeyle dinledi.

Birkaç uzun dakikadan sonra telefonu bana geri verdi. "Rahatsızlık için özür dileriz, hanımefendi. Devam edip içeri girebilirsiniz," dedi gergin bir tavırla. Adamlarına döndü. "Şeridi kaldırın. Burada işimiz bitti."

Şaşkınlıkla memurlardan ikisinin binanın ön kapısına gidip şeridi yırtmasını izledim. Sonra dördü de devriye arabalarına yöneldi.

"Milyarder olmak gerçekten harika bir şey olmalı," dedim telefona doğru.

"Gidiyorlar mı?"

"Evet ve çok etkilendim. Gerçekten polis teşkilatının sahibi misin?"

Callum kıkırdadı. O kadar derin tınılı ve seksi bir sesti ki tüylerim diken diken oldu.

"Bu işi düzeltmek için belediye müfettişiyle iletişime geçeceğim," dedi. "Bu belediye küçük ihlallere aşırı tepki göstermesi ve bina sahiplerinin ödeyemeyeceği kadar korkunç cezalar kesmesiyle ünlüdür. Mücadele genellikle mahkemede sonuçlanır ancak bu arada bina sahibine baskı yapmak için böyle bir güç gösterisi yaparlar. Bunun kaç kez başımıza geldiğini sana anlatamam."

"Başınız?"

"Ailem. Orada birçok kiralık mülkümüz var."

"Binanın istimlak edilmemesi gerektiğini biliyordum!"

Tekrar kıkırdadı. "Haklıymışsın. Onun için binaların gerçekten yıkılacak kadar kötü durumda olması gerekiyor."

Rahat bir nefes alarak ekip arabalarının caddeden aşağı doğru ilerleyişini izledim. Kaldırımda toplanmış komşularım açık

bir şaşkınlıkla bana bakıyordu. Şoke olmuş hallerini gören kanatlarım çıkmış sanırdı.

"Teşekkür etmekten başka ne diyeceğimi bilemiyorum, Callum. Eğer aramamış olsaydın, komşularım ve ben bu gece kitapçımın zemininde uyuyor olacaktık."

"Bir şey değil. Ne zaman istersen. Şimdi seni bırakayım da işine dön. Seninle konuşmak güzeldi."

"Seninle de. Tekrar teşekkürler."

Hoşça kal dedi ve beni buraya gelmeden önce olduğumdan daha da şaşırmış bir halde bırakarak telefonu kapattı.

Evlilik teklifi hakkında hiçbir şey söylememişti.

Mükemmel bir centilmen gibi davranmıştı.

Sadece on saniyelik bir çabayla beni ve komşularımı bir felaketten kurtarmıştı.

En kafa karıştırıcı olanı ise ona telefon numaramı hiç vermemiş olmamdı.

Ayışığı Kitaplığı

Sekiz

Cuma gecesi Dani'nin evinde, fırında pişen lazanyaya eşlik edecek salatayı hazırlarken ona son felaketler hakkında bilgi verdim. Kocası Ryan iki yaşındaki çığlık atan kızları Mia'yı oturma odasının zemininde oyuncaklarla oyalarken, hiperaktivite sorunu olan *terrier* cinsi köpekleri evin etrafında görünmez sincaplara havlayarak dolanıyordu ve Ryan'ın yarı sağır babası sesi sonuna kadar açtığı televizyonda yarışma programı izliyordu. Belli aralıklarla ekrana yanlış cevabı haykırıyor, sonra da yanlış olduğu ortaya çıkınca, "Saçmalık!" diye bağırıyordu.

Bu aileyi seviyordum ama burada bir hafta yaşasam stresten saçlarım dökülürdü.

Bu da şu anki durumumu daha da korkutucu hale getiriyordu. Kiramı ödeyemeyecek duruma gelirsem ve Kaos Evi'ndeki kanepede yaşamak zorunda kalırsam akıl sağlığımı yitirebilirdim.

Ya da işitme duyumu.

"Birinin seni dava ettiğine inanamıyorum. Alabilecekleri bir paran yok ki," dedi Dani, sanki evi bir sirk değil de huzur dolu bir vahaymış gibi bir kâse salataya sakin sakin sos dökerken.

"Eminim param olmadığını bilmiyorlardır yoksa uğraşmazlardı. Herkes iş sahiplerinin para içinde yüzdüğünü düşünüyor gibi."

"Bir avukat tuttun mu?"

"Ona nasıl ödeme yapacağım? Gözyaşlarıyla mı?"

"Bilmiyorum ama yakında bir avukat bulsan iyi olur. Eğer celbe cevap vermezsen, karşı taraf doğrudan hüküm verir ve sen de mahvolursun."

"Şu andakinden daha fazla mahvolduğumu hayal bile edemiyorum," diye mırıldandım moralim bozuk halde.

Dani lazanyayı fırından çıkarırken ben de masayı hazırladım. Yemeğe oturduğumuzda Mia çatalını masaya vurmaya başladı, köpek de zıplayarak bir bardak suyu devirdi. Ryan'ın Çarkıfelek'e geçmiş babası bir tahminde bulundu ve doğru çıkınca kıkırdadı.

"Baba, yemek vakti!" diye bağırdı Ryan masadan. "*Baba!*"

Baş ağrısının şakaklarımda nabız gibi atmaya başladığını şimdiden hissedebiliyordum.

"Müstakbel kocanı internette aratarak biraz zaman geçirdim. Ne bulduğumu öğrenmek ister misin?"

Dani'ye sert bir bakış attım. "Hayır. Ve o benim müstakbel kocam değil."

Ryan kıkırdadı. "Sen ilgilenmiyorsan onunla ben evlenirim."

"Affedersin, dostum ama senin zaten bir eşin var," dedi Dani gülümseyerek.

"Evet, ama bir düşünsene. On milyonu alırım, hemen bir boşanma davası açarım, sonra sen, ben ve küçük teröristimiz Zillow'da gördüğümüz, babam için müştemilatı ve at ahırları olan Montana'daki o küçük çiftliğe taşınırız."

Mia mama sandalyesinde zıplayarak, "At! At!" diye bağırdı.

"Buradan taşınmanıza izin vermiyorum," dedim ve masanın ortasındaki güveç kabından büyük bir parça lazanya aldım. "Hep birlikte yaşlanacağız ve huzurevinde âlem yapacağız, unuttunuz mu?"

Ryan ve Dani hızlıca bakıştıklarında gerildim. "Aman Tanrım. Ne oldu? Bir sorun mu var? Biri mi hasta? Kim ölüyor? Acele edin ve ben bayılmadan önce söyleyin."

Dani bana salata kâsesini uzattı. "Kimse hasta değil ya da ölmüyor, manyak. Taşınmamız dünyanın sonu değil. Kan şekerin düşmeden ve canavara dönüşmeden önce acele et de bir şeyler ye."

"Benimki gibi bir ay geçirseydiniz, inanın bana, her küçük şeyin dünyanın sonu olduğunu düşünürdünüz," dedim keyifsizce.

"Aslında taşınmamız gerekebilir. Eyalet dışında bir yer bakmaya başladık," dedi Ryan'a bir parça lazanya koyan Dani.

Şokla bıraktığım salata kâsesi masada takırdadı. Bir Dani'ye bir Ryan'a baktım. "Neden?"

"Kovuldum," diye itiraf etti Ryan sessizce kızına bakarak.

"Olamaz! Çok üzüldüm, arkadaşlar. İşinin iyi gittiğini sanıyordum."

Dani iç çekti. "Evet. Tam bir sürpriz oldu. Anlaşılan şirket orta düzey yöneticiler olmadan da idare edebiliyormuş."

Ryan, gayrimenkule yatırım yapan büyük şirketler için ticari mülklerin ekspertizini yapıyordu. Ekonomi kötüye gidene kadar işler tıkırındaydı ama durumun bu kadar vahim olduğunu bilmiyordum.

"Evde hissemiz var," dedi. "Burada ev fiyatları ülkenin diğer bölgelerine göre çok daha yüksek olduğu için, eğer satarsak

elimize yeni bir evi nakit alabilecek kadar para geçer. İşsiz kaldığım için başka bir konut kredisi çekmeye hak kazanamayacağım, o yüzden böyle yapmamız gerek."

"Ama burada iş arayamaz mısın? Eminim başka bir iş çıkacaktır. Senin kadar nitelikli biri hemen başka bir pozisyon bulur!"

Ryan başını iki yana salladı. "Bu yıl kırk yaşıma gireceğim, Em. Şu anda iş için yeni üniversite mezunlarıyla yarışıyorum ve onlar da beş kuruşa çalışmaya razılar. Kimse benim maaşımı ödemek istemiyor."

Dani suçlulukla Mia'ya bakınca konuyu değiştirmenin zamanı geldiğine karar verdim. "Henüz pes etme. Sana güveniyorum. Şimdi neşeli bir şeyler konuşalım. Kimin iyi haberleri var?"

Köpek masanın etrafta koştururken ve Ryan'ın babası uzaktan kumandayı odanın öbür ucundaki televizyona fırlatırken üçümüz birbirimize baktık.

"Tamam o zaman. Bana Callum McCord hakkında ne öğrendiğini anlat," diye derin bir iç çektim.

Dani anında canladı. "*Bir sürü şey* öğrendim. Otuz beş yaşında, hiç evlenmemiş ve Bel Air'de eskiden Jennifer Lopez'e ait olan devasa bir malikânede yaşıyor. Hepsi de aile şirketinde çalışan üç kardeşin en büyüğü. Şu aile fotoğrafını görmelisin."

Ayağa fırladı, mutfak tezgâhından dizüstü bilgisayarını aldığı gibi yanımdaki masaya koydu. Tarayıcıyı açıp daha önce kaydettiği linke tıkladı. Ekranda bir fotoğraf belirdi.

"Vay canına," dedim etkilenerek. "Şu iyi genlere de bir bak. Bu insanların hepsi yapay zekâ tarafından yaratılmış gibi görünüyor."

Herkesin en iyi gülümsemelerini takınarak bir şöminenin önünde kasıntı kasıntı poz verdiği türden resmî bir fotoğraftı. Callum'un yanında duran siyah saçlı adam hariç. Sanki biri ona köpeğinin vurulduğunu söylemiş gibi kaşlarını çatmıştı.

"Suratı asık olan kim?"

Dani tekrar yerine otururken, "Ortanca kardeş, Cole," dedi. "Her fotoğrafta öyle görünüyor. Yakışıklı ve cani."

"Peki ya gamzeli olan?"

"Carter, en küçüğü."

"Hepsinin önünde Kral Charles gibi oturan da kinci babası olmalı."

"Annesi çok güzel değil mi? Tahmin et kaç yaşında?"

"Bilmem. Elli falan mı?"

"Altmış dört."

Callum'un annesi, oturan kocasının hemen arkasında ayakta duruyordu. Dekolteli mavi bir elbise giymiş kızıl saçlı, incecik anne, her gece para yığınlarının üzerinde uyumanın verdiği huzurlu bir gülümsemeyle fotoğrafa bakıyordu.

"Hepsi çok güzel. Doğal olamaz cidden. Karşılığında ruhlarını sattıklarına bahse girebilirim. Parmesanı uzatsana."

Ryan yemeğini mideye indirirken Dani kavanozu masanın diğer tarafına kaydırdı ve ben de tabağıma biraz daha peynir serpiştirdim.

"Tamam, ama asıl ilginç olan şeyi bilmek ister misin?"

Sinsi gülümsemesine bakınca yeniden gerildim. "Ne?"

"Callum sadece hiç evlenmemiş değil, ayrıca hiç nişanlanmamış da. Yani, yüzünün önünde salladığı o taş daha önce hiç kimseye ait değildi."

"Yüzümün önünde sallamadı. Masanın üzerine koydu. Peki, hiç nişanlanmadığını nereden biliyorsun?"

"Onunla ilgili haberlerin hiçbirinde bir kız arkadaşından bahsedilmiyor. Yardım etkinliklerinde kolunda mankenlerle çekilmiş fotoğrafları yok. Vikipedi sayfasında ya da magazin dergilerinde hiçbir ilişkisinden bahsedilmiyor ve oralardan her zaman bir malzeme çıkar. Bu kadar zengin ve yakışıklı bir adam olmasına rağmen kimseyle çıkmıyor gibi görünüyor."

"Ailesinin durumu nedeniyle sır saklamak zorunda olduğunu söyledi. Kimseye güvenemezmiş. Yani muhtemelen özel bir nişandı. Bazı insanlar şahsi meselelerini magazin basınından uzak tutmayı tercih eder."

"Ya da belki o yüzüğü *senin için* almıştır."

Bu fikri komik bularak başımı iki yana salladım. "Tabii ya. Bir gece yemekte üzücü hikâyeme kulak misafiri oldu ve ertesi sabah doğruca en yakın Harry Winston'a gidip bulabildiği en büyük taşı satın aldı."

"Hey, daha garip şeylerin yaşandığı da oldu."

Destek için Ryan'a baktım. "Lütfen karına halüsinasyon gördüğünü söyle."

"Söylerdim ama bana vurabileceği bir mesafede," dedi Mia'ya lazanyasından bir lokma verirken.

"Sadece olasılığı düşün, Em," diye ısrar etti Dani.

"Bu adam istediği kızla evlenebilir. Işıltılı bir patlamadan doğan muhteşemliğin vücut bulmuş hali olduğumu biliyorum ama onun tipi değilim."

"Sikik!" diye bağırdı ellerini havaya savuran Mia.

Oturma odasında Ryan'ın babası Çarkıfelek'in sunucusu Vanna White'a, "Saçmalık!" diye bağırdı.

"Tamam o zaman, şuna ne dersin? Ya Callum'un babası ona gerçekten o ültimatomu verdiyse? Ve Callum her şeye o kadar

kızdı ki biriyle evlenerek babasından intikam almaya karar verdi..." dedi Dani.

Beni baştan ayağa süzdükten sonra burnunu kıvırdı. "Uygunsuz biriyle."

"İyi lazanya yaptığın için şanslısın, hanımefendi, yoksa bu çatal çoktan gözbebeklerinden birine saplanmış olurdu."

"Hadi ama. Ne demek istediğimi anladın. Sevgili babacık muhtemelen oğlunun Cordelia adında, polo midillileri olan ve Mikimoto incileri takıp kaşmir kazaklar giyen en yakın sosyetiğe koşmasını bekliyordu, değil mi? Ama *bunun yerine* Callum, babasının aptal ültimatomuna isyan ederek Wednesday Addams'la nişanlanıp intikam almaya karar verdi."

Tekrar Ryan'a baktım. "Bana karını neden sevdiğimi hatırlatır mısın?"

Ryan, Dani'ye gülümsedi. "Çünkü güzel ve komik."

"Hayır, *sen* bu yüzden seviyorsun. Bence anca şüphe uyandıran bir kurdeşen kadar komik."

"Ciddi olup olmadığını anlamanın tek bir yolu var, Em," dedi Dani.

"Sakın söyleme, guguk kuşu," diye uyardım.

"Evet de," dedi çatalını sallayarak.

İç çekerek tavana baktım.

Hain Ryan da onunla aynı fikirdeydi. "Denemeye değer. Eğer biri bana hayatımı kurtarmam için bir gemi dolusu para teklif etseydi, bunu kesinlikle düşünürdüm."

Bu beni güldürdü. "Gerçekten mi? On milyon dolar için hiç tanımadığın biriyle yatar mıydın?"

Ryan önce Dani'ye, sonra da bana baktı. "Evlenmeden önce hiç tanımadığım biriyle hiçbir karşılığı olmasa da yatardım."

Dani hafifçe koluna vurdu. "Sürtük."

"Eski sürtük, şimdi mutlu bir evliliği var. Ayrıca duyduğuma göre bu adam seks hakkında hiçbir şey demedi, değil mi?"

Kaşlarımı çatarak düşündüm. "Hayır... ama seksin teklife dahil olduğunu söylemeye gerek var mı?"

"Eğer bu bir iş anlaşmasıysa var. Belki de adamın zaten gizli tuttuğu sevgileri var ve sadece Warbucks Baba'yı tatmin edecek formaliteler için bir eşe ihtiyacı vardır. Belki de senden tek beklediği aile etkinliklerinde boy göstermen, utanç verici sosyal becerilerini sergilemen ve Ivy League eğitimi almamış olmanla herkesin canını sıkmandır."

Öfkeyle Ryan'a baktım. "Utanç verici sosyal beceriler mi?"

Bana sırıttı. "Düğünümüzde babamın suratına geğirmiştin."

"Bütün öğleden sonra boyunca şampanya içmiştim. Gaz yapıyor!"

"Büyükannenin cenazesinde güldüğün zamanı da unutmayalım," dedi Dani.

"*Sekiz* yaşındaydım. Ayrıca cesetler komiktir!"

"Alışveriş merkezindeki güvenlik görevlisinin sana iyi bayramlar dilediği ve senin de kibarca, 'Hayır, teşekkürler,' diye cevap verdiğin zaman da var. Komşumuz Jenny bebeğini sana verdiğinde de aynı şeyi söylemiş ve bebeği yere bırakmıştın," dedi Ryan.

"Nasıl bir anne yeni doğmuş bebeğini yabancıların kucağına atar ki? Ne yapsaydım, mememe koyup emzirmeye mi başlasaydım?" dedim içerleyerek.

Ryan buna güldü. "Cadılar Bayramı partisindeyken kurt maskeli bir adamın sana yaklaşıp kim olduğunu sorduğu ve senin de elini beline koyup, 'Annenin uzak durman için seni uyardığı kişiyim,' dediğin zamanı unutma."

"Role girmiştim, tamam mı?"

Kalpsiz pislikler gözlerinden yaş gelene kadar birbirlerine benim en iyi anlarımı anlatarak devam ettiler. "Çok kötüsünüz ya," dedim sadece.

"Kabul edelim, kızım, sen hep kendi bildiğini okuyorsun," dedi Dani gözlerini silerek.

"Böylesine bir eğlence kaynağı olduğuma sevindim. Şimdi ben yemeğimi bitirene kadar sessiz olun, yoksa yanlışlıkla birinizi bıçaklayabilirim."

"Tavsiyemi dinleyeceğinden değil ama yine de söyleyeceğim," dedi Mia'ya bir lokma daha lazanya yediren Ryan. "Bu zengin adama teklifinin koşullarını sor. Gerçek olduğuna inanmasan bile, blöfüne meydan oku. Bakalım ne diyecek. Eğer ciddi olduğu ortaya çıkarsa..."

Mia'nın ağzını bir peçeteyle sildikten sonra bana döndü. "Pazarlık yap."

"Kusura bakmayın ama ben bir çiftlik hayvanı değilim. Kendimi kaça satacağım konusunda pazarlık yapmayacağım."

"Gerek yok. Adam fiyatı çoktan belirledi. Sen şartlar üzerine pazarlık yapacaksın."

"Uu, evet, bu fikre bayıldım," dedi Dani heyecanla. "Sana her yıl en az on karatlık bir elmas alması gerektiğini söyle."

"Onu demiyorum, teklif ettiği parayı alabilmen için ne kadar evli kalmanız gerektiği gibi şartları kastetmiştim," dedi Ryan. Düşünmek için duraksadı. "Aslında yapman gereken, para senin adına bir fona yatırılmazsa nikâh masasına hiç oturmayacağını söylemek."

"Ağzından çıkanı duyuyor musun? Ne kadar da paragözsün."

"Hey, bu iş, aşk değil. Kurallar farklı. İstediğin her şeyi önceden yazılı olarak aldığından emin olmalısın, yoksa anlaşma olmaz."

İstediğim şey. Ne konsept ama. En son ne zaman birinin bana ne istediğimi sorduğunu hatırlamıyordum. Aslında şimdi düşününce, kimsenin sorduğunu sanmıyordum.

Ailem bana her zaman sahip olduklarım için minnettar olmayı, daha fazlasını istememeyi öğretmişti. Ama ya Callum teklifi konusunda *ciddiyse*? Ya Dani'nin dediği gibi sırf babasına inat olsun diye ailesine uyum sağlamayacak birini seçmek istediyse?

Peki, ya bir kez olsun hayal ettiğim her şeyi elde edebilecek bir konumdaysam?

Orada otururken ilk kez ciddi ciddi olasılıkları düşündüm. On milyon dolar bir servetti. O kadar parayla yapabileceğim şeyler...

Sadece kitapçıyı açık tutmakla kalmaz, herkesin işine devam etmesini sağlayabilirdim.

Bana açılan saçma davayla mücadele etmesi için bir avukat tutabilirdim.

Vergi dairesinin çıkardığı aptal faturayı ödeyebilirdim.

Okula geri dönebilir ve zaman ya da para bulamadığım için yarım kalmış eğitimimi tamamlayabilirdim.

Hayatımda gerçekten ne yapmak istediğimi bulabilirdim. Her zaman olmam beklenen kişi dışında aslında kim olmak istediğimi. İyi kız. Söz dinleyen evlat. Ailesinin onun için istediği kimliği üstlenen kişi. Çalışkan, fedakâr, her şeyden önce ailesine sadık çocuk.

Babasının hayallerinin vârisi.

Bunun Callum'la ortak noktamız olduğunu aniden fark etmemle şok oldum. İkimiz de babalarımızın yarattığı ve onların neyin nasıl olması gerektiğine dair katı fikirlerinin ürünleriydik. Callum, babasının ya evliliği ya da mirastan mahrum

kalmayı seçmesi konusundaki ısrarının, ben de babamın edebi bir hayatın yaşamaya değer tek hayat olduğu konusundaki ısrarının ürünüydük.

"İkimizin de aile şirketi için çalışıyor olması ne kadar tuhaf," diye mırıldandım yüksek sesle, zihnim çılgınca çalışırken gözlerim dalmıştı.

"Dünya'dan Emery'ye. Mars'tan dön kızım, lazanyan soğuyor."

Ryan'a baktığımda yüzünü buruşturdu. "Yüzündeki ifade korkutucu."

Oda dönmeye başlamış gibi midem bulanır ve sersemlerken başımı yavaşça iki yana salladım. "Bu benim korkutucu yüzüm değil. Bu benim pazarlık yapan yüzüm."

Dani alkışlayarak dimdik oturdu. "Yapacak mısın yani? Ciddi olup olmadığına bakacak mısın?"

Başımla onaylamadan önce tereddüt ettim. "Evet, haklısınız. Kaybedecek neyim var ki?"

Ryan'a baktım. Bahsettiği o feshedilemez güven fonundan sonra Callum'dan isteyeceğim ilk şeyi biliyordum.

Ailesi o kadar mülke sahip olan bir milyarderin büyük olasılıkla iyi bir gayrimenkul değerleme uzmanına ihtiyacı vardı.

Yemek biter bitmez kanepeden çantamı aldım. Ryan'ın babası arka planda televizyona küfürler savururken Callum'a beni aradığı numaradan bir mesaj gönderdim.

Selam. Ben Emery.

Mesajı gönderdikten sonra bir an durdum ve bir adama kendinizi satma koşullarını tartışmak için buluşmak istediğinizi söylemenin en az fahişemsi yolunun ne olacağını düşündüm. Ama ben başka bir şey yazamadan bir mesaj geldi.

Bana nerede olduğunu söyle. Hemen orada olacağım.

Hem yanıtının hızı hem de sert tonu karşısında şaşırarak cevap yazdım.

Seni hiçbir yere davet etmedim. Bir merhabaya ne dersin?

Cevabı o kadar hızlı geldi ki mesajı mikrofona dikte ettiriyor olmalıydı.

Merhaba. Şimdi bana nerede olduğunu söyle.

Elimdeki telefona kaşlarımı çatarak bakıp cevap vermediğimde bir mesaj daha geldi.

Emery.

Bu kadardı. Bir tek ismimi yazıp göndermişti. Ama o tek kelimede sabırsızlığının her zerresini hissediyordum. Bir emre itaatsizlik etmem karşısındaki büyük hayal kırıklığını da net bir şekilde iletmeyi başarmıştı.

"Tüm zenginler böyle patronluk taslar mı?" diye mırıldandım.

Bir arkadaşımda yemekteyim ama yarın konuşabiliriz diye umuyordum.

Bekledim ama cevap vermedi.

Bu konuşmadan duyduğum rahatsızlıkla mutfağa dönüp bulaşıklara yardım ettim. Dani ve Ryan pazarlığını yapmam gereken şeyleri tartışmaya devam ederken Callum'un mesajlarında beni tam olarak neyin huzursuz ettiğini düşündüm.

Apartmanımın araba yoluna girene kadar bu konuda endişelenmeyi bırakmadım. Ama o noktada odaklanmam gereken daha önemli bir şey çıktı.

Callum siyah bir takım elbise ve ona has sert bakışlarıyla ön kapımın önünde duruyordu.

Dokuz

Arabayı park ettikten sonra içsel bir motivasyon konuşması ve nabzımın sakinleşmesi için kendime bir dakika ayırdım. Sonra derin bir nefes alıp kapıyı açtım.

Arkamı döndüğümde Callum arabanın bir metre ötesinde duruyordu.

"Aa. Demek buradasın." İrkildim ve gergin bakışlarımı evimin kapısına diktim. *Buraya nasıl bu kadar çabuk gelebildi?*

"Buradayım," dedi kısık bir sesle. Keskin bakışları üzerimdeydi. "Beni içeri davet et."

Cırcır böceklerinin şarkılarını dinlerken birbirimize baktık ve bu otoriter milyarderin gerçekten de ölümsüz olabileceğinden endişelendim. Drakula'nın da insanüstü bir hızı olmasının yanı sıra, birinin evine girebilmesi için davete ihtiyacı yok muydu?

"Yine fazla düşünüyorsun."

"Evet. Fark etmen ne kadar sinir bozucu. Burada ne işin var?"

"Konuşmak istedin. Konuşmaya geldim."

"Yarın konuşmak istedim."

"Buralardaydım."

"Buralarda mıydın?" diye sordum şüpheyle.

"Evet."

"Neden?"

"Neden olmayayım ki?"

"Ah, bilmem. Belki de bir saat uzaktaki Bel Air'de diğer milyarderlerle birlikte yaşadığın ve küçük sahil kasabaları sana göre olmadığı içindir."

Gözleri keskinleşti. "Bakıyorum da hakkımda biraz araştırma yapmışsın."

"Hayır, yapmadım."

"Yalan söylemezsen sevinirim."

"Yalan söylemiyorum. Araştırmayı Dani yaptı. Ben eşek şakası yaptığına ikna olmuştum ve seninle bir daha asla konuşmamaya kararlıydım. Beni o vazgeçirdi."

Ilık akşam havasında kokusu burnuma çalındı. Biraz misk ve pahalı bir parfüme keskin ama adlandıramadığım bir koku karışmıştı. Muhtemelen yeni yüz dolarlık banknotların kokusuydu.

"Beni içeri davet et," diye emretti aniden.

İç çektim. "Normal bir sohbet nasıl edilir biliyor musun?"

"Hayır. Beni içeri davet et."

"Kahretsin, çok ısrarcısın," dedim bıkkınlıkla.

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Tahmin bile edemezsin."

"Tamam, peki. Ama önce bana telefon numaramı ve nerede yaşadığımı nasıl bulduğunu söyle."

Küçük gülümsemesi biraz daha genişledi. "Gerçekten hakkında hiçbir şey bilmediğim bir kadına evlenme teklif edeceğimi mi düşündün?"

Gözlerimi şüpheyle kısarak ona baktım. "Böyle söyleyince, sanki beni gözetlemesi için özel bir dedektif tutmuşsun gibi oldu."

"Dedektif tutmama gerek kalmadı. Halihazırda zaten bir tane var."

"Tabii ya. Akşam yemeğinde kulak misafiri olduğun rasgele bir kadınla ilgili her şeyi birdenbire öğrenmen gerekirse diye elinin altında tutuyorsundur."

"Aynen öyle. Şimdi beni içeri davet et. İkinci katın penceresinden izleyen yaşlı bir kadın var ve beni polise ihbar etmesine beş saniye kaldı."

Penceresinden bize bakan Maude'a baktım. Callum'un haklı vardı. Maude, polisi aramak üzereymiş gibi görünüyordu.

Callum'un muhtemelen Güney Kaliforniya'daki tüm polis memurlarını elinde tuttuğunu düşünürsek bunun bir yararı olmazdı.

Anahtarlarımı çıkarmak için çantamı karıştırdım, Callum'un beni takip edeceğini ve ona sırtımı dönüp gitmemden rahatsız olacağını bilerek kapıya yöneldim.

Buralarda nasıl sinir bozucu olunacağını bilen tek kişi o değildi.

İçeri girdiğimizde kapıyı arkasından kapattım ve kafesteki bir aslan gibi etrafta dolaşıp sessizce gezinmesini izledim. Yine o yırtıcı enerjiye bürünmüştü. Benim küçük, hanım hanımcık, dağınık evimde olduğumuz için şimdi daha da göze batıyordu.

Her şeye onun gözünden baktığımda keşke tekrar dışarı çıksak diye düşündüm.

Mutfağımdan çıktı ve oturma odamın ortasında durarak bütün odayı kapladı. "Bir içki istiyorum," dedi sonra.

"Yaşasın. Şef garsona haber vereyim."

El çantamı kanepenin üzerine attım, yanından geçip mutfağa gittim ve buzdolabını açıp açık bir şişe beyaz şarap çıkardım. Kendime bir kadeh doldurup oturma odasına geri dönerek oturdum.

Callum orada durmuş, göz korkutucu olduğunu düşündüğünü bildiğim o zenginlere özgü anlaşılmaz ifadesiyle bana bakıyordu.

"Sophie gibi kıçını öpmeyeceğim ya da sana hizmet etmeyeceğim. Buzdolabında bir şişe Sauvignon Blanc ve eviyenin yanındaki dolapta viski var. Bardaklar da aynı dolapta. Keyfine bak." Duraksadım, sonra arsızca ekledim. "Sevgilim."

Kendini tuttuğuna dair işaretler küçük ama oradaydı. Onu daha önce kendini kontrol etmeye çalışırken izlediğim için çenesini sıktığını fark edebildim. Yavaş ve kontrollü nefes alışını. Yanlarındaki ellerinin hafifçe gerilmesini.

Önceleri bunları biraz korkutucu bulmuştum. Ama her nedense şimdi oldukça tahrik edici geliyordu. Restoranda bana söylediği şey neydi? Ah, evet.

"Merhaba, küçük kuzu. Aslanın inine hoş geldin."

Belki de buradaki tek aslan o değildir.

"Neden öyle gülümsüyorsun?" diye sordu.

"Nasıl gülümsüyormuşum?" dedim masumca.

Yarı kapalı gözlerle bana bakarken dudaklarını ıslattı. Bu hareketi nabzımı hızlandırıp midemin kasılmasına neden oldu.

Tamam, aslan belki biraz abartılı olmuştu. Aslanla kuzu arasında ne vardı ki? Tilki mi? Rakun mu?

Kimi kandırıyordum? Bu adamın beni nasıl titrettiğine bakılırsa bir denizanası bile olabilirdim. Ne kadar utanç vericiydi.

Benimle göz temasını sürdüren Callum ceketinin düğmelerini açıp omuzlarından kaydırdı. Altındaki mükemmel

dikilmiş beyaz gömleğinden karın kaslarının hatları belli oluyordu. Ceketini bir sandalyenin arkasına astı, sonra manşetlerinin düğmelerini açtı ve gözlerimin içine bakarak yavaşça kollarını katlamaya başladı.

Ağzım kurudu. Koltuk altlarım ıslandı. Sıradan ve ilgisiz görünmek için çok çabaladım ama tek duyabildiğim rahmimin avazı çıktığı kadar AMAN TANRIM diye bağırmasıydı.

Callum'un kaslı önkollarından biri bileğine kadar dövmeliydi.

Sırıttı, sonra dönüp mutfağa yöneldi ve bana sıkı, mükemmel kıçının güzel bir manzarasını sundu.

Ben doymak bilmez küçük bir denizanasıydım ve o özel tasarım pantolonunu dişlerimle parçalamaktan başka bir şey istemiyordum. Ama yine de her gün ayaklarına kapandığını hayal ettiğim birçok kadından biri olmayı reddediyordum.

Haremindeki putperestler onun olsun. Klitorisinden tutup sürükleyemeyeceği tek kişi ben olacaktım. Üzerimde hiçbir etkisi yokmuş gibi davranmak beni ne kadar öldürürse de öylesi bir muameleyi kabul etmeyecektim.

Çok şeyim olmayabilirdi ama en azından gururum vardı.

Kendi işini görmek zorunda kalmaktan duyduğu hoşnutsuzluğu belli ederek mutfakta pata küte içkisini koydu, sonra elinde bir bardak viskiyle geri döndü.

"Nereye oturmamı istersin?" diye sordu sertçe.

"Bu ses tonuna hiç gerek yok."

"Ses tonumda bir şey yok."

"Kesinlikle var ve farkındasın. Şuraya otur." Sehpanın diğer tarafındaki, onun için çok küçük olan ve yayı kırık koltuğu gösterdim.

Bir anlığına gösterdiğim koltuğa baktı. "Eğer o şeye oturursam parçalayabilirim."

"Bana risk almaktan hoşlanan bir adam gibi gelmiştin."

Gözlerini bana çevirdiğinde, bakışları o kadar yakıcıydı ki bütün odayı ateşe verebilirdi. Ama ben sadece orada oturup sanki her şey tamamen normalmiş ve canımı ölümüne sıkıyormuş gibi şarabımı yudumladım.

Beş adım ötedeki yemek masasına gitti ve ahşap sandalyelerden birini kaparak benim oturduğum yere doğru sürükledi. Ayağıyla sehpayı ittirdi. Sonra sandalyesini önüme bırakıp oturdu.

Öne doğru eğilip kollarını dizlerine dayadı. Viskisini ellerinin arasına alıp yüzüme baktı.

Neden bu kadar yakışıklı olmak zorundaydı? Ve bu kadar güzel kokmak? Tanrım, berbat biriydi.

"Bu, sohbet etmek için çok yakın bir mesafe," dedim rahatsızlıkla.

"Mesafe konusunda kurallar olduğunu bilmiyordum."

"Sen hiç kişisel alan diye bir şey duymadın mı?"

"Pek hayranı değilim." Dudaklarıma bakarak dudaklarını yaladı.

Kendine hâkim ol, kızım. İfadesiz suratını koru. Sert görün. Sıkılmış görün. Kontrol sende!

"Nasıl istersen," dedim ve şarabımdan bir yudum daha aldım.

Cinayet planlayan bir adamın dikkatiyle beni izledi. Sonra viskisinden bir yudum aldı. "On milyon dolar bir bloke hesaba yatırılacak ve bu hesap nikâh defteri imzalandıktan sonra senin adına feshedilemez güven fonuna dönüştürülecek."

Şok içinde şarabımı yüzüne püskürtmeme ramak kalmışken kendimi kontrol etmeyi başardım. Yutkundum ve elimin arkasından kibarca öksürdüm. "Lafını sakınan biri değilsin, değil mi?"

"Bana bu yüzden mesaj attığını biliyorum."

"Aceleci davranmayalım. Sorularım var. *Çok* fazla soru."

"Ne gibi?"

"Başlangıç olarak, seks ne olacak?"

O kadar yakındı ki gözbebeklerinin ne kadar hızlı büyüdüğünü görebiliyordum. "Ne olmuş sekse?" diye sordu sesi boğuklaşarak.

Kahretsin. En utanç verici şeyi ağzımdan kaçırma işini bana bırakın.

Sandalyemde rahatsızca kıpırdanırken göz temasını sürdürmek için kendimi zorladım. Beni ne kadar tedirgin ettiğini ona belli etmemem önemliydi. "Ben sadece... merak ediyordum."

Bana sessizce baktı ve özsaygıma bir kez daha saldırmam için ağzımı tekrar açmamı bekledi. "Bekliyor musun?" diye sormayı başardım sonunda.

Alev alev gözlerle uzun bir süre beni inceledi. "Sözleşmede seksten bahsedilmeyecek," diye mırıldandı sonra.

Dediğini anlamlandırmaya çalıştım ama başarısız oldum. "Yani seks yapmayacağımızı mı söylüyorsun?"

"Sözleşmede olmayacağını söylüyorum."

"Evet, o kısmı duydum ama demek istediğim..."

"Benimle seks yapmak istiyor musun?" diye lafımı böldü.

Kalbim tekledi. Bir sıcaklık dalgası yanaklarıma hücum etti. Sonra zihnim bana hiç yardımcı olmadı o beni yarınlar yokmuşçasına becerirken altında kıvranan ve inleyen çıplak bir görüntümü sundu.

Sakın onunla göz temasını keseyim deme, seni korkak!

"Açıkçası bunu hiç düşünmedim," dedim kayıtsızca.

Düşünceli bir tavırla yüz ifademi inceledi. Sonra bakışları neşeyle ışıldadı.

"Ciddiyim," diye ısrar ettim telaşla. "Son zamanlarda özel hayatımda söndürmeye çalıştığım yangınlar sağ olsun, çok da düşündüğüm bir konu değil."

Başını geriye yatırıp bana tepeden bakarken gözleri parlıyordu. "Hımm."

Tanrım, bu adamın kendini beğenmişliği bambaşka bir seviye.

"Bak, eminim kendini bir şey sanıyorsundur ama gerçekten benim tipim değilsin."

"Öyle mi? Tam olarak tipin nedir peki?"

Benimle alay ediyordu. Ses tonunda, sırıtışında, vücut dilinde açıkça görünüyordu bu. Hissettiğim rahatsızlık öfkeye dönüştü ve ona ters ters baktım.

"En öncelikle huysuz zengin yüzü olmayan erkekler."

"Huysuz zengin yüzü mü?"

"Bazı varlıklı insanların takındığı kibirli, egoist, aşağılayıcı bakış. Her yerde kral gibi dolaşıp benim gibi sıradan insanlarla alay ederken büründüğünüz abartılı kendini beğenmişlik ifadesi."

Gözleri ve enerjisi kararda. Bir süre sessizce bana baktı. "Sen sıradan biri değilsin. Ve seni asla küçümsemezdim, Emery. Asla."

Halbuki şarabımı yüzüne fırlatmaya çok hazırdım ama şimdi beni yumuşatmıştı. Sinirleri bozulmuş, çaresiz ve kafası karışmış hissederek ona baktım.

"Sana bir şey sorarsam bana karşı dürüst olur musun?"

"Evet."

Cevabı hızlı ve netti. Bu da bana devam etmem için gereken güveni vermişti. "Sen ciddi misin? Teklif ettiğin bu anlaşma gerçek mi?"

"Evet."

Cevabı yine çok netti. Konuşurken göz temasını korumuştu. Gözlerini kırpıştırmamış, irkilmemiş ya da vücudunda *A-ha* diye üzerine atlayabileceğim garip bir seğirme olmamıştı! Sadece doğruyu söyleyen bir adam gibi görünüyordu.

Şarabımın geri kalanını kafama diktikten sonra boş kadehi kucağımda tutarak ellerimin ne kadar titrediğini fark etmemesini umdum.

"Başka ne var? Bana her şeyi sor," dedi usulca gözlerini gözlerimden ayırmadan.

Sesi hipnotize ediciydi. Gözleri büyüleyiciydi. Teninin kokusu beni sarhoş ediyordu. Belki de şaraptandı ama bu adamla ilgili her şey bir kadını kendine çekmek için tasarlanmış gibiydi. Yüzü ve vücudu yemi atmıştı ama asıl tuzak gözleriydi.

Bakışlarının sıcaklığı dünyaları vaat eden ve aynı anda hem tahrik edici hem de korkutucu olan kadifemsi, karanlık bir cazibeydi.

Bir güç alanıydı; güçlü, zifiri bir yıldız gibi yavaşça yörüngesine çekiyor ve beni orada sadece çekim gücüyle tutuyordu.

Adımı o kadar sessiz söylemişti ki neredeyse fısıltı gibiydi. Sevgilimin içime girerken kulağıma söyleyeceği gibi şefkatli, samimi bir fısıltıydı.

Bu da tabii ki beni tamamen darmadağın etti.

"Küçük bir sinir krizi geçirirken gezegenler ve yerçekimi hakkında düşünüyordum," dedim aniden. "İzninle biraz daha şarap almalıyım."

Ayağa fırladım. Callum uzanıp bileğimi tuttu. Beni tekrar koltuğa çekti ve gözlerimin içine yakıcı bir yoğunlukla bakarak beni orada tuttu.

"Bunun için ayık olman lazım," dedi.

"O zaman belki de istediğim gibi yarın konuşmalıyız. Çünkü şu anda sarhoş olmak istiyorum."

"Stresle sarhoş olarak başa çıkmamalısın."

"Şimdiye kadar işe yaradı."

"Hayır, yaramadı."

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes alıp verdim. Sonra gözlerimi açıp ona baktım. "Haklısın. Yaramadı. Ama bu gerçekten seni hiç ilgilendirmez."

"Seninle ilgili her şey beni ilgilendirir."

"Ne zamandan beri?"

"Karım olacağına karar verdiğim andan beri."

Bu sözler kulaklarımda çınlarken oturdum, kalbim boğazımda atıyordu.

Callum sanki zihinsel çöküşün eşiğinde olduğumu hissetmiş gibi bileğimi bıraktı, sandalyesinde arkasına yaslandı ve viskisinden bir yudum aldı. Bir süre düşündükten sonra alçak ve yatıştırıcı bir sesle konuşmaya başladı.

"Bunun garip olduğunu biliyorum. Senin yerinde olsaydım ben de şüpheci yaklaşırdım. Ama teklifim gerçek. Seni Jameson'da çalışanlarınla birlikteyken duyduğum gece, hoşlanmadığım bir kadınla yemek yiyordum. Kendisi bir model, çok güzel ve o kadar benmerkezci ve sığ ki konuşmasını dinlemek fiziksel olarak canımı acıtıyordu. Normalde öyle biriyle asla çıkmam. Ancak mirasımla ilgili durumu bilen avukatım, eşinin bir arkadaşı olan Alexandra'yla tanışmamı önerdi. Bana randevu ayarlaması için neden avukatıma ihtiyaç duyduğumu merak ediyorsan da bunun nedeni çoğu insanla iletişim kurmanın zor... çok zor olması, çünkü havadan sudan konuşmaktan nefret ediyorum."

"Ayrıca sabırsız ve zorbasın."

Bana baktı. "Özür dilerim," diye mırıldandım ve dudağımın iç kısmını çiğnedim.

Bir süre sonra başını yukarı aşağı salladı. "Haklısın. O dediklerinin ikisiyim de."

Benimle aynı fikirde olmasına şaşırdım ve kusurlarını yüzüne vurduğum için kendimi bir pislik gibi hissetmeye başladım. "Yani, kimse mükemmel değildir."

"Neredeyse hiç kimse," diye mırıldandı.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Düşünceli bir tavırla viski bardağına baktı ve buzu yavaşça döndürdü. "Sen..." diye başladı dikkatle. Bir an durdu ve boğuk bir sesle, "Sıradışı birisin," diye ekledi.

Dışarıdan bakıldığında tamamen hareketsizdim. Ama içimde, daha önce hiç deneyimlemediğim için adını koyamadığım bir duyguyla titreşiyordum. Kalbim ve başka yerlerim çırpınırken devam etmesini bekledim.

"Duygusalsın ama bu özelliğinden nefret ediyorsun, bu yüzden de bunu saklamaya çalışıyorsun. Her şeyin kontrolünü elinde tutmak ve herkesle ilgilenmek istiyorsun ama bu çaba seni yoruyor. Ayrıca asla kimseden yardım istemezsin çünkü gururun buna izin vermiyor. Güçlüsün, bu yüzden herkes sana güveniyor ama aynı zamanda yalnızsın ve çok fazla endişeleniyorsun. Ve hiç kimse sana hayatında ne yapmak istediğini sormadı çünkü doğmadan önce senin adına karar çoktan verilmişti. Bu da seni hem kızdırıyor hem de kızdığın için suçluluk duymana neden oluyor çünkü her şey düşünüldüğünde hayatının çoğu kişiden çok daha iyi olduğunu biliyorsun."

Başını kaldırıp baktı. Gözlerimiz kilitlendi. Aniden bir ağlama dürtüsüne kapıldım ve bunu hiç istemiyordum.

"Ne kadar yaklaştım?"

Dudaklarımı yaladım ve boğazımdaki yumruyu yuttum. "Tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Birbirimize çok benzediğimiz için kendimden bahsetsem de olurdu."

Devam etmeden önce bir süre bu bombayla oturmama izin verdi.

"Çalışanlarına kitapçını kapatmak zorunda kalacağını söylerken seni dinlemek bunu anlamama yetti. Yıkılmıştın. Düşünebildiğin tek şey bunun onları nasıl etkileyeceğiydi. Bir kulağım sizin konuşmanızda, diğer kulağım Alexandra'nın ağzından çıkan önemsiz laf salatasındayken seni tanımak istediğimi fark ettim. Sana yardım etmek istedim. İlla bir eşim olması gerekiyorsa, onun itici bulmadığım biri olmasının iyi olacağını düşündüm."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Vay canına. Son ana kadar beni kandırmıştın."

"Seni itici *bulmadığımı* söyledim."

"Bunun senin için büyük bir şok olacağını biliyorum, Romeo ama kadınlar en iyi özelliklerinin itici olmamak olduğunun söylenmesini çok da çekici bulmaz."

"Bunun en iyi özelliğin olduğunu hiç söylemedim."

Birbirimizin gözlerinin içine baktık. Yine sinirlenmeye başladığımdan emindim.

Sırıttı. "Ah, anladım. Sana güzel olduğunu düşündüğümü söylememi istiyorsun."

Yüzüm yanmaya başladı. "Götlük yapma," diye sesimi yükseltip yerimden fırladım. Sonra ellerimi belime koyarak kabarmış öfkemle oturma odasında volta atmaya başladım.

Beni izleyen Callum kıkırdadı. "İşte bu, ortak noktamız değil."

"Dürtü kontrolü hakkında tek kelime edersen seni yakarım."

"Otur, Emery."

Ona tehlikeli bir bakış attım. Koltuğuma vurdu.

"Hayır."

"Evet. Otur. Şimdi."

Volta atmayı bırakarak kollarımı göğsümde kavuşturup bacaklarımı açtım ve bana bulaşma diyen savaşçı kadın duruşumla ona baktım.

Ayağa kalkıp korkutucu boyuyla kendini gösterdiğinde düşünmeden geriye doğru bir adım attım. "Bekle, burası *benim* evim!" dedim sonra bir hışımla. "Bana Tarzan gibi davranamazsın. Şimdi sen yerine otur, bu konuşma henüz bitmedi."

Gözleri parladı. Çenesi gerildi. Elindeki bardağı agresif hareketlerle çevirdi. Sonra yanan bakışlarını benimkilere dikerek iyice yaklaştı.

Bir adım ötede durdu ve bana baktı.

Geri adım atmayı ya da bir santim bile kımıldamayı reddediyordum. Çenemi kaldırdım ve beni itip kakabileceği hizmetkârlarıyla karıştırmaması için ona dik dik baktım.

Tıpkı ona öğle yemeğinde karşı koyduğumda olduğu gibi, kızgın bakışlarına gurur olduğuna yemin edebileceğim bir duygu karıştı.

Sonra eğilip kulağıma doğru fısıldadı. "Sen güzelden çok daha iyi bir şeysin. Ve evlendiğimizde sana bunun ne olduğunu söyleyeceğim," dedi sıcak ve sert bir sesle.

Geri çekilip ceketini aldı ve viski bardağını masaya koydu, sonra kapıyı açık bırakarak evimden çıktı.

On

Birkaç gün sonra, Viv kitapçıya girdiğinde ön tezgâhın arkasında durmuş, beni sevmeyen ve itici olmadığımı söyleyerek iltifat ettiğini sanan kibirli, zengin bir yabancıyla evlenmenin artılarını ve eksilerini listeliyordum. Viv'in ardından Harper ve Taylor da geldi; hepsi de geceyi bir hapishane kanalizasyonunda sürünerek geçirmiş, çılgınca çıkış yolunu ararken bir yandan kurşunlardan kaçmış diğer yandan da bir kurt sürüsü tarafından kovalanmış gibi görünüyorlardı.

"Ha siktir. Ne oldu size böyle?"

Taylor tezgâha zıpladı ve sırtüstü uzanıp gözlerini kapadı. Gözlerinin altında koyu halkalar ve simsiyah kıyafetinin daha iyi görünmesine hiç fayda sağlamadığı ölümcül bir solgunluk vardı.

"Kızlar gecesi yaptık. Biraz sert geçti."

Elimdeki kâğıdı başının üzerinde sallayarak dumanları uzaklaştırdım. "Evet, görebiliyorum. Tekila fabrikasında uyumuş gibi kokuyorsun."

"Hiç uyumadık," dedi Harper. "Kulüpten sonra başka bir mekâna, oradan da kahvaltı için Mickey Ds'e geçtik ve sonra buraya geldik."

İnleyerek ön pencerenin yanındaki üstü dolu koltuğa çöktü ve çıplak bacaklarını açarak başını sarkıtıp uzandı. Birbirine karışmış siyah saçları, çatlamış dudakları, mini eteği ve terlikleriyle kıyıya yeni vurmuş bir gemi kazazedesi gibi görünüyordu.

Bu kadar kırışık ve önündeki büyük kırmızı şarap lekesi olmasa aslında çok güzel olan çiçekli yazlık elbisesi içinde her zamanki gibi hanımefendi görünen Vivienne, elini ağzına götürüp kibarca geğirdikten sonra yüzünü buruşturdu. Dirseklerini Taylor'ın kalçalarına dayayıp çenesini ellerinin arasına aldı.

"Hatırlat da bir daha kırmızı şarapla viski shot'ı asla karıştırmayayım."

Güldüm. "Bana asla üç amatörle içmeye gitmemem gerektiğini hatırlatın."

"Herkesin senin gibi sağlam karaciğeri yok," dedi Harper oturduğu yerden zayıf bir sesle.

"Ya da ölüm arzusu. Siz kızlar neden alkolü böyle karıştırıyorsunuz? Neyin ne olduğunu bilmeniz gerek."

Ağır bir sessizlikten sonra Taylor kan çanağına dönmüş gözlerini aralayıp bana baktı. "Sana anlatacağım ama çıldırmayacağına söz vermelisin."

"Harika. Şimdi çıldırmak *zorundayım*."

İç geçirerek oturdu, ayak bileklerini çaprazlayıp dizlerini kavradı. "Annem ve üvey babam boşanıyor."

"Bunun iyi bir haber olacağını sanırdım," dedim yüzündeki mutsuz ifadeye bakarak.

"Öyle. Evi satmaları dışında."

"Tamam. Ee?"

"Ve annem Florida'ya taşınıyor."

"*Florida* mı? Neden?"

Bir elini dalgalı siyah saçlarından geçirdikten sonra tekrar iç geçirdi. "Büyükannem ve büyükbabam. Kendi ayakları üzerinde durabilmek için onların yanına taşınıyor. Ben de Tampa'daki Sunnyside Emekli Köyü'ne taşınmaktansa ölmeyi tercih ederim, bu da kalacak bir yerim olmadığı anlamına geliyor."

Harper söze girdi. "Bu o kadar da önemli bir problem olmazdı ama bir de işsiz kalınca..."

"Harper!" diye bağırdı Viv. "Sessiz ol!"

Elini kayıtsızca havada salladı. "Üzgünüm, Em. Sana kendini suçlu hissettirmeye çalışmıyorum."

Öyle ya da böyle suçlu hissediyordum. Taylor benim yüzümden bu durumda olduğu için kendimi çok kötü hissediyordum. "İş ararken yanında kalabileceğin bir arkadaşın yok mu?" diye sordum kâğıdı bir kenara bırakarak.

Üçü de sanki bir paket esrarlı sakız yemişim gibi bana baktı.

Taylor tam olarak Bayan Popüler değildi. Aslında muhtemelen tanıdığım en asosyal insandı. Lit Happens'taki işinde bu kadar iyi olmasının tek nedeni kitapları çok sevmesi ve yabancılarla onlar hakkında konuşabilmesiydi. Diğer konuların hemen hemen hiçbiri onluk değildi.

"Benim yanıma taşınmasını isterdim ama fazladan bir yatak odamız yok. Olsaydı bile, Cody o kadar hasta ki..." dedi Harper.

"Ve benim çocuklara karşı alerjim var," dedi Taylor düz bir sesle.

"İsterse benimle kalabileceğini söyledim ama hayır dedi," dedi umutsuzluğumu gören Viv.

"Neden seninle kalmak isteyeyim ki? Sokaklarda yaşamak daha güvenli olurdu!"

Viv, Taylor'a bıkkın bir bakış attığında Taylor utandı. "Siktir. Özür dilerim."

"Bu da ne demek, Viv? Evinde sorunlar mı yaşıyorsun?"

Viv elleriyle yüzünü sıvazladı, sonra yana indirip başıyla onayladı. "Vandalizm falan." Bakışlarını başka yöne çevirip sesini alçalttı. "Birileri sürekli pencerelerime taş atıyor ve garaja giriyor. Polise bir sürü ihbarda bulundum ama hiçbir şey yapmıyorlar."

"Polislerin bir şey yapması için ölmüş olman gerekiyor. Üvey babam onu dövdüğünde annem polisi aramayı bıraktı çünkü gelmeleri sonsuzluk kadar sürüyordu. Geldiklerinde de hep aynı cinsiyetçi dangalaklar geliyordu ve sanki annem bunu hak etmiş gibi davranıyorlardı," dedi Taylor acı bir şekilde.

"Bu korkunç!" dedim.

Taylor sanki adaletsizlik dünyanın olağan bir parçasıymış gibi omuz silkti.

Bazen bu zavallı kızın sadece yirmi bir yaşında olduğuna inanamıyordum. Yüzyıllardır ağır şeylerle mücadele eden birinin havası vardı onda.

"Yeni bir eve ihtiyacım var. Sadece şu anda bulunduğum yer kira denetimi altında, yani çok ucuz..." dedi Viv.

Dudağını ısırdığında daha fazla açıklamak istemediğini anladım. Kendimi daha da kötü hissetmeme neden olmak istemiyordu.

Ama elbette Los Angeles'ta kira denetimi olmayan bir yerde ev tutmak için ilk ve son ayın kirası artı depozitonun ona en az on bin dolara mal olacağını biliyordum ve kendimi daha kötü hissettim.

Ayrıca böyle bir parası olmadığını biliyordum.

İşsiz olduğu için para biriktiremiyordu.

Çünkü patronu tam bir zavallıydı.

Gözlerim yaşardığında Viv tezgâhın benim tarafıma doğru koşup ellerimi tuttu. "Hayır! Üzülme!" dedi neşesiz bir sesle. "Bunların hiçbiri senin suçun değil, Em!"

"Aferin sana, Viv," dedi Taylor tiksintiyle. "Ağlattın kızı."

"Başlatan sensin!"

Harper ölümden kalkıp tezgâha yanımıza yürümeye başladı. "Bensiz kimse ağlayamaz. Burada ağlamak için iyi bir nedeni olan biri varsa, o da bu kız. Cimri şerefsiz eski kocam, zaten kuş kadar olan çocuk bakım nafakasını daha da düşürmek için beni tekrar mahkemeye veriyor! Oğluma neyimle bakacağımı sanıyor, güzelliğimle mi?"

Viv ve Taylor öfkeyle ona baktıklarında olduğu yerde durup yüzünü buruşturdu ve omuzlarını kaldırdı. "Affedersin."

Bu yüzden hepsi kendisini içkiye vermek zorunda kalmıştı.

Hayatlarını mahvetmiştim.

Sabine ve Murph ise muhtemelen Jameson'daki o iç karartıcı akşam yemeğinden sonra yaptıklarını tahmin ettiğim intihar anlaşmasını çoktan gerçekleştirmişlerdi.

Neredeyse ellerimle yüzümü kapatıp ağlamaya başlayacakken Callum McCord ön kapıdan içeri girdi.

Girişte durdu, gözlerini ona diken üç bitkin ve bir duygusal kadına baktı ve göz kamaştırıcı bir gülümseme bahşettiğinde hepimiz toplu bir nefes aldık.

"Günaydın hanımlar. Lütfen böldüğüm için kusura bakmayın."

Vivienne gözlerini kocaman açmış, dudaklarını aralamış halde onu baştan aşağıya süzdü. Harper ona sanki yeni bir Birkin çantasıymış gibi şehvetle baktı. Taylor bile sersemlemişti, gün ışığındaki bir vampir gibi gözlerini kırpıştırıyordu.

Kadınların aklını başlarından dillerini yutturacak kadar almaya alışkın olan Callum daha geniş gülümsedi. "Emery için bırakmam gereken bazı belgeler vardı."

Acelesiz hareketlerle bize doğru kasıla kasıla yürüdü.

Bugün muhtemelen İtalya'da bir grup bakire keşiş tarafından elle dikilen ve Atlantik üzerinden bir tekboynuzlu atla getirilen koyu mavi bir takım elbise giyiyordu. Saçları mükemmel taranmış, sakalları mükemmel kesilmişti. Cinsel çekiciliği mükemmel derecede yıkıcıydı.

Tezgâhın diğer tarafında durdu ve orada oturan Taylor'a baktı. Taylor'ın açıkta kalan omzundaki dövmeyi fark ederek yüksek sesle okudu. "Ruhlarımız neden yapılmış olursa olsun, onun ruhuyla benimki aynıydı."

"Bronte benim de favorimdir," dedi usulca gözlerinin içine bakarak. "Gerçek hayatta kimse Heathcliff gibi bir canavarı sevemez ama bir kitap gerçekten kaçış sağlamıyorsa iyi bir kitap mıdır ki?"

Taylor'ın dövmesinde yazarın adı yazmıyordu.

Bu da Callum'un klasik edebiyatın en büyük eserlerinden birini, daha öyle bir kavram yokken bir feminist tarafından yazılan ve pek çok kişi tarafından tüm zamanların en büyük aşk hikâyesi olarak kabul edilen bu romanı sadece okumuş olmakla kalmayıp *ezbere bildiği* anlamına geliyordu.

Eğer yumurtalıkların çığlık sesi duyulabilseydi, hepimiz sağır olurduk.

Taylor'ın solgun yanaklarında iki pembe nokta belirdi. "Evet," dedi kısık sesle.

Kızın frontal korteksini hayatına sadece homurdanarak devam edeceği şekilde dağladığından emin olan Callum dikkatini bana çevirdi.

"Merhaba sevgilim." Elindeki zarfı havaya kaldırdı. "Sözleşme. Geribildirimini bekliyorum."

Zarfı tezgâhın üzerine bırakıp topuklarının üzerinde döndü ve dışarı çıktı.

Kapı arkasından kapandığında ve testosteron bulutu dağıldığında üç arkadaşım dönüp bana baktı.

"Ah, bana öyle bakmayı kesin," dedim. Callum McCord'un kadınları etkileme performansına bir kez daha tanıklık ettiğim için artık ağlamaklı değil sinirli hissediyordum.

"O. Da. Kimdi?" dedi nefes nefese Viv.

"Süper seksi süper bir herif," dedi Harper. Bir elini yanağına götürdü. "Yüzüm karıncalanıyor."

"Şeftalim karıncalanıyor," dedi Taylor şaşkınlıkla Callum'un arkasından bakarak. "Bu adam *Uğultulu Tepeler*'i mi biliyor?" Asla inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Belki de insanlık için bir umut vardır."

Zarfı kaptığım gibi yırtıp açtım. "Herkes sakin olsun. O kadar da harika biri değil."

Bana aklımı kaçırmışım gibi baktılar.

"Cidden. Zengin, çekici, iyi giyimli olması ve *Uğultulu Tepeler*'i okumuş olması onun harika biri olduğu anlamına gelmez."

"Bunun tam da o anlama geldiğinden eminim, aptal," dedi Taylor sertçe.

"Hayır, değil çünkü aynı zamanda aşırı kibirli biri."

Hiç cevap alamadım. Herkes bana yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi bakmaya devam etti. Belli ki daha fazla kanıta ihtiyaçları vardı.

"Ve sabırsız."

Hiçbir şey gelmedi. Hiçbir şey. Mutlak sessizlik.

"Ve katı birisi," dedim daha yüksek sesle. "Ayrıca her zaman haklı olduğunu düşünüyor!"

"Ee, tabii," dedi Taylor gülerek. "O bir erkek. Ama yine de güzel bir kıçı var."

"Dur biraz, bana ondan *hoşlandığını* söyleme? Sen kimseden hoşlanmazsın!"

"Ona mutfak zemininde saplayacak kadar hoşlandım."

"Saplamak ne oluyor? Seks yapmak mı?"

Gülümsemesi küçümseyiciydi.

"Boş versene. Bilmek istemiyorum."

"Bahsettiği sözleşme neydi?" diye sordu Viv yaklaşıp elimdeki evraka bakarak.

"Evet," dedi Harper. "Peki, ondan bu kadar nefret ediyorsan neden sana 'sevgilim' dedi?"

"Ondan nefret ettiğimi söylemedim. Sadece onun bir deli olduğunu düşünüyorum, hepsi bu. Sözleşmeye gelirsek..."

Kâğıt destesini zarftan çıkarıp en üstteki sayfaya baktım. "Evliliğimiz için."

Sessizlik.

Sonra Viv, "Evleniyor musun?" diye sordu çekingen bir sesle.

"Evleniyor musun?" diye tekrarladı Taylor inanmayarak.

"*Evleniyor musun? Onunla mı?*" diye bağırdı Harper yüksek sesle.

"Henüz karar vermedim. Bana on milyon dolar teklif ediyor. Ve yüzüğü görmelisiniz! İlk arabamdan daha büyük."

Bana kilitlenmiş üç çift göz de fal taşı gibi açılmıştı.

Sayfaları karıştırarak iç geçirdim. "Uzun hikâye."

"Yaşasın!" dedi Taylor bacaklarını tezgâhın kenarından sallandırarak. "Hikâye zamanı, kızlar."

Hepsinin salyalarının akmasından, onlara bir şey verene kadar kurtulamayacağımı anlamıştım, bu yüzden istemeye istemeye razı oldum. "Peki. Size özet geçeceğim." Callum'la şu ana kadarki karşılaşmalarımı ve konuşmalarımı kısaca özetledikten sonra yüzlerindeki ifadeye bakarak gözlerimi devirdim.

"Biliyorum. Çok garip, değil mi?"

"Garip mi?" diye tekrarladı Harper kuru bir kahkaha atarak. "Hayır, Em. Garip değil. *İnanılmaz* bir şey."

"Yani sen evet mi derdin?"

"Şaka mı yapıyorsun? Evet derdim, sonra o adama bir ağaçmış gibi tırmanır ve onu aklını yitirene kadar becerirdim!"

"Aynen," dedi Taylor başıyla onaylayarak.

Vivienne'e baktım. Rahatsız olmuş gibi görünüyordu, bir an düşündü. "Cazip olduğunu kabul ediyorum. Peki ya aşk?"

"Ne olmuş aşka?" diye sordu şimdi Taylor'ın diğer tarafında tezgâha yayılmış olan Harper. "Bence aşk abartılıyor ve evlilik gibi ciddi bir şey için güvenilmez bir temel. Chad'e deliler gibi âşıktım ve bakın şimdi neredeyim."

Taylor başını onaylar gibi salladı. "Benim annem de üvey babama deliler gibi âşıktı. Ona kazandırdığı tek şey kırık bir kalp ve birkaç kırık kemik oldu. Aşk sadece kitaplarda işe yarar."

"Yanılıyorsunuz," dedi Vivienne. "Her ilişki öyle bitmez. Aşk gerçekten önemli olan tek şeydir."

Harper iç çekti. "Bunu daha önce hiç âşık olmamış kız söylüyor. Hele bir kalbin birkaç kez kırılsın da ondan sonra beni ara ve ne kadar saf olduğun hakkında bir güzel kahkaha atalım."

Vivienne kollarını kavuşturup tezgâha yaslandı. "Ben hâlâ aşka inanıyorum. Ve parası için biriyle evlenmem."

"Yani iki lehte, bir aleyhte oy," dedim.

"Tüm bunlar hakkında Dani ne düşünüyor?" diye sordu Harper.

"O, Para İçin Evlen takımında."

Vivienne ısrar etti. "Bu kötü bir fikir. Bu adamla evlenirsen ve bir yıl sonra hayatının aşkıyla karşılaşırsan ne olacak?"

Elimdeki evraka baktım. "Bilmiyorum ama eminim burada bununla ilgili bir madde vardır. Callum çok titizdir."

"En olası senaryo evlenmeleri, sonra da Em'in adama âşık olması," diyen Harper, yüzünde anlamlı bir ifadeyle bana baktı. "Sanırım hepimiz bu kadar zengin ve yakışıklı bir adamın asla sadık olamayacağı konusunda hemfikiriz. Çok fazla seçeneği var."

Callum'a duygusal olarak bağlanma düşüncesi beni rahatsız etti. Bu, sürekli kafesinden kaçıp beni yemeye çalışan egzotik bir hayvana âşık olmak gibi bir şey olurdu.

"Kimseye âşık olmayacağım. Son ilişkilerimde yaşadıklarımdan sonra açıkçası bir daha asla âşık olmamayı umuyorum."

Harper'ın ifadesi kararardı. "Aklıma gelmişken. Dün gece Ben'i gördük."

Şaşkın şaşkın ona baktım. Kalbim çarpmaya başladı. "*Benim* Ben'im mi? Bay Ortalıktan Kaybolan?"

"Evet."

"Nerede?"

"Gittiğimiz kulüpte, Valley'deki şu yeni yerde. Birkaç arkadaşıyla birlikte oradaydı."

Bu haber karşısında o kadar sarsıldım ki mantıklı bir yanıt oluşturamadım. Bir yıl süren ciddi bir ilişkiden sonra Ben tek kelime açıklama yapmadan benden ayrılmış, telefon numaramı engellemiş, nereye gittiğini söylemeden taşınmış ve beni

acı ve şaşkınlık içinde bırakmıştı. Tanık koruma programına girmiş olabileceğini düşünmüştüm çünkü davranışlarının tek mantıklı açıklaması buydu. Bütün bu süre boyunca bir saatlik mesafede bile olmayan San Fernando Vadisi'nde yaşıyordu demek, öyle mi?

"Seni gördü mü?"

"Evet, gerçi görmemeyi dilermiş gibiydi. Benimle konuşmak istemediğini anlayabiliyordum."

"Onunla *konuştun* mu?"

"Seni bırakıp gittiği için ona nasıl bir pislik olduğunu söyleme fırsatını kaçırmak istemedim! Yani tabii ki onunla konuştum."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki nefeslenmek için elimi göğsüme bastırmak zorunda kaldım. "Ne dedi peki?"

Harper doğruldu ve ellerini dağınık saçlarında gezdirdi. "Ona aklımdan geçenleri söyledikten sonra bir dakika boyunca garip ve gergin bir şekilde öylece durdu. Sonra üzgün olduğunu ama gitmesi gerektiğini söyledi."

Taylor'la kısa anlığına bakışmalarından daha fazlası olduğunu anlamıştım.

"Anlatmadığın ne var?"

Tereddüt etti ama sonra konuştu. "Arkasını döndü ve uzaklaştı ama birkaç adım sonra geri döndü ve 'Ona dikkat etmesini söyle,' dedi. Sonra tekrar uzaklaştı. Ondan sonra onu görmedim. Sanırım kulüpten ayrıldı."

Şaşkına dönmüştüm. "Beni *tehdit* mi etti?"

"Söylediğinin hiçbir anlamı yok," dedi Taylor. "Yalancı pislik. Dalga geçiyordu, hepsi bu."

Vivienne başıyla onayladı. "Ayrıca muhtemelen sarhoştu."

Ancak Ben asla sarhoş olacak kadar içmezdi. En azından biz birlikteyken. Peki, neden böyle bir şey söylemeyi seçmişti?

Callum'a özel dedektifini ödünç alıp alamayacağımı sorabilirdim. Ben'in nerede yaşadığını bulup kapısını çalmak istiyordum.

Hayır, istemiyordum. Ne düşünüyordum ben? Beni terk etmişti! Kalbimi kırmıştı!

"Eyvah," dedi Viv beni izlerken. "Dişliler dönüyor."

"Sana bu konuda bir şey söylememiz gerektiğini söylemiştim," diye homurdandı beni endişeyle izleyen Harper.

Tartışmaya başladılar ama onları duymazdan geldim, aklım Ben'le ilgili düşüncelerle doluydu. Bunca zaman sonra, sadece kısa bir sürüş mesafesinde olduğuna inanamıyordum. Şimdi de beni dikkat etmem için uyarıyordu, öyle mi? Bu da ne demek oluyordu?

Kızmaya çalıştım, kendime beni hiçbir açıklama yapmadan terk ettiği için onun bir pislik olduğunu hatırlattım. Hiçbir şey olmasa bile, en azından bana bir açıklama yapma nezaketini göstermeliydi. İlişkiyi bitirme şekli çok acımasızcaydı.

Yine de mideme bir huzursuzluk hissi yerleşti. Çünkü tüm kusurlarına rağmen Ben yalancı değildi. Taylor onun hakkında ne düşünürse düşünsün, öyle dalga geçecek birisi de değildi.

Ne yapacağımdan emin değildim ama bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. İç çekerek elimdeki evraka baktım.

Önce Callum McCord'la evlenip evlenmeyeceğime karar vermeliydim.

On Bir

Kızlar gittikten sonra Callum hakkında internette üç saat süren detaylı bir araştırma yaptım ama hâlâ kim olduğuna ya da onu neyin gıcık ettiğine dair sağlam bir fikrim yoktu. Hayır kurumlarına yapılan bağışlar ve şirket birleşmeleri, ürün yelpazesi ve genişleme planları hakkındaki makalelerden bir kişinin karakteri hakkında çıkarabileceğiniz bilgiler sınırlıydı.

Ailesi ve işleri hakkında yazılan bu makalelerin hiçbirinin birinci tekil şahıs anlatımına yer vermemesini tuhaf bulmuştum.

Tek bir McCord bile herhangi bir konuda kayda geçmemişti.

Basınla konuşmuyorlardı. Röportaj vermiyorlardı. Çeşitli parti ve etkinliklere girip çıkarken kameralara gülümsüyorlar ama onlara seslenen fotoğrafçı ya da muhabirlerle sohbet etmek için asla durmuyorlardı.

Restoranda bana sır saklamakta iyi olduğuna dair söylediklerini düşündüm.

"Ailemin içinde bulunduğu durumdan dolayı kime güvenebileceğimizi asla bilemeyiz. Bu yüzden kimseye güvenmiyoruz."

Halka açık bir firmanın CEO'sunun şirketin durumu hakkında yorum yapmaktan kaçınması imkânsız olurdu ama tamamen özel bir şirket olan McCord Medya, hiçbir hisse sahibine hesap vermekle yükümlü değildi.

Milyarlarca dolarlık uluslararası imparatorluklarını tam bir sessizlik içinde yönetiyorlardı.

Bir yanım buna hayrandı.

Diğer yanım ise saklayacak neleri olduğunu merak ediyordu.

İnterneti didiklemem bittiğinde Callum'un getirdiği sözleşmeyi gözden geçirdim.

Evlilikte mal rejimi ve mali düzenlemelerle ilgili uzun paragrafların yanı sıra Google'da araştırmam gereken pek çok kafa karıştırıcı teknik hukuk dili ve Latince terim vardı. Ancak asıl dikkatimi çeken ve kaygı uyandıran bölüm, Rücu Edilemezlik başlıklı bölümdü.

Özetle, sözleşmenin şartlarının evlendikten sonra geçersiz kılınamayacağı veya herhangi bir nedenle taraflardan biri tarafından itiraz edilemeyeceği ya da değiştirilemeyeceği yazıyordu.

Sanırım bunu bir üstünlük olarak görebilirdim. Callum bana verdiği finansal sözlerden cayamazdı, bu çılgın anlaşmayı en başta değerlendirmemin tek nedeni de buydu.

Öte yandan, bu kelimede korkutucu bir şey vardı.

Rücu edilemez.

Rahatsız edici derecede kalıcı anlamına geliyordu.

Bir diğer tuhaf nokta ise boşanma durumunda ne olacağından hiç bahsedilmemesiydi. Evlilik sözleşmeleri konusunda uzman değildim ama bence asıl amaçları buydu zaten.

Masamda oturmuş bunu düşünürken cep telefonum çaldı. Dalgın dalgın cevap verdim.

"Merhaba sevgilim," dedi Callum, sesi gırtlaktan geliyordu. "Sözleşme hakkında ne düşünüyorsun?"

Bıkkınlıkla sızlandım. "Bana sevgilim demeyi kes. Ayrıca sözleşmeyi gözden geçirmem için bana on beş dakikadan fazla zaman verir misin lütfen?"

"Neden?"

"Çünkü hukuki terminolojiye aşina değilim. Tüm bunları anlamama yardımcı olması için bir avukat bulmam gerekiyor."

"Hayır, neden sana sevgilim dememi istemiyorsun demek istedim?"

Sandalyemde arkama yaslanıp gözlerimi kapadım ve şakağımı ovdum. "Lütfen beni şimdiden kızdırmamaya çalış. Sadece on saniye oldu. Bu arada boşanmamız durumunda ne olacağıyla ilgili bölüm nerede? Sanırım birkaç sayfayı unuttun."

"Hiçbir şey unutulmadı."

Kaşlarımı çattım. "O zaman neden burada değil?"

"Çünkü boşanma olmayacak."

Gülmesini, bana şaka yaptığını söylemesini bekledim ama tahmin etmeliydim. Callum McCord şaka yapan bir adam değildi. Muhtemelen hiçbir şeyi komik bulmadığı içindi.

Ben hariç. Onunla seks yapmayı düşünmediğimi söylediğimde bana gülmüştü.

"Sesin oldukça özgüvenli geliyor, milyarder."

"Öyleyim."

"Kusura bakma ama bu çok aptalca."

"İstismar ya da ihanetle ilgili de herhangi bir madde yok. Nedenini tahmin edebiliyor musun?"

"Nereye varmaya çalıştığını anlıyorum ama mantığın tamamen yanlış. Bir şeyi sözleşmenin dışında bırakman onun

olmayacağı anlamına gelmez. Sözleşmelerin tüm olasılıkları öngörmesi gerekir, yokmuş gibi davranması değil."

"Anlıyorum," dedi Callum eğlenmiş gibi bir sesle. "Bu kadar uzman olduğunu fark etmemiştim."

"Küstahlaşma. Ben ikimize yetecek kadar küstahım zaten. İstismar ve ihanetle ilgili kısma geri dönelim."

"Ne olmuş onlara?"

Onun yoğun enerjisini ve huzur kaçırıcı bir şekilde öfkelendiğinde durup kendini kontrol etmek zorunda kalışını düşündüm. "Öncelikle, şiddet yanlısı mısın?"

Sesi bir nebze kısıldı. "Şiddet insan doğasının bir parçasıdır."

Güldüm. "İyi laf ebeliği, milyarder. Az önce bana karısını döven biri olduğunu düşündürdün. Tekrar dene."

"Ben karısını döven biri değilim."

Bana duymak istediğim şeyi söylüyordu ama yine de tatmin edici değildi. "Ama senin hiç karın olmadı."

"Henüz olmadı."

"Dur biraz, şimdi kafam daha da karıştı! Bana doğruyu söyle. Kadınları dövüyor musun, dövmüyor musun?"

"Hayır. Elbette hayır. Böyle bir şey yapsaydım, dünyadaki her basın organı bunu haber yapardı."

İyi bir noktaya değinmişti. Ayrıca cevap vermeden hemen önce kulaklarına inanamadığını belli eden oflaması da gerçekti. Saçmaladığımı düşündüğünü nefes alış verişinden anlayabiliyordum.

Sanki çoktan evlenmişiz gibiydi.

"İstismar ve aldatmayla ilgili bölümler istiyorum."

"Neden? Beni dövmeyi ve bahçıvanla aldatmayı mı planlıyorsun, sevgilim?"

"Bahçıvanla aldatmayacağımı rahatlıkla söyleyebilirim, *sevgilim* ama seni dövme konusunda henüz karar vermedim," dedim dişlerimi sıkarak.

Hattan boğuk bir kahkaha olabilecek bir ses geldi. Sonra soğukkanlı ve sakin bir sesle konuşmaya devam etti. "Pekâlâ. İstismar ve aldatmayla ilgili bölümleri de dahil edeceğim. Başka bir şey var mı?"

"Evet. En iyi arkadaşımın kocasını şirketinde çalışması için işe almanı istiyorum."

"Tamamdır. Başka?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Ne iş yaptığını bilmek bile istemiyor musun?"

"Ne iş yaptığı umurumda değil. Onun için bir pozisyon buluruz. Ayrıca eski maaşının iki katını öderiz."

Bu konu tartışmasız kapanmayacak kadar önemliydi. "Öyle mi? Ya yılda bir milyon kazanıyor olsaydı?"

Callum iç çekti.

"Tamam, evet, yılda bir milyon kazanmıyordu. Sadece hakkında hiçbir şey bilmediğin birini işe alacağına nasıl söz verebiliyorsun anlamıyorum."

"Çünkü karım istedi," dedi ateşli, karanlık bir sesle. "Ve ben ona istediği her şeyi vereceğim."

Orada oturmuş, düzensiz nefesler alıp verirken kalbimin göğsümün içinde yaptığı egzersizlere hayret ediyordum. Ta ki, "Hâlâ orada mısın?" diye sorana kadar.

"Büyük bir kısmım burada. Beynim tatile çıktı."

"Sana ne istersen vereceğime inanmak senin için neden bu kadar zor?"

Güldüm. "Yaa neden ki acaba, bilemiyorum. Bana istiridye yerken evlenme teklif eden tüm yakışıklı zengin adamlar aynı şeyi söylüyor."

Sesi keskinleşti. "Yakışıklı mı?"

"Aman Tanrım. Al işte, yine başlıyoruz."

"Bu kadar iğrenmiş gibi yapma."

"Neden her zaman benden iltifat bekliyorsun? Dünyadaki diğer kadınların sürekli seninle ilgilenmesi yeterli değil mi?"

Takip eden sessizlik aşırı elektrik yüklüydü. "Hayır," dedi sonra, sesi hem yumuşacık hem de tehlikeliydi. "Diğer kadınların hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Çünkü onlar sen değilsin."

Kahretsin ya, bu işte çok iyiydi. Gergince yutkundum ve sandalyeme oturdum. "Söylemem gereken bir şey var."

"Direkt söyleyebilirsin. Önceden duyurmak zorunda değilsin."

Cevabı buyurgandı. Keşke telefonun içinden uzanıp onu boğabilseydim.

"Seksi cazibe gösterinle gözümü boyamaya çalışmana gerek yok. Bunun bir iş anlaşmasından başka bir şey olduğuna dair yanılsama içinde değilim, bu yüzden benimle flört etmek zorunda değilsin."

Elektrik yüklü bir duraksama daha yaşandı. Konuşmamız boyunca böyle anları iyi biriktirmiştik.

"Emery."

"Evet, Callum?"

"Benimle seks yapmak istiyor musun?"

İnleyerek alnımı ahşaba bastırdım ve masanın üzerine yığıldım.

"Bu bir cevap değil."

"Hayır, soru hakkındaki hislerimin özeti."

"Öyle mi?"

"Bunu bana sorduğuna inanamıyorum."

"Neden sormayayım? Bir kocanın karısına bunu sorması son derece makul."

"Evet ama henüz karı koca değiliz!"

Bunun üzerine bir kaplan gibi atıldı. "*Henüz?*" diye tekrar etti sinsice.

Doğrulup masamın karşısındaki duvarda asılı duran, *Outlander*'ın dizi uyarlamasında Jamie Fraser'ı canlandıran aktör Sam Heughan'ın posterine baktım.

"Bu sözleşmeye ne eklememiz gerekiyor biliyor musun? Psikolojik hizmetlerle ilgili bir bölüm. Çünkü eğer seninle evlenirsem, böyle bir baş belasıyla evli olmanın getirdiği gerginlikle başa çıkabilmek için sürekli terapiye ihtiyacım olacak."

Kıkırdadı. "Bu da başka bir ortak noktamız."

"Evliliği bitirmek için cinayetin kabul edilebilir bir yol olduğuna dair bir madde de koy," dedim düz bir sesle.

"Sevgilim," diye mırıldandı, "sinirlendiğinde çok sevimli oluyorsun."

"Flörtleşmeyi bırak. Bana sevgilim demeyi de kes! Beni deli ediyor!"

"Farkındayım. Neden söylediğimi sanıyorsun ki?"

"Ne var, biliyor musun? Tansiyonum bu konuşmayı daha fazla kaldırmayacak. Cesedini saklamanın yollarını planlamayı bitirdiğimde seni tekrar arayacağım."

Telefonu kapatıp masanın üzerine fırlattım ve ukala bir milyarderi parçalama dürtüsü geçene kadar orada oturdum.

Tam da bu noktada Callum tekrar aradı. Zamanlaması inanılmazdı.

Kısa bir, "Ne?" ile cevap verdim.

Kıs kıs güldü. "Telefonu kapatmadan önce beni sevdiğini söylemeyi unuttun."

Gözlerimi kapadım, telefonu o kadar sert kavramıştım ki kabının kırılmaması bir mucizeydi.

"Pekâlâ, ciddi olacağım. Beni dinliyor musun?"

"Maalesef evet," diye mırıldandım.

"Sözleşmede boşanmayla ilgili bir şey yok çünkü benimle evlenmeyi kabul edersen beni asla terk etmemeyi de kabul etmiş olursun."

"Seninle on dakikadan fazla zaman geçirdiğim her seferinde terk etmek istiyorum. Sonsuza kadar seninle kalacağıma nasıl söz verebilirim?"

"Basit."

"Tırnak yediren bir gerilim içinde burada bekliyorum, Hitchcock," dedim devam etmeyince.

"Çünkü bir yemin edeceksin," dedi usulca. "'Ölüm bizi ayırana dek,' diyeceğin çok ciddi bir yemin. Beni terk etmeyi her düşündüğünde, bu sözleri ve yemini hatırlayacaksın ve bu seni durduracak."

"Sana kötü haber vermek istemem ama dünyanın dört bir yanında her gün binlerce çift aynı yemini ediyor ve sonunda boşanıyorlar."

"Biz diğer insanlar gibi değiliz. Evliliğimiz de onlarınki gibi olmayacak."

Bunu sanki değiştirilemez bir gerçekmiş gibi söylemişti; sanki cüppeli, sakallı bir adam elinde bu kelimelerin kazındığı granit bir tabletle dağın tepesinden inmişti.

"Bizim diğer herkesten bu kadar farklı olduğumuzu düşündüren nedir? Seni tanımıyorum bile! Hayır, sessiz ol, konuşma sıran gelmedi. Şimdi dinle, Callum, seni ciddiye almak ve en yakın tımarhaneyi arayıp seni hastaneye yatırmamak için elimden geleni yapıyorum ama burada benimle işbirliği yapmalısın. Benimle oyun oynamayı bırak ve dürüst ol," dedim.

"Madem ısrar ediyorsun."

"Ediyorum!"

"O zaman özet geçeyim. Sana istediğin gibi kullanman için on milyon dolar vereceğim. *On milyon dolar.* Karşılığında benimle evleneceksin *ve* beni asla terk etmeyeceğine söz vereceksin. Mirasımı almak için bir eşe ihtiyacım var. Eğer boşanırsam, miras elimden gider. Bu kadar. İşin özü bu. Geri kalan her şey sadece detay."

"Yani baban bu miras meselesini sonsuza kadar sana karşı kullanacak, öyle mi?"

"Evet."

"Bunu bana daha önce söylememiştin."

"Şimdi söylüyorum."

"Söylemediğin başka ne var?"

Ağır ağır iç geçirdi.

"Her şeyi şimdi masaya yatırsak iyi olur. Tüm kirli çamaşırlarını bilmezsem, benden bilinçli bir karar vermemi bekleyemezsin."

"İlginç olan ne biliyor musun?"

"Duymak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandım.

"Küçük iğneleyici yorumların bir yana, herhangi bir tereddüdünün olmaması."

Buna uzun uzun ve yüksek sesle güldüm. "Vay be, kendini bu kadar çok mu seviyorsun?"

Sesi sertleşti. "Yanlış anladın. Bu benimle ilgili değil. Bu, içinde bulunduğun durumla ilgili. Hayatının geldiği halle ilgili. Ya da *üzücü* hali mi demeliyim? Senden daha iyi beklentileri olan suçlular tanıyorum."

Jamie Fraser'ın posterine bakıp yüzümü buruşturdum. O da bana için için yanan İskoç ve kahraman gözleriyle geri baktı. *O* hiç bu kadar şerefsiz olmazdı.

"Vay canına, bu çok acımasızcaydı, milyarder. Görüyorum ki bıçaklarını bilemişsin."

Callum bu söylediğimi duymazdan geldi. "Ayrıca beni bu kadar narsist, kibirli ve rahatsız edici buluyorsan, varlığımdan rahatsız olmamak için ayrı yatak odaları talep etmemeni garip buluyorum."

Bu fikirden garip bir şekilde modum düşerek yavaşça sandalyemde geri yaslandım. "Ayrı yatak odaları mı?" diye tekrarladım kararsız bir tavırla.

"Sana ne istersen vereceğimi söylemiştim. Tek yapman gereken istemek."

Bana seks konusunda bir çıkış yolu gösteriyordu. İstediğimin bu olup olmadığına karar veremedim.

Bekle. Bu, faturalarımı ödemek için hayatımın geri kalanında rahibe olmam gerektiği anlamına mı geliyordu?

Rahibe olmamı isteyenin o olmadığını hatırlayana kadar kanım öfkeyle kaynadı. İstediğim her şeye sahip olabileceğimi söylüyordu, sevişmek için çok sinir bozucu olduğuna karar verirsem ayrı yatak odaları da buna dahildi.

Onu denemeliydim.

"Ya bir erkek arkadaşım olmasını istersem?"

"Dediğim gibi, istediğin her şeyi yapabilirsin. Elbette, son derece ihtiyatlı davrandığın sürece."

Sesinde anlamlandıramadığım yabancı bir tını vardı ama kulağa samimi geliyordu. Emin olmak için onu daha fazla sınamalıydım.

Daha da küstah konuşmaya başladım. "Sanırım aldatma maddesine ihtiyacımız kalmadı."

"O zaman avukata dahil ettirmem."

Cevabı net ve profesyoneldi ama ben hiç tatmin olmamıştım. Ne tür bir adam karısının kendine bir erkek arkadaş bulmasını umursamazdı ki?

Karısını sevmeyen bir adam tabii ki.

Bütün senaryodaki en büyük soruna gelmiştik.

Eğer onunla evlenirsem, geleceğim finansal endişelerden arınacaktı ama aynı zamanda sevgiden de yoksun olacaktı. El ele tutuşmak, romantik akşam yemekleri, randevu geceleri, şakalar ya da özel şarkılar olmayacaktı. Sorunlarımın hepsini çözecek bir iş anlaşmasına imza atmış olacaktık ve bunun bedeli yalnızlıktı.

Açıkçası zaten yalnızdım.

Ama külüstür Volkswagen'im yerine Lamborghini'min içinde ağlayabilirdim, ki bu kulağa çok daha iyi geliyordu.

Callum'un sabrı taşana kadar bir süre oturup düşündüm. "Emery!" diye homurdandı.

"Ah, dur biraz, Cal. Düşünüyorum."

Göğsünden tehlikeli bir hırıltı yükseldi. "Bana öyle demen konusunda sana ne demiştim?"

"Belli ki umursamadığım bir şey. Peki, senin de kız arkadaşların olacak mı?"

Tereddüt etti. "Sanırım bu konuda 'ne sen sor ne de ben söyleyeyim' politikasını benimsememiz en iyisi olur. Sadece işleri profesyonel tutmak için."

"O zaman sanıyorum ki düğünden sonra bana sevgilim demeyeceksin. Kız arkadaşlarına saklarsın," dedim sertçe.

"Bir kıskançlık mı seziyorum?"

"Hayır, elbette yok öyle bir şey."

Tercümesi: Evet, kesinlikle. Burada kendi kafamı karıştırmaya başlamıştım. Bir konuşmada söylediğim yalan sayısı konusunda kişisel bir rekor kırmak üzereydim.

"Temkinli olacağıma güvenebilirsin. Seni herkesin önünde utandırmak ya da mirasımı tehlikeye atacak herhangi bir soruna neden olmak gibi bir niyetim yok. Birbirimize saygılı davrandığımız sürece hiçbir sorun yaşamayacağız. Açıkçası bu anlaşmanın ikimiz için de ideal olduğunu düşünüyorum."

Sesi çok kararlı geliyordu. O kadar net ve makuldu ki sanki her şey çok mantıklıymış da tüm bu aptalca sorularım ve endişelerimle mantıksız olan benmişim gibi duruyordu.

Bu tavrı beni delirtiyordu ama kendime karşı dürüst olursam...

Belki de mantıksız davranıyordum.

Bana isteyebileceğim her şeyi teklif ediyordu. Para, güç, koruma, hayatımda bozulan her şeyi düzeltmenin ve yeniden başlamanın bir yolu. Sadece kendim için de değil, sevdiğim herkes için.

İşim mi? Kurtuldu.

Dava mı? Anlaşmaya varıldı.

Büyük vergi borcu? Ödendi.

Dani ve Ryan'ın taşınması? İptal edildi.

Çalışanlarımın işsiz kalmalarından ötürü karşılaştıkları sorunlar? Çözüldü.

Bana tüm sorunlarımı tek el hareketiyle ortadan kaldıracak sihirli bir değnek sunuyordu.

Sonuç olarak, önerdiği şey gerçekten kurtuluştu.

Ayrıca bir daha asla Ben'le yaşadığım türden bir kalp kırıklığının ıstırabını çekmek zorunda kalmayacaktım. Bir daha asla ondan önceki iki erkek arkadaşımla olduğu gibi umutlanıp bütün zamanımı ve enerjimi harcamayacak ve onlar beni terk ettiğinde kalbimin parçalarını toplamak zorunda kalmayacaktım.

Bir daha asla böyle korkunç bir şekilde incinmeyecektim.

Masamın üzerine yayılmış kâğıtlara baktım, gerçekten ne istediğimi düşündüm ve sözleşmede olmayan, konuşmadığımız önemli bir detay olduğunu fark ettim.

"Peki ya çocuk? Bir aile istemiyor musun?"

"Sen istiyor musun?"

"Hayır, ben *sana* soruyorum. Ve bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Bu çok önemli."

Ardından gelen sessizlik uzun ve sağır ediciydi. Bu beni gerdi. "Hayır," dedi en sonunda ama sesi garip denecek kadar duygusuzdu.

"Ah."

"Senin sıran."

Çılgın bir duygu karmaşasına kapıldım. Düşünerek yavaş bir nefes aldım ve sözleşmenin bir sayfasının kenarıyla oynarken sandalyede arkama yaslandım.

"Açıkçası," dedim düşüncelerimi toparladığımda, "her zaman anne olacağımı varsaydım. Bunu daha sonra düşünecek zamanım olacağını varsaydım. Ama şu anda otuz yaşındayım, yani teknik olarak zamanım daralıyor. Geçmiş ilişkilerimi göz önünde bulunduracak olursam, çocuklarıma hiç gitmeyecek bir baba bulmam mucize olurdu. Sperm bankasına gitsem

daha iyi. Ama bekâr bir anne olmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum, özellikle de geçim sıkıntısı çekerken."

Durduğumda, sığ nefesler aldığını duydum. Sanırım gerginliğini, her kelimeye nasıl dikkat kesildiğini de hissedebiliyordum ama bunun sadece hayal gücüm olduğunun farkındaydım.

"Hem annem hem de babam öldü. Ben tek çocuğum. Tek gerçek ailem Dani ve burada, Lit Happens'ta benimle birlikte çalışan insanlar. Benim için en önemli kişiler onlar, gelecekte var olması muhtemel ama henüz dünyaya gelmemiş bir bebek değil."

Bu sözleri söylerken içimde bir şeyler açıklığa kavuştu.

Sevdiğim bu insanlar, kendi kurduğum ve her şeyden çok değer verdiğim bu aile... Onlara yardım edebilirdim. *Hepsine* yardım edebilirdim.

Ama sadece Callum'la evlenirsem.

Gerçekçi olalım. Onunla evli kalmam için beni zorlayamazdı. Eğer evliliğimiz bir kâbusa dönüşürse, o ünlü boşanma avukatlarından birini arardım. Bu kasabada palmiye ağaçlarında ünlü boşanma avukatları yetişiyordu.

Derin bir nefes aldım ve son tereddüdümü de o nefesle birlikte içimden attım.

"Tamam, milyarder. Kendine bir eş buldun."

On İki

Hattın diğer ucunda tam bir sessizlik oluştu.

Ne tür bir yanıt beklediğimden emin değildim ama kesinlikle ölüm sessizliği değildi.

"Alo? Callum, dinliyor musun?" diye sordum emin olmayarak.

Hiçbir cevap gelmedi. Telefonu kulağımdan çekip ekrana baktığımda çağrının bittiğini görünce şaşırdım. Duvardaki *Outlander* posterine baktım. "Ne oluyor, Jamie? O kendini beğenmiş pislik telefonu suratıma mı kapattı?"

İskoç dağ adamım için için yanan gözleriyle işe yaramaz bir şekilde baktı.

Sonra buz gibi bir korku dalgası bedenimi sardı. Keskin bir nefes aldım. "Dur biraz. Aman Tanrım. Tüm bunlar... bir çeşit... *test* miydi?"

Telefon elimde, zihnim Callum'un tam da onunla evlenmeyi kabul ettiğim anda aramayı neden sonlandırmış olabileceğine dair tüm korkunç olasılıklarla saatte milyonlarca kilometre hızla çalışıyordu.

Bunca zamandır bunu yapmaya hiç niyeti yoktu da sadece evet dememi mi sağlamaya çalışıyordu? Beş parasız bir kitap kurdunu Superman gibi hayatına girip kahramanı olmaya ikna edebilecek mi diye görmek için başka bir zenginle kötü bir iddiaya mı girmişti? Tüm bunlar sadece bir oyun, biraz eğlence, sıkılmış bir milyarderin zaman geçirmek için bulduğu bir yol muydu?

Böyle bir şey yapabilir miydi?

Böyle bir zalimlik yapabilir miydi?

Bana sırıttığı tüm o zamanları hatırladım, ne kadar küstah ve kendini beğenmiş görünüyordu. Telefonun elimde ısındığını hissettim.

Telefonu masamın üzerine bıraktıktan sonra oturup kocaman gözlerle telefona baktım ve çalmasını diledim.

Çalmadı.

Yirmi dakika boyunca geri dönüş olmayınca ellerim titreyerek ve kalbim güm güm çarparak masamda donakalmış bir halde otururken, hayatımın geri kalanını hapishanede geçirme düşüncesinden ne kadar nefret etsem de bu fikre alışmam gerektiğini kendime itiraf etmek zorunda kaldım.

Çünkü Callum McCord'u öldürecektim.

O kibirli, acımasız, oyunbaz orospu çocuğunu canını yaka yaka öldürerek korkunç bir cinayete imza atacak ve aylarca haberlere manşet olacaktım.

"Merhaba?" diye seslendi bir adam kitapçının önünden. "Neredesin, sevgilim?"

O tok sesi nerede olsa tanırdım. O sesi ve ısrarla kullanmaya devam ettiği o alaycı sevgi sözcüğünü. Kanım bir anda kaynama noktasına geldi.

Yüzüm kıpkırmızı kesilmiş bir halde ayağa fırladım ve bir cinayet silahı bulmak için çılgınca etrafıma bakındım. Sonra masamdaki zımbayı kapıp ön tarafa doğru yürüdüm.

Callum'u ön tezgâhın yanında dururken buldum, yanında da iki adam vardı.

"İşte, benim gelinim," dedi köpekbalığı gibi gülümseyerek. "Yüzün neden bu kadar kırmızı?"

"Kim bunlar?" diye sordum zımbayı ona doğru sallayarak.

Gözlerini benden ayırmadan solundaki adamı işaret etti. Orta yaşlı, uzun boylu ve keldi. Lacivert, ince çizgili bir kruvaze takım giyiyor ve deri bir evrak çantası taşıyordu. "Bu benim avukatım, William."

Diğer adamı işaret etti. Genç, bej pantolon ve kısa kollu siyah polo tişört giymiş havalı bir adamdı. "Bu da Andrew."

Andrew bana gülümsedi. "Seninle tanıştığıma çok sevindim, Emery. Callum bana senin hakkında çok şey anlattı."

Bana gülümseme şekli rahatsız ediciydi. İsa'yla samimi bir ilişkim olup olmadığını sormak üzere olduğundan şüphelendim.

"Kimsin sen?" diye çıkıştım.

"McCord ailesinin papazı."

Papaz mı? İrkilerek Callum'a baktım. Keskin sırıtışı daha da büyüdü.

"Zımbayı indirebilir misin, sevgilim? Biraz dengesiz görünüyorsun."

Kolumu yanıma indirdikten sonra bakışlarımı üç adam arasında gezdirdim.

Bu iki zavallı ölümlünün arasında Callum'un fiziksel güzelliği daha da belirginleşmişti. İkisinden de uzundu, omuzları daha geniş, çenesi daha keskin hatlıydı. Heykeltıraş elinden

çıkma görünen aptal burnunu, çarpıcı gözlerini ve etrafa saçtığı o hayvani karizmayı da unutmamak lazımdı.

Her yönüyle, saçmalık derecesinde muhteşemdi.

Tanrım, bu çok sinir bozucuydu.

Herkes bir şey söylememi bekliyor gibiydi. "Kafam karıştı, neler oluyor?" dedim başımı kaldırarak.

"Evleniyoruz," dedi kısık sesle, gözlerinin içi parlıyordu. "Yoksa evet dediğini unuttun mu?"

Evlenmek mi? Hemen şimdi mi? Bu adam tamamen delirmiş miydi? Şaşkınlıktan sarsıldım ve sırtımdan ter boşandı. Kalbim yerinden çıkacak gibi atarken, "*Evlenmiyoruz*," dedim.

Bu ani çıkışım Callum'u hiç etkilemedi. Aksine hoşuna gitmiş gibiydi. "Evlenmiyor muyuz?" dedi sakince. "Neden?"

Mantıklı bir açıklama düşünmeye çalıştım ama başım dönüyordu ve bir türlü durduramıyordum. "Telefonu yüzüme kapattın!" diye bağırdım sonunda.

Callum kıkırdayarak avukatına baktı. "Sorun yok. Her şey yolunda. Biraz sinirli, hepsi bu."

William bana şüpheyle baktı.

"Beyler lütfen bize biraz müsaade eder misiniz? Hemen döneceğiz."

Callum yanıma gelip koluma girdi ve beni ofisime götürdü. Kapıyı arkamızdan kapadıktan sonra elimden zımbayı aldı. Sonra masama yöneldi, kenarına oturdu ve zımbayı telefonun yanma koyup gülümsedi.

"Sakın bana öyle sırıtayım deme. Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedim ona ters ters bakarak.

"Ah, haklısın. Beni affet." Takım elbisesinin cebine uzanarak küçük, siyah bir kadife kutu çıkardı.

O malum küçük siyah kadife kutuyu.

Kutuyu açıp içindeki Paskalya yumurtası büyüklüğündeki elması gösterdi. "Yeminlerimizi etmeden önce bunu takmalısın."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Neyin var senin? Telefonu yüzüme kapadın ve her şeyin berbat bir şaka olduğunu düşünmeme neden olarak beni burada öylece bıraktın!"

"Kızdığın zaman hep böyle dramatik mi olursun? Ömür boyu evin içinde parmak ucunda dolaşmaya kendimi hazırlamam gerekebilir diye soruyorum."

"Bana gülüyorsun."

Kıkırdadı. "Ne haddime?"

"Gülüyorsun! Daha demin güldün! Karın olacağımı söylediğimde telefonu yüzüme kapattın, ardından bir nanosaniye sonra bir avukat ve bir rahiple çıkageldin!"

"Papaz," diye düzeltti kesin bir ifadeyle.

"Siktiğimin Papa'sı bile olsa umurumda değil. Bu *cesaretine* inanamıyorum."

Callum başını eğip kısık gözlerle beni inceledi. Sonra kutuyu kapatıp takım elbisesinin cebine geri koydu ve ayağa kalktı.

"Sana düzgün bir düğün yapmadığım için üzüldün. Beyaz bir elbise ve pahalı çiçekler istiyorsun."

Kızgınlıkla nefes verdim çünkü sadece ölçüsüz ve zorba değil, aynı zamanda budalaydı.

"Hayır. Seninle evlenmeyi kabul ettikten sonra normal bir insan gibi davranıp benimle iletişim kurmadığın için üzgünüm. Bunun yerine telefonu yüzüme kapadın ve yarım saat bile geçmeden rüya takımınla birlikte bana tek bir uyarıda bile bulunmadan ortaya çıkıverdin."

Nefeslenmek için durdum ve ona şüpheyle baktım. "Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?"

"Buralardaydım."

Ofladım. "Bu kadar zengin bir adama göre, zamanının çoğunu kötü mahallelerde geçiriyorsun. Avukatın ve rahibin de mi buralardaydı?"

"Papaz. Hayır, seninle telefonda konuşur konuşmaz onları aradım."

"Ve ikisi de gün ortasında her şeyi bırakıp benim küçük, berbat kitapçıma mı koştu?"

"Elbette. Ben Callum McCord'um. Onları Noel arifesinde gece yarısı da arayabilirdim ve yine aynısını yaparlardı. Yüzüğümü parmağına takıp yatağımda uyumaya başlar başlamaz sen de aynı gücü elinde tutacaksın."

Kan yanaklarıma hücum etti. Ama bu sefer öfkeden değildi. Yatağında uyuyacağımdan bahsettiği içindi.

Gözümde canlandırmaktan kendimi alamadım. Birlikte çarşafların altında çırılçıplaktık, dudakları tenimdeydi ve elleri vücudumun her yerinde geziniyordu. Nasıl bir sevgili olurdu? Sert mi? Şefkatli mi? Edepsiz mi? Tatlı mı?

Yükselen östrojen seviyelerim bir göstergeyse muhtemelen yukarıdakilerin hepsiydi.

Bakışları keskinleşti. "Şu anda ne düşünüyorsun?" diye sordu boğuk bir sesle.

Boğazımı temizleyerek ilgisiz bir ifade takınmaya çalıştım. "Hiçbir şey."

Başını eğmiş, gözlerini kırpıştıran Callum yavaşça bana doğru ilerdi. "Sözleşmeye yalan söylemekle ilgili bir madde koymam gerekiyor mu, Emery? Çünkü bana yalan söylemenden hoşlanmıyorum."

"Saçmalama," dedim endişeyle. "Ve git şurada dur. Beni boğuyorsun."

"Ne tuhaf. Daha önce benden hiç korkmuş gibi görünmemiştin. Seni bu kadar telaşlandıran ne olabilir?"

"Telaşlanmadım. Ya da korkmadım. Ayrıca neden bu kadar dibimde konuşuyorsun, milyarder? Bu kadarı yeter."

Sadece bir metre uzağımdaydı ve durmayı düşünüyor gibi değildi. Sırtım kapalı ofis kapısına değmeden önce birkaç adım geri gittim. Ahşapla aramda mesafe bırakmadan panik içinde Callum'un Roma ordusu gibi üzerime doğru ilerleyişini izledim.

Birkaç santim uzakta durdu ve vücudunun sıcaklığı bedenimi ısıtırken gözlerimin içine baktı. "'Yatağımda uyumak' dedim ve sen eridin," diye mırıldandı.

"Ben tereyağı değilim. Erimem."

Dudakları kulağımın kenarına değene kadar yaklaştı. "Benimle yatmak mı istiyorsun? Seni bu kadar geren şey bu mu?"

Orada bir an sessizce titreyerek durdum. *Evet!* diye bağırmanın eşiğindeydim ama sonra kendime kafamın içinde bir tokat attım.

Beni bu adama sonsuza dek bağlayacak bir evlilik sözleşmesi imzalayacaksam aklım başımda olmalıydı. Kimbilir belki de bu, evraktaki önemli bir maddeyi gözden kaçırmamı sağlamak için bir oyundu.

Ellerimi geniş göğsüne dayayıp ittim. Kıpırdamayınca ona bakıp çenemi sıktım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seni itiyorum."

Cılız ellerime baktı. "İşe yarıyor gibi görünmüyor."

"Bu kadar berbat olmayı bırak ve geri çekil."

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki? Öfkeden köpürmeni yakından izlemek son derece eğlenceli."

"Köpürmüyorum!"

"Bu kadar öfkeli biri için aşırı derece derecede zayıfsın."

"Zayıf değilim ve kızgın da değilim. Şimdi *çekil*."

"Lütfen de," diye mırıldandı gülümseyerek.

Az kalsın ellerimi çekip saçımı başımı yolacaktım. Onun yerine, bir dürtüye kapılarak ellerimi göğsünden yukarı doğru kaydırdım ve kollarımı boynuna doladım.

Onun büyük, sıcak, güçlü, aptal boynuna.

"Noel arifesi gecesi emrini yerine getirmesi için kaç kişiyi çağırabileceğin umurumda değil, iblis, ben onlardan biri değilim," dedim dişlerimi sıkıp gözlerinin içine bakarak. "Ve hemen şimdi çekilmezsen, ne kadar zayıf olduğumu göreceğiz çünkü sıkmaya başlayacağım. Sen yerde baygın yatana kadar da durmayacağım."

Gözlerinde öylesine ateşli bir heyecan ve saf hayvani bir vahşilik belirdi ki korkudan neredeyse altıma edecektim.

Kalçalarımı kavradı, beni kendine doğru çekip homurdandı. "İyice sıktığından emin olsan iyi olur, güzelim, çünkü beş saniye içinde bayılmazsam seni o masanın üzerine atar, iç çamaşırını yırtarım ve ikimizin de ihtiyacı olduğunu bildiğimiz şeyi sana veririm."

Sersemlemiştim, ağzım açık halde ona bakakaldım, kalbim küt küt atıyordu ve meme uçlarım sertleşmişti.

Ereksiyonu pelvisimde zonkluyordu.

Sert bakışlarını dudaklarıma indirdi. Nefes alış verişleri düzensizdi, dudaklarını yaladı. Parmakları kalçalarıma daha da sert battı. Ya alev alarak patlayacaktım ya da beni yiyip bitirecekti.

"Bu noktada, bana istediğim her şeyi vereceğini söylediğini hatırlatıyorum," dedim nefes nefese. "Hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum," diye homurdandı hâlâ aç gözlerle ağzıma bakarken.

"Güzel. Çünkü şu anda geri çekilmeni istiyorum."

Ateşli bakışları benimkilere çevrildi. "Benden korkuyor musun, küçük kuzu?"

"Bana bir kez daha herhangi bir çiftlik hayvanı ismiyle seslenirsen bedelini testislerin öder. Geri çekil."

Geri çekilmek yerine dudaklarıma, dişlerini geçirmek için can attığı olgun bir elmaymış gibi bakmaya devam etti. Vücudunun sıcaklığı kıyafetlerimi yakıyordu. Kocamandı, ateşliydi ve hareket etmiyordu. Saniyeler içinde ondan uzaklaşmazsam pes edip dudaklarımı dudaklarına yapıştırabilirdim.

Bu olamazdı.

Bacaklarımın arasında titreşen sıcaklığa rağmen Callum'u öpemezdim. Eğer öpersem ve tahmin ettiğim kadar iyi olursa hoşuma gidecekti. Ve hoşuma giderse de tekrarını isteyecektim. Birden fazla kez. Öpüşmemiz evrilirdi ve ona karşı bir şeyler hissetmeye başlardım, bu da kaçınılmaz olarak kalbimin kırılmasıyla sonuçlanırdı.

En son âşık olduğum birkaç sefer felaketle sonuçlanmıştı.

Bu sefer başımı dik tutacaktım, iç çamaşırlarımı çıkarmayacak ve bir adamla parası için evlenerek aşkın güvenli tarafında kalacaktım.

Gözlerinin içine baktım ve her kelimeyi vurguladım. "Geri. Bas. Yoksa. Anlaşma. İptal."

"Hareket etmemi istemiyorsun," dedi hararetle.

"Gerçekten istiyorum."

"Bana yalan söyleme!"

Neden bu kadar güzel kokmak zorundaydı? Neden yakınlığı bu kadar şahane bir his olmak zorundaydı? Neden, ah neden, ikimiz de yalan söylersem her şeyin çok daha kolay olacağını bildiğimiz halde ona gerçeği söylemem için beni sıkıştırmak zorundaydı?

Ah, doğru. Çünkü yırtıcı egosu, bağırma mesafemdeki her kadının onun ayaklarına kapanmasını ve onun güzel, zengin, ukala bebeklerini doğurmak için yalvarmasını istiyordu.

Ona tatlı tatlı gülümsedim. "O noktada durduğun her saniye için sözleşmeye bir milyon dolar ekleyeceğim."

Tepesine kara bulutlar çöktü. Bana ters ters baktı, çenesi seğiriyordu ve kaşları çatılmıştı.

Onu kızdırmak bana heyecan veriyordu. Sapkıncaydı ama ona iyi gelecekti. Bu adamın hayatında onun karşısında sinmeyen ya da ayılıp bayılmayan birine ihtiyacı vardı.

Aslında, muhtemelen bir kamu hizmeti yapıyor sayılırdım. Bunun için vergi indirimi almalıydım.

"Bunu bütün gün yapabilirim, milyarder. Sen hareket etmeye karar verene kadar paramı saymaya devam edeceğim."

Göğsünden alçak, tehlikeli bir gümbürtü yükseldi. Fısıldadığımda daha yüksek sesle hırladı. "Bir onluk daha arttı. Sevgilim."

Benden uzaklaştı, etrafında döndü, ellerini saçlarının arasından geçirdi ve sırtını bana dönerek elleri başının üstüne koyup derin derin nefes aldı.

Vücut ısısının kaybolması beni ürpertti. Dengem bozulmuş halde kollarımı kendime doladım ve görüşümü bulanıklaştıran cinsel arzu sisinden kurtulmaya çalıştım.

Bugün iyi ki sutyen giymiştim, yoksa meme uçlarım bluzumun önünü parçalardı. O kadar sertleşmişlerdi ki camı bile delebilirlerdi.

Callum bana döndüğünde kendini kontrol altına almıştı. Yüz ifadesi sakinleşmişti. Gözlerindeki ateş sönmüştü. Beklenmedik heyecanından geriye kalan tek şey, çekiştirdiği için dağılmış saçlarıydı.

"Yirmi milyon o zaman," dedi sakince. "Şimdi birimiz pişman olacağımız bir şey yapmadan önce gidip evrakı imzalayalım."

Bileğimi tuttu ve ben kitapçının ön tarafındaki tezgâhın arkasında, önümde sözleşme ve elimde bir kalemle durana kadar bırakmadı.

On Üç

Callum, William ve Andrew tezgâhın diğer tarafında durmuş gülümserken sözleşmeye bakıp tereddüt ettim.

Kapıdan bir adam girdi. O bir şey söyleyemeden Callum ona doğru ilerleyip adamı dışarı itti, kapıyı suratına kapayıp kilitledi.

"Hey! O bir müşteriydi!"

"Artık değil. İmzala şu siktiğimin evrakını."

Bıkkın bir halde William'a baktım. "Buna birkaç şey eklemem gerekiyor."

William cevap vermek için ağzını açtı ama Callum tersledi: "Paranı alacaksın. Sadece imzala."

"Seninle yaşamanın çok eğlenceli olacağını şimdiden görebiliyorum. Arkadaşımın kocasının işi ne olacak?" diye sordum pes etmeden.

Callum kitapçının karşısından bana dik dik baktı. "Sözleşmede var," dedi çenesini sıkarak.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Son sayfaya bak."

Son sayfaya kadar çevirdim. Elbette sözleşmeyi güncellemiş, maaşı son işindekinin iki katı olacak şekilde Ryan'a şirkette bir pozisyon ayarlanacağı maddesini eklemişti.

Bunu ne zaman yapmıştı? Yolda mı? "Tatmin oldun mu?" diye sordu Callum ben daha soramadan.

"O büyük mirası almak için yanıp tutuştuğunu biliyorum ama neden birdenbire bu kadar gerildin? Bu arada, bu işin yasal olması için evlilik cüzdanına ihtiyacımız yok mu?" diye sordum bakışlarına karşılık vererek.

"Cüzdanı çoktan aldım! Her şey halledildi! Tek yapman gereken *imzalamak!*"

İç çekerek tekrar William'a baktım. Callum öfke nöbeti geçirdiğine göre bir yetişkinle konuşmam gerekecekti.

"Banka hesabı ne olacak? Uğruna hayatımı feda edeceğim bu paranın gerçekten var olduğuna dair bir kanıt istiyorum."

William onaylarcasına başını salladı. "Elbette. İzin verin açayım."

Tezgâhın üzerinde duran ve güncel sözleşmeyi çıkardığı evrak çantasından bir dizüstü bilgisayar aldı. Birkaç yere tıkladıktan sonra bana doğru çevirdi.

Ekranda on milyon dolar bakiyesi olan bir aracı kurum hesabı gösteriliyordu.

Dudaklarımı büzerek ona baktığımda Callum sertçe, "William, hesaba bir onluk daha aktar," dedi.

Avukatın hakkını vermeliydim. Onun yerinde olsaydım, müvekkilimin paraya olan garip yaklaşımına ya gülerdim ya da ağlardım. Şuraya on milyon at, şuraya bir on milyon daha at, hiç önemli değil. Ama William sadece başıyla onaylayıp söyleneni yaptı ve ekranı tekrar kendisine çevirerek işe koyuldu.

"Tamamlandı, efendim."

"Göster ona."

William ekranı bana doğru çevirdi. Bir an baktıktan sonra, "Ama bunun benim için olduğunu nereden bileceğim?" diye sordum.

Callum gözlerini kapadı ve yüzünü tavana çevirip derin nefesler alarak ellerini iki yanında yumruk yaptı.

"Ekranın sağ üst tarafında, hesapta Emery Eastwood Lehine Şart yazdığını fark edeceksiniz," dedi William nazikçe.

"Yazıyor gerçekten de. Lehine şart ne anlama geliyor?"

"Hesap siz sözleşmeyi imzalayana kadar sadece velayetle yönetilir. Daha sonra fonlar, tek hak sahibi olacağınız feshedilemez bir hesaba aktarılır."

Doğru anladığımdan emin olmak için onu sıkıştırdım. "Yani para benim hesabıma geçtikten sonra geri alması mümkün değil mi?"

"Tanrı aşkına, kadın! *Sözleşmeyi imzala!*" diye gürledi Callum.

William'la yüzümüzü buruşturarak birbirimize baktık. Andrew'un da beti benzi atmıştı.

William'a yaklaşarak fısıldadım: "Bu satırdaki miktarın üzerini çizip yenisini yazabilir misin? Böylece hepimiz mutabık oluruz."

"Pekâlâ," diye fısıldadı. Kalemi benden alıp üstünü çizdiği on sayısının üzerine yirmi karaladı.

"Peki, banka belgeleri nerede? Onları da imzalamam gerekmiyor mu?"

Arka planda Callum inledi. William yine yüzünü buruşturdu. Andrew sanki istavroz çıkaracak ve kutsal suyu etrafa savurmaya başlayacakmış gibiydi.

Anlaşılan bu ikisi patronlarının sinirli halini daha önce hiç görmemişti.

Ya da belki de görmüşlerdi ve esasında korktukları şey de buydu.

"Hayır, ama burada sizin için bir kopyası var," diye fısıldadı alnından ter damlayan William.

Çantasından mavi bir kapakla ciltlenmiş kalın bir kâğıt tomarı çıkarıp bana uzattı. Kapağı açıp ilk birkaç sayfayı gözden geçirdim, sonra kapının yanında bariz bir acı içinde duran Callum'a baktım.

Hiçbir şey söylemeden sayfanın hesap varlıklarının anlatıldığı kısmı parmağımla takip ettim. William nereyi işaret ettiğimi görüp başıyla onayladı. Tekrar on sayısının üzerini çizip yirmi yazdıktan sonra da paraf attı.

Bunun yasal olarak bağlayıcı olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ancak Callum sabırsızlıktan patlamak üzere olduğu için idare etmesi gerecekti. Onu çok zorlarsam, fikrini değiştirebilir ve her şeyi iptal edebilirdi.

Ayrıca, mahkemeye çıkarsak Andrew şahidim olurdu. Tanrı'nın kişisel asistanı olduğu için bir papazın yemin altında yalan söyleyebileceğinden şüpheliydim.

Banka dosyasını kapatıp derin bir nefes aldım ve sessiz bir dua ettim. "Pekâlâ. Ben hazırım."

Callum bana yaklaştı, cebinden kadife kutuyu alıp içinden pırlantayı çıkardı ve kutuyu omzunun üzerinden fırlattı. Sol elimi tutarak yüzüğü yüzükparmağıma sertçe taktı.

"Ay!"

"Daha sonra istediğin kadar şikâyet edebilirsin," dedi karanlık bir sesle ve çekilmeye çalıştığımda elimi ölümcül bir şekilde kavradı. Andrew'a döndü ve parmaklarını şaklattı. "Hadi, yapalım şu işi."

Ondan sonra her şey o kadar hızlı oldu ki hiçbir şey anlamadım desem yeridir. Andrew bazı kelimeler söyledi. Callum'la gerektiğinde, "Evet," diye tekrarladık. Önüme bir belge daha itildi, sanırım evlilik cüzdanıydı, Callum da imzalamam gereken yeri parmağıyla işaret etti.

Sonra bitti ve evlendik.

"Tebrikler, Bayan McCord!" dedi Andrew. "Nasıl hissediyorsunuz?"

"Üzerimden kamyon geçmiş gibi," dedim sersemlemiş bir halde.

"Birkaç dakika bekle, daha da kötüleşecek," diye homurdandı Callum ve beni tuttu. Bu sefer parmağıma bir mücevher takmak yerine beni kollarına alıp kaldırdı.

Şaşkınlık içinde kıvranarak kaçmaya çalıştım ama kapıya doğru ilerlerken beni vücuduna sımsıkı yapıştırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye haykırdım panikleyerek.

"Karımı eve götürüyorum."

Sanki yakın geleceğimde bir zindan ve bir çift pranga varmış gibi konuşmuştu.

"William! Andrew! Bana yardım edin!"

Callum kollarında çırpınan bir kadınla bir şekilde ön kapının kilidini açarken onlar da aynı korku ifadesiyle bana bakıyordu. Sonra yaz gününün sıcağında, kaldırıma yanaşan şık siyah arabasına doğru ilerledik.

Şoför arabadan atladı ve arabaya ulaştığımızda kapıyı bizim için açtı. Callum beni arabanın içine sokup peşimden bindi ve kapıyı arkamızdan çarparak kapattı.

Bana dönerek her zerresi yırtıcı olan o ölümcül gülümsemesini takındı.

"Dur!" dedim elimi kaldırarak.

Profesyonel bir köpek eğitmeninin bir *dobermana* bağırarak verdiği sert komutlardan biri gibi işe yaradı. Callum olduğu yerde donup kaldı.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki nefes alamıyordum. Aklım karışmıştı, titriyordum ve muhtemelen az önce yaşadığım nikâh karmaşasından sonra travma sonrası stres bozukluğu teşhisi konulacaktı. Artık onun karısıydım ve beni Kırmızı Başlıklı Kız'ın büyükannesini yiyen kurt misali mideye indirecekmiş gibi görünen çılgın milyarderle bir arabanın arkasında kapana kısılmış durumdaydım.

En iyi günlerimde bile beynim yaklaşık yüzde on kapasiteyle çalışırdı. Bugün o pısırık beynim istifa etmiş ve yerini endişeye bırakmıştı.

Yeni kocam ve ben arka koltukta oturmuş, çatırdayan bir sessizlik içinde birbirimize bakarken araba kaldırımdan uzaklaştı.

"Neler oluyor?" diyebildim.

"Eve gidiyoruz."

"Senin evine mi?"

"Bizim evimize."

"Ama... çalışıyorum."

"Artık çalışmıyorsun, hayır."

Nefes alış verişi düzensizdi. Gözleri alev alev yanıyordu. Enerjisinin her zerresi bana odaklanmış durumdaydı.

Gerginlikle yutkundum. "Neden bu kadar garip davranıyorsun?"

Gülümsemesi hem güzel hem ürkütücüydü. "Çünkü İngilizcede en sevdiğin kelime hayır. Ama ben sana evet dedirttim."

"Ah, anladım. Kazandığını sanıyorsun, ha?"

"Parmağındaki yüzük kimin?"

"Kendini beğenmişlik taslama. Kendini beğenmiş davranmandan kesinlikle nefret ettiğimi biliyorsun."

"Ben de beni istemiyormuş gibi davranmandan nefret ediyorum, o yüzden ödeştik."

"Seni istemiyorum zaten. Sen çok kötüsün!"

Kısık ve son derece kendinden memnun kıkırdaması tüylerimi diken diken etti. "Sevgili karıcığım, tahmin bile edemezsin."

Sonra koltuğuna geri oturdu, ellerini saçlarında gezdirdi ve sanki lezzetli bir sırrın tadını çıkarıyormuş gibi tekrar kıkırdadı.

Bu beni fena korkuttu.

"Callum?"

"Evet?" dedi bana bakmadan.

"Buna pişman olacak mıyım?"

"Pişman olursan kendini banka hesabındaki paralarla teselli edebileceğinden eminim."

"Bu hiç komik değil."

Tekrar kıkırdadı. "Bence komikti."

Şoföre gergin bir bakış attım. Lanet olası siyah güneş gözlüğünü yine takmıştı, bu yüzden gözlerini göremiyordum. Callum'un arka bahçesindeki timsah çukuruna atılmak üzere olduğumu biliyor muydu, yoksa işvereninin eğlence anlayışının beş parasız kitapçıları korkutmak olduğunun farkında mıydı kestiremiyordum.

Ama bekle. Artık beş parasız değildim.

Zengindim.

Bir milyarderle evlenmiştim ve bu beni de milyarder yapıyordu.

"Evi görene kadar bekle. O zaman daha da iyi hissedeceksin," dedi Callum, hayal gücüm bu tuhaf yeni gerçekliği benimserken.

Bir nefes vererek koltuğa yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Aklımı okumayı kessen harika olur," diye mırıldandım.

"Ama o zaman ne düşündüğünü nasıl bilebilirim? Ağzından çıkanların yarısının yalan olduğunu düşünürsek, gerçeği öğrenmenin bir yolunu bulmalıyım."

"Yalan söylemiyorum."

Bir kıkırdama daha geldi, bu seferki diğerlerinden daha korkunçtu. Başını çevirip bana ateşli bir bakış attı. "Bana bir daha yalan söylersen, bunun sonuçları olacak."

Ona gözlerimi kısarak baktım ve gergin değil de kızgınmışım gibi davrandım. "Öyle mi? Ne gibi?"

"Dene de gör," dedi gırtlaktan gelen bir sesle.

Yanaklarım alev aldı. "Bu bir tehdit mi?"

Bakışlarıma karşılık verirken sadece gülümsedi.

Kızartma tavasından direkt ateşe atlamış olabileceğimi düşünmeye başladım. *Az önce bir psikopata yasal olarak kendimi mi bağlamıştım? Tanrım, ben ne yapmıştım?*

"O kadar da kötü değil," dedi Callum bakışlarını başka yöne çevirerek. Bir süre sonra tekrar kıkırdadı. "Aslında öyle."

Kalbim deli gibi çarptı. Ellerim titredi, her tarafımdan ter boşandı ve midem düğümlendi. Bilmesem, içkime bir şeyler kattığını düşünürdüm.

Ama ben içmiyordum. Bir fare tuzağa düştüğünü fark edince böyle olurdu. O peynir çok lezzetli görünüyordu, değil mi? Evet. Ve şimdi olana bakın: Metal bir çubuk hızla belimi kırmak için iniyordu.

"Belki de hataydı," dedim belli belirsiz.

Bunun üzerine Callum kahkahayı patlattı. Tepkisine o kadar şaşırdım ki ağzım açık ona baktım. Kendini toparlayıp bana döndüğünde kara gözleri neşeyle parlıyordu.

"Benim için bir hata değil. Senin içinse..." Omuz silkti. "Muhtemelen."

"*Ciddi misin?* Cevabın bu mu?"

"Özür dilerim, yalan söylememi mi isterdin?" dedi masum bir ses tonuyla.

"Bana bunun bir hata olmadığını söylemeni istiyorum! Ve dediğinde ciddi olmanı!" dedim tekrar panikleyerek.

"Ben de beni istediğini söylemeni ve dediğinde ciddi olmanı istiyorum, bu yüzden sanırım ikimiz de hayal kırıklığına uğrayacağız."

Şu doymak bilmez egosu. Benimle zenginliğini kaybetmemek için evlenmişti ama yine de onu övmeme ihtiyacı vardı. İnanılır gibi değildi.

Ona ters ters baktım. "Yemin ederim, Callum McCord, eğer bir kadın istismarcısı ya da zaten bildiğimden daha sinir bozucu olduğun ortaya çıkarsa seni öyle hızlı terk ederim ki başın döner."

Tehlikeli gülümsemesi yeniden ortaya çıktı. "Göreceğiz bakalım. Bu arada evliliği yasal hale getirmek için yapmamız gereken son bir şey var."

Ses tonundan ve bu yeni falsolu atışından şüphelenerek, "Ne?" diye sordum.

"Gerdek."

Uzanıp beni tutarak kucağına çekti.

On Dört

Hakkını vereyim, adam öpüşebiliyordu. Yeryüzündeki gelmiş geçmiş en sinir bozucu insan olabilirdi ve belli ki kontrol sorunlarının yanı sıra bir dolu sırrı da vardı ama öpüşmeyi biliyordu.

Ne talihsiz bir gelişme.

Bir eliyle çenemi tutarak dilini ağzımın içine soktu ve lezzetli bir sürtünmeyle benimkine doğru kaydırdı. Dudakları yumuşaktı. Vücudu sertti. Belime doladığı kolu beni sıkıca sardı. Beni açık bacaklarının arasında esir tuttu ve sanki ulaşmak için kilometreler boyunca sıcak kumun üzerinde süründüğü bir su kuyusundan içiyormuş gibi ağzıma daldı.

Yaptığım tüm iğnelemelere ve bana çektirdiği sıkıntılara rağmen hiç bu kadar tatlı bir rahatlama hissetmemiştim.

Bunu itiraf etmek bana acı verse de onunla ilk tanıştığım andan itibaren bunu istiyordum.

Bir daha olmasına asla izin vermeyeceğimi düşünürsek yapabiliyorken tadını çıkarabilirdim.

Ona doğru kıvrılıp bir elimi güçlü ensesine doğru kaydırdım ve parmaklarımı saçlarına geçirdim. Boğazının gerisinden

zevk dolu bir ses çıkararak beni daha sert öptü. Usulca inlediğimde elini çenemden aşağı indirip boynumu sardı.

"Tatlı, küçük kuzu," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Acıktın, değil mi?"

"Neden konuşarak her şeyi mahvetmek zorundasın?"

Kıkırdadı. Gözlerimi açtığımda bana karanlık ve puslu gözlerle baktığını gördüm. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Kaşlarımı çattım. "Kendinden bu kadar memnun görünme."

"Elimde değil."

"Bunun ne kadar hoşuma gittiğini düşündüğün hakkında tek bir kelime edersen ağza alınmaz bir şiddet eylemi gerçekleştiririm."

"Ama hoşuna *gitti*." Başını eğip kulakmememin altındaki hassas noktaya burnunu değdirdi. "Seni becerdiğimde daha da hoşuna gidecek," diye fısıldadı kulağıma sonra.

Bunu söylediğini duymak vücut sistemlerimin kırmızı alarma geçmesine neden oldu. Bütün tenim alev aldı. Kalp atışlarım bir roket gibi hızlandı. Kalçalarım kasılırken sinirlerim ayağa kalkıp çığlık atmaya başladı.

Aramızda evrak işlerinden başka bir şey olmayacağına çoktan karar verdiğimi düşünürsek bu çok uygunsuz bir durumdu. Bu bir iş anlaşmasıydı, başka bir şey değil. Hormonlarımı buna ne kadar çabuk ikna edersem o kadar iyiydi.

Ayrıca kimbilir kaç kadınla daha yatıyordu? Muhtemelen liste o kadar uzundu ki şehrin etrafını sarabilirdi.

Kaçmak için hamle yaptığımda eliyle boğazımı sarıp beni olduğum yerde tuttu. "İşte, şimdi bana nasıl istediğini söylediğin ana geldik," dedi boğuk bir sesle.

"Hayır, şimdi sana sinir kat sayımın göz açıp kapayıncaya kadar sıfırdan müebbet hapse kadar arttığını söylediğim ana geldik. Bırak beni."

"Ah, senin bu öfkeni çok iyi biliyorum. Kitapsever biri için şaşırtıcı derecede asabisin."

"Bana kitapsever demek hakaret değil ama iyi denemeydi. *Bırak beni.*"

"Benimle sikişmek istemiyormuş gibi davrandıkça daha çok ceza alacaksın, o yüzden şimdiden kabul etsen iyi olur," dedi söylediğimi umursamayarak.

"S'li kelimeyi söylemeyi kes! Cezalandırma bahsini de kapayabilirsin. Bana elini sürersen seni uykunda öldürürüm."

"Beni öldürmek istemiyorsun. Bayılana ve sertçe boşalana kadar koca sikime binmek istiyorsun."

Kullandığı dil şaşkınlıktan nefesimin kesilmesine neden oldu.

"İtiraf et."

"Hayır. Çünkü istemiyorum!"

İnkârım özgüvenini sarsmaya yetmedi. Gülümsemesi o kadar kendinden emindi ki yüzünü yırtasım geldi.

"Bırak beni. Ciddiyim."

"Seni asla bırakmayacağım, karıcığım. Alış buna."

"Karıcığım" deyişi o kadar sahipleniciydi ki yüzüm alev aldı. Diğer yerlerim de öyle. Aslında bütün vücudum ateşler içindeydi. Kaçmak için çaresizce kollarında kıvrandım.

"Emery, kıvranmayı bırak ve bana bak. Hayır, siktiğimin çatısına değil. *Bana* bak."

Bunu beni korkutmaya çalışırken kullandığı emredici ses tonuyla söylemişti. Şimdiye kadar bunun işe yaramadığını öğrenmiş olmalıydı.

Uzaklaşmak için mücadele etmeye devam ettiğimde hararetli bir tavırla, "Benimle kavga etmeye devam et," dedi. "Ben de amcığına şaplak atayım."

Şok olmuş bir halde kıpırdamadan durdum ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken iri gözlerle ona baktım.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı kendinden memnun bir ifadeyle. Alnımdan öptü. Sonra usulca inledi. "Tanrım, bunu yapmak için sabırsızlanıyorum. Elime fışkırana kadar amına şaplak atmak istiyorum."

Yüzüm yandı, vücudumun alt kısmı da öyle. "Callum!"

Hırladı. "Evet, bebeğim. O tatlı, ıslak amını güzelce ve sertçe becerirken adımı aynen böyle haykıracaksın."

Beni aniden koltuğa bıraktı. Sonra telefonu çaldı ve sanki az önce bütün gerçeklik algımı yerle bir etmemiş gibi telefonun ucundaki diğer kişiyle sıradan bir sohbete başladı.

Bir elim çırpınan kalbimin üzerinde, yıldızları görecek kadar sık nefes alıp verirken kapıya doğru yığıldım. Sonra gözlerimi kapadım ve her şeyi hayal ettiğime kendimi ikna etmeye çalıştım.

İşe yaramadı. Vücudumdaki her hücre o anı tekrarlayıp durdu.

Sözleri tenimde, kafamın içinde, damarlarımda yankılandı. Özellikle de bacaklarımın arasında nabız gibi atan, *lütfen lütfen lütfen* diye tekrarlayan bir ritmin başladığı yerde. Bacaklarımı birbirine bastırdım, bu da sızıyı daha da kötüleştirdi.

Yolculuğun geri kalanı aynı şekilde geçti: Callum telefonda konuştu, ben de kendimi toparlamaya çalıştım.

Ama ondan ne kadar etkilenirsem etkileneyim, onun fetihlerinden biri olmayacaktım. Kalbimi riske atamazdım.

Onu amaca ulaştıran bir adımdan başka bir şey olmadığımı zaten biliyordum.

Sunset Bulvarı'ndan döndük ve Bel Air'in girişini gösteren devasa kapılardan geçtik. Yüksek palmiye ağaçları, kireçtaşından oyulmuş blokları ve zarif demir işçiliğiyle bir film setine benziyordu. Yolu birkaç kilometre takip ettikten sonra en ucunda kapalı ahşap bir kapının bulunduğu uzun, kıvrımlı bir araba yoluna girdik. Şoför camını indirip kapının yanında duran direğin üzerindeki siyah kutunun üzerindeki birkaç düğmeye bastı. Kapı bir gıcırtıyla yavaşça açıldı. İçeri girdik.

"Evim evim güzel evim," dedi Callum telefonu kapatarak. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım altıma etmek üzere olduğumu. Bu mu senin evin?"

"Hayır, burası bizim evimiz."

Ön camın arkasında beliren devasa şatodan gözlerimi kaçırıp Callum'un yakışıklı profiline endişeyle baktım.

"Korkma," dedi doğrudan önüne bakarak.

"Kulağa kötü bir tavsiyeymiş gibi geliyor."

Başını çevirip bana baktı. "Artık hiçbir şeyden korkmana gerek yok," dedi düşünceli bir duraksamanın ardından. "Bir derdin varsa çözerim. Bir şeye ihtiyacın olursa veririm. Biri seni rahatsız ederse keşke rahatsız etmeseydim dedirtirim. İstediğin ya da ihtiyacın olan ne varsa söyle, anında senin olsun. Artık benimsin."

Elini uzatıp yanağımı okşadı. Bakışları alevlenirken sesi kısıldı. "Sen bana aitsin."

Yoğunluğu beni korkutmuştu. Tüm bu, *Sen bana aitsin,* lafları da.

"Konuşmanın bu noktasında senin malın olmadığımı belirtmenin önemli olduğunu düşünüyorum. Sadece birkaç evrak imzaladık diye..."

"Sen benimsin," diye sözümü kesti sertçe. "Ve bir gün bundan şüphe etmeye başlarsan parmağındaki yüzüğe bak."

Yüzüne baktım. Göğsüme mide bulandırıcı bir korku kök saldı. "Şimdi sana karşı bir konuda dürüst olmam gerekiyor."

"Ne oldu?"

"Beni korkutuyorsun."

"Az önce sana bu konuda ne demiştim?"

"Pekiştirmem gerek gibi geldi."

Bir an bana baktı. "Artık hiçbir şeyden korkmana gerek yok dediğimde, buna ben de dahildim. Sana asla zarar vermeyeceğim, Emery. İçten içe bunu biliyorsun yoksa karım olmayı asla kabul etmezdin," dedi sonra yumuşak bir sesle.

Kuru dudaklarımı yalayıp yutkundum ve sesimi alçaltmadan önce şoföre bir bakış attım.

"Beni bu kadar endişelendiren tüm bu seks konuşmaları olabilir. Özellikle de şu gerdek meselesi. Daha önce bundan hiç bahsetmemiştin. Hatta istersem kendi yatak odam olabileceğine dair söz vermiştin. Öyle olmasını istediğime karar verdim."

Callum'un gülümsemesi yavaşça ortaya çıktı. Aklına gelen bir şey onu eğlendirmiş gibiydi ama bunu yüksek sesle dile getirmedi.

"Yüzündeki o ifade de ne?"

"Neden? Seni geriyor mu?"

"Evet."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Germeli de."

Omzuna vurmak istedim ama vurmadım. Nasıl karşılık vereceğini kim bilebilirdi? Beş saniye içinde beni dizine yatırmış, çıplak kıçımı şaplak atıyor olabilirdi.

Bu fikirden nefret mi ettim yoksa hoşuma mı gitti emin değildim. Bu kararsızlığımın benim hakkımda ne söylediğinden de emin değildim.

"Bir anlığına gerçekliğe dönmek için bunu duymazdan geleceğim. Lütfen William'ı arayıp kitapçıyı kilitlemesini söyler misin? Yedek anahtarlar..."

"Halledildi," diye lafımı kesti.

Kafam karışarak kaşlarımı çattım. "Nasıl?"

"Varmadan önce talimatları vermiştim."

Beynimdeki gıcırtılı çarklar bu yeni bilgiyi anlamlandırmak için dönmeye başladı ama pek şansları yoktu. "Bugün evine gideceğimizi bilmediğin halde avukatına kitapçımı kilitlemesini mi söyledin?"

"*Evimiz.* Her adımım önceden dikkatlice planlanmıştı, bu yüzden evet, varmadan önce ona çıktığımızda kitapçıyı kilitlemesini söyledim."

Hâlâ kafam karışıktı ama artık sinirli ve kızgındım da. "Yani seninle oracıkta evlenmeyi kabul edeceğimi mi varsaydın?"

"Varsaymadım. Biliyordum."

"Nasıl?" diye sordum daha da sinirlenerek.

"Çünkü senin hakkında her şeyi biliyorum, karıcığım. Yedek anahtarlarını nereye sakladığın da dahil," dedi sesinde bir parça karanlık bir tınıyla.

Hem zihnim hem de nabzım hızla atarken bir süre ona baktım. "Beni gözetlemesi için gerçekten bir özel dedektif tuttun, değil mi?"

Küçük gülümsemesi ihtiyacım olan tek cevaptı.

Eğimli bir araba yolundan aşağı inip devasa bir yeraltı garajına girdik. İki yanımda da çeşitli model ve renklerde birkaç düzine lüks araç sıralıydı. Şoför park ederken ben de etrafıma bakınıp mekânın büyüklüğünü idrak etmeye çalıştım. Yumuşak tepe aydınlatması arabaların ve zeminin üzerine bir parlaklık düşürüyordu. Bir araba galerisi gibi tertemizdi.

Callum arabadan inip benim tarafıma geldi ve benim için kapıyı açtı. Gitgide artan bir telaşla ona baktım. "Çantamı kitapçıda unutmuşum," diyerek oyalandım.

"Çantanı mı istiyorsun?"

"Evet."

"Buraya getirmesi için birini gönderirim. Bana elini ver."

Uzattığı eline baktım, kendime korkak olmamamı, her şeyin yoluna gireceğini, girmezse de bununla başa çıkabileceğimi söyledim.

Hayatta buraya kadar gelebilmiştim. Hassas vücut bölgelerine şaplak atmayı seven otoriter bir milyarderle başa çıkabileceğime de emindim.

"Bana elini ver."

Nazik bir sesle emretmişti ama altında bir keskinlik de vardı.

Titreyerek başımı kaldırıp yüzüne baktım. Sonra kararsızca dudağımı çiğnedim.

Callum uzanıp elimi tutarak beni arabadan dışarı çektikten sonra kaldırdığı gibi omzunun üzerine attı. Panik içinde ciyakladım ve o arabadan uzaklaşmaya başlarken dengemi sağlamak için takım elbisesinin ceketini kavradım.

"Hey!"

"Evet, karıcığım?"

"Beni yere indir!"

"Birazdan."

Hayal kırıklığı içinde ayaklarımı savurduğumda beni sakinleştirmek için kıçıma sert bir şaplak attı. Tam tersi etkisi oldu.

"Bunu bir daha yaparsan pişman olursun!"

Tehdidim bana onun sinir bozucu, kendinden memnun kıkırdamalarından biri olarak döndü.

Beni garajın bir ucundaki kapıdan, yetişkin insanları çalıştıkları yerden kaçırmaya, beklenmedik, müstehcen bir seks konuşmasıyla kafalarını karıştırmaya ve sonra onları tepedeki bekâr evinde alıkoymaya alışkın bir adamın rahatlığıyla taşıdı.

Bir tarafında merdiven bulunan gösterişli mermer bir fuayeden geçmeden önce arka bahçesinde gömülü cesetler olup olmadığını merak edecek zamanım bile olmadı. Tavandan sarkan ışıltılı avizeler mekâna sıcak bir parıltı yayıyordu.

Başım dönmeye başlamıştı.

"Lütfen artık baş aşağı durmayabilir miyim? Bundan hoşlanmıyorum."

Durup beni ayaklarımın üstüne bıraktıktan sonra bir tarafa doğru dengemi kaybettiğimde ellerini omuzlarıma koyarak beni sabitledi.

Ona nefes nefese teşekkür ettim. Gülümsedikten sonra eğilip beni kaldırarak kollarının arasına aldı ve tekrar yürümeye başladı. Yakışıklı yüzüne baktım ve bu delinin böyle yaparak neyi başarmayı düşündüğünü anlamaya çalıştım.

"Fazla düşünme," dedi yüz ifademi fark edince.

"Bunu bir daha söylersen kafana ağır bir şeyle vuracağımı şimdiden bildiriyorum. İndir beni."

Sırıttı. "Bir de patronluk taslayanın ben olduğumu söylersin."

Sonra merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladı.

Etkilenmemiş, korkmamış, şok olmamış ve şu anda kapıldığım hislerin hiçbiri yokmuş gibi davranarak sakince konuşmaya devam ettim. "Evin çok hoş. Tek kişi için biraz devasa ama sanırım egon için fazladan alana ihtiyacın var. Senin Fransız kır evi dekorunu sevecek bir tip olduğunu düşünmezdim."

"Değilim," dedi bana sıcak ve sırlarla dolu bir bakış atarak.

"Daha fazla sinir bozucu olabilir misin diye sorardım ama cevabı zaten biliyorum. Beni neden taşıyorsun?"

"Damadın gelini eşikten geçirmesi gelenektir."

Bu durumun saçmalığı hakkında onunla tartışmak üzereydim ki merdivenin tepesine vardığımızda koridordan sola doğru keskin bir dönüş yaptı. Koridor, diyetlerinde daha fazla life ihtiyaçları varmış gibi görünen insanların yaldızlı çerçeveli portreleriyle kaplıydı.

"Sormaya korkuyorum ama soracağım. Nereye gidiyoruz?"

"Yatağa."

Profiline baktım. Gülümsemiyordu, bu yüzden şaka yapmadığını varsaymak zorundaydım.

"Seninle yatmayacağım."

"Yatmaktan bahseden kim?"

"Bence artık beni yere bırakmalısın."

"Bence sen de benimle seks yapmak istediğini artık itiraf etmelisin, böylece bu saçmalıktan sonsuza kadar kurtulabiliriz."

Oymalı, çift kanatlı ahşap kapılardan geçti ve ana yatak odasına benzeyen bir odaya girdik. Krem ve altın tonlarında zarif bir tarzla dekore edilmiş odanın bir tarafında tavandan tabana pencereler, diğer tarafındaysa rahat bir oturma alanı vardı. Tüllü beyaz kumaşlar ve sayılamayacak kadar çok pelüş

fildişi kırlentle tamamlanan büyük boy sayvan yatak diğer duvarı boydan boya kaplıyordu.

Callum doğruca yatağa yöneldi.

"Hey, kovboy!" dedim panikleyerek.

Yan yan bakışı o kadar ateşliydi ki içimi yaktı. Sırıtarak karanlık bir tınıyla kıkırdadı. "Ah, tam bir kovboyumdur. Sana tabancamı gösterene kadar bekle."

Kenarında durup beni yatağa bıraktı, sonra vücudunu benimkinin üzerine bıraktı. Altından yuvarlanarak kaçmaya çalıştım ama adam herhalde bir ton vardı. Kollarını omuzlarımın iki yanına dayamış, şaşkınlıktan irileşmiş gözlerimin içine bakarken başımı kocaman elleriyle tuttu.

Gülümsedi.

Sinirle yutkundum ve kapıya doğru bir baktım. Başını eğip boynumu derin derin içine çekti. Sakalı yanağımı gıdıklıyordu. Sabun ve temizlik kokuyordu. Nefesini, içimi titreten alçak bir inilti eşliğinde verdi.

Bu, bir iş anlaşmasından çok daha farklı bir şeymiş gibi geliyordu.

Özellikle bacaklarımın arasında zonklayan kaya gibi sert ereksiyonu pek iş gibi değildi.

Nabzım damarlarımda çığlık atarken altında kaskatı kesilmiştim. "Lütfen kalkmama müsaade eder misin?" diye fısıldadım.

"Olur."

"Teşekkür ederim."

Kulakmememi emdikten sonra boynumun yan tarafında zonklayan nabzın üzerinde dudaklarını araladı ve usulca ısırdı.

Meme uçlarım sertleşti. Isı bedenimin alt taraflarına, karnımdan bacaklarıma kadar yayıldı. İstemsizce titredim, bu da

beni esir alan kişiye kalçalarını benimkilere sürtmesi için cesaret verdi. Sonra nefesimi ve aklımın büyük bir kısmını kaybederken boğazımı öpe öpe köprücükkemiğime kadar indi.

"Ne zaman diye sormalı mıydım?"

Cevap olarak yanağını göğsüme sürttü ve sert meme uçlarımın üzerinde gezdirdi. Sonra memelerimi iki eliyle kavradı ve meme uçlarımdan birini bluzumla sutyenimin üstünden ısırdı.

İnleyerek ellerine doğru sırtımı gerdiğimde dişleriyle biraz daha sert bastırdı ve diğer meme ucumu bir kez daha sıktı.

Zevk, sıcak ve keyifli dalgalar halinde içime yayıldı. Tenimi ter kapladı. Ceketinin arkasını tutup kalçamı onunkine sürtme ihtiyacına teslim olmamaya çalıştım.

İç çamaşırımın ıslak olduğunu zaten biliyordum çünkü klitorisim zonkluyordu.

"Beni istediğini söyle," dedi nefes nefese.

Başımdan aşağı bir kova buzlu su dökse de olurdu çünkü tam olarak aynı etkiyi gösterdi. Kollarımı yatakta iki yana açarak inledim. "Yine mi bu? Bunun ne önemi var ki?"

"Söyle."

"Yörüngendeki her kadının seninle seks yapmak istemesini isteyecek kadar narsist misin gerçekten?"

"Hayır. Sadece senin. *Söyle bana.*"

Bu kez o kadar sinirlenmiştim ki sırtını yumrukladım. Bir tuğla duvara da vuruyor olabilirdim. Yerinden kıpırdamadı ama yüzümü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını düz bir çizgi halinde birbirine bastırmış, burun delikleri genişlemiş halde bana baktı.

"On milyon dolar senindir," dedi hırlayarak. "Şimdi senden..."

"Yirmi."

Gözlerini kapadı, bir an nefes aldı, sonra tekrar gözlerini açtığında bakışlarıyla beni yakıp kül etti.

"Evet. Yirmi. Karşılığında bana doğruyu söylemeni istemek gözüme çok küçük bir şeymiş gibi görünüyor."

"Belki de bunu sözleşmeye koymalıydın."

"Lanet olsun, Emery," dedi dişlerini sıkarak.

"Bu arada karşılığında alacağın şey bütün mirasın, değil mi? Milyar dolarların ve lüks yaşam tarzın? Böylece Bay Zengin Adam olmaya, Karayipler'de tuzlu ıstakoz yemeye ve dünyanın her yerindeki restoranlarında zavallı hostes kızları korkutmaya devam edebilirsin. Seni istediğimi söylemem ya da söylememem ne fark eder ki?"

"Benimle sevişmek istediğini itiraf et, ben de sana bir on milyon dolar daha vereyim."

Bu beni sersemletip sessizliğe sürükledi. Şaşkınlıkla ona bakarak yüzünü inceledim. "Ciddisin, değil mi?"

"Evet."

Dudaklarıma bakışları heyecan vericiydi. Kalbi göğsümde ahenksiz bir ritimle atıyordu. Nefes alış verişi düzensizdi. Başımın iki yanındaki elleri, vücudunun geri kalanı gibi sıcaktı ve titriyordu.

Yüzüme inen tokat gibi bir şokla bunun onun egosuyla ilgili olmadığını anladım.

Bu, istediği kadının ona aynı şekilde hissettiğini söylemesine ihtiyaç duymasıyla ilgiliydi.

Beni istiyordu.

Beni, itici olmadığını söylemekten daha iyi bir iltifat bulamadığı kızı. Beni, ona gözlerini deviren, suratına gülen ve her fırsatta onu aşağılayan kızı.

Beni. Çıkar evliliği yaptığı karısını.

Kalçalarını tekrar oynatarak ereksiyonunu bacak arama bastırdı. Kalbim inanılmaz sert atıyordu. Nefesimi toparlayamadım. İnanılmaz derecede aptalca bir şey yapmanın eşiğinde olduğumuzu biliyordum ama denesem bile kendimi durdurabileceğimden emin değildim.

Beni öpmek için başını eğdi ama sonra ceketinin cebindeki telefonu çaldı.

"London Bridge is Falling Down," şarkısının ürpertici bir elektronik versiyonu olan bu zil sesi, arabada duyduğum basit zil sesinden çok farklıydı.

Callum gözlerini kapadı ve "Siktir," diye mırıldandı.

Üstümden yuvarlanarak kalkıp yatağın kenarına oturdu ve telefonu açtı.

Telefonu açtı.

"McCord." Bana epey uzun gelen bir süre boyunca sessizce karşı tarafı dinledi. "Orada olacağım," dedi sonra derin bir nefes vererek.

Ben yatakta atılmış bir mendil gibi iki büklüm ve ıslak yatarken o telefonu kapadı ve duvara baktı.

Ayağa kalkarak telefonunu cebine geri koydu. Parmaklarını çıtlattı ve yakalarını düzeltip ellerini saçlarından geçirdi. Sonra dönüp uzak gözlerle bana baktı, yüzü ifadesizdi.

"Gitmem gerek. Birkaç gün içinde döneceğim. Ben yokken eve alışmaya çalış. Bir şeye ihtiyacın olursa Arlo sana yardımcı olacaktır."

Yeni kocam başka bir açıklama yapmadan topuklarının üzerinde döndü ve çıkıp gitti.

On Beş

"Evlilik hayatına hoş geldin," dedim inanamayarak boş odaya doğru. Koridorun aşağısında bir yerden bir kapı cevap olarak çarparak kapandı.

İç çekerek doğruldum ve etrafıma bakındım.

Odanın dekoru Callum gibi bir erkeğin tercih edeceğini düşündüğüm gibi değildi. Geniş ve havadar oda, oturma alanındaki pelüş kanepelerden sandalyelerdeki açık pembe-yeşil çiçekli desenine kadar zarifti ama belirgin bir kadınsılığı da vardı.

Antika bir yazı masası ve üzerinde duvara asılı, yaldızlı çerçevesi olan süslü bir ayna vardı. Eskitilmiş ahşaptan komodinlerin üzerinde pirinç okuma lambaları bulunuyordu. Yumuşak, drape perdelerden süzülen güneş ışığı rüya gibi bir atmosfer yaratırken rustik geniş parkeler mat renklerde *vintage* bir halıyla kaplanmıştı. Yukarıdan sarkan çarpıcı kristal avize, genel tasarıma bir zenginlik katıyordu.

Odanın odak noktası güzel, antika kitaplıktı.

Cilalı ahşabında oyma detaylar hâkimdi ve fasetli cam kapılardan kışkırtıcı bir kitap koleksiyonu sergileniyordu.

Kitaplığa doğru çekilerek yataktan kaydım ve odanın diğer ucuna yürüdüm.

Yakından bakınca kitaplık o kadar güzeldi ki neredeyse dokunmaya kıyamayacaktım ama kitapların altın kabartmalı sırtları incelenmek için yalvarıyordu.

Kapak kilitli değildi, ben de açıp baktım. Başlıklardan birkaçını okuduğumda göğsüme bir coşku yayıldı.

Gurur ve Önyargı. Ulysses. Muhteşem Gatsby. Madam Bovary. Uğultulu Tepeler. Anna Karenina. Gazap Üzümleri.

İç raflarda düzinelerce klasik sıralıydı. Dürtüyle raftan *Gurur ve Önyargı*'yı alıp açtıktan sonra burnuma götürdüm ve sararmış sayfaları karıştırdım, başka hiçbir şeye benzemeyen o nefis eski kitap kokusunu içime çektim.

Gülümseyerek Callum'un kopyasının ne kadar eski olduğunu görmek için iç kapağa geri açtım.

Telif hakkı tarihi olan 1813'ü ve yanındaki birinci baskı yazısını gördüğümde yüzümdeki gülümseme soldu.

"Ha siktir," diye nefes aldım dehşet içinde.

Elimde edebi bir hazine tutuyordum.

Çok dikkatlice kapağını kapadım ve kitabı yavaşça *Gulliver'in Seyahatleri* ile *Güneş de Doğar* arasındaki yuvasına geri soktum. Sonra orada titreyerek durdum ve bakışlarımı kitaplıktaki diğer kitapların üzerinde gezdirdim.

Kitapların sırtlarına şöyle bir bakınca hepsinin *Gurur ve Önyargı* kadar eski olduğunu gördüm.

Sanırım bu mantıklıydı. İnanılmaz miktarda serveti olan insanlar nadir bulunan şeyleri toplamayı severdi. Başkalarının kıskanacağı, imrenilen, paha biçilmez şeyleri.

Ancak bu tür bir koleksiyon kamusal bir alanda sergilenmeliydi. Örneğin bir kütüphane ya da misafir odasında,

malikânenin lordunun akşam yemeğinden sonra puro içip şeri yudumlarken misafirlerini etkileyebileceği bir yerde. İkinci kattaki büyük yatak odası bu mücevherler için pek uygun bir yer değildi.

Kaşlarımı çatarak kitaplara baktım. Belki de sadece *Gurur ve Önyargı* ilk baskıydı. Belki de bunların geri kalanı garaj satışından alınmıştı ya da içinde yazı olmayan teşhir amaçlı sahte kapaklardı.

David Copperfield'ı yavaşça raftan indirip kapağını açtım.

1850. İlk baskı. Şimdi bayılacağım.

Titreyen ellerimle kitabı diğer büyük edebiyat dehalarının kitaplarının arasındaki yuvasına geri koyduktan sonra ellerim başımın üzerinde, gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde durup görkemli rafları teker teker inceledim.

Outlander'ın kopyasını gördüğümde coşkulu bir çığlığı bastırmak için ellerimle ağzıma kapattım.

Kendime geldiğimde kitabı çıkarıp ters çevirdim. Şömizi mükemmel derecede parlıyordu. Altındaki cilt de kusursuzdu. Callum'un koleksiyonundaki diğer romanlar kadar değerli olmadığını biliyordum ama bu kitabın varlığı, onun kusurlarının yaklaşık yüzde doksanını affetmemi sağladı.

Sonra kapağı açtım ve nefesim kesildi.

Başlık sayfasına siyah kalemle "Emery'ye" yazılıydı.

Altında da bir imza vardı.

Yazarın imzası.

Diana Gabaldon adında çok ünlü bir kadının.

"Dur biraz," dedim. Sonra daha da yüksek sesle tekrar ettim çünkü *bu da neyin nesiydi be?*

Kalbim küt küt atarken ve alnım boncuk boncuk terlerken Callum'un en sevdiğim kitabı, onunla tanıştığımdan bu yana geçen kısa süre içinde nasıl olup da yazarına adıma imzalattığını çözmeye çalıştım.

Sahte olmalıydı. Tek mantıklı açıklaması buydu.

Ama içgüdülerim bana bunun gerçek olduğunu söyledi. Yüzüğümün parlayan ağır elması kadar gerçekti.

Kitabı göğsüme bastırarak döndüm ve gitgide artan bir gerçekdışılık hissiyle odaya bakındım.

Bu adam kimdi sahiden?

Odanın diğer tarafında giysi dolabına açıldığından şüphelendiğim kapıya bakarak etrafı kolaçan etmeye karar verdim.

Kendimi toplayarak odayı geçtim ve kapıyı açtım. Haklıydım: Callum'un dolabıydı. Neredeyse yatak odası büyüklüğündeydi; lüks kıyafetler, ayakkabılar ve aksesuarlarla doluydu. Ortada büyük bir şifoniyerin üstünde dikdörtgen şeklinde deri ve camdan bir saat vitrini vardı. İçindeki pahalı zaman parçalarını görmezden gelerek *Outlander*'ın imzalı kopyasını şifoniyerin üstüne koydum, çekmecelerden birini çekerek açtım ve içine baktım.

Düzgünce katlanmış siyah iç çamaşırları.

Başka bir çekmecede çorapları vardı.

Bir diğerinde ise her renkten ipek cep mendilleri bulunuyordu.

Alt çekmecenin içinde çeşitli boyutlarda birkaç siyah plastik kutu, yapboz parçaları gibi bir araya getirilmişti. Her birinin bir tutamağı ve iki sürgülü mandalı vardı. Hiçbirinin üzerinde bir şey yazmıyordu.

Merakla yerde diz çöküp çekmecedeki kutulardan birini çıkardım. Dizlerimin üzerinde dengeleyerek mandalları açtım ve içine baktım.

Kutunun içi küçük örülmüş halat demetleriyle kaplıydı. Mor, yeşil ve siyah ip demetlerinin yumuşak, sentetik bir parlaklığı vardı. Açık kahverengi olanlardan birkaçı bir tür doğal ipten gibi görünüyordu. Altın rengi olan çok lüks görünüyordu, dokunulduğunda daha kalın ve kadifemsi bir his uyandırıyordu.

Çekmecedeki diğer kutulara baktım ve onların da iple mi dolu olduğunu merak ettim.

Öyleyse, nedendi? Bir milyarder ne kadar tadilat işi yapardı? Çılgınca bir tahminde bulunmam gerekirse, hiç.

Peki, o zaman bu iplere ne için ihtiyacı vardı?

Yemekte yelkencilikten bahsetmişti. Belki de teknesi içindi?

Başka bir kutuyu denedim ama kilitliydi. Diğerleri de öyle.

Şaşkınlıkla kutuyu yerine koydum ve çekmeceyi kapattım. Sonra ayağa kalktım, merak elektrik akımı gibi içimde dolaşıyordu.

Etrafta bir anahtar seti aramalıydım.

Kapı aralığından birinin boğazını temizlediğini duydum.

Nefesim kesilerek sıçrayıp etrafımda döndüm.

"İyi günler," dedi Callum'un şoförü ve beni başıyla hafifçe selamladı.

"Aman Tanrım. Beni korkuttun." Titreyen ellerimi göğsüme koydum. Sonra Callum'un çekmecelerini karıştırırken yakalandığımı fark ederek yüzüm kızardı. "Ben sadece etrafa bakıyordum."

Neye baktığımı biliyorsa da belli etmedi. Sadece gülümseyerek elini kaldırdı. Avucunda küçük siyah bir kart vardı.

"Bay McCord bunu size vermemi istedi."

"Nedir bu?"

"American Express kartı. Hesapta limit yok, yani istediğiniz her şeyi satın almak için kullanabilirsiniz."

Küçük kahkaham gergindi. "Ah, güzel, hep istediğim jeti alabilirim."

Gülümsemesini bozmadan başını yukarı aşağı salladı. "Evet."

Birkaç adım daha yaklaşıp kartı uzattı. Çekinerek ondan aldım. Üzerinde Callum'un adı ve bir hesap numarası olan ağır, siyah bir metal parçasıydı. Elimde evirip çevirerek, "Bununla gerçekten bir jet alamam, değil mi?" diye sordum.

"Elbette alabilirsiniz."

Sanki sorduğum için aptalmışım gibi konuşuyordu.

"Bu arada ben Arlo," dedi sonra. "Bay McCord'un şoförü ve kişisel asistanıyım. İsteyebileceğiniz ya da ihtiyaç duyabileceğiniz her konuda size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

"Her şeye" derken vurgu yaptı. Sanırım bu adamdan bir cesedi gömmeme yardım etmesini isteyebilirdim ve o da, *Sorun değil, gidip kürekleri getireyim ve başlayalım*, derdi.

Onu ilk kez koyu camlı güneş gözlüğü olmadan görüyordum, bu yüzden yüzüne nihayet iyice bakabildim. Hoş görünümlü, belki otuzlu yaşlarının ortasında bir adamdı; zeytuni bir teni ve gümüşe çalan sıradışı gri gözlerinin üzerinde kalın koyu kaşları vardı.

Patronununki gibi bu gözler de milyonlarca sırra tanık olmuş gibiydi.

"El çantanız birazdan burada olur, ardından diğer eşyalarınız da gelecek. Eşyalarınızı yerleştirmenize yardım etmemi ister misiniz?" dedi.

"Ne demek diğer eşyalarım?" diye sordum hemen şüphelenerek.

"Giysileriniz ve dairenizdeki kişisel eşyalarınız."

Bir an için afalladım. "Tüm eşyalarım buraya mı getiriliyor? Neden?"

Arlo kaşlarını kaldırdı, "Çünkü artık burada yaşıyorsunuz, Bayan McCord," dedi sonra nazikçe.

"Ah, doğru." *Yardım edin.*

"Belki bana ölçülerinizi ve favori giyim mağazalarınızı söylemek istersiniz, böylece onları Bay McCord'un kişisel alışveriş uzmanına gönderebilirim."

"Yeni gardırobunuzu oluşturmak için," diye ekledi şaşkın şaşkın ona baktığımda.

"Ne yeni gardırobu?"

"Bay McCord öyle istiyor."

"Eski gardırobumun nesi varmış?" diye sordum hararetle.

Arlo bu mayını atlayarak devam etti: "Temizlik personeli salı ve perşembe günleri geliyor. Şef her gün sabah sekizde gelir ve akşam altıda ayrılır. Günün menüsü için herhangi bir tercihiniz varsa yazı masanıza bir liste bırakın." Ardından odanın karşısındaki antika masayı işaret etti. "Ben de şefe iletirim. Masöz günün yirmi dört saati hizmetinizde, ayrıca giyinmenize ve kişisel eşyalarınızı düzenli tutmanıza yardımcı olacak bir hizmetçi isterseniz, şirketin görüşmeniz için adaylar göndermesini sağlarım."

Tüm bunları özümsememi sabırla bekledi ancak bilgiler uyuşmuş kafatasımdan sekti.

"Çok bunaltıcı olduğunu biliyorum," dedi daha yumuşak bir sesle. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen yardımımı istemekten çekinmeyin."

Takım elbisesinin ceketinden ince, gümüş rengi bir cep telefonu çıkardı. "Ayrıca telefonum yirmi dört saat açık. Benim ve tüm kişisel bağlantılarınızın numaraları kaydedildi."

Telefonu ondan aldım ve zehirli bir yılanı tutuyormuş gibi iki parmağımın arasında kendimden uzaklaştırdım. "Nasıl oluyor da tüm bağlantılarım kaydedildi?"

Arlo ellerini birbirine kenetleyip gülümsedi.

Kolumu yanlarıma bırakıp iç geçirdim. "Bak, Arlo. Yardımcı olmaya çalıştığını biliyorum ama o gizemli gülümsemen beni korkutuyor. Şimdi, soruma cevap ver lütfen, numaralarım nasıl kaydedildi?"

Bir an düşündü. "Bay McCord'la uzun zamandır tanışmadığınızı biliyorum ama onun her zaman iyi hazırlanmış olduğunu yakında keşfedeceksiniz."

"Yani, beni gözetliyordu," dedim düz bir sesle.

"Yani, son derece detaycı biri."

"Yani, o bir kontrol manyağı."

"Yani, artık size o bakacağından bir daha hiçbir şey için endişelenmenize gerek kalmayacak."

"Kullandığın kelimeler beni geriyor. Bana 'bakmasından' bahsedince kendimi hasta gibi hissettim. Bu adamla evlenmeyi kabul ettim, tıbbi sorunlarımı tedavi etmesine izin vermedim."

"Yanlış konuştuysam özür dilerim," dedi Arlo bir süre düşündükten sonra. "Sadece bundan sonra korunacağınızı kastetmiştim."

"Neyden korunmak? Ben bir kitapçı işletiyorum, yasadışı bir kumar çetesi değil."

Cevap vermedi. Sadece gülümsedikten sonra çıkıp gitti.

Tıpkı patronu gibi Arlo da sinir bozucu biriydi.

İçimi çektim ve bana verdiği telefonu inceledim. Neredeyse siyah kredi kartı kadar inceydi, yanlarında hiçbir düğme yoktu. Başparmağımla ekrana dokunduğumda hiçbir şey olmadı.

Arlo'nun bana pili bitmiş bir telefon vereceğini sanmıyordum, bu yüzden kredi kartını şifoniyerin üzerine bıraktım ve telefonu elimde çevirerek inceledim. Hiçbir tuşu olmamasının yanı sıra, şarj aletinin gireceği bir deliği ya da logosu da yoktu.

Şık, boş ve biraz da tehditkârdı.

Bir dürtüyle ağzıma yaklaştırdım ve "Dani'yi ara," dedim.

Ekran aydınlandı. Düz, mavi bir arka planda beyaz harflerle *Dani Aranıyor* yazdı. Sonra bir zil sesi duyuldu.

"Alo?"

Ha siktir. İşe yaramıştı.

"Dani, benim."

"Emery?"

"Evet."

"Telefonumda neden arayan bilinmiyor yazıyor?"

"Callum'un bana verdiği şu acayip *bat phone*'u* kullanıyorum. Bu şeyin nasıl çalıştığını bile bilmiyorum. Sesli komutla gibi görünüyor. Muhtemelen Elon Musk tarafından özel olarak tasarlanmıştır."

Sesi heyecanlı bir hal aldı. "Callum sana telefon mu verdi?"

Görkemli dolaba bakarak iç çektim. "Evet. Bana başka bir şey daha verdi."

"Aman Tanrım. Eğer uçuk dersen onu öldürürüm."

"Hayır, aptal! Neden öyle düşündün ki?"

"Çünkü sesin az önce bir cenazeden çıkmışsın gibi geliyor."

"Yaklaştın. Bir düğünden çıktım."

Bir duraksama oldu, sonra ifadesiz bir sesle, "Yapmadın," dedi.

* DC Comics evreninde Batman ve Komiser Gordon arasında kullanılan gizli telefon hattı. Popüler kültürde yüksek öncelikli telefon görüşmeleri için kullanılan bir jargondur. (ç.n.)

"Yaptım."

Hattan gelen çığlık o kadar yüksekti ki gözlerimi kırpıştırdım. Sonra çığlık attı. "*Callum McCord'la evlenmedin! Aman Tanrım, seni sürtük, bana şaka yaptığını söyle!*"

"Şaka yapmıyorum. Şu anda biz konuşurken onun şatodan bozma evindeki devasa ana yatak odasındaki devasa dolabının ortasında duruyorum."

"*Nasıl?*" diye sordu nefes nefese. "Yemekten sonra ayrılırken ona mesaj attığını söylemiştin. O zamandan bu zamana ne oldu da evlendiniz?"

Nefes almak için duraksadı. "Peki, beni neden düğüne davet etmedin, seni aşağılık kadın?" diye sordu sonra.

"Daha çok yıldırım nikâhı gibiydi, hamilelik kısmı hariç tabii," dedim alnımı ovuşturarak.

Bu çalkantılı günü düşünmek bile beni yoruyordu. Açıkçası biraz da üzüyordu.

Hiçbir zaman hayatı boyunca istediği şatafatlı, bembeyaz bir düğünün hayalini kuran kızlardan olmamıştım ama kontrolcü bir yabancının parmağıma bir yüzük takması, ardından da beni omzunun üzerine atıp arabasına götürmesi tam olarak beklediğim şey değildi.

"Her şey çok hızlı oldu. Haber vermeden evime geldi, hiçbir şeyi çözmeyen garip bir konuşma yaptık, sonra bu sabah elinde bir sözleşmeyle kitapçıya çıkageldi ve Harper, Viv ve Taylor'a spontane orgazm yaşattı. Bir süre sonra evrak işlerinin üzerinden geçmek için aradı ve onunla evlenmeyi kabul etmem dışında hiçbir şeyi çözmeyen garip bir konuşma daha yaptık. Sonra telefonu yüzüme kapadı ve yarım saat bile geçmeden yanında avukatı ve bir de papazla çıkageldi. Sonra da öylece... yeminlerimizi ettik."

Duyduğum o gümbürtü muhtemelen Dani'nin en yakın sandalyeye yığılmasıydı.

"Bunun ilginç olduğunu düşünüyorsan törenden sonra bana arabada söylediklerini anlatana kadar bekle," dedim.

"Ne dedi?"

"Elinin üzerine fışkırana kadar amıma şaplak atmak istediğini söyledi."

"Bir Tanrı varmış gerçekten de," diye derin bir nefes verdi Dani anlık bir sessizlikten sonra.

Sızlandım. "Tek bildiğim, *Outlander*'ın imzalı bir kopyası, garip bir cep telefonu ve siyah bir American Express kartından başka hiçbir şeyim olmadan bir yabancının dolabının içinde durduğum ve sinir krizi geçirdiğimden oldukça eminim. Lütfen buraya gelip elimi tutar mısın?"

"Geri bas. Siyah American Express kartı mı dedin?"

"Evet."

"Ah, Tanrım," dedi Dani sesi heyecanla. "Sinir krizini tedavi etmenin mükemmel bir yolunu biliyorum."

"Ne?"

"Terapi."

Nefesimi saldığımda güldü. "*Alışveriş* terapisi. Daha yeni bir milyarderle evlendin, Em. Hadi, alışverişe gidelim."

Bir an düşündüm, sonra gülümsedim. "İşte, seni bu yüzden seviyorum."

"Gelip seni alayım mı?"

"Hayır, benim daha iyi bir fikrim var." Gülümsemem daha da büyüdü. "Ferrari'de en sevdiğin renk nedir?"

On Altı

Bu sorunun cevabının kırmızı olduğu ortaya çıktı.

Arlo'nun bana anahtarlarını verdiği Ferrari Daytona SP3 ile Dani'nin garaj yoluna girip kornaya bastığımda evde yangın çıkmış gibi çığlık atarak ve kollarını sallayarak dışarı koştu.

"Bu saçmalığa inanamıyorum! Aman Tanrım, bu olamaz! *Senin bir Ferrari'n var!*" Bağırmayı kesip direksiyonun üzerinde duran sol elime baktı. "Ve dev bir buz parçası. O şey gerçek mi?"

"Bu noktada, hiçbir şeyin gerçek olduğunu sanmıyorum. Arabaya bin."

Kaşlarını çatıp kapıya baktı. "Nasıl? Kapı kolu yok ki."

"Eğil. Kapıdaki kıvrımın altında. Ama basarken dikkat et çünkü kapı dışa doğru değil, yukarı açılıyor."

Dani eğilip kapı koluna bastıktan sonra kapı tam da söylediğim şeyi yapınca şaşkınlıkla geri sıçradı.

Kocaman açılmış gözlerle içeriyi incelemek için eğildi. "Bu şey bir uzay gemisi gibi! Ne kadar hızlı gidiyor?"

"Bilmem ama Arlo 800 beygir gücünde bir V12 motoru olduğunu söyledi, bu yüzden oldukça hızlı gittiğini düşünüyorum."

Tereddüt edip yarış arabalarındaki gibi omuz kemeri kayışlarının olduğu mükemmel koltuğa şüpheyle baktığında, "Hız sınırını aşmayacağım. Söz veriyorum," dedim.

"Otoyolda kenara çekildiğimiz ve yüz altmışın üzerinde hız yaptığımız için neredeyse hapse atılacağın zaman da aynen böyle demiştin."

"Evet ama o zaman on dokuz yaşındaydım."

Dudaklarını büzdü. "Bunu sanki son on bir yılda olgunlaşmışsın gibi söylüyorsun."

"Arabaya bin, Dani."

Arabaya bindi, kapıyı nasıl kapatacağını çözdükten sonra emniyet kemerini ve omuz kayışlarını bağladı. Sonra Ryan ağzı açık, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde, kucağında kıvranan Mia'yı tutarak evden çıktı.

"Vay anasını," diye fısıldadı, Ferrari'ye sanki boyasında Meryem Ana'yı görüyormuş gibi saygıyla bakarken. "Bu arabanın fiyatı hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır, bilmek de istemiyorum."

"İki milyon doların üzerinde."

"Aman Tanrım, Ry! Az önce ne dedi kız? Hem fiyatını sen nereden biliyorsun?" diye sordu Dani.

"Geçen ay *Car and Driver* dergisinde yer aldı. Bunlardan sadece bin beş yüz tane üretildiğini söylediler."

Bir araba için iki milyon dolar. Ne büyük bir israftı.

"Sanırım bu, alışverişten sonra kokteyl içmeyeceğiz demek. Küçük bir kaza muhtemelen yüz bin dolara mal olur. Karını birkaç saat içinde geri getireceğim, Ryan."

Garaj yolundan çıktıktan sonra Dani'nin mahallesinden Amerika'nın en sıkışık otoyollarının bulunduğu bir şehirde yaşarken muhtemelen ışık hızından daha hızlı hareket edebilen bir araban olmasının ne kadar aptalca olduğunu fark ettiğim bir başka yola girdik.

Santa Monica Bulvarı'ndan çıkıp Beverly Hills'e varana kadar bize aval aval bakan diğer tüm sürücülere el sallayarak trafikte süründük.

Sonra *Pretty Woman* filmindeki Julia Roberts anımı yaşadım, bir pahalı butikten diğerine geçerken her satış danışmanı sanki taze boktan yapılmış bir elbise giyiyormuşum gibi bana dehşet içinde baktı.

Her seferinde o siyah kredi kartını tezgâhın üzerine bıraktığımda inanılmaz derecede tatmin olduğumu hissettim.

Tüm paketlerin gönderilmesi için evin adresini öğreneyim diye Arlo'yu *bat phone*'dan aramak zorunda kaldım çünkü lanet Ferrari'nin bagajı yoktu.

İşimiz bittiğinde hava kararmıştı. Callum'un beni öğle yemeğine götürdüğü restorana gittik ve bir de ne görelim, Sophie hostes standında çalışıyordu. Beni görünce yüzü aydınlandı.

"Bayan Eastwood! Hoş geldiniz!"

"Tekrar merhaba, Sophie. Nasılsın?"

"Harikayım, teşekkürler!"

"Harika görünüyorsun."

İki menüyü göğsüne bastırırken yüzü kızardı. "Sayenizde zam aldım."

"*Benim* sayemde mi? Nasıl?"

"Çünkü Bay McCord'a bunu hak ettiğimi söylediniz. O gün siz gittikten hemen sonra patronumu görmek istedi. Sonra bir baktım, patronumun bana zam yapacağını söylüyordu."

"Vay be." Başka ne diyeceğimi bilemiyordum. Onun adına sevinmiştim ama aynı zamanda şaşırmıştım da. Callum'un ne kadar cömert olduğunu zaten bildiğim için şaşırmamalıydım sanırım.

Ama bu cömertlikten de öteydi. Düşünceliydi.

Nazikti.

Polisi apartmanımdan uzaklaştırırken yaptığı gibi, bir kez daha zengin insan süper güçlerini iyilik için kullanmıştı.

Keşke geri kalan zamanlarda bu kadar sinir bozucu olmasaydı.

Sophie bizi oturttu ve harika bir yemek yedik. Callum'un Ryan için bir iş temin edeceği madde dahil olmak üzere olan biten her şeyi konuştuk.

Dani buna inanamadı. Callum'un istersem bir sevgilim olabileceğini söylediğine de inanamadı.

"Yani, bu bir rüyanın gerçekleşmesi gibi. Bir piyango bileti almalısın. İnanılmaz bir şansın var."

"Bilet alırdım ama ihtiyacım yok. Adıma açılmış bir hesapta yirmi milyonum var."

Bir süre masanın karşısında birbirimize baktık. "İtiraf etmeliyim ki, sorunlarını seksenli yılların rock yıldızları gibi içkiyle çözen biri olarak, tüm bu olanları son derece iyi idare ediyorsun," dedi.

"Sadece dışarıdan. İçimde Panik Olimpiyatları'nda altın madalya kazanmakla meşgulüm."

"Peki, ne kadarlığına gitti?"

"Hiçbir fikrim yok."

"İş için mi gitti?"

"Söylemedi. Sadece gitti ve Arlo'ya kredi kartını verdi."

Dani inanmayarak başını iki yana salladı. "Bu mükemmel bir ilişki. Sana yirmi milyon dolar veriyor, ne istersen yapabileceğini söylüyor, sonra şehir dışına çıkıyor ve sana limitsiz bir kredi kartıyla lüks arabalarla dolu bir garaj bırakıyor."

Kıkırdayarak bir yudum su aldım. "Ve bir sürü ip."

Dani çatık kaşlarıyla makarna tabağından başını kaldırdı. "İp mi?"

"Evet, şifoniyerinin çekmecelerini karıştırıyordum ve siyah bir kutunun içinde renkli ip demetleri buldum."

"Şifoniyerinin çekmecesinde *renkli ip* demetleri mi buldun?" dedi masanın üzerinden öne doğru eğilerek.

"Tebrikler. Kulakların çalışıyor. Neden bu kadar garip davranıyorsun?"

Bir an sessizce bana baktı, sonra gülmeye başladı.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Sensin."

"Neden?"

"Çünkü o kadar da toy değilsin."

Kaşlarımı çatma sırası bendeydi. "Neden bahsediyorsun sen?"

İç çekerek ağzını sildikten sonra peçeteyi tiksintiyle masaya fırlattı. "Tatlım, düşün. Bir adamın *yatak odasında* iple ne işi olabilir?"

Bir süre düşündükten sonra yüzüm kızardı. "Siktir."

"Aynen, siktir," dedi kıkırdayarak.

Kalbim küt küt attı, Callum'la arabada yaptığımız konuşmayı düşündüm, şaşırtıcı derecede müstehcen dilini ve beni nasıl cezalandıracağını söylediğini hatırladım. İple bağlama fantezisi olduğu fikri beni sandalyemde kıvrandırdı.

Ama birlikte yatmayacağımız için endişelenmeme gerek yoktu.

Bu evlilik bir çıkar ilişkisiydi. İkimiz için de.

Seks söz konusu değildi.

İkimizin de bunu yapmayı istediğinden emin olmam dışında, ki bu bir sorun olacaktı.

Dani yüzümdeki ifadeye daha çok güldü.

Tam o anda *bat phone* çaldı. Masada su bardağımın yanında duran bu tuhaf küçük şey, *Pembe Panter*'in tema şarkısını muzip bir saksafon yorumuyla çalıyordu. Sonra ekran aydınlandı. Soluk mavi arka plan üzerinde tek bir kelime belirdi.

Babacık.

Kim olduğunu hemen anladım.

"Hayır," dedim sertçe ekrana ters ters bakarak. "Sana asla böyle demeyeceğim."

Dani eğilip ekrana baktı. Sonra kıs kıs güldü. "Belki de mezarın ötesinden arayan babandır."

Kızgınca telefona eğildim. "Aramayı reddet."

Ekran kardı. *Pembe Panter* müziği durdu. Dani'yle telefon tekrar çalmaya başlayana kadar bir süre ekrana baktık.

Sonra bakışlarımızı birbirimize çevirdik. Omuz silkti. Derin bir iç çektikten sonra telefona uzandım.

"Merhaba, Callum," dedim telefonu kulağıma tutarak.

"Merhaba, sevgilim," dedi her zamanki kendini beğenmiş sesiyle. "Yemek nasıl gidiyor?"

Restoranda etrafa baktım ama elinde dürbünle bir köşede saklanmış kimseyi göremedim. "Neden beni gözetlediğini sorardım ama böyle bir ucube olduğunu zaten biliyorum. Kredi kartı için teşekkür ederim. Tadını çıkarıyorum."

Kıkırdadı. "Biliyorum."

"Elbette biliyorsun."

"Feminizmden falan kartımı kullanmayı reddeden ya da ağrına giden aptal kızlardan olmadığın için minnettarım."

"Benim feminizm anlayışım bedavayı geri çevirmeyecek kadar akıllı. Bu arada arabalarından birini ödünç aldım."

"Evet, emniyet müdüründen bu konuda bir telefon aldım. Görünüşe göre Rodeo Drive'da hız yapmışsın."

"Emniyet müdürünün de beni gözetlemesine neden şaşırmadım? Rodeo Drive'da kimse hız yapamaz. Milyonlarca dur ışığı olan kısa bir cadde orası."

"Yine de bir şekilde bunu başarmışsın."

"Sıfırdan altmışa ne kadarda çıkacak keşfetmeye çalışıyor olabilirim," diye isteksizce itiraf ettim.

"Bana sorabilirdin."

"Bu o kadar da eğlenceli olmazdı. Neden aradın?"

"Belki de seni özlemişimdir."

Gözlerimi devirerek sandalyeme geri yaslandım ve başımı iki yana salladım.

"Sakın kocana gözlerini devireyim deme, sevgilim. Bu sana bir şaplak kazandırır," dedi Callum, sesi daha da boğuklaşmıştı.

Dimdik oturdum ve beni nasıl gördüğüne dair bir ipucu bulmak için çılgınca etrafıma bakındım ama hiçbir şey bulamadım. Makarnasından bir lokma çiğneyen Dani ilgiyle beni izliyordu.

"Sağ yukarıya bak. Tavandaki güvenlik kamerasını görüyor musun?" dedi Callum. "Hayır, o bir hoparlör. Daha sağda, saksı palmiyelerin üzerinde."

Gözlerimi kısarak köşedeki bitkilerin üzerinden tavandan çıkıntı yapan küçük siyah cam küreye baktım. İçindeki kırmızı ışık sanki merhaba der gibi yanıp sönüyordu.

"Neden bir şey demiyorsun?" diye sordu sessiz kaldığımda.

"Bir psikopatla evli olmaya bu kadar iyi uyum sağladığım için kendimi tebrik etmekle meşgulüm. Ağlamıyorum saçmalama."

Memnun kalmış gibi tekrar kıkırdadı. "Sahip olduğum binalardaki tüm güvenlik kameralarına mobil erişimim var."

"Birini tavandaki kameradan izlemenin doğru olduğunu düşünmenin ne kadar yanlış olduğunu bir kenara bırakırsak, burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Ferrari'deki GPS."

"Ah."

"Ne düşündüğünü biliyorum ama yanılıyorsun. Bunu her zaman yapmayacağım."

"Nedense buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Söz veriyorum yapmayacağım. Ama ben şehir dışındayken..." Bir an duraksadı, sonra sesi çok daha yoğun bir şekilde geri geldi. "Güvende olduğunu bilmem gerek."

Bu kısa cümlede katman katman gizli anlamlar, hakkında hiçbir şey bilmediğim sırlarla dolu bir dünya sezmiştim. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Tekrar konuştuğunda sesi normale döndü. "Seni tutmayayım. Sadece aracı kurum hesabından yapılan transferin gerçekleştiğini bildirmek istedim. Para bir saat önce tamamen finanse edildi. Eve döndüğünde belgeler, paraya erişim talimatlarıyla birlikte mutfak masasının üzerinde bekliyor olacak."

Konuşmanın etkisiyle biraz sersemlemiştim, o yüzden sadece teşekkür edebildim.

"Rica ederim. Ah, bir de Emery?"

"Evet?"

"Uslu bir kız ol ve çekmecelerimi karıştırma."

Telefon kapandı. Telefonu yavaşça bıraktığımda Dani'nin hevesli gözleriyle karşılaştım.

"Ee?" dedi.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Bu adamla ne zaman konuşsam beynimi patates püresine çeviriyor."

"Vajinanı haşat ettiğinde de bunu duymak için sabırsızlanıyorum."

"Öyle bir şey olmayacak, kızım."

"Ama olmasını istiyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedim yüksek sesle, odanın uzak köşesindeki tavan kamerasına bir bakış atarak.

Kameranın kırmızı ışığı yanıp sönmeye başladığında Callum'un yalan söylediğim için cezalandırılacağımı homurdandığını duyar gibi oldum.

Gecenin geri kalanında tek düşünebildiğim bunun nasıl bir ceza olabileceğiydi.

On Yedi

Callum'un mutfak masasında beni bekleyeceğini söylediği belgeler şatoya döndüğümde oradaydı.

Buraya ev demek, her kimse mimara hakaret olurdu. Hâlâ buranın yuvam olduğuna inanmıyordum, bu yüzden öyle de demeyecektim. Yani şimdilik "şato" ile devam edecektim.

Marie Antoinette'in Versay Sarayı'na ne dediğini internetten öğrenmeli ve bunu kullanmalıydım.

Bir süre etrafta dolaşıp sırayla görkemli odalara baktım. Arlo ortalıkta görünmüyordu, ben de ikinci kata çıkan büyük kıvrımlı merdiveni tırmandım ve Kral 14. Louis'nin uyuyacağı bir yere benzemeyen mütevazı bir misafir yatak odası bulana kadar kafamı başka odalara sokup çıkardım.

Bitkin halde ayakkabılarımı çıkarıp soyunmadan büyük boy yatakta yorganının altına girdim ve derin bir uykuya daldım.

Sabah gözlerimi açtığımda Arlo başucumda duruyor ve bana gülümsüyordu.

"Günaydın, madam."

"Günaydın, Arlo. Lütfen bana madam deme, genelevim yok. Emery yeterli olur. Ayrıca ne yapıyorsun sen?"

"Acaba kahvaltıyı yatakta yapmak ister misiniz?"

Doğruldum ve gözlerimi ovuşturdum. Tanrı'ya şükür çıplak uyumamıştım yoksa Arlo'nun gözleri ziyafet çekecekti. "Hayır, teşekkürler. Sadece kahve alacağım."

"Bay McCord sabahları bir şeyler yemenizi tercih ediyor."

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Ben de Bay McCord'un kendi işine bakmasını tercih ediyorum."

Arlo bu söylediğimi duymazdan gelerek konuşmaya devam etti. "Hafif bir şeyler isterseniz taze mevsim meyveleri, organik yoğurt ve yulaf ezmesi seçeneklerimiz var. Ayrıca şefe istediğiniz şekilde yumurta hazırlatabilirim..."

Alaycı bir tavırla lafını kestim. "Ne yani, malikânenin lordu yumurtamı nasıl sevdiğimi zaten bilmiyor mu?"

Arlo ellerini beline koydu. "Poşe sevdiğinizi söyledi ama varsayımda bulunmak istemedim."

Gözlerimi kapayıp iç çektim.

"Poşe olsun o zaman," dedi Arlo. "Kahvenizi nasıl alırsınız?"

Gözlerimi açtım ve ona ölümcül bir bakış attım. "Bu bir gizemmiş gibi davranma."

Yüzümdeki cinayet işleyebileceğimi gösteren ifadeden etkilenmeden gülümsedi. "İki poşe yumurta ve tam yağlı sütlü, esmer şekerli kahve hemen geliyor." Arkasını dönüp dışarı çıkarken beni sinirimle yalnız bıraktı.

Yeni kocam geri döndüğünde kişisel sınırlar hakkında ciddi bir tartışma yapacaktık.

Kalktım, tuvaleti kullandım ve yüzümü yıkadım. Sonra burada hiç kozmetik ürünüm ya da bakım malzemem olmadığını fark ettim. Sonra Arlo'nun eşyalarımın dairemden getirildiğini söylediğini hatırlayıp onları bulmak için dışarı çıktım.

Elbette tüm kıyafetlerim büyük yatak odasındaki dolaba asılmıştı. Kozmetik ürünlerim banyo lavabosunun altındaki çekmecedeydi. Şampuanım ve saç kremim, tıraş bıçağım ve yüzümü keselemek için kullandığım lifle birlikte beyaz, geniş mermer küvetin içindeki rafta duruyordu.

Sanırım diğer kadınlar bu baskın ilgi gösterisini sevimli bulurdu. Ama ben o kadınların hiçbirini tanımıyordum. Bana göre, bir grup yabancının Callum'un emriyle evimi ve kişisel eşyalarımı toplaması romantik bir jest değil, sadece mahremiyetin ihlali gibi geliyordu.

Onun bu iki yönünü uzlaştırmak imkânsızdı.

Bir yandan inanılmaz derecede cömert ve düşünceliydi. Diğer yandan inanılmaz derecede kontrolcüydü. Alışkanlıklarıma, tercihlerime ve her an nerede olduğuma bu denli hâkim olması çok rahatsız ediciydi.

Sinirle üzerimi değiştirip giysi odasından çıktığım sırada Arlo elinde bir tepsiyle yatak odasına girdi.

"Ah, işte buradasınız. Her şeyi yazı masanızın üzerine koyayım mı?"

"Elbette. Benim olmayan evde dekore etmediğim yatak odasında satın almadığım masanın üzerinde istemediğim kahvaltıyı yiyebilirim. Kulağa harika geliyor."

Tepsiyi masanın üzerine koyan Arlo bana döndü. "Alışmakta zorlanıyorsunuz," dedi nazik bir sesle.

Homurdandım. "Kim, ben mi?"

"Bence Bay McCord'u daha yakından tanıdığınızda, onun mükemmel bir dost olduğunu göreceksiniz."

"Teşekkürler ama sen bunu söylemek zorundasın. Maaşını o ödüyor."

Sandalyeyi çekip oturdum. Arlo bana beyaz keten bir peçete uzattı.

"Ona bir şans verin. Zor biri olabileceğini biliyorum. Ama o olağanüstü bir adamdır. Onu bu kadar uzun süredir tanıdığımdan dolayı sizi mutlu etmek için her şeyi yapacağını gönül rahatlığıyla söyleyebilirim. Tek istediği bu."

Bunun üzerine irkilerek ona baktım. Yüz ifadesi duygusuz olsa da gümüşi gri gözleri sıcaktı.

"Tek istediğinin mirası olduğuna eminim."

Kaşlarını çatıp bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ancak fikrini değiştirmiş olacaktı çünkü dudaklarını birbirine bastırıp cevap vermedi.

"Mobilyalarıma ve kitaplarıma ne oldu?" diye sordum.

"Mobilyalar depoya kaldırıldı. Kitaplarınız birinci kattaki kütüphanede. Garajda birkaç kutu kişisel eşya var, fotoğraf albümleri falan. Bana onları nerede istediğinizi söylerseniz, paketlerini açtırırım."

"Kendim açarım."

"Bay McCord'un tercihi..."

"O *senin* patronun, Arlo, benim değil," diye araya girdim gitgide sinirlenerek. "Kalan eşyalarımı ben yerleştiririm. Arabam nerede?"

"Garajda."

"Güzel. Teşekkür ederim. Şimdi sakıncası yoksa Callum'la başın derde girmesin diye bu yumurtaları yiyeceğim, sonra da işe gideceğim. Bunu sana sadece nerede olduğumu sorduğunda başın belaya girmesin diye söylüyorum, ki soracağını biliyorum."

"Ferrari'yi beğenmediniz mi?"

"GPS'ini beğenmedim."

"Ah."

"Evet."

"Sizi kahvaltınızla baş başa bırakayım," dedi anlık bir tereddütten sonra ve çıkıp gitti.

O gider gitmez yumurtaları banyoya götürüp aceleyle tuvalete attım. Sonra devasa elmas yüzüğümü çıkarıp lavabodaki musluğun yanına bıraktım.

Şatodan çıktığım için garip bir şekilde rahatlamış hissederek arabamı kitapçıya sürdüm. Ev çok güzeldi ama iki kişi ve evde çalışan birkaç kişi için fazla büyüktü. Callum'un burayı neden aldığını bilmiyordum. Belki de milyarderler Disneyland büyüklüğündeki evlerde yalnız yaşamaya alışkındı.

Ben değildim.

Kitapçının kilidini açıp içeri girdiğimde bir duygu seline kapıldım. Girişte durup eski moda kasaya, kitapların sergilendiği vitrinlere, pencerenin yanındaki rengi atmış, tıka basa dolu koltuğa kıvrılmış yatan benekli kediye bakarken gözyaşlarını tutmak zorunda kaldım.

Lit Happens hâlâ ayaktaydı.

Artık kapılarımızı kapamak zorunda değildik.

Ailemin uğruna fedakârlık yaptığı hiçbir şey boşa gitmeyecekti.

Kasanın arkasındaki duvarda asılı olan fotoğraflarına baktım. Evlendikten hemen sonrasına aitti. Santa Monica rıhtımındaki dönme dolabın önünde çekilmiş bu fotoğrafta genç ve mutlulardı, kaygısızca gülümsüyorlardı.

Onları öyle çok özlüyordum ki acısı nefesimi kesiyordu.

Annem gideli yirmi yıl olmuştu ama kafamın içinde hâlâ onun sesini duyabiliyordum, bu ses bana her zaman cesaret veriyordu. Babamın bir odayı dolduracak kadar gür, kendinden emin kahkahasını da duyabiliyordum.

Verdiğim bu kararla gurur duyup duymayacaklarını bilmiyordum. Babamın en sevdiği sözlerden biri, "Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyorsa, o işte bir bit yeniği vardır," idi.

Bunu hatırlamak tüylerimi diken diken etti.

Omuzlarımı dikleştirerek kendime şu anda önemli olanın eldeki öncelikli işlere girişmek olduğunu söyledim. Mutfak tezgâhından aldığım belgelerle ofisime geçip bilgisayarı çalıştırdım ve banka hesabıma bir göz attım.

Hepsi oradaydı. Benim adıma yirmi milyon.

Rakamlara bakıp sindirmeye çalıştım.

Sonra kendime bir espresso yaptım ve masama dönüp yapılması gereken her şeyin bir listesini çıkardım.

Bu listedeki ilk şey, çalışanlarımı arayarak onlara yeniden işe alındıklarını söylemekti.

Ve hepsinin iyi bir zam aldığını.

Günler geçti. Kirayı ödedim. Gecikmiş faturaları ödedim. Vergi dairesindeki adama vergi şeysini ödemek için ayarlama yapalım diye mesaj bıraktım ama beni geri aramadı, ben de hesabımı kontrol etmek için internet sitesine girdim.

Hiçbir yerde ödenmesi gereken, vadesi dolmuş borç bulamadım.

Tipik devlet bürokrasisi saçmalığıydı. İnternet sitesi muhtemelen yıllardır güncellenmiyordu.

Tahsildarların gelip arabama el koymaya çalışacağını düşünerek kitapçının birkaç sokak ötesine park etmeye başladım. O borcu temizleme fırsatını bulana kadar saklanmam gerekiyordu.

Sonra yerel bir savunma avukatı buldum ve davayla ilgili tüm bilgileri büyük bir avans çekiyle birlikte ona gönderdim.

Bana dava sürecinin nasıl işlediğini anlattı ve sabırlı olmamı, davaların sonuçlanmasının yıllar alabileceğini söyledi. Mahkemeye gidip gitmeyeceğimizi sorduğumda güldü. Anlaşılan davaların sadece küçük bir yüzdesi mahkemeye gidiyordu.

Bu sırada ona aylık olarak nakit para göndermeye devam etmem gerekecekti.

Ne curcunaydı ama. Mafyanın bile muhtemelen bu kadar iyi bir para kazanma düzeneği yoktu.

Eşyalarımı ve kıyafetlerimi uzun koridordan şatodaki mütevazı misafir odasına kendim taşıdım. Dani'yle yaptığım alışverişler geldiğinde onları da misafir odasına yerleştirdim.

Kindar olduğumdan ve Callum'dan yumurtamı nasıl sevdiğimi garip bir şekilde bildiği için intikam almak istediğimden, şeften sağlıksız şekerli paketli şeyleri kahvaltı olarak isteme konusunda bir oyun oynamaya başladım.

Bir gün meyveli mısır gevreği. Başka bir gün tart. Başka bir gün tarçınlı meyve dolgulu tost. Şefin Callum'a bir çocukla evlendiğini söylediğini hayal ettim.

Her gece yatağıma uzanıp malikânenin lordu döndüğünde ne olacağını merak ettim.

Çekmecesindeki ipi ve diğer kilitli çekmeceleri merak ettim.

Çoğu zaman hep böyle yalnız kalıp kalmayacağımı ve bunun iyi bir şey olup olmadığını merak ettim.

Callum'un dışarıda seksi bir mankenle yatıp yatmadığını merak ettim ve bunu düşündüğüm için kendimden nefret ettim.

İşten sonra birkaç kez eski evimin önünden geçtim, artık orada yaşamadığıma hâlâ inanamıyordum. Ön bahçeye çoktan bir kiralık tabelası asılmıştı, yani kim gelip eşyalarımı topladıysa emlak şirketine taşındığımı da söylemiş olmalıydı.

Tamamen meraktan, kira kontratımdaki borcun ne kadar olduğunu ve kontratı bozmanın herhangi bir cezası olup olmadığını sormak için şirketi aradım. Bana cezalar da dahil olmak üzere her şeyin tamamen ödendiğini söylediler.

Kim tarafından diye sormama gerek yoktu.

Ben tüm bunları yaparken Callum McCord'un kendisi beynimi yakıyordu.

Sonra boğucu bir yaz gecesinde geri döndü.

On Sekiz

Onu görmeden önce hissettim, tıpkı ilk yağmur damlası yüzünüze çarpmadan çok önce atmosferde oluşan bir fırtınayı hissedebildiğiniz gibi. Beni uyandıran şey bu muydu emin değildim ama gözlerimi misafir odasının karanlığında açtığımda her şey durgun ve sessizdi.

O kadar sessizdi ki kalbimin atışları bile kulağıma gürültülü geliyordu.

Hava elektrikle çatırdadı. Beynimin derinliklerindeki bazı hayvani güdüler beni tehlikenin yakınlarda olduğu konusunda uyardı. Başımı çevirdiğimde odanın kapısında Callum'u gördüm.

Koridordan gelen ışıkta silueti görünüyordu; elleri iki yanında, bacaklarını iki yana açmış halde hareketsiz duruyordu. Yalınayak ve üstü çıplaktı, üzerinde sadece bir kot pantolon vardı. Yüzü gölgelerle gizlenmişti ama bana baktığını biliyordum.

Kollarım ve bacaklarım açıkta, ince pamuklu bir kamisol ve iç çamaşırımla çarşafların üstünde yatıyordum.

Bir an için hiçbir şey olmadı. İkimiz de hareket etmedik. Hâlâ uyku ile uyanıklık arasındaki o puslu rüya halindeydim ve onun hayal gücümün bir parçası olmadığından tam olarak emin değildim.

Sonra odaya adım attı ve elektrik akımı içimde cızırdayarak tüm sinirlerimi yaktı.

Bir panter gibi sessizce yaklaştı.

Yatağın yanında durdu ve sessizce bana baktı.

Gölgelerde bile fermuarının altındaki şişkinlik aşikârdı.

"Geldin," diye fısıldadım gergin bir sesle.

"Öyle görünüyor."

Eğilip bir elini yatakta başımın yanına koydu ve diğer elini sahiplenici bir tavırla boynuma yerleştirdi. Bana bakarken, koyu renk gözleri gölgeler içinde tıpkı bir kedininki gibi gümüş rengi parladı.

Titremeye başlayarak iki elimi kalın koluna doladım ve artan bir endişeyle ona baktım. Bir şey söylemek istedim ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Kelimeler boğazımda düğümlendi.

Ama eğilip beni öptüğünde kelimeler anlamını yitirdi.

Altdudağımı dişlerinin arasına alıp ısırdı. Sonra yalayarak acıyı dindirdi ve beni bu sefer nefesim kesilene, altında kıvranana ve terlemeye başlayana kadar tekrar öptü. Nabzım çılgınca atıyor, kalbim göğüs kafesimi dövüyordu. Nefesim hızlı ve kesik kesikti. Tenim sıcaktan karıncalandı.

Elini boynumdan göğsüme doğru kaydırarak memelerimden birini avuçladı. Öpüşmeye ara verip kamisolün içinden sert meme ucumu emdiğinde nefesim kesildi.

Sonra da ısırdı.

Zevk çok yoğundu. İstemsizce yüksek sesle inledim.

Yatağın yanında diz çökerek kamisolü yukarı çekti ve yanağını göğsümün üzerinde gezdirdi, önce sakalıyla sonra da ağzıyla çıplak tenimi okşadı. Ben nefes nefese omuzlarına yapışırken o her bir meme ucumu sızlayana kadar emdi.

Sonra elini karnımdan aşağıya, bacaklarımın arasına kaydırdı. İç çamaşırımın üstünden kadınlığımı sıktı ve dudaklarımdan keskin bir nefes daha kaçtı.

"Benim tatlı karım. Şimdiden benim için sırılsıklam olmuşsun."

Sesi çok yumuşaktı ama aynı zamanda sıcak ve karanlıktı, heyecan verici bir yanı vardı.

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

"Bunu yapmamalıyız," diye fısıldadım.

"Ah, ama gerçekten yapmalıyız."

"Ben... istemiyorum."

Sesi sertleşti. "Bana yalan söylemen konusunda sana ne demiştim?"

Bacaklarımı birbirinden ayırarak arasına ani, acı verici bir tokat attı.

Sıçradım ve şaşkınlıkla haykırdım, sonra zonklayan sıcak zevk dalgaları vücuduma yayılırken nefes nefese ve dehşet içinde yattım. Burun buruna, birbirimize baktık. Alev alev yanan gözleri bunun hoşuma gitmediğini söylemem için bana meydan okuyordu ama söylemedim.

Çünkü hoşuma gitmişti.

Ama bu benim para için evlendiğim adamdı, ben de onun mirasını alabilmek için evlendiği kızdım. Suları bu şekilde bulandırmamalıydık.

Bunu yapmayı gerçekten istememem dışında bir sorun yoktu.

"Benim uslu kızım olmayı öğrenmelisin," dedi yumuşacıkk bir sesle. "İlk dersin de görgü kuralları olacak."

"Görgü kuralları pek bana göre değildir, biliyorsun."

"Bana güveniyor musun?"

"Azıcık bile değil."

Kıkırdadı. "Başka bir yalan daha. Tehlikede olduğunu düşünseydin çoktan yardım için çığlık atar ve gözlerimi oyardın."

Her yanım titreyerek dudaklarımı yaladım ve gözlerinin içine baktım. "Ben... ben korkuyorum."

"Hayır, korkmuyorsun. Heyecanlandın."

İnkâr etmemi bekledi ama etmedim. Kanıtlar çok açıktı. Kalçamı, parmaklarını içime sokması için çaresizce eline karşı hareket ettirmeye başlamıştım bile.

Bu adamda bir şeyler vardı. O kadar çekiciydi ki. Daha önce böyle inanılmaz çekici biriyle tanışmamıştım.

Diğer elini enseme kaydırdı ve sıktı. "Söyle, Emery. Kelimeleri duymak istiyorum."

Nefes nefese kalarak gözlerimi kapadım ve fısıldadım. "Evet. Heyecanlandım."

"Aferin kızıma."

Ödül olarak başparmağını sızlayan klitorisimin üzerinde hafifçe ileri geri hareket ettirdi ve ıslak iç çamaşırımın üzerinden beni okşadı. Bacaklarımı çarşafın içinde huzursuzca hareket ettirmeye başlayana, ağzını bacaklarımın arasında hissetmek için çaresizce kıvranana kadar buna devam etti ve başka bir şey yapmadı.

"Biliyorum, bebeğim," diye mırıldandı. "Ne istediğini biliyorum. Benden düzgünce istediğinde, bu güzel ıslak amcığınla ziyafet çekeceğim, sonra onu becereceğim. Uslu bir kız olursan

ve çok nazikçe istersen, tatlı kıçına şaplak atacağım, sonra onu da becereceğim."

Nabzım yükseldi. Bütün vücudum titredi. Nefesimi düzene sokamıyordum. Daha önce hiçbir erkek benimle bu kadar açık konuşmamıştı, bu yüzden bunun ne kadar tahrik edici olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Onunla duygusal ilişkiye girme riskini göze alamam! Ona defolup gitmesini söylemeliyim! Burada çarşafların içinde kıvranarak yatmaktan ve bedenimi manipüle etmesine izin vermekten başka bir şey yapmalıyım!

"Ya bunu sadece bir kez yapsak? Kafamızdan atmak için," dedim mantık yürütmeye çalışarak.

"Herkes bunun işe yaramadığını biliyor. Şimdi benden ne istediğini söyle. Ve yalvar. Beş saniyen var."

Elleri tenimin üzerinde sıcacıktı. Nefesi kulağımda ılıktı. Boğuk sesi ölümüm olabilirdi. Saf maskülenite kokuyordu – ten ve seks, sıcaklık ve güç– ve o kadar tahrik olmuştum ki doğru düzgün düşünemiyordum.

"Beş."

"Bunu konuşmalıyız," diye fısıldadım gergince.

"Dört."

"Bazı sınırlar koysak mesela?"

"Üç."

"Ben sadece... Ben sadece işlerin karmaşıklaşmasını istemiyorum, anlıyor musun?"

Aç gözlerle ağzıma bakarak homurdandı. "İki."

"Tamam, peki! Beni becermeni istiyorum, tamam mı? Lütfen becer beni."

Sırıtışı şeytaniydi. "Emin misin? Kalçanda el izlerim ve her yerin döllerimle kaplanmış halde uyandığında beni sana baskı yapmakla suçlamanı istemiyorum."

Şerefsiz. Sırf eğlenmek için "evet" dememi yüzüme vuruyordu.

"Son zamanlarda sana katlanamadığımı söylemiş miydim?"

"Evet, bebeğim. Ama ikimiz de senin bir yalancı olduğunu biliyoruz."

Beni hayatım boyunca hiç öpülmediğim gibi öptü. Doyumsuzdu ve her şeyi tüketiyordu, inkâr edilemez bir sahiplenmeydi. On saniye sonra ruhumun bedenimi terk ettiğini hissettim.

Sonra iç çamaşırımı yırtarken bacaklarımı ayırdı ve sanki açlıktan ölüyormuş gibi kadınlığıma yumuldu.

Sıcak ağzını hissettiğimde şokla haykırdım ve tırnaklarımı omzuna geçirdim. Klitorisimi sertçe yaladı, ben inleyene kadar kalın dilini ileri geri hareket ettirdi. Sonra içime iki parmağını sokup beni becerdi, klitorisimi sertçe emerken parmaklarını daha da derinlere soktu.

Deli bir kadın gibi kalçalarımı ağzına doğru kaldırdım. "Tanrım, evet, *harika hissettiriyor.*"

Uzanıp sert meme ucumu çekiştirdikten sonra mememe bir tokat attı.

Artık konuşamıyordum, bu yüzden onayımı inleyerek dile getirdim.

Klitorisim zonklayana, rahmim kasılana ve sırtım yataktan bir kavis çizerek kalkana kadar devam etti. Omzuna tırnaklarımı geçirip inlerken ağzına boşaldım.

Sertçe boşalıp bütün vücudum sarsılırken ve kendimi onun yüzüne sürterken beni karnımın üzerindeki eliyle sabit

tutuyordu. Sonra doğruldu ve zonklayan klitorisime ardı ardına vurmaya başladı.

"Benim için boşal, bebeğim. Kime ait olduğunu bütün şehir duysun."

Adını haykırdım.

"İşte benim uslu kızım," diye hırladı. "Şimdi benden kıçına şaplak atmamı iste."

Dediğini yaptığımda beni ters çevirdi ve ben kendimi yatağa sürttükçe o da popomun yanaklarına sırayla şaplak atmaya başladı.

İnleyip haykırarak çarşafları sıktım. Aniden parmaklarını tekrar içime sokmak için şaplak atmayı bıraktı, ne kadar ıslak olduğumu hissettiğinde onaylarcasına tısladı.

"Sikimi o sırılsıklam amcığında istiyorsun, değil mi tatlım?" diye sordu.

"Evet!"

"Lütfen de."

"Lütfen! Lütfen! Acele et! Beni becermeni istiyorum!"

Böyle yalvardığımı duymak onu çılgına çevirdi. Hızla arkamda pozisyon aldı, beni dizlerimin üzerine kaldırdı ve fermuarını açtı. Bir eliyle kalçamı kavrarken diğer eliyle sert aletinin başını ıslaklığımda ileri geri sürterek kayganlaşmasını sağladı. Sonra diğer kalçamı kavrayıp sert bir itişle içimi doldurdu.

Adını haykırdım.

"Evet, karıcığım. Artık senin sahibinim. Sen benimsin. Şimdi uslu bir kız gibi sikimi al ve belki boşalmaya hazır olduğumda beni emmene izin veririm."

İçimde acımasız bir sertlikte hareket etmeye başladığında gözlerimi sımsıkı yumdum, çılgına dönmüştüm.

Islaklık iç bacaklarımdan aşağı aktı. Zevk dolu boğuk homurtuları kulaklarımı doldurdu. Kendimi sarhoş ve dengesiz hissediyordum, tıpkı kasırgaya yakalanmış bir uçurtma gibi.

Başka bir orgazmın eşiğine gelene ve yüksek sesle inleyene kadar beni becerdi. Sonra topuklarının üzerine oturdu ve bir kolunu vücuduma dolayarak beni de kendisine çekti.

Başımı geriye atıp omzuna koydum. Callum sırtımı göğsüne yaslayıp bacaklarımı kendi hizasında açarak dudaklarını kulağıma yasladı.

"Bu bana ait, değil mi?" diye sordu, sesi şehvetle pürüzlenmişti.

Bacaklarımın arasına uzandı ve parmaklarını içime gömülü olduğu yerin etrafında hareket ettirdi.

İnledim.

Kalçalarını sıkarak sert aletinin tamamen içime oturmasını sağladı. "Benim olduğunu söyle, tekrar boşalmana izin vereyim," diye fısıldadı.

Başparmağını klitorisimin üzerine götürdüğünde onun etrafında kasıldım. Sarsılarak inledim. Meme uçlarım sertleşip sızladı ve nefesimi toparlayamadım. Kendisini tekrar itmeye başlaması için çaresizce kalçalarımı geriye yatırdım.

"Çok mükemmel. Bu mükemmel amcık bana ait, değil mi bebeğim? Söyle."

"Evet," diye fısıldadım.

"Evet, ne?"

"Evet, sana ait. Her şeyim sana ait."

Ne dediğimi pek bilmiyordum ama bu onu o kadar memnun etmişti ki titredi.

İki parmağının ucuyla klitorisimi okşayarak tekrar içimde hareket etti. Yukarı uzanıp kollarımı ensesine doladım ve

parmaklarımı saçlarına geçirdim. Yüzümü ona doğru çevirdiğimde, tutkulu ve baskın bir öpücükle dudaklarımı ele geçirdi.

Şimdiye kadar tattığım en lezzetli şeydi.

Bu çok iyiydi ama aynı zamanda çok, çok kötüydü. Böyle hissedeceğimi bilmeliydim. Bu şekilde birbirimize uyacağımızı bilmeliydim. Kitapçıma girdiği ve göz göze geldiğimiz ilk andan itibaren aramızdaki kimyayı hissetmiştim.

Daha adını bile öğrenmeden önce onu istemiştim.

Tekrar tekrar içime girerken şişmiş klitorisimi okşuyordu. Kot pantolonunun açık fermuarı kalçalarının her hareketinde hassas, zonklayan kıçıma batıyordu. Diğer elini kaburgalarıma götürüp mememi sıktıktan sonra meme ucumu çimdikledi.

"Ah!" Zevkten titredim ve aynısını tekrar yapması için yalvardım.

"Siktir, bebeğim," dedi inleyerek. "Hayal ettiğimden bile daha iyisin. Sen hayal ettiğim her şeysin."

Sözleri hırıltılıydı. Nefes alış verişi kesik kesikti. Kontrolünü kaybetmeye yakındı. Kendini birkaç kez daha sertçe ileri ittikten sonra küfretti.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök. O güzel ağzını benim için açmaya hazır ol."

Beni bırakıp geri çekildi ve yatağın kenarında durdu.

Nefes nefese, yüzümü ona dönmek için hareket ettim. Saçlarımdan bir tutam aldı ve diğer eliyle de sertliğini kavrayarak beni kendisine doğru çekti.

"Şimdi beni em ve yut," diye hırladı. "Ve dölümden bir damlayı bile dökme, anladın mı beni?"

Kalçalarını sıkarak kalın sikini dudaklarımın arasına soktu.

Bir elimi yatakta dengede durmak için kullanarak onu hevesle ağzıma aldım. Diğer elimle de aletinin etrafını sardım.

Gırtlaktan gelen iniltileri odayı doldurana kadar onu emdim, yaladım ve okşadım.

Başımı iki eliyle kavrayarak pürüzlü bir sesle fısıldadı: "İşte, boşalıyorum bebeğim. Ah, siktir, *işte boşalıyorum.*"

Sarsılarak ve küfrederek sıcak döllerini dilimin üzerine saçtı. Yuttum, burnumdan nefes almaya çalışırken gözlerim sulandı ve öğürmeden onun kalınlığını tamamen almaya çalıştım.

Seğirmesi ve küfretmesi sona erdiğinde gözkapakları ağırlamış, göğsü kabarmış halde bana bakarken bir elini boynuma doğru kaydırıp sıktı.

Bakışları benimkilere kilitlendi, derin bir nefes verdi ve sonra fısıldadı. "Mükemmel."

Onun bu basit övgüsünün vücudumda istemsiz bir zevk titremesi yaratmasına şaşırmamıştım. Buna karşı bu kadar dirençli olmamın nedeni buydu. İlişkimizin tamamen iş olmasını, ikimizin de zarar görmeden çıkacağı duygusuz bir alışveriş olmasını istememin nedeni.

Ama artık çok geçti. Ateşe dokunmuştuk. Buradan geri dönüş yoktu.

İşin trajik yanı, bu adamın beni mahvedeceğini zaten biliyordum ama bu bile kendimi kurtarmak istemem için yeterli değildi.

Şimdi, sadece alevlere atlayıp yanmak istiyordum.

On Dokuz

Tanımadığım bir odada, bacaklarımın arasında tanımadığım bir sızı ve üzerimde kara bulutlar gibi asılı duran bir korku hissiyle uyandım. Şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Beynimin çalışması bir dakika sürdü. Çalıştığındaysa inleyip gözlerimi kapattım.

Kocamla seks yapmıştım.

Varlığımın her zerresiyle bayıldığım, kaba, tutkulu, edepsizce ateşli seks.

Bunun her yerinde kalp kırıklığı yazıyordu.

"Günaydın."

Başımı sağ kulağımın yanından gelen boğuk sese doğru çevirdim ve Callum'un yüzüne baktım. Kollarının arasındaydım, bacaklarımdan birini onunkilere dolamış, bir kolumu da geniş göğsüne atmış halde çıplak bedenine yaslanmıştım.

Sarılıyor muyduk? Ne felaket.

"Günaydın. Neredeyim ben?" diye sordum kendimi mahcup ve biraz da utangaç hissederek.

"Yatak odamızdasın."

"Doğru ya. Sanırım kadınsı çiçek baskıları ve zarif antika mobilyaları fark etmeliydim. Burada ne işim var benim?"

"Neden burada olmayasın ki?"

"Kendi yatak odamda olmalıyım."

"Kendi yatak odandasın."

Ona odamın yeşil misafir odası olduğunu söyleyerek itiraz etmek için ağzımı açtığımda, "Tartışma bitmiştir," diye ekledi.

"Ay, çok tatlısın. Bittiğine gerçekten inanıyorsun, değil mi?"

Beni sırtüstü yatırarak üstüme çıktı ve yüzüme baktı.

"Bu bakış beni korkutmuyor, Callum."

"Korkmalısın."

"Kızgınlık bana her zaman cesaret verir. Sen böyle üstümdeyken nefes alamıyorum. Küçük bir Avrupa arabası kadar ağırsın."

"Bu, şimdiye kadar aldığım en garip iltifattı."

"İltifat değildi."

Burnumun ucunu öptü. "Bana böyle ters ters bakmana bayılıyorum. Küçük şeytani şeyleri severim."

"Bir *chihuahua* al o zaman. Nefes alamadığım için öldüğümde emniyet müdürü arkadaşına ne diyeceksin?"

Gülümsedi. "Mutlu öldüğünü."

Gözlerimi kapadım ve iç çektim.

Başını eğerek kulağıma fısıldadı. "Ağzın cennet gibi."

Yanaklarımın ısındığını hissettim ama gözlerimi açmadım. Gözkapaklarımın ardında dün geceki eğlencenin görüntüleri oynamaya başladı.

"Söylemem gereken bir şey var."

Kıkırdadı. "İşte, yine duyurularına başladın."

"Sessiz ol. Tamam, işte söylüyorum."

"Bunun için gözlerini açacak mısın?" diye sordu tereddüt ettiğimde.

"Hayır."

"Gözlerimin içine bakamayacağın kadar kötü mü?"

"Evet. Yani hayır. Bilmiyorum. Sessiz ol!"

Yüzünü boynuma dayayarak kahkahasını bastırdı.

Mutlu Callum ilginçti. Ve kafa karıştırıcıydı. Bu adamın kaç tane kişiliği vardı?

"Şöyle ki dün gece çok eğlendim. Hem de çok. Muhtemelen çığlıklarımdan bunu anlamışsındır. Neyse..." Boğazımı temizledim. "Bu şimdiye kadar yaşadığım en garip ilişki. Erkeklerdeki tipimin güzel saçlı yürüyen tehlikeler olduğu göz önünde bulundurulduğunda bu epey şey gösteriyor. Ama belirsizlikle aram iyi değildir ve gizemler ilgimi çekmez. Sadece anksiyetemi coşturuyorlar. Bu yüzden sana bir soru soracağım ve cevabında acımasızca dürüst olursan çok memnun olurum."

Titrek bir nefes alarak kendimi hazırladım. "Ne sen sor ne ben söyleyeyim dediğimizi biliyorum ama başka kaç kişiyle yatıyorsun?"

Beni izlediğini hissettiğim bir anlık sessizlik oldu. Sonra sırtüstü dönerek beni de yanına aldı ve kollarını bana doladı. Saklanmak için başımı çenesinin altına soktum. Göğsü yanağımın altında sıcacıktı. Saçlarımı okşadı.

"Hiç kimseyle. Sen?"

"Bilmiyormuş gibi davranma. Ve geri bas. Hiç kimse mi?"

"Hiç kimse?"

"Emin misin?"

"Olsaydı sanırım hatırlardım," dedi düz bir sesle.

"Yani son cevabının bu olduğuna emin misin? Çünkü her iki durumda da çıldıracağım. Bana doğruyu söyleyebilirsin, sorun olmaz."

Çenemden tutarak beni ona bakmaya zorladı. "Senden başka kimseyi becermiyorum," dedi gözlerimin içine bakarak.

Samimi olduğunu anlayabiliyordum. Ayak parmaklarım zevkle kıvrıldı. Hissettiğim rahatlama o kadar tatlıydı ki iç çektim.

Kendimden nefret ediyordum.

"Tamam, sıradaki soru."

"Daha fazla soru mu? Harika."

"Bu kadar mutsuz olma. Sıradaki soru: Bilmem gereken herhangi bir hastalığın var mı? Zührevi yani."

Karın kasları kasıldı. Dudaklarını birbirine bastırdı. Gülmemeye çalışıyordu ama bu konuda berbat bir iş çıkarıyordu.

"Cinsel yolla bulaşan hastalıklar komik değildir, Callum."

"Hayır, ama zamanlaman komik."

"Şaplakların ve müstehcen konuşmaların ortasında soramazdım, değil mi?"

"Ağzını bantladığımı hatırlamıyorum."

"Sadece şu lanet soruya cevap ver!"

"Cevap hayır. Siktir, böyle olduğunda çok tatlı oluyorsun."

"*Böyle* derken? Kelimelerini dikkatli seç çünkü dizim taşaklarına çok yakın."

O da cevap olarak bizi tekrar yuvarlayarak üstüme çıktı ve görkemli erkeksi ağırlığıyla beni ezdi. Ona bundan hoşlandığımı söylemeyecektim çünkü zaten yeterince canavar sayılırdı. Sonra başımı ellerinin arasına alarak beni tutkuyla öptü.

"Seni tekrar sikmem gerek," dedi nefes alabilmek için ayrıldığımızda.

"Bu planı sevdim ama önce bazı şeyleri konuşmalıyız. Hayır, kalçalarını oynatma. Dikkatimi dağıtıyorsun. Boynumu öpmeyi de bırak. Daha çok sorum var."

"Öyleyse hadi sor."

Boynumu ısırdı, sonra elini göğsüme doğru kaydırarak memelerimi okşamaya başladı.

"Böyle yapmaya devam edersen ne soracağımı unutacağım."

Meme ucumu çimdikleyerek kıkırdadı. "Umarım."

Sert sakallarını boynumda ve sert elini vücudumda hissetmek hoşuma gittiğinden zevkten titredim. Buna çok çabuk bağımlı olabilirdim.

"*Outlander*'ın imzalı kopyasını nereden buldun?" diye sordum kollarımı omuzlarına dolayarak.

"Ben benim."

"Bunu makul bir cevapmış gibi söylüyorsun."

"Öyle zaten."

Başını mememe doğru eğerek sert meme ucumu ağzına aldı. Bir inlemeyi bastırdım ve odaklanmaya çalışarak gözlerimi kapattım.

"I. Nerede kalmıştım?"

"Bacaklarını açıyordun."

Aşağı uzanıp bacağımı kalçasının yanına çekti ve ereksiyonu bacaklarımın arasına yerleştirdi. Kocaman, sıcak ve sertti.

"Ah, hatırladım. Evlendikten sonra aniden nereye gittin?"

"İş."

Diğer bacağımı da yukarı çekti, böylece bacaklarım kalçasının etrafında açılmış oldu. Aramıza uzandı, sert sikini eline alarak başını bacaklarımın arasında ileri geri sürtmeye başladı.

"İş mi?" diye tekrarladım nefes nefese. "Neredeyse bir haftadır yoktun."

"Prag'a gitmem gerekiyordu."

Prag'da ne olduğunu sormak istedim ama meme ucumu ısırması dikkatimi dağıttı. Sikinin başını içime kaydırdığında nefesim kesildi.

"Uslu bir kız ol ve sikim için yalvar," diye mırıldandı göğsüme karşı.

"Ya da sen uslu bir çocuk olup direkt verebilirsin."

Dişlerini meme ucuma daha sert bastırdı ama bunun bir ceza olduğunu düşünüyorsa çıldırmış demekti. Bu hissi o kadar seviyordum ki inledim. Sonra kalçalarımı oynatarak onu içimde daha derine sokmaya çalıştım.

"Sana söyleneni yap," diye homurdandı.

"Benim patronum değilsin."

"Bok değilim."

Kalçalarını oynatarak daha derinlerime girip iç duvarlarımı esnetti. Daha fazlası için çaresiz bir halde saçlarını çekerek tekrar inledim.

"Gördün mü?"

"Ah, bak, yine kendini beğenmişlik taslıyorsun. Ne sürpriz ama."

Bileklerimden birini tutarak başımın üstündeki yastığa bastırdı. Sonra diğerini de kavradı ve ilkinin yanına mıhlayarak ikisini de tek eliyle tuttu. Bir dirseğinin üzerine eğilerek diğer elini başımın altından geçirdi ve bir tutam saçımı kavradı.

"Sana söyleneni yap, karıcığım, yoksa seni becereceğim ama boşalmana izin vermeyeceğim," diye fısıldadı kulağıma.

Bana "karıcığım" dediğini duymak içime garip şeyler yapıyordu. Tedirgin edici, duygusal şeyler. Altında kıvrandım,

saçma talebine boyun eğmek zorunda kalmadan onu içime alacak kadar uzun süre dikkatini dağıtmaya çalıştım.

İşe yaramayacağını bilmeliydim. Adamın odaklanma gücü şeytaniydi.

Ani ve şok edici bir hızla beni ters çevirip kıçıma şaplak atmaya başladı.

Haykırdığımda, "Bundan hoşlandığını biliyorum, o yüzden bunu yapacağımı ummuyormuşsun gibi davranma," dedi.

"Ummuyordum!"

"Evet, umuyordun. Bırak da sana kanıtlayayım."

Elini yanan yanaklarımda gezdirdikten sonra bacaklarımın arasına kaydırdı ve parmaklarını sırılsıklam olmuş kadınlığıma daldırdı.

"Sevgili karıcığım," diye fısıldadı kahkaha atmak üzereymiş gibi bir sesle. "Çok boktan bir yalancısın."

Yüzümü yastığa gömerek dişlerimi gıcırdattım. Parmaklarını klitorisimin etrafında döndürüp tembel tembel okşadığında bu hisse bayılarak ürperdim.

"Seni ağzıma almamı ister misin?"

"Belli olmuyor mu?"

"Söyle."

"Seks sırasında konuşma takıntın da nereden çıktı?"

"Buna iletişim kurmak deniyor."

"Hayır, buna dikkat dağıtmak deniyor."

"Sorgulamayı başlatan sensin. Şimdi duymak istediklerimi söyle."

Dönüp ona bakmak için başımı kaldırmaya çalıştım ama kürekkemiklerimin arasına yerleştirdiği eliyle beni tekrar yatırdı ve "Söyle," diye emretti.

Sihirli parmaklarını bacaklarımın arasında gezdirirken ikimiz de bir an sessiz kaldık. Kadınlığım becerilmek için zonkluyor, doldurulma arzusuyla sızlıyordu. Kalçalarımı parmaklarıyla aynı anda hareket ettirmeye başladığımda, "Emery," diye uyardı.

"Lütfen," dedim gözlerimi sımsıkı kapatarak.

"Yeterince iyi değil. Ne demen gerektiğini biliyorsun. Hepsini söyle."

Parmaklarını yukarı, aşağı kaydırıp daireler çizdi ve beni nefes nefese bırakana kadar başparmağıyla klitorisimi ovmak için sık sık duraksadı.

"Benim uslu kızım ol," diye fısıldadı. "Hadi, bebeğim. Söyle."

Tenim yanıyordu. Meme uçlarım karıncalanmıştı. Parmaklarını kovalayarak kalçamı hareket ettirdim. Ama göğsünün derinliklerinden alçak, uyarıcı bir hırıltı çıkardığını duyunca teslim oldum.

"Beni ağzına almanı istiyorum," dedim nefes nefese. "Beni becermeni istiyorum. Beni boşaltmanı istiyorum. Ve bunu hemen şimdi yapmanı istiyorum çünkü beni *öldürüyorsun.*"

Ödül olarak beni sırtüstü yatırıp başını bacaklarımın arasına yerleştirdi. Kıvranıp inlerken iki parmağını içime soktu ve onları hareket ettirmeye başladı.

Parmaklarımı saçlarına geçirip kalçamı yüzüne doğru hareket ettirdim.

Yüksek sesle inlediğimde başını kaldırdı ve "Boşalmak mı istiyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Güzel. Bunu sikim boğazındayken yapacaksın, sonra bir kere de içindeyken."

Sırtüstü yatıp beni üstüne çekti, öyle bir pozisyondaydım ki bacaklarım kafasının her iki yanında açıkken onun büyümüş ereksiyonu da yüzümden birkaç santim uzaktaydı.

Sonra kıçıma bir şaplak attı ve "Ben sana dur diyene kadar em," diye emretti.

Nefes nefese sert aletinin kökünü kavradım ve tepesindeki yarığı yaladım. Callum onaylayarak homurdandı ve dilini içime soktu. İnleyerek kalçamı hareket ettirdim, sonra onu boğazıma kadar aldım.

İçime doğru homurdandı, beni yalarken parmaklarını sertçe kıçıma batırdı. Sonra bir elini popomun arasına kaydırdı ve bu hareketiyle inleyip titrediğimde hırladı.

Kıçıma kalın parmaklarından birini soktuğunda boşaldım.

"O siki emmeye devam et, karıcığım," diye tısladı parmağını ittirip çıkarırken. Sonra klitorisimi sertçe emerek bütün vücudumun sarsılmasına neden oldu.

Ağzımı olabildiğince açtım ve sikini emdim, başımla birlikte elimi de aletinde yukarı aşağı hareket ettirdim, zevk dalga dalga vücuduma yayılırken ona düşüncesizce itaat ettim.

"Aferin kızıma," diye inledi. "İşte, benim uslu kızım. Yüzüme boşal."

Ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyordum ve muhtemelen onun da her tarafını ıslattığımı biliyordum ama kendimi çılgınca kalçalarımı sallamaktan ve ağzına doğru sürtünmekten alıkoyamıyordum. Benimle bu kadar açık konuşması sınır tanımaz biriymişim gibi hissetmeme neden oluyordu.

Çenem ağrıyana ve kasılmalarım durana kadar onu emmeye devam ettim. Sonra beni başka bir pozisyona getirdi, şimdi ayak bileklerim omuzlarına dayanmış halde sırtüstü yatıyordum.

Vahşi bir hırıltıyla içime girdi, sonra üzerime eğilerek memelerimi kavradı ve beni becermeye başladı. Callum kendini o kadar kaptırmıştı ki fırlayıp yatak başlığına çarpmayayım diye omuzlarına tutunmak zorunda kaldım.

Bütün bu süre boyunca gözlerimin içine ateşli bir yoğunlukla baktı ve bakışlarını benimkilerden hiç ayırmadı.

Başka bir kasılmayla aletinin etrafında kenetlendim. İnledim, kalçalarımı sıktım ve onun her hamlesine kendi hamlemle karşılık verdim.

"Yine boşalacaksın," diye fısıldadı kendinden geçmiş bir halde. "Bu açgözlü küçük amcık, efendisinin siki tarafından becerilmeye bayılıyor, değil mi?"

"Sen benim efendim değilsin," diye zayıfça itiraz ettim ama gözlerim zevkten yuvalarında dönüyordu.

Ben orgazm olurken onun karanlık kahkahası kulaklarımda çınladı.

Yirmi

Callum içimden çıkıp karnıma boşaldı, sonra menisini parmağıyla karnımın her tarafına yaydı.

Sonra topuklarının üzerine oturup şeytan gibi sırıtarak yaptığı işi inceledi.

Tatmin olmuş ve terlemiş bir halde ona baktım ve kalkıştığım işin boyumu ne kadar aştığını merak ettim.

Muhtemelen milyonlarca kilometre.

Yüzümdeki ifadeyi fark edince güldü. "Merak etme. Düşündüğünden daha güçlüsün."

Sonra beni kucağına alarak banyoya götürdü.

Beni camlı dev duşun yanında ayaklarımın üzerine bıraktı, fıskiyeyi açtı, suyun sıcaklığından memnun olana kadar bekledi, sonra beni de içeri çekti. Beni suyun içine soktu ve saçlarımı şampuanlamaya başladı.

Gözlerimi kapadım ve o, kafa derimi şampuanlayıp parmaklarıyla nazikçe masaj yaparken hareketsiz durdum. Beni çevirip boynuma ve omuzlarıma da masaj yaptı, duvardaki bir nişin içindeki şişeden eline duş jeli sıktan sonra vücudumu yıkadı.

Elleri sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi tenimin üzerinde rahatça kaydı. Sanki her santimimi, her kıvrımımı, kat yerimi ve beni ürperten hassas noktalarımı biliyormuş gibiydi.

"Callum?"

"Hımm?"

"Tüm bunlar hakkında bir şeyler hissediyorum."

"Aradığın kelime *iyi*."

"Ben daha çok allak bullak olmuş demeyi düşünüyordum."

"Bunu sevdim. Hadi, saçını durulayalım."

Beni tekrar ılık suyun altına soktu ve şampuanın şakaklarımdan aşağı akması için başımı geriye yatırdı. Ellerime bir kalıp sabun koyduğunda gözlerimi açıp ona baktım.

Islak ve görkemli bedeniyle önümde sessizce dururken onu yıkamamı bekledi, çok ateşliydi ve bakışları için için yanıyordu.

Bakışlarımı vücudunda gezdirdim, tüm girintilerini çıkıntılarını, tüm kaslarını ve kolundaki dövmeleri incelerken erkeksiliği karşısında altdudağımı ısırdım.

Gözleri parlayarak, "Bu bakış yüzünden seni tekrar becereceğim," diye fısıldadı.

Kalın aleti çoktan sertleşmeye başlamıştı.

"Dayanıklılığın etkileyici," dedim aletine bakarak.

Bileğimden tutup beni kendine çekerek başını eğdi. "Beni yıka, karıcığım," diye fısıldadı kulakmememi yalayarak. Elimi tutup sikinin etrafına sardı. "İyi bir iş çıkar, ben de seni ödüllendireyim."

"Ben bir sirk hayvanı değilim," diye karşılık verdim hışımla. Ateşli azgınlıktan soğuk öfkeye geçiş yaparak. "Sırf emrettin diye bir şeyler yapmam."

Dudaklarımı dudaklarına hapsedip beni duşun duvarına yaslarken sertçe öptü. Mermerle onun büyük, sıcak vücudu arasında sıkışıp kaldığımda bir elini boğazıma doladı. Diğeri bacaklarımın arasına kaydı.

"Saygısızlık etme," dedi sertçe, bir parmağını içime sokarak.

"Bana emirler verme," dedim inlememi içimde tutarak.

Başını eğip boynumun yan tarafını sertçe emdi ve dişlerini tenime bastırdı. Titrerken eline karşı kalçalarımı oynattım, onu itmek ve tokatlamak istiyordum ama aynı zamanda bana başka ne verecekse onu da istiyordum.

Çıplak ellerimle öldürmek isteyeceğim kadar seksi biriyle daha önce hiç tanışmamıştım.

Parmağını içime daha hızlı sokup çıkarırken eğildi ve gergin meme ucumu emdi. Çok iyi hissettiriyordu. Sırtımı ağzına doğru gerdim. Sabun kalıbı ellerimden kaydı. Dişlerini kullandığında bağırdım ve sırtına vurdum.

Dudakları tenimdeyken kıkırdadı. "Benim isyankâr küçük sevgilim. Bakalım yalvarmaya başlamadan önce bana daha ne kadar isyan edeceksin?"

Beni çevirdi, ellerimi duşun duvarı boyunca uzanan banka dayayacak şekilde bedenimi eğdi ve boynumdan tutarak kıçıma şaplak atmaya başladı.

Ona küfrettiğimde elini bacaklarımın arasına kaydırarak kadınlığımı okşadı, klitorisimi çimdikledi ve haykırmama sebep oldu.

"Bir ses daha çıkarırsan seni susturacak bir şey veririm," diye homurdandı kıçıma bir şaplak daha atarken.

Yüzümün etrafında buharlar süzülüyordu. Kalçama bir sıcaklık yayıldı. Meme uçlarım sertleşti. Nefesim kesilirken

dizlerim titremeye başladı. Benimle konuşma şekli beni öfkelendirmişti ama aynı zamanda o kadar tahrik ediyordu ki neyin ne olduğunu bilemiyordum.

Kadınlığımı tekrar okşadı, klitorisim şişene ve ben nefes nefese kalana kadar parmaklarını klitorisimin üzerinde ileri geri sürttü. Sonra bir parmağını içimde kaydırdı ve kalçalarımı eline doğru hareket ettirdiğimde onaylayarak tısladı.

"Ah, evet, karıcığım. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Parmağını dışarı çıkarıp kıçımla oynamaya başladı ve ben bayılacağımı düşünene kadar hassas tenimi nazikçe ovdu.

"Yalvar, bebeğim," dedi kısık sesle.

"Hayır," dedim dişlerimi sıkarak.

Elini aşağı kaydırdı ve kadınlığımı tekrar ovmaya başladı, güçlü parmaklarını derinlerime soktuktan sonra sızlayan klitorisime özel bir alaka göstererek etrafını okşadı. Sonra kıçıma geri döndü, ağzımdan kaçan küçük inlemeleri çaresizce durdurmaya çalışana kadar elini deliğimde gezdirip okşadı.

Sanırım sadece bununla bile orgazm olabilirdim.

Sesi alçak ve karanlıktı. "Efendine hangi deliğini sikmesini istediğini söyle. Ve kibarca söyle yoksa seni dizlerinin üzerine çöktürür ve ikisini de istediğinden daha sert sikerim," dedi Callum.

Sözlerinden, vücudumdaki etkisinden ve etrafımda sis gibi dönen buhardan sersemlemiş hissediyordum ve inleyerek adını söyledim. O da kıkırdayarak karşılık verdi.

"Sabrımı sınıyorsun, karıcığım. Başka bir şekilde deneyelim. Amın mı?"

Kadınlığıma iki tane parmağını soktu. Sarsılarak inledim.

"Bu bir evet değildi. Peki ya şimdi?" Parmaklarını çıkardı. Kıçımda bir baskı hissettim, sonra eklemine kadar bir parmağını içine soktu.

İnlemelerim uzun ve gürültülüydü, duvarlarda yankılandı. Kollarım öylesine titriyordu ki dengemi sağlamak için banka dayadığım kollarımın üzerine düştüm.

Callum'un kahkahası nazikti. "Gerçekten de tatlı küçük bir kıçın var. Şimdi kelimelerini ve terbiyeni kullan. Kibarca isteyene kadar sana istediğini vermeyeceğim."

Bunu bana nasıl yapıyordu?

Edepsiz konuşmalar ve güçlü parmaklardan başka bir şey kullanmadan beni nasıl kendi iradesine boyun eğdirebiliyordu?

Bir an kendimle tartıştım, sonra karar verdim. "Lütfen, Callum," diye fısıldadım. "Beni kıçımdan becermeni istiyorum."

Eğildi, eliyle çenemi kavradı ve yüzümü kendisine çevirdi. "Aferin kızıma," dedi gözlerimin derinliklerine bakarak boğuk bir sesle. "Sen benim biriciğimsin ve sana tapıyorum."

Beni şefkatle öptü, sonra yüzümü bırakıp doğruldu. Bir elini belimde tutarak diğer eline duvardaki nişin içindeki küçük metal kaptan bir şey doldurdu.

"Organik hindistancevizi yağı," diye açıkladı kıçıma sürerek. Sonra işaretparmağını yavaşça içimde kaydırdı. "Lanet olsun, kadın," diye fısıldadı inleyip titrediğimde.

Nefes nefese kalıp sırtımı gerdiğimde onaylarcasına mırıldanarak bir parmak daha ekledi.

Yüzüm alev alevdi, kalbim güm güm atıyor, vücudumun her yeri titriyordu. Gözlerim kapandı.

Callum klitorisim zonklayana ve meme uçlarım sızlamaya başlayana kadar birkaç dakika boyunca parmaklarını dikkatlice

kıçıma sokup çıkardı. Artık dayanamayarak başımı eğip alnımı kollarıma dayadım, sıcak su sırtımdan ve bacaklarımdan aşağı aktığı sırada içimdeki her şey titriyordu.

"Lütfen," diye yalvardım çatlak bir fısıltıyla. "Sana ihtiyacım var."

"Ah, Tanrım, bebeğim, bunu söylediğini duyabilmek için çok uzun süre bekledim," dedi bir inlemeyle nefes verirken.

Parmaklarını aletinin şişkin başıyla değiştirdi ve yavaşça içime doğru kaydırdı.

Haykırdım.

Bir elini bacaklarımın arasına kaydırarak klitorisimi okşadı, parmaklarını kadınlığıma sokup çıkarırken kıçıma hafifçe girip çıkmaya başladı. Kaslarım onun etrafında iyice esnemişti, acı eşiğinde gezinen bir zevkle keskin bir nefes aldım.

Övgü sözcükleri ve edepsiz küfürler homurdanırken kendini daha derinlere itmeye başladığında kalan tereddütlerimi, utangaçlığımı ve korkularımı bırakıp kendimi tamamen ona teslim ettim.

Adını hıçkırarak haykırdım.

İnleyerek kalçalarımı kavradı ve daha sert itti. "Almaya hazır ol, bebeğim. Hepsini almaya hazır ol."

Kulaklarımda yankılanan bu sözlerin sesiyle ve duşun duvarlarında yankılanan zevk çığlıklarımızla orgazm oldum.

Sonrasında öyle sersemlemiştim ki Callum beni havluyla kuruladıktan sonra yatağıma geri yatırdı.

Yorganı üzerime çekip beni alnımdan öptü. "Biraz yemek gönderteceğim. Bu arada sen de dinlen."

Duraksadı, bir eliyle nemli saçlarımı düzeltti. "Ve seni bir daha parmağında yüzüğün olmadan yakalarsam, sevgilim, bunun bedelini çok hoş olmayan bir şekilde ödersin," dedi sesini alçaltarak.

Ciddi olduğunu anlamam için bir an boyunca gözlerimin içine baktı. Sonra döndü ve *Pembe Panter* şarkısını ıslıkla çalarak çıplak bir şekilde banyoya geri gitti.

Ona daha sonra kızacaktım. Şu anda çok yorgundum.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum ama uyandığımda bir tepsi yemek ve bir fincan kahve, porselen tabaktaki büyük elmas yüzükle birlikte yazı masasının üzerinde beni bekliyordu.

Callum'un el yazısıyla yazdığı bir not da vardı.

Bacaklarını yatağa, ellerini başının üstünde bağlamak, boynunu ısırmak ve sikimi o muhteşem vücuduna gömmek istiyorum.

"Bu adam ne tür vitaminler alıyor?" diye yüksek sesle merakımı dile getirdim boş yatak odasına bakarken.

Sandalyenin üzerine siyah ipek bir bornoz bırakmıştı. Onu giydim, kuşağını belime bağladım ve esnedim. Kahveden bir yudum aldığımda sıcak olduğunu fark edince şaşırdım.

Yeni getirilmiş olmalıydı.

Yatağın üstündeki tavanı inceledim, kamera var mı diye merak ettim ama bir şey görünmüyordu.

Kahvaltı yapsam mı diye düşündüm ama şu anda kavga etmek için enerjim olmadığına karar verdim. Vücudum ağrıyor, sızlıyordu ve beynim âdeta süzme peynir gibiydi. Yemek tercihlerimi malikânenin lorduyla bir dahaki görüşmemde konuşacaktım.

Poşe yumurta ve tereyağlı kızarmış ekmeği bitirdikten sonra çıplak ayaklarımla koridoru geçip misafir yatak odasına gittim.

Giyindim, saçlarımı dağınık bir topuz yaptım ve şifoniyerden el çantamı aldım. Aşağıya indiğimde Arlo'yu mutfakta bronz, dost canlısı bir yüzü olan yaşlı şefle birlikte buldum.

"Günaydın, Bayan McCord," dedi Arlo gazetesinden başını kaldırarak. Elinde bir fincan koyu kahveyle büyük mutfak adasındaki taburede oturuyordu ama ben içeri girince ayağa kalktı.

"Lütfen ayağa kalkma. Ben kraliyet ailesinden değilim."

"Buralarda öylesiniz."

Utanarak onu elimle geçiştirdim. "Sana da günaydın. Bana Emery demeni söylemiştim. Bu kadar resmî olmamıza gerek yok." Şefe dönüp gülümsedim. "Merhaba."

"Günaydın, Bayan McCord. Ben Daniel. Sizinle tanışmak bir zevk. Kahvaltınız nasıldı?"

Çok içten ve nazik görünüyordu. Tabağı pencereden atsam mı diye düşündüğümü dillendirerek duygularını incitmek istemedim, bu yüzden gülümseyip kahvaltının harika olduğunu söyledim.

Rahatlamış görünerek gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim. Herhangi bir diyet kısıtlamanız veya isteğiniz varsa bana bildirmeniz yeterli."

"Olur, teşekkürler. Arlo, Callum'u gördün mü?"

"Evet, az önce ofise gitmek için çıktı."

Neden hayal kırıklığına uğradım? "Peki, ofisi nerede?"

"Şehir merkezindeki Wilshire Grand'de. Binanın ilk on katı McCord Medya'ya ait."

"Tamamdır." Kocamın nerede çalıştığına dair hiçbir fikrim olmamasının ne kadar garip olduğunun farkında olarak ve başka ne söyleyeceğimi bilemeyerek bir an için duraksadım. "Şey, ben kitapçıya gidiyorum. İyi günler size."

"Size garaja kadar eşlik edeyim," dedi Arlo. "Bugün hangi arabayı kullanmak istiyorsanız onun anahtarlarını verebilirim."

El çantama dokundum. "Anahtarlar burada. Kendi arabamı kullanacağım."

Arlo tereddüt edip bana yandan baktığında kalbim sıkıştı. "Ne oldu?"

"Korkarım Bay McCord arabanızı elden çıkarmış."

"*Ne?*"

"Evet. Sanırım o arabayı kullanmanın sizin için güvenli olmadığını düşündü. Arabayı bu sabah erken saatlerde binadan çıkarttı."

Duyduklarıma inanamıyordum, kalbim küt küt atarken midem düğümlenmişti. "Ama o *benim* arabamdı! Bunu yapmaya hakkı yok! Bunu *yapamaz!*"

Şef kibarca izin istedi ve kiler kapısının arkasında kayboldu.

"Üzgünüm, Bayan McCord," dedi Arlo. "Ama olan oldu."

Saçımı başımı yolmak istedim. Bir şeyleri kırmak istiyordum. Çığlık atmak istiyordum. Bunun yerine gözlerimi kapatıp burnumdan derin bir nefes aldım ve kendime bunun Arlo'nun suçu olmadığını hatırlattım. Onun önünde sinir krizi geçirmek hiçbir şeyi çözmeyecekti.

"Arlo, senden hoşlandım. Ama bana bir daha Bayan McCord dersen fikrimi değiştirmek zorunda kalacağım," dedim gözlerimi açtığımda.

Burnumdan soluyarak mutfaktan çıktım. Garaja vardığımda gözlerimi kısıp lüks spor araba sıralarını incelerken hangisine bir göçük açmanın en eğlenceli olacağını hesapladım.

Arlo yanıma geldi ve bir dizi anahtar uzattı. "Şu siyah Bentley onun favorilerinden biri... Emery," dedi rahat bir tavırla.

Birbirimize baktık.

Anahtarları aldım ve ona neşesiz bir gülümsemeyle baktım. "Sanırım seninle iyi anlaşacağız."

Garajdan çıkıp sinirle caddeye döndüğümde kaldırıma çarptım.

Betonun pahalı alüminyum jantları parçalama sesinin bu kadar tatmin edici olabileceğini hiç düşünmezdim.

Ayışığı Kitaplığı

Yirmi Bir

Kitapçıya vardığımda Sabine çoktan dışarıda beni bekliyordu. Ben yokken Bentley'nin tahrip edilmesini umarak park ettim.

"Merhaba, güzelim," dedi beni süzerken. "Yeni sikilmiş gibi görünüyorsun."

Yüzüm kızardı. Ön kapının kilidini açtım. Konuşmaya devam ederken beni içeri kadar takip etti.

"Ki bu oldukça garip çünkü haberleri vermek için aradığında, milyarderle aranızdaki bu şeyin tamamen bir çıkar ilişkisi olduğunu söylemiştin."

"Öyleydi."

"Ne değişti?"

Işıkları açtım, el çantamı tezgâhın altına koydum ve iç çekerek ona döndüm. "Özetle mi? Adam bir büyücü. Sikiyle beni büyüledi. Şimdi ona neden sihirli değnek dendiğini anlıyorum. Ama bir daha bu konu hakkında konuşmayalım. Hiç olmamış gibi davranacağım."

"Anlaştık." Duraksadı. "Yani on dakika içinde tekrar soracağım."

"Biliyorum. Bu esnada buraya nasıl çekidüzen vereceğimizin bir listesini yapalım." Ellerimi belime dayayarak memnuniyetsizlik içinde kitapçıya bakındım. "Burası yabani kedi barınağına dönmek üzere."

Sabine güldü. "*Üzere* mi?"

"Ah, hadi oradan. Martha Stewart olduğumu hiç iddia etmedim. Dursana, tarz sahibi olan sensin. Listeyi *sen* yap. İşte, bir kâğıt ve kalem."

Kâğıtla kalemi ona verdiğimde gözleri parladı. "Sadece listeyi hazırlamaktan değil, bütün projeden sorumlu olabilir miyim?"

Omuz silktim. "Neden olmasın? Benim dekorasyon becerilerim uyuşturucu etkisinde kalmış bir rakununkine denk."

"Uyuşturucu etkisindeki rakunlardan bahsetmişken... Ne giyiyorsun sen?"

Kaşlarımı çatarak giydiğim kıyafetlere baktıktan sonra tekrar ona döndüm. "Kıyafet."

Burnunu kırıştırdı.

"Kıyafetlerimin nesi var ki? Bence ilginçler."

"Evet, kokainle kafayı çekmişsen. Dünyanın geri kalanı için yardım çığlığı gibi görünüyor."

"Bunu Rodeo Drive'dan aldığımı bilmeni isterim."

Bir kaşını kaldırdı. "Rodeo'da palyaço dükkânı mı açmışlar?"

"Kovuldun."

Gülüp başını iki yana salladı ve arkasını döndü. "Ben şu listeye başlayayım."

Ofise gidip bir saat kadar çalıştıktan sonra tam da yakışıklı bir genç kapıdan içeri girerken ön tarafa döndüm.

Kapüşonlusunun altına sörf şortuyla terlik giymiş, gülümseyerek etrafına bakınıyordu.

"Merhaba. Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet. Kız arkadaşım için bir kitap almak istiyorum. Yandaki büyük şirketten ziyade küçük bir işletmeyi desteklemeyi tercih ederim, o yüzden ilk olarak burayı deneyeyim dedim."

Bu kişi benim yeni en iyi arkadaşım oldu.

"Harika, teşekkür ederim! Özel bir şey mi arıyorsunuz?"

Ellerini ceplerine soktu ve bakışlarını kaçırdı. Yanakları kızardı. "Evet. Şey, ıı, sizde ateşli şeyler var mıdır?" diye sordu boğazını temizledikten sonra.

Espresso makinesinin yanındaki tezgâhı silen Sabine omzunun üzerinden bana bakıp kaşlarını oynattı. Ne düşündüğünü biliyordum: Mükemmel erkek gerçekten vardı.

"Elbette var," dedim samimiyetle. "Erotizmle ilgili koca bir bölümüm var. Beni takip edin."

Çocuğu romantizm bölümüne götürdüm ve raflardaki farklı alanları gösterdim. Her biri, üzerinde birden beşe kadar kırmızıbiberle numaralandırılan beyaz bir plakayla etiketlenmişti.

"Tek bakışta kolay bir ateş ölçümü için kullandığımız bir derecemiz var. Bir acı biber en düşüğü. Hemen hemen sadece öpüşme var onlarda. İki acı biber öpüşme ve biraz ön sevişme, belki edepsiz konuşma var ama grafik seks sahneleri yok demek. Üç acı biber aralığına girdiğinizde, biraz sevişme okuyacaksınız ancak çok detaylı bir anlatım olmayacak. Dört biberde açık seks sahneleri var, muhtemelen birden fazla bölümde karşınıza çıkacak ve beş biber de..." Kıkırdadım. "...size evinizi yakıp kül edecek kadar ateşli seks vaat ediyor. Beş biberli

kitaplarda her şey mevcut, muhtemelen bu yüzden en çok sattıklarımız onlar."

Çocuğa döndüğümde sanki cennetin kapılarından içeri girmiş gibi raflara bakıyordu, gördüklerinden heyecan duyduğu belliydi ama aynı zamanda yolunu nasıl bulacağı konusunda oldukça kafası karışmıştı.

"Bir tavsiyede bulunmamı ister misiniz?" diye sordum nazikçe.

Rahatladığı her halinden belli oluyordu. "Bulunur musunuz? Harika olurdu."

"Elbette. Hangi acı biber derecesine bakıyoruz?"

Yanakları tekrar kızardı. "Beş," dedi utangaçça.

Gülümsedim ve omzuna hafifçe vurdum. "Aferin size. Sevgiliniz şanslı biri. Bunu deneyin." Harper'ın en sevdiklerinden birini çıkarıp çocuğa uzattım.

Şüpheyle baktı.

"Çiçekli kapağının sizi kandırmasına izin vermeyin. Bu arkadaş gözlerinizin yerinden fırlamasına neden olacak."

Dediğimi kanıtlamak için kitabı geri alıp kadın karakterin bir seks kulübünde kırk kişinin önünde sevgilisine oral seks yaparken bir yandan da prostatını vibratörle uyardığı ünlü sahneyi açtım.

Sayfaya dokundum. "Alın bakalım. Okuyun şurayı."

Omuz omuza durup sayfayı birlikte okuduk. Bir süre sonra nefesini verip zayıf bir sesle, "Ha siktir," dedi.

"Biliyorum. İnanılmaz, değil mi? Bu yazar bir dâhi. Yıl sonunda çıkacak yeni serisi, sıkıcı bir evliliği bitirdikten sonra cinselliğini keşfetmeye karar veren ve kendini ihtiyaçlarına adayan bir kadınla ilgili. On sevgilisi olacak."

Çocuk dehşete düşmüş bir halde bana baktı. "*On* mu?"

Harika. Çocukta travma bıraktım.

Kız arkadaşının on sevgili yapmakla ilgilenmediğini –muhtemelen– söyleyerek onu rahatlatmak üzereydim ki arkamızdan gelen bir sesle sözüm kesildi.

"Biraz fazla gibi, değil mi?"

Ses ölümcül derecede yumuşak ve tehdit doluydu. Ona doğru döndük.

Callum üç adım ötede burun delikleri genişlemiş ve yumruklarını sıkmış halde duruyor, gözlerinde alev alev yanan şiddetle müşterime bakıyordu.

Yanımdaki genç adam sesli bir şekilde yutkundu.

"Buyurun, kitabı kasaya götürün," dedim. "Sabine ödeme yapmanıza yardım edecek."

Hiç bu kadar hızlı koşan birini görmemiştim. Çocuk resmen kara hız rekorunu kırmıştı.

Çocuk gittiğinde romantizm koridorunda T-Rex'le baş başa kaldım. "Ne işin var burada?" diye sordum.

"Neden cep telefonuna cevap vermiyorsun?" diye sordu.

Öfkeli sesi beni şaşırttı. "Neden? Acil bir durum mu var?"

"Evet," dedi çenesi sıkarak. "Sana ulaşmaya çalışıyordum."

Kollarımı göğsümde kavuşturup kaşlarımı kaldırarak ona baktığımda konuşmaya devam etti. "Sana ulaşamamaktan hoşlanmıyorum. Ayrıca kitapçının telefonu doğrudan sesli mesaja düşüyor."

İçimdeki öfke termostatı birkaç derece yükseldi ama cevap verirken sesimi sakin tuttum. "Acil durum nedir?"

"Siktiğimin acil durumu *bu* işte."

Bunu sanki çok açık olması gereken bir şeymiş gibi söylemişti. Sadece birkaç saat ayrı kaldıktan sonra bana ulaşamaması yetişkin hayatı boyunca yaşadığı en kaba ve en uygunsuz şeydi ve derhal ayaklarına kapanıp ondan af dilemeliydim.

"Callum?"

"Ne?"

"Derin bir nefes al."

Bana dik dik baktı, sadece köpeklerin duyabileceği yüksek ve tehlikeli bir frekansta titreşim yaydığına emindim.

"Hadi ama. Sadece nefes al. Sinirlendiğinde yaptığın o Zen şeyini yap. Patlamak üzeresin ve öğleden sonramın geri kalanını kitap raflarımdan huysuz milyarder parçalarını temizleyerek geçirmek istemiyorum."

Gözlerini kapadı, yavaşça büyük nefesler alıp verdi ve sıktığı yumruklarını gevşetti. Burnundan nefes vererek omuzlarını geriye attı. Sonra sanki ilk dövüşüne hazırlanıyormuş gibi parmaklarını çıtlattı.

Tüm bunları yaparken onu izledim ve çocukluğunun nasıl geçtiğini merak ettim. Ayrıcalıklı olduğunu biliyordum ama sanki kurtlar tarafından büyütülmüş gibi davranıyordu.

Gözlerini açtığında daha sakin gibiydi. Ama sonra ağzını açtı ve bu izlenimi mahvetti.

"Bir daha başka bir adamla flört edersen, karıcığım, adamın kafasını bir tepside sana gönderirim," derken sesi duygusuzdu.

Bu tehdit konusunda ciddi görünüyordu ama onu ciddiye alamadım. Kızamadım da. Bu çok saçmaydı.

"Ne kadar da İncil'den fırlama bir davranış," dedim tatlı bir sesle. "Kurbağa ve çekirge salgınları da gönderecek misin?"

Tam bana Callum'luk buyurgan şeyler söyleyecekti ki elime bakıp devasa pırlantayı hâlâ takmadığımı fark edince dikkati dağıldı. Sonra yine yeri eşeleyen boğa moduna geçti ve öfkelendi.

"Dur." Elimi kaldırdım. Elimi ısırarak koparma riski vardı ama devam ettim. "O şeyi takamam. Güvenli değil."

"*Güvenli değil mi?*" diye tısladı sıktığı dişlerinin arasından.

Bezgin bir tavırla iç çektim. "Senin gibi bir deliyle uğraştığım için bana madalya takılmalı. Ayrıca kafein alımını yeniden değerlendirmen gerektiğini düşünüyorum. Evet, tam da onu dedim, güvenli değil. Etrafına bir bak, milyarder. Burası Bel Air değil. Los Angeles'ın geri kalanında pahalı, gösterişli mücevherler takan insanlar için kullanılan bir kelime var. Hedef diyorlar."

"Hiç haberleri izlemiyor musun?" diye sordum kaşlarını çattığında. "İnsanlar evlerine kadar takip edilip Rolexleri ve elmas yüzükleri için soyuluyor."

Söylediklerimi algıladığını görebildim. Ağzını açtı, sonra kapattı. Nefes verdi ve "Siktir," diye mırıldandı.

Sonra topuklarının üzerinde dönüp dışarı çıktı ve beni sabah kahvesine sakinleştirici koymaya başlamalı mıyım diye düşünürken öylece bırakıp gitti.

Böylesine bir kontrol manyağına göre düzenli olarak kendini kaybediyordu.

"Vay canına," dedi Sabine, rafların köşesinden kafasını uzatarak. "Adamla başa çıkma şeklinden çok etkilendim."

"Bizi mi dinliyordun?"

"Elbette."

"En azından bu konuda biraz mahcup davranabilirsin."

"Ama ikimiz de mahcup olmadığımı biliyoruz. Peki, bu yeni sabır nereden geliyor, Em? En yakınındaki *Bridgerton* kitabıyla onu pataklamanı beklemiştim."

İç çekerek rafların diğer tarafına, onun durduğu yere doğru yürüdüm. "İçimdeki bütün öfkeyi beni becererek boşaltmış olmalı."

Güldü. "Seni bu kadar sakinleştirdiğine göre iyi bir sik olmalı."

"Dedim sana, adam tam bir sihirbaz."

"Daha çok bir büyücü gibi. Herif o kadar gergin ki içindeki bombanın geri sayım sesini duyabiliyorsun."

"Onun hakkında konuşmayı bırakalım. Başım ağrıyacak. Dekor için ne gibi fikirler buldun?"

"Bir sürü. Göstereyim sana. Ama önce bize bir espresso yapayım."

O, kahveleri hazırlarken ben de tezgâha bir tabure çektim. Kahveler hazır olduktan sonra yanıma oturdu ve aramızdaki tezgâha birkaç sayfa yaydı.

"Tamam, vay anasını. Bu büyük bir liste."

"Buranın epey bir yardıma ihtiyacı var."

"Olimpik bir kapalı havuz mu kurmayı planlıyorsun?" diye sordum bir sayfaya üstünkörü bir bakış attıktan sonra. "Saçmalık bu."

"Hayır, bu mükemmel. Müşterileri ValUBooks'tan uzaklaştırmamız gerekiyor ve şu an itibarıyla bizde onları çeken bir şey yok. Lit Happens'ın makyajdan daha fazlasına ihtiyacı var, Em. Acil ameliyata alınması lazım."

"Tanrım, çok dramatiksin. Harper olsa gurur duyardı. Ama neyse. Bu listedeki her şeyi yaparsak maliyeti ne olur?"

"Beş yüz bin dolar," dedi hiç tereddüt etmeden.

Gülmeye başladım. "Evet, böyle bir şey olmayacak."

"Neden olmasın?"

"Binanın sahibi biz değiliz. Kiralık bir mekânda bu tür iyileştirmeler yapamam."

"O zaman binayı satın al."

Tekrar gülmek üzereydim ama ağzımı kapatıp düşünmeye başladım.

"Ticari gayrimenkul her zaman iyi bir yatırımdır," dedi.

"Katılıyorum. Sadece beynimin şu anda bir sürü param olduğunu ve bir bina satın alabileceğimi hatırlaması için kısa bir mola veriyorum."

"Belki de hazır başlamışken bir stiliste de yatırım yapabilirsin," dedi.

"Aman Tanrım. Çok pisliksin. Bu giydiğimin nesi kötü?"

"Kafayı sıyırıp ormanda insanları öldürmeye başlamış bir kamp danışmanına benziyorsun."

"Sırf stilistim olmak *istediğin* için böyle söylüyorsun ama ben seksi ve tehlikeli kadın görünümünü taşıyamam."

"Em, bana izin verirsen seni lanet Marilyn Monroe gibi gösterebilirim."

"Daha güncel ve daha az trajik bir referans alabilir miyiz? Ölü bir film yıldızı gibi görünmek istemiyorum. Ayrıca sarışın da değilim."

"Ama kırmızı dudakların ve iri gözlerin var." Beni bakışlarıyla ölçüp biçti ve tekrar denedi. "Sophia Loren."

"Çok uzun. Ve ihtiraslı. Ayrıca hâlâ geçen yüzyıldasın."

"Selena Gomez."

Ona baktım. "Beni Selena Gomez'e benzetebilirsen sana bir ev alırım."

"Kendini nasıl sevimli görmediğini hiç anlamıyorum."

"Olsa olsa bir yaban domuzu kadar sevimliyim."

"Kişiliğin hakkında konuşmuyordum."

"Bugün seni kovmuş muydum?"

"Evet. Listeye geri dönelim. Burayı seksi bir görünüme kavuşturalım!"

"Bilmiyorum," dedim iç çekerek. "Önce bir bina sahibiyle konuşup satmak ister mi diye sorayım."

Ön kapı tekrar açılana kadar bir yarım saat daha fikir alışverişinde bulunduk ve olasılıkları tartıştık.

Öfkeli Callum doğruca bana yöneldi.

"Ah, bak," dedi Sabine. "Büyücü geri döndü. Ve yüz ifadesine bakılırsa, o güzelim yeni sabrını harekete geçirmek üzeresin."

Callum önümüzde durdu ve sanki ilk önce neremi ısıracağına karar veriyormuş gibi tepeden bana baktı. Sonra elini uzattı.

"Al."

Elindeki küçük kırmızı kadife kutuya baktım. "Ne bu?"

Gözlerini kapattı, çenesini sıktı ve nefes verdi.

"Tanrı aşkına, Callum, yogaya başla." Sabine eğlenerek izlerken kutuyu elinden kaptım.

Kutuyu açtığımda içinden sade ve hoş bir tam tur pırlanta alyans ortaya çıktı.

"Senin için yeterince sade mi?" diye tersledi.

Bundan ne anlam çıkaracağımı bilemedim. Bir yandan düşünceli bir davranıştı. Şikâyetimi dinlemiş, isteklerime saygı duymuş ve hemen gidip yeni bir yüzük almıştı.

Öte yandan, derdi neydi bu adamın?

Tartışmak istemediğime karar vererek yüzüğü parmağıma taktım ve hayranlıkla bakmak için elimi uzattım.

"Evet," dedim usulca, memnun olmuştum. "Mükemmel. Teşekkür ederim."

Bu onu şaşırttı. Muhtemelen kavga etmeyi bekliyordu. Bir an için kafası karışmış gibi göründü, kaşlarını çattı ve gözlerini kırpıştırdı, sonra kaba bir tavırla sadece, "Güzel," dedi.

"Merhaba," dedi Sabine, üçümüz garip bir sessizlik içinde birbirimize bakarken. "Tanıştırılmadık. Ben Sabine."

"Kim olduğunu biliyorum."

"Doğru yanıt, 'Merhaba Sabine. Ben Callum. Tanıştığımıza memnun oldum.' Tekrar dene," dedim gözlerimi devirerek.

Bakışları duvarkâğıdını bile yırtabilirdi. Bundan etkilenmeden ona gülümsedim ve elimle Sabine'i işaret ettim.

Siniri bozulmuş halde ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, ardından homurdandı: "Merhaba Sabine. Ben Callum. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Aferin oğluma," dedim. "Şimdi lütfen işime dönebilir miyim?"

"Evet," diye tersledi. "Ama saat beşe kadar evde olmanı istiyorum. Ve aç şu siktiğimin telefonunu!"

"Anlaşılan bu ilişkideki tek yaban domuzu sen değilsin," dedi Callum'un kapıdan hışımla çıkışını izleyen Sabine.

"Gerçekten az önce bana ne zaman evde olmam gerektiğini mi söyledi?"

"Aynen öyle. Saat tam beşte, bebeğim."

Birbirimize baktık, sonra gülümsedi. "Saat beş buçukta Beach House'da iki kişilik rezervasyon?"

"Mükemmel olur. Birinin bu adama kimin yetkili olduğunu öğretmesi gerek."

Beşlik çaktıktan sonra listeye geri döndüm.

O gece Sabine'le akşam yemeği yedikten sonra eve girdiğimde, Callum karanlıkta avı için pusuya yatmış gececi bir yırtıcı gibi beni bekliyordu.

Yirmi İki

Önce şatoda kimsenin olmadığını düşündüm. Dışarıdaki peyzaj aydınlatması yanıyordu ama içerideki tüm ışıklar kapalıydı. Mutfağa doğru ilerledim, cihazların üzerindeki dijital göstergelerden gelen hafif mavi parıltıya minnettardım çünkü baş üstü ışık düğmesinin nerede olduğunu bilmiyordum.

Pencerelerden süzülen ayışığı alt katta yolumu bulmama yardım etti. Yukarı çıkıp herhangi bir ses var mı diye dinledim, garip sessizlikten rahatsız olmuştum.

Sanki hava nefesini tutuyormuş gibi ağır ve tuhaf bir gerginlik vardı.

Misafir odasının kapısını açtığımda, Callum'un odanın diğer ucunda karanlıkta durduğunu ve pencereden geceye baktığını gördüm. Yine gömleksiz ve yalınayaktı, kot pantolon giymişti ve hissedilir bir tehlike yayıyordu.

"Neredeydin?" diye sordu alçak sesle.

Sinir uçlarımda elektrik çaktı. Midemdeki gergin kelebekler kaçmam için beni uyardı.

Ama kaçmadım. Bunun yerine nefes alıp ona gerçeği söyledim. "Sabine'le akşam yemeği için Beach House'a gittim.

"Sana saat beşten önce evde olmanı söylemiştim."

"Bana ne söylediğini biliyorum."

Dönüp omzunun üzerinden bana baktığında kalbim duracak gibi oldu.

Bu, bir aslanın dişleriyle parçalamak üzere olduğu zavallı yaratığa atacağı türden bir bakıştı.

Geri adım atmamak için kendimi zorlayarak omuzlarımı dikleştirdim. "Yapma bunu."

"Neyi yapmayayım?"

"Değişen ruh halinden ben sorumluymuşum gibi davranma."

Benimle yüzleşmek için döndü ama odanın karşısında olduğu yerde kaldı. Aramızdaki mesafeye rağmen karanlık enerjisini hissediyordum. Gizlediği yoktu. Onu âdeta bir çekiç gibi tutuyordu.

"Bana meydan okumak hoşuna mı gidiyor?" diye sordu yavaşça.

Göğsümün altında öfke çalkalandı ama kendimi tuttum ve cevap verirken sesimi sakin tutmak için uğraştım.

"İrade denen şu küçük, eğlenceli şey hoşuma gidiyor. Bu kavrama aşina olmadığın için seni aydınlatayım: Bir kişinin hayattaki seçimlerini kendisinin kontrol etmesidir. Seninle evlenmeyi kabul ettim, özerkliğimin anahtarını sana teslim etmeyi değil."

"Ah, karıcığım," derken sesi okşarcasına yumuşaktı. "İradeni elinden almak isteseydim seni çoktan bodruma kilitler ve anahtarı bir yere atardım." Bir süre duraksadıktan sonra karanlık bir sesle ekledi: "Ve inan bana, aklımdan geçmedi diyemem."

Kalbim küt küt atıyordu. Gölgelerin arasından birbirimize baktık. Bana zarar vereceğinden korkmuyordum ama bu adamı da o kadar da iyi tanımıyordum.

Aslında onu hiç tanımıyordum.

"Bütün bu gerginlik olmadan konuşabilirsek çok memnun olurum," dedim. "Biliyorsundur, yetişkinler gibi iletişim kurarak? Belki ışıklar açıkken?"

"Bir yetişkin gibi kocanı arayıp çalışanınla yemeğe çıkacağını haber verebileceğin bir iletişim kurma fırsatın vardı."

"Biraz kafam karıştı. 'Bu sadece bir iş anlaşması' sözüne ne oldu? 'Ayrı bir yatak odam olabilir'e ne oldu? En önemlisi de bana ne istersem vereceğini söyleyen adama ne oldu? Çünkü buradan bakınca tüm bunlar gözüme yalan gibi görünmeye başlıyor."

"Benimle seks yapmak istemediğini derken söylediğin yalanları mı kastediyorsun?"

Kollarımı göğsümde kavuşturup iç çektim.

Yavaşça yaklaştı. "Ya da kıçını şaplaklamamı istemediğini söylemen gibi yalanlara ne diyorsun?"

"Hadi ama. Gurur ve tuzak arasındaki farkı biliyorsun."

"Bildiğim tek şey senin benim karım olduğun. Beni asla terk etmeyeceğine söz veren kadın."

Sonunda sabrım taştı ve ellerimi havaya savurdum. "Yemeğe çıkmış olmam seni terk ettiğim anlamına gelmez! Bunu bir şey kanıtlamak için yaptım!"

İçin için yanan bakışları benimkileri hiç terk etmezken daha da yaklaştı. Birkaç metre ötemde durup bana baktı, elektrik akımı yüklenmiş bir tel gibi çatırdıyordu.

Derin bir nefes verdim. "Terk edilme sorunun var, öyle mi yani?"

"*Seninle* ilgili sorunlarım var. Seni şu yatağa yüzüstü atıp benden merhamet dileyene kadar şaplaklamak için ne kadar yanıp tutuştuğumu biliyor musun?"

"Bir şeyler seziyorum."

Alaycı ses tonum çenesini sıkmasına neden oldu. Ama öfkesini dizginleyerek sakince cevap verdi.

"Eve gelmeni o şekilde emretmemeliydim. Özellikle de Sabine'in önünde. Bunun için özür dilerim. Bir daha olmayacak. Ama sahiplenici olmayacağıma, nerede olduğunu bilmediğimde senin için endişelenmeyeceğime ya da nerede olduğunu bana bildirme nezaketini göstermeni istemeyeceğime söz veremem çünkü bu farklı bir adam olmam gerektiği anlamına gelir. Mükemmel olmadığımı biliyorum ama davranışlarımı değiştirmem için oyun oynamana gerek yok. Bana söyle ve kendimi düzeltmem için fırsat ver."

Tüm bunlar kulağa o kadar makul geliyordu, o kadar onluk değildi ki nasıl cevap vereceğimi bilemeden bir an öylece kalakaldım.

"Tamam," dedim sonunda. "Öyle yapacağım. Ben de seni aramadığım için özür dilerim."

"Teşekkür ederim. Şimdi seni sikmem gerek."

Bu o kadar beklenmedikti ki gülmeye başladım. "Aman Tanrım, Callum. Sen kesinlikle delisin."

"Evet. Alış buna."

Beni kaldırıp omzuna attı ve koridordan geçerek ebeveyn yatak odasına doğru ilerledi. O yürürken kot pantolonunun kemer halkalarına tutundum, kalbim kontrolsüzce çarpıyordu.

Yatak odasının kapısını tekmeleyerek açıp yatağa doğru ilerledi ve beni oraya fırlattı. Nefes nefese ve iri gözlerle ona baktım.

Burada da ışıklar yanmıyordu ama perdeler açık olduğu için ayışığı odayı aydınlatıyordu. Gözlerim loşluğa alıştı, bu yüzden bakışlarının ne kadar şiddetle yandığını görebiliyordum.

Sessizce eğilip ayakkabılarımı çıkardı ve teker teker yere bıraktı. Sonra beni soyup sabırsızca sırtüstü döndürdükten sonra kıyafetlerimi ayakkabılarımın yanına fırlattı. Çırılçıplak kaldığımda bana baktı, titriyordum.

"Karıcığım."

"Evet?"

"Seni bağlamak istiyorum."

Aman Tanrım. İp. "A-acıyacak mı?" diye sordum yutkunarak.

"Hayır. Dikkatli olacağım."

"Ah, tamam, sana inanıyorum ama yine de gerginim. Neden beni bağlamak zorundasın?"

"Kontrole ihtiyacım var," dedi usulca gözlerimin içine bakarak. "Bunu arzuluyorum. Kontrol bende olmadığında ben... Bu duyguyu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sadece nefret ediyorum."

"Kontrol seni sakinleştiriyor," diye fısıldadım nasıl olduğunu bilmesem de aniden anlayarak.

Başıyla onaylayarak dudaklarını ıslattı. "Evet. Aynen öyle."

Kendini tutmasına rağmen gitgide daha da heyecanlandığını görebiliyordum. Sanırım olayın bir kısmı da buydu. Sadece dış çevresini değil, kendisini de kontrol etmeye ihtiyacı vardı. Tepkilerini. Duygularını. Söylediklerini ve söylemediklerini.

Ama çoğunlukla beni.

Beni kontrol etmesi gerekiyordu, özellikle de yatakta. Başlatan ve uygulayan o olmalıydı; neyin ne zaman, nerede ve ne kadar süreceğine karar veren o olmalıydı.

Ne yazık ki benim için de bu fikir cazipti.

"Kabul edeceksem bir konuda anlaşmamızı istiyorum," dedim.

Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi ama sessiz kaldı. Fermuarının altındaki şişkinlik hızla büyüdü.

"Eğer dur dersem hemen durmanı bekliyorum."

"Anlaştık." Dudaklarını tekrar yaladı.

"Ve tuhaf bir şey yapmadan önce sormanı istiyorum."

"Tuhaftan kastını açıkla," dedi.

"Şey gibi... Bilmiyorum. Daha önce hiç bağlanmadım. Savunmasız kalmak ve aniden kıçıma yirmi beş santimlik bir dildo sokup titreşim ayarını maksimuma çevirmeni istemiyorum."

Nefes alış verişi düzensizleşti. Sanırım tam da yapmasından korktuğumu söylediğim şey zihninde açık seçik canlanmıştı.

"Callum," diye uyardım.

"Anlaştık. Özür dilerim. Böyle konuştuğunda..." Gözlerini kapattı ve yavaşça nefes aldı. Nefes verdikten sonra gözlerini açtı ve "Her adımda senden izin isteyeceğim," dedi.

Bakışlarını memelerime indirdi, sonra yavaşça vücudumda gezdirdi. Altdudağını ısırdı. Nefesi titreyerek dışarı çıktı.

İşte o zaman burada kontrolün *bende* olduğunu anladım.

Tamamen çıplaktım, yatakta sırtüstü yatıyordum ve onu sadece sözlerimle yerinde tutuyordum. Beni kolayca alt edebilirdi, fiziksel bir dövüşte yenemeyeceğim kadar güçlüydü ama benim açık rızam olmadan hiçbir şey yapmayacaktı.

Yani yapmayacağını *düşünüyordum*. Ama burada T-Rex'ten bahsediyorduk.

Belki de teorimi test etmeliydim.

Dirseklerime dayanarak dizlerimi yukarı çektim ve bacaklarımı birbirine bastırdım. Sağ işaretparmağının seğirmesi dışında kıpırdamadan duruyordu.

"Bana dokunmana izin vermiyorum," diye fısıldadım.

Sonra bacaklarımı açtım.

Hafif bir ses çıkardı ama hepsi buydu. Kılını bile kıpırdatmadı.

Gözleri vücudumda sanki şimdiye kadar bulunduğu en lezzetli ziyafetmişim gibi geziniyordu.

Bu bakışlarını gördüğümde damarlarıma heyecan verici bir karanlık dolaştı. Kendimi cesur, sınır tanımaz, seksi, kadınsı ve dürüst olmak gerekirse çok güçlü hissediyordum.

"Pantolonunu çıkar. Ama henüz bana dokunma."

Kot pantolonunu çıkarıp bir kenara fırlattıktan sonra karşımda dimdik ereksiyonuyla çırılçıplak durdu, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu.

"Aferin sana," dediğimde gözleri kapandı.

Sesi o kadar zayıftı ki neredeyse duyulmuyordu. "Karıcığım," dedi. "Lütfen."

"Beni istiyor musun?"

"İstediğimi biliyorsun."

"Peki senin olursam bana bakacağına söz verir misin?"

Gözlerini açtığında bakışları öyle vahşi bir arzuyla doluydu ki nefesim kesildi.

"Hayatlarımızın geri kalanında sana her şekilde bakacağıma söz veriyorum," diye hırladı. "Şimdi ihtiyaçtan ölmeden önce sana dokunmam için bana izin ver, inatçı kadın."

"Bu kadar az kelimeyle hem bu kadar tatlı hem de bu kadar sinir bozucu olabilen tanıdığım tek erkeksin. İzin verildi."

Kalçamdan tuttuğu gibi beni yatağın ucuna çekti, sonra doğrultup başımı elleriyle kavradı ve beni sertçe öptü.

Sonra elini göğsümün üzerinde gezdirerek beni sırtüstü yatırdı. "Tam olarak bu pozisyonda kal," diye emretti tepemde durarak. "Bir santim kıpırdarsan cezalandırılırsın."

Ayağa kalktı ve dolaba doğru yürüdü.

En azından *Pembe Panter* müziğini ıslıkla çalmıyordu.

Yatakta kıpırdamadan yatmış, panikle mücadele ederken kendimi kalp krizi geçiriyormuşum gibi hissetsem de aslında geçirmediğime ikna etmeye çalıştım.

Beynim bana inanmadı. Hayati tehlike arz eden kardiyak bir acil duruma ek olarak bir de felç geçirdiğimize ikna olmuş durumdaydı. Sonra Callum elinde bir çift kelepçeyle kıyafet dolabından çıktığında dehşetle istemsiz bir çığlık atıp gözlerimi sıkıca kapattım.

Alçak sesle, memnun bir kıkırdama duydum. "Gergin misin?"

"Son derece. Gülme bana."

"Bu emrin önüne bir 'lütfen' koy, karıcığım ya da sonuçlarına katlan."

Ukalaca bir laf etmekten kendimi alıkoyup, "Lütfen," diye fısıldadım.

Üst bacağımı öptü. Beklenmedik temasla irkilerek şaşkın bir nefes aldım.

"Sessiz ol, bebeğim," diye mırıldandı. "Şimdi gözlerini aç."

Gözlerimi açtığımda onu gülümserken gördüm.

"Tuvalete gitmen gerekiyor mu?"

"Hayır," dedim kaşlarımı çatarak. "Garip bir soru ama hayır."

"Güzel."

"Neden güzel?"

"Çünkü bir süre burada kalacaksın."

Kolumu tutup kelepçenin bir halkasını sağ bileğime geçirdi. Sonra beni yatağın kenarına doğru çekip diğer ucunu yatak direğinin etrafına geçirdi.

Doğrulduktan sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve daha genişçe gülümseyerek bana tam bir tatminle baktı.

Şaşkınlıkla bağlı bileğime baktım. "Ne oluyor?"

"Seni yatağın ayakucuna kelepçeledim."

"Evet. Belli ki. Neden?"

"Ah, *nedenini* bilmek istersin tabii." Kıkırdayarak çenesini ovaladı.

"Bak ne diyeceğim. Sabah geri geleceğim, o zaman bana bulduğun nedenleri anlatabilirsin."

Eğilerek yerden kot pantolonunu aldı. Bacaklarından yukarı çektikten sonra sertleşmiş aletini içine soktu, fermuarını çekti ve dönüp salına salına dışarı çıktı.

Sersemlemiş halde, şaşkınlığım geçene kadar karanlıkta oturdum. Şaşkınlığın yerini son derece şiddetli bir öfkeye bıraktı.

"Orospu çocuğu!"

Koridorun aşağısında bir yerden Callum'un zayıf ama belirgin kahkahası kulağıma geldi.

Yirmi Üç

O gece hayatımın en uzun gecesiydi.

Birkaç saat boyunca durumu inkâr ettim. Karanlıkta yatağın ucunda oturup kendime Callum'un her an dönebileceğini ve bunun sadece bir oyun olduğunu söyledim. Bana verdiği emri yerine getirmediğim için küçük bir intikam alıyordu sadece. Davranışlarımı gözden geçirmem için küçük bir mola veriyordu, sonra yine ortaya çıkacak, sırıtacak ve sinir bozuculuğuna devam edecekti.

Ama gece yarısına doğru soğuk, katı gerçekleri sindirdim ve kaderime razı oldum.

Sırtüstü dönerek şiltede hareketlendim ve ayaklarımla yatağın başından bir yastık kaptım. Dizlerimi yukarı çekerek bir elimle yastığı kavramayı başardıktan sonra başımın altına yerleştirdim. Tek elimi yorganın altından geçirip yatağın altından üstüme doğru çekmeye çalıştım, sonra karanlıkta sırtüstü uzanıp tavana baktım ve Callum'u buna pişman etmenin bir yolunu bulacağıma yemin ettim.

Sonunda, pencerelerin ötesindeki gökyüzü koyu safirden inci grisine dönüşürken kesintili bir uykuya daldım.

Ne kadar baygın kaldığımı bilmiyordum ama uyandığımda Arlo'nun baş aşağı duran görüntüsüne baktım. Üzerime eğilmiş, gülümsüyordu.

"Günaydın. Umarım iyi uyumuşsunuzdur. Kahve?"

Yuvarlanmaya çalıştım ama kolum neredeyse kopacak gibi olunca, acı içinde bunu neden yapamayacağımı hatırladım.

Bileğimi yatak direğine bağlayan kelepçelere baktım. Sonra Arlo'ya baktım.

"Evet, kahve harika olur, teşekkür ederim," dedim sakince. "Ama önce polise kaçırılma ihbarı ver."

Bana cık cıkladı. "Kaçırılmadınız. Ne de olsa burası sizin kendi eviniz."

"Ah, ne güzel. O zaman burayı yakıp kül ettiğimde kimsenin umurunda olmaz."

Gömleğinin cebinden küçük gümüş bir anahtar çıkarıp havaya kaldırdı. "Açayım mı?"

Bu kibar deliliğe ayak uydurarak gülümsedim. "Çok naziksin. Çok teşekkür ederim."

Bileğinin ustaca bir hareketiyle kelepçenin kilidini açtı, sonra ben doğrulup kelepçeyi çıkardığım gibi öfkeyle yatak başlığına fırlatırken çaktırmadan arkasını döndü.

Sanırım çırılçıplak olduğum için utanmalıydım ama şu anda terbiyeden daha önemli endişelerim vardı.

Yataktan kalkıp çarşafı göğsüme kadar çektim ve Arlo'ya döndüm. "Kocam evde mi acaba?"

"Bu sabah işe gitmek için erkenden çıktı," dedi yüzünü bana dönerek.

"Anlıyorum. Ama şef burada sanırım?"

"Burada. Size yiyecek bir şeyler hazırlamasını ister misiniz?"

"Evet. Omlet, dört parça pastırma, bir dilim meyve, elma suyu ve kahve istiyorum."

İntikam her zaman tok karnına alınmalıydı.

"Mükemmel. Birazdan getirmiş olurum." Başını eğdikten sonra gitti.

Duş aldım, saçıma fön çektim ve giyindim. Bir yarışma programı sunucusu gibi göründüğümü hissetsem de Dani'nin ısrarla almamı istediği kırmızı, zarif bir ipek elbise seçtim. Yakında zengin sosyete kadınlarıyla yiyeceğim öğle yemeklerinde ya da *Real Housewives of Beverly Hills*'in yeni sezon seçmelerinde böyle şeylere ihtiyacım olacağını söylemişti.

Ona bunların ikisini de yapmaktansa Ballona Wetlands'te yaşamayı tercih edeceğimi söylemiştim.

Dani *normalde de* Ballona Wetlands'te yaşıyormuşum gibi göründüğümü, o yüzden şu lanet elbiseyi alıp çenemi kapamamı söylemişti.

Söylemeye gerek yoktu ama haklıydı. Saygın görünüyordum. Muhafazakâr ama biraz da cazibeli. Şık ama gösterişli değil.

Tek kelimeyle, zengin görünüyordum.

Görünümümden memnun bir halde kombinimi tamamlamak için bir çift ten rengi yüksek topuklu sandalet giydim, sonra giyinme odasından çıkıp Arlo'nun yazı masasının üzerinde kahvaltımı kurduğunu gördüm.

"Çok güzel. Teşekkür ederim, Arlo."

Benim için sandalyeyi çekti, kucağıma bir peçete yerleştirdi ve arkasına yaslanıp omletten ilk ısırığı almamı izledi.

"Leziz."

"Çok memnun oldum."

Bir ısırık daha aldım, sonra bir yudum kahve içtim. Bütün bu süre boyunca Arlo beni sanki sofra artığı bekleyen bir sokak köpeğiymiş gibi izledi.

"Kahvaltımı ederken tepemde dikilmenin bir nedeni var mı?"

"Bay McCord bu sabah ihtiyacınız olan her şeyin elinizin altında olduğundan emin olmamı istedi."

Ona gülümsedim. "Aslında ihtiyacım olan her şey elimin altında değil. Lütfen bana bir balta getirir misin? Sevgili kocam eve geldiğinde ona ihtiyacım olacak."

Sanırım dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ama o kadar hızlı geçmişti ki emin olamadım.

"Ruh haliniz hakkında çok endişeliydi," dedi.

"Öyle miydi?" diye sordum küstahça. "Ne kadar düşünceli. Eğer bu kadar endişeliyse, ruh halimi tartmak için burada olmaması ne kadar tuhaf."

"Eminim olmak istemiştir."

Homurdandım ve çatalımı omlete sapladım.

"Sadece çok meşgul. İşyerinde büyük bir baskı altında."

"Bu adam henüz baskı nedir görmedi bile," diye mırıldandım.

"Bunu size söylememeliyim aslında ama..." dedi Arlo bir süre duraksadıktan sonra. İç çekişi melodramatik sınırlarında dolaşıyordu.

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Ne?"

Bir parmağını yazı masasının oymalı kenarında gezdirdi ve düşünceli bakışlarını ahşaba dikti. Sonra karar vermiş gibi masaya iki kez vurdu ve gözlerini bana çevirdi.

"Size değer veriyor, Emery. Daha önce hiç kimseye verdiğini görmediğim kadar."

"Eğer verdiği değeri göstermenin yolu buysa, Tanrı yardımcım olsun. Bu adamın deli gömleğine ihtiyacı var."

Kıkırdadı. "Farklı biri olduğunu biliyorum."

"Farklı demek hafif kalır. Bir çeşit uzaylı o. Ne zamandır onun için çalışıyorsun?" diye sordum bir yudum daha kahve içtikten sonra.

"Altı yıldır. İlk kez dahil edildiğinden beri..."

Aniden durup boğazını temizledi. "Yani, McCord Medya'nın CEO'luğunu babasından devraldığından beri."

"Neye dahil edildiğinden beri?" diye sordum yüz ifadesini dikkatle izleyerek.

"Özür dilerim. Yanlış bir kelime seçimi oldu."

Birbirimize baktık. İkimiz de yalan söylediğini biliyorduk. Ondan daha fazlasını öğrenemeyeceğimi bildiğim için bu konuyu kapamaya karar verdim ama daha sonra araştırmak üzere aklımın bir köşesine yazdım.

"Beni bir yere götürmeni istesem, bu mümkün olur mu? Yoksa sadece Callum için mi çalışıyorsun?"

"Hizmetinizdeyim. Sizi istediğiniz yere götürebilirim."

"Güzel. Yirmi dakika içinde garajda buluşalım."

Gülümsemem kayıtsızdı. Nereye gittiğimizi sormak istediğini anlayabiliyordum ama sormadı.

Yakında öğrenecekti.

Şehir merkezindeki Wilshire Grand'in önünde durduğumuzda, Arlo'ya kapımı açma fırsatı vermeden indim ve yetmiş katlı binanın lobisine sanki oranın sahibiymişim gibi kasıla kasıla girdim.

Kiminle evli olduğumu düşünürsek sanırım sahibi sayılırdım.

Siyah granitten, etkileyici resepsiyon masasının arkasında oturan üniformalı güvenlik görevlisine gülümseyerek içtenlikle, "Günaydın. Callum McCord'u görmeye geldim," dedim.

Geniş omuzlu, hoş bir genç adam olan güvenlik görevlisi saçlarını belli ki en büyük düşmanına kestirmişti. İğrenç çanak saç kesimiyle, "Randevunuz var mıydı, hanımefendi?" diye sordu.

"Hayır, ama ihtiyacım olmamalı."

Yüz ifadesi aksini gösteriyordu. "Ben Emery, onun karısıyım," dedim bana defolup gitmemi söylemeden önce.

Gözlerini hızla kırpıştırarak bana baktı. Yanında oturan diğer güvenlik görevlisi de şok içinde bana bakakalmıştı.

Görünüşe göre sevgili kocam mutlu evliliğimizi duyurmamıştı.

"Eğer onu iki dakika içinde görmezsem, tüm kıyafetlerini Sunset Bulvarı'nın ortasına yığacağımı ve ateşe vereceğimi söyle. Ve bunu kelimesi kelimesine ilettiğinden emin ol," dedim.

En yakın sandalyeye gittim ve beklemek için oturdum.

Çok uzun sürmedi. Sadece bir dakika sonra güvenlik görevlisi bana yaklaştı, gergin görünüyordu.

"Hanımefendi, Bay McCord sizi doğruca yukarı göndermemizi söyledi. Size asansöre kadar eşlik edeceğim."

"Teşekkür ederim."

Yanımda getirdiğim kahverengi kâğıt torbayı alarak ayağa kalktım ve görevliyi kalabalık lobiden geçerek asansöre kadar takip ettim. Kapıyı açmak için güvenlik kartını kullandı ve içeri girdiğimde benim için düğmeye bastı.

Asansör durup kapılar tekrar açıldığında, bir tarafında tavandan zemine akan bir duvar şelalesi, diğer tarafındaysa

resepsiyon masası bulunan güzel dekore edilmiş bir çatı katı lobisi ortaya çıktı. Masanın arkasındaki kadına yaklaştım. Yaklaşık benim yaşlarımdaydı, dalgalı siyah saçları, güzel, kalp şeklinde bir yüzü ve imrenilecek derecede parlak bir teni vardı.

"Günaydın. Ben Emery. Sürdüğün rujun tonuna bayıldığımı söyleyebilir miyim? Koyu kırmızı dudaklar favorimdir."

Büyülenmiş gibi bana baktı. "Aman Tanrım. Gerçekten varsınız."

"Sanki ben Koca Ayak'mışım gibi konuşuyorsun. Neyi kaçırıyorum?"

Ayağa fırlayarak masanın köşesine geldi ve boştaki elimi tutup şiddetle sıktı.

"Çok özür dilerim, lütfen tavrımı mazur görün! Ben Tracy. Bay McCord bir dakika önce bana karısının geleceğini söylediğinde neredeyse bayılacaktım. Yani, *karısı* mı?" Güldü. "Bir mucize! Kimse bunun olabileceğini düşünmemişti!"

"Evet, son ana kadar bekledi, değil mi?" dedim.

Bir süre şaşkınlıkla bana baktı, sonra başını iki yana salladı. "Lütfen beni de asistanınız olarak kabul edin. Seyahat düzenlemelerinden rezervasyonlara kadar ihtiyacınız olabilecek her konuda size yardımcı olmak için buradayım. Sizinle tanıştığım için çok heyecanlıyım. Ve tebrikler! Ah, bu çok beklenmedik, harika bir haber..."

"*Tracy.*"

Hırıltılı kelime havayı bir bıçak gibi kesti. Tracy elimi sıkmayı bıraktı ve donup kaldı.

Açık ofis kapısında duran ve gözleriyle sekreterine zehirli oklar atan Callum'a baktık.

Tracy dehşete kapılmış bir halde yanmış gibi elimi bıraktı ve masasına geri dönüp klavyesine çılgınca tıklayarak kendini meşgul etmeye çalıştı.

Callum'a sert bir ifadeyle baktım. "Günaydın, tatlım."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve geçmeme izin vermek için geri çekildi.

Ofisine girip etrafa bakındım. Çok etkileyiciydi. Sanat eserleri, mobilyalar, Los Angeles siluetinin manzarası... Hepsi para, güç ve prestij diye bağırıyordu.

Daha azını beklemezdim zaten.

"Sürpriz oldu," dedi arkamdan Callum.

"Eminim öyledir."

Yüzümü ona döndüm. Muhtemelen yıllık gelirimden daha çok para eden güzel bir kömür grisi takım elbise giyiyordu. Kapıyı kapadı, sonra elimdeki torbaya baktı.

"Sana öğle yemeği getirdim." Büyük meşe masaya doğru ilerleyip torbayı telefonun yanına koydum. Sonra masanın kenarına yaslanıp ona gülümsedim.

O da bana sırıtarak karşılık verdi. "İyi dinlenmiş görünüyorsun."

Kibirli piç. Umarım lanet sandviçinin tadını çıkarır.

"Sayende öyle. Yatak çok rahat," dedim gamsızca.

O yavaşça yaklaşırken birbirimize baktık, sırıtışı her adımda daha da genişledi.

"Arabamı konuşmaya geldim. Hatırlıyorsun, değil mi sevgilim? Hani hurdaya çıkardığın Volkswagen?"

"O araba değil, ölüm tuzağıydı."

"*Benim* ölüm tuzağımdı. Ondan kurtulmaya hakkın yoktu. Tıpkı beni yatağına kelepçelemeye hakkın olmadığı gibi."

"Yatağımız," diye düzeltti, bakışları vücudumda gezinirken. Dudaklarını yalayarak boğuk bir sesle, "Bu elbise inanılmaz," dedi.

"Ah, bu eski şey mi? Beverly Hills'te, satış elemanlarının bana sanki Şeytan'ın pullu, çatal dilli bebeğini doğurmuşum da kanlı göbek bağından tutup sürüklüyormuşum gibi baktıkları lüks bir butikten senin sınırsız, saçma kredi kartınla aldım. Şu butikçi hanımlar *çok* tatlıydı. Bana intiharın tek geçerli seçeneğim olduğunu hissettirdiler."

"Bana kim olduklarını söyle de hepsini kovdurayım."

"Cazip bir teklif ancak bunun işsizlik oranında neden olacağı artıştan sorumlu olmak istemiyorum. Ve orada durabilirsin. Yeterince yaklaştın."

Sadece birkaç adım ötede durdu ve çattığı kaşlarının altından bana baktı.

Aç bakışları tekrar vücudumda gezinirken, "Bana dokunmana izin vermiyorum," dedim kısa ve öz. Sonra popomu masasına çıkarıp ellerimin üzerine yaslandım ve bacak bacak üstüne attım.

Bir ayağımı yavaşça ileri geri sallayarak ona gülümsedim.

Gözleri parladı. Çenesindeki bir kas gerildi. Yavaşça nefes aldı, nefes verirken burun delikleri genişledi.

Tehlikeli bir oyun oynuyordum ama çok eğlenceliydi.

"Arabam diyorum, Callum."

"Gitti," diye hırladı. "Yerine ne istersen alırım."

"Peki. Aynı marka ve modeli istiyorum. Aynı yıl ve aynı renk. Burun deliklerinin genişlemesinden bu fikrin hoşuna gitmediğini anlayabiliyorum ama şansına küs."

Ateşli bakışları memelerimin üzerinde gezindi. "Dikkatli ol, karıcığım."

"Hayır, *sen* dikkatli ol. Kolay lokmayla evlendiğini sanıyorsan, tekrar düşün."

"Kiminle evlendiğimi gayet iyi biliyorum," dedi usulca, bakışları keskindi. "Ya sen biliyor musun?"

"Evet. Çok fazla parası, çok az sabrı ve kendine zarar verecek kadar devasa bir özgüveni olan bir psikopatla. Beni ailenle ne zaman tanıştıracaksın?"

Çenesindeki o kas yine gerildi. "Doğru zaman geldiğinde."

Güldüm. "Ah, ilginç! Bir karın olduğunu *diğer herkese* de o zaman mı söyleyeceksin? Çünkü görünüşe göre bu sabah buraya gelerek bazı şok dalgaları yarattım. Zavallı sekreterinin oksijen takviyesine ihtiyacı olacak sandım."

"Özel hayatımı ailem dışında kimseye açıklamam. Bunu sana söylemiştim."

"Ne yani? Şatoda saklanıp yokmuşum gibi mi yapacaksın?"

Gitgide daha da siniri bozuluyordu. Kayıtsız ses tonumdan mı, yoksa bacağımı baştan çıkarıcı bir tavırla ileri geri sallamamdan mı emin değildim ama her iki durumda da tansiyonunun yükseldiğini anlayabiliyordum.

Keşke aortu patlasaydı.

"Hayır," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Şimdi sana dokunmama izin ver."

Bir tutam saçımı parmaklarımın arasında döndürerek tatlı bir sesle, "Sevgili kocacığım, bu gerçekleştiğinde cehennemde soğuk bir gün olacak," dedim.

"Emery," diye uyardı gözleri parlayarak.

Korkudan titriyormuş gibi yaptım. "Uuu. Çok korktum."

"Beni sınama.

Yüzündeki öfkeyi görünce kıkırdadım. Onu kızdırmak yeni favori eğlencem olabilirdi.

"Yoksa ne olur? Büyük kötü kurt taklidi yapıp hırlar mısın? Üzgünüm ama bu numarayı daha önce de görmüştüm. Daha iyisini yapmalısın."

Yüz ifadesi sertleşti. Dudakları ince bir çizgi haline geldi. Yumruklarını sıktı.

Vücudumda elektrik yüklü ve tatlı bir heyecan dolaştı. Nabzım hızla artarken meme uçlarım sertleşti ve nefesim boğazımda düğümlendi. Onu kızdırma yeteneğimin ve ayrıca yeni keşfettiğim, onu tek kelimemle yerinde tutma gücümün tadını çıkararak yüksek sesle güldüm.

Korkunç bir yanlış hesaplama yaptığımı ise üzerime atıldığında fark ettim.

Yirmi Dört

Beni döndürerek sertçe masasına yüzüstü yatırdı ve bileklerimi arkama alarak sımsıkı tuttu. Bana doğru eğilip, "Benim geveze küçük arsız kızım," dedi kulağıma şehvetli bir sesle. "Buraya siktiğimin arabası hakkında konuşmaya gelmedin. Dün gece sana vermediğim şeye ihtiyacın var, değil mi?"

Sertliğini hissedebilmem için kendini kıçıma bastırdı.

"Sen öyle san," diye tısladım karşı koyarak. "Bırak beni!"

Boştaki elini saçlarımın arasına sokup başımı geriye çekti ve beni sertçe öptü, dilini ağzıma sokarak dudağımı ısırdı. Nefes nefese kendimi ondan kurtardım, sonra ona ters ters baktım.

"Ah, karıcığım," dedi nefes nefese. "Bu tavır üzerine gerçekten çalışmamız gerek."

Elbisemin eteklerini belime kadar çekerek kıçıma bir şaplak attı.

Ciyaklayarak keskin bir nefes aldım. Bana vurduğu yerde tenime bir sıcaklık yayıldı, hemen ardından bacaklarımın arasına yerleşip zonklamaya başlayan bir zevk dalgası takip etti.

Dudaklarımdan hafif bir inilti kaçtı.

Callum'un kıkırdaması alçak ve karanlıktı. Bileklerimi hâlâ arkamda tutarken iç çamaşırımı bacaklarımın ortasına kadar indirdi. Ellerini bacaklarımın arasına sokup beni okşadı.

"Benim tatlı kızım," diye fısıldadı sesinden taşan bir heyecanla. "Benim edepsiz tatlı kızım. Sen benim için yaratılmışsın."

Kıçım yanana ve dizlerim güçsüzleşene kadar birkaç şaplak daha attı. Parmaklarını kadınlığımın içine sokup beni becermeye başladığında gözlerimi kapadım ve inlememek için dudağımı ısırdım.

"Tanrım, çok kaygansın. Şimdiden sikim için hazırsın, değil mi bebeğim? Bacaklarını benim için aç."

Bu noktaya nasıl bu kadar çabuk geldiğimize dair hiçbir fikrim yoktu ama karşı koymadan bacaklarımı ayırmasına izin verdim. Alev alev yanan tenimde serin havayı ve damarlarımda deli gibi akan kanımı hissettim. Callum'un sıcak, sert aleti beni arkamdan dürterek girişimi yokladı.

"Yalvar, karıcığım," diye emretti.

Gözlerim kapalıydı ve yanağımı masanın üstündeki deri sümene bastırarak fısıldadım. "Ölmeyi tercih ederim."

"Ah, biliyorum. Çok fena bir gururun var."

Aletinin başını ıslaklığıma aşağı yukarı sürterek benimle sataşıyor ama içime girmiyordu. Sonra altıma uzandı, klitorisim karıncalanana kadar üzerinde daireler çizerken inledim.

"Uslu bir kız ol ve yalvar."

Nefes nefese ve tamamen gözler önüne serilmiş bir halde öylece uzanırken direnebildiğim kadar direndim. Elini bacaklarımın arasında gezdirirken sert meme uçlarım masanın üstüne sürtünüyordu, artık dayanamayacaktım.

"Lütfen," diye fısıldadım.

Bu kadar yeterdi. Callum daha fazla süslü laf beklemeden homurdanarak içime girdi.

Masanın üzerinde sırtım kavis yaparken onun devasa, sert uzunluğu nefesimi kesti.

Bileklerimi serbest bırakıp saçlarımı çekti ve bir hayvan gibi hırlayarak beni becermeye başladı.

Masanın kenarına tutunup kalçalarımı geriye doğru çıkararak onun darbelerine karşılık verdim.

"Efendine onun sikini sevdiğini söyle," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

"Hayır."

Beklediğim gibi, bu bana bir şaplak kazandırdı.

Gözlerimi sıkıca kapadım ve yarın sabah ilk iş saygın bir terapistten randevu almaya karar verdim.

Kalçalarımı iki eliyle kavradı, orgazm olana kadar beni acımasızca becerdi. "Daha sert! Daha sert!" diye haykırdım titreyerek.

Eğilip ensemi kavradı ve vahşi bir güçle içime girerek bedenime kadar peşi sıra zevk dalgaları gönderdi.

"Evet, bebeğim," dedi nefes nefese. "Benim için dağıl. Şimdi iyi bir kaltak ol ve dizlerinin üzerine çök."

Geri çekilerek beni masadan sürükledi ve önünde halının üzerinde diz çökene kadar omuzlarımdan aşağı bastırdı. Sonra çenemi kavradı ve sertliğini dudaklarımın arasından geçirdi.

Ağzımı becermeye başladığında kalçalarına tutundum, şeytani kara gözleri ve hınzır bir sırıtışla bana baktı.

Gözlerim kapandı. Kafamın içinde bir yere, sadece ikimizin ve bu azgın ihtiyacın var olduğu sessiz, karanlık bir yere

gittim. Başka hiçbir şeyin önemli olmadığı ve tüm bunların ne anlama gelebileceğini unutarak kendimi kaybettiğim huzurlu bir vahaya.

Doruğa ulaştığında şiddetle sarsılıp bağırdı, parmakları kafama saplandı ve aleti beni boğdu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken yutkundum.

Gırtlaktan gelen bir iniltiyle başını geriye attı. Göğsü hırıltılı nefeslerle kabarıp iniyordu. Bir an öylece kaldık; ben ricacı gibi diz çökmüşken titreyen elleri başımın etrafındaydı, ağzım sonuna kadar açıktı ve tüm duyularım çalkantılıydı.

Sonunda derin bir nefes alıp sertçe verdi ve bana baktı.

"Benim tatlı karım," diye fısıldadı yanağımı okşarken. "Sen çok mükemmelsin."

Ağzımdan çıkarak ellerini koltuk altlarımdan geçirip beni ayağa kaldırdı ve bana öyle sıkı sarıldı ki nefes alamadım.

Dizlerimin bağı çözülmüştü, bu yüzden destek için ona yaslandım. Bütün vücudum titriyordu. Çıplak dizkapaklarım yanıyor, çenem ağrıyor ve kıçımın şaplak attığı yeri acıyordu.

Ve Tanrım, bunu nasıl da sevmiştim.

Her anını o kadar çok sevmiştim ki bu beni korkutuyordu.

Dudaklarımdan rahatsızlık dolu minik bir ses dökülmüş olmalıydı çünkü Callum bir eliyle nazikçe saçlarımı okşayarak beni susturdu. Sonra beni tutkuyla öptü, başımı tutarak dilini ağzımın içine soktu.

Gözlerimi açıp ona baktığımda bana hayranlıkla bakıyordu.

"Tadın aynı ben."

"Neden acaba?"

Kıkırdadı. "Ve bana öğle yemeği getirdin."

"Evet."

"Bunu çok sevdim. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Bana sıkıca sarıldı ve titremem geçene kadar hafifçe salladı. Sonra nemli alnımı öptü ve "Rujunu mahvettim, tatlım," diye mırıldandı. "Tuvalet şu kapının ardında."

Beni hafifçe iterek tuvalete doğru yönlendirdi. Titrek bacaklarla odanın içinde ilerleyip tuvalete girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Aynadaki yansımamı gördüğümde gülsem mi ağlasam mı bilemedim.

Rujum ağzımın her tarafına dağınık kırmızı çizgiler halinde bulaşmıştı, sanki tıka basa boyama kalemi yemişim gibi görünüyordum. Saçlarım dağınıktı, elbisem de öyle. Yanaklarım kızarmıştı ve rimelim akmıştı.

Tam olarak hissettiğim gibi görünüyordum: Pestilim çıkana kadar becerilmiştim.

Titrek bir kahkaha atarak lavaboya doğru yürüdüm ve yüzüme soğuk su çarptım. Otomattan aldığım kâğıt havlularla yanaklarımı kuruladım, rimel izlerini temizledim, ardından dağılmış saçlarımı düzeltmeye çalıştım.

Her zaman sürdüğüm ton olduğu için Tracy'den rujunu ödünç almayı istemem gerektiğini düşündüğümde birden ikimizin ne kadar çok benzediğini fark ettim.

Aynı saç, aynı boy, aynı ruj, aynı ten rengi. Hatta vücut tipi bile benimkiyle aynıydı.

O kadar benziyorduk ki kardeş olabilirdik.

Ani bir kıskançlık sancısı keskin pençelerini kalbime geçirdi.

Callum sekreterini mi beceriyordu?

Bu düşünceyi bir kenara ittim ama abarttığım konusunda kendimi rahatlatmaya çalışmama rağmen hemen geri geldi.

Belki de bir tipi vardı. Kısa boylu, kum saati vücutlu ve moda zevki şüpheli esmerler. Tracy'nin üzerindeki, çok şirin olduğunu düşündüğüm turuncu tulum kesinlikle arkadaşlarımdan herhangi birini giyerken görebileceğim bir şey değildi. CEO'nun ofisinden ziyade bir kadın ıslah evi için daha uygundu.

Belki Callum, Tracy'nin ilginç moda anlayışından fazlasını takdir ediyordu. Belki de Excel tablosunu verimli kullanması onun tek değerli özelliği değildi.

Belki de kızın ondan korkması ve ona saygı duyması hoşuna gidiyordu.

Belki de bana yaptığı gibi itaatsizliği yüzünden onu cezalandırmaktan hoşlanıyordu.

Belki de tatlı kaltağım diye çağırıp dizlerinin üzerine çöktürdüğü tek kişi ben değildim.

Midem bulanırken aynadaki görüntüme baktım.

Sert bir tıklatma beni yerinden sıçrattı. "İyi misin?" diye sordu Callum kapıdan.

"Evet. Hemen geliyorum."

Kalbim küt küt atarken kâğıt havluları çöp kutusuna attım ve kendime gelebilmek için derin bir nefes aldım. Sonra kırılgan bir gülümseme takınarak kapıyı açtım.

Bana ihtiyatla bakıyordu. Örümcek hisleri belli ki havada bir huzursuzluk vızıltısı yakalamıştı.

"İşe gitmeliyim," dedim bakışlarından kaçarak. Yanından geçmeye çalıştım ama kolumu kavrayıp beni göğsüne doğru çekti.

"Karıcığım."

Bu kelime bir uyarıydı.

Benden bir açıklama beklediğini biliyordum ama kendimi çok huzursuz ve savunmasız hissediyordum. Çok toy. Aramızda ne olup bittiğinden emin değildim, sadece duygularım karmakarışıktı.

Kıskançlık bana göre değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Kocamla birbirimize yabancı olduğumuzu düşünürsek şimdi neden böyle hissettiğimi anlamıyordum.

Hızla en iyi arkadaş olan cinsel organlarımız dışında tamamen yabancıydık.

"Kitapçıya gitmem gerek," dedim sessizce, hâlâ gözlerine bakamıyordum.

"Bu elbiseyle mi? Hiç sanmıyorum."

"İşe giderken kendi kıyafetlerimi kendim seçeceğim, teşekkürler."

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey."

"Saçmalık. Bana bak."

Ona temkinle kaçamak bir bakış attım.

"Sorun nedir, Emery?"

"Adımı böyle söylemenden hoşlanmıyorum."

"Ne gibi?"

"Sanki bir silahmış gibi."

Tam bir şeyler demek üzereyken telefonunun dahili hattından bir cızırtı geldi ve Tracy'nin sesi araya girdi.

"Bay McCord, Cole sizi görmeye geldi."

"Siktir," diye mırıldandı Callum.

Dani ve Ryan'da akşam yemeği yediğim geceyi hatırladım. Dani bana Callum'un ailesinin internette bulduğu fotoğrafını

göstermişti. Adının Cole olduğunu söylediği çatık kaşlı, yakışıklı ortanca kardeşi hatırlıyordum.

Sanırım aileyle Callum'un beklediğinden daha erken tanışacaktım. Ya da yüzünü karartan ani fırtına bulutlarına bakılırsa, istediğinden daha erken demeliydim.

"Kardeşim geldi. Sizi tanıştırayım," dedi.

"Sonra da pencereden mi atlayacaksın? Öyle bir şey planlıyormuş gibi görünüyorsun da."

"Hayır," diye tersledi. "Ve önümüzdeki beş dakika boyunca bana saygısızlık etmemeye çalış."

Onun bu bariz rahatsızlığına gülümsedim. "Tamam. Ama bu sana pahalıya patlayacak."

Bana şeytanın gurur duyacağı kadar kötücül bir bakış attıktan sonra masaya doğru yürüdü ve parmağıyla telefondaki bir düğmeye bastı. "İçeri gönder."

Sonra telaşla masasının arkasında volta atmaya başladı.

Kapı açıldı. İçeriye Callum'un biraz daha genç bir versiyonu girdi, siyah pantolon ve kollarını kıvırdığı soluk mavi bir gömlek giymişti. Abisi kadar yakışıklıydı ama enerjisi daha da karanlıktı, tabii bu mümkünse.

Kapıdan birkaç adım içeride durdu, Callum'a baktı, bana baktı, sonra tekrar Callum'a baktı ve "Ne oluyor lan?" diye sordu.

Yanan bir dinamitin bacakları ve bir tavrı olsaydı, bu adam olurdu.

Callum ellerini beline koyarak kardeşine ters ters baktı. "Sana da günaydın."

"Kes saçmalamayı, Callum. Sen *evli misin?* Ne zaman oldu bu? Ben neden duymadım?"

"Sana söylemek zorunda değilim, işte bu yüzden duymadın," diye tersledi Callum. "Hem sen nasıl öğrendin?"

"Çünkü az önce seni görmeye geldiğimde sekreterin burada *karınla* birlikte olduğunu söyledi. Öz kardeşin bu kadar önemli bir şeyi böyle mi öğrenecekti?"

Callum ofladı. "İkimiz de evliliğin önemi hakkında ne düşündüğünü biliyoruz, Colton. Bir kez daha söylüyorum, saçmalamayı kes."

Aman Tanrım. Sanırım McCordlar çok ihtiyaç duydukları aile terapisi seanslarını atlamıştı.

Elimin ısırılmasına kendimi hazırlayarak ileriye doğru yürüdüm ve elimi Cole'a uzattım.

"Selam. Bu biraz garip ama abinin kafası tanıştırma gibi basit insan geleneklerine basmıyor, o yüzden bu görevi ben üstleneceğim. Ben Emery."

Cole bir an şaşırmış gibi göründü ama hemen toparlandı. "Merhaba," dedi kısık sesle. Elimi kemiklerimi kıracak kadar sıktı. Elimi bıraktıktan sonra Callum'u işaret etti. "Bu adamın vahşi bir hayvan olduğunu biliyorsun, değil mi? Sen gerçek bir hayvanla evlendin."

"Cole!" diye kükredi Callum.

"Kapa çeneni," dedi Cole umursamayarak. "Sen kuduz bir gorilsin ve bunu herkes biliyor."

Kendime engel olamadan gülmeye başladım.

McCord kardeşler sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı.

"Üzgünüm, çocuklar ama uzun bir sabahtı. Gülmeseydim ağlamaya başlayacaktım. Cole, tanıştığımıza memnun oldum. Ayrıca evet, abinin bir primat olduğunun farkındayım ama onu bir gorille kıyaslamak gorillere hakaret olur. Ben onu daha çok bir habeş maymunu olarak düşünmek istiyorum."

"Teşekkür ederim, sevgilim," dedi Callum kuru kuru. "Bu ilk hakaret doksan saniye bile sürmedi."

Abisinin bana sevgilim dediğini duyan Cole'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Tamamen afallamış görünerek başını iki yana salladı.

"Belli ki ikinizin konuşacak çok şeyi var, o yüzden sizi rahat bırakayım. Cole, memnum oldum. Callum..." Gülümseyerek onu baştan ayağa süzdüm. "Umarım sandviçini beğenirsin. Özellikle senin için yaptım."

Yanına gidip parmak uçlarımda yükseldim ve yanağından öptüm.

Bana açık bir şüpheyle baktı.

"*Harika* bir gün geçir," diye mırıldandım gözlerinin içine bakarak.

Ofisinden çıkarken iki çift gözün üzerimde olduğunu hissediyordum. Tracy'ye el sallayarak veda ettim, benimkine çok benzeyen gülümsemesini gördüğümde boğazımdaki yumruyu bastırmak için yutkundum.

On dakika sonra Arlo'yla kitapçıya doğru yola çıktığımızda *bat phone* çaldı. Çantamdan çıkarıp neşeli bir, "Alo?" ile cevap verdim.

Callum'un öfkeli sesi arabanın içinde yankılandı. "Eminim çok komik olduğunu düşünüyorsundur."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum masumca.

"Bu sana pahalıya patlayacak, karıcığım."

"Gerçekten neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Yok mu? Yani benim için yaptığın sandviçin içindeki 'özel' malzemenin ne olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Bir düşüneyim. Sosis miydi?"

Onun gürleyen sessizliği karşısında gülmeye başladım.

"Ah, dur! Şimdi hatırladım. Bütün geceyi senin yatağına kelepçelenmiş olarak geçirdikten sonra, ofisine gelmeden önce arkadaşım Dani'ye uğradım. Çok tatlı bir kızı var. Adı Mia. İki yaşında. Tuvalet eğitimine yeni başladı ama tabii ki hâlâ bez takıyor."

"Bana bebek boku sandviçi yaptın!" diye çıkıştı.

"Sevgiyle, sevgilim. *Bir sürü* sevgiyle." Memnuniyetle iç çektim. "Bir daha beni bir mobilyaya kelepçelemeyi düşündüğünde, öfkeli bir eşin tehlikeli bir şey olduğunu unutma. Dikkatli ol."

Telefonu kapadım, sonra camı açıp *bat phone*'u rüzgâra doğru fırlattım.

Yirmi Beş

Sabahın geri kalanı olaysız geçti.

Murph kitapçıya vaktinde gelmişti. Bir gecede ofis masamın altına altı yavru bırakan sokak kedilerinden biri için boş bir karton kutudan kedi evi yapmak için birkaç saat harcadık. Ardından anne ve yavruları yeni, rahat yuvalarına taşıdım. Vergi dairesindeki memura ödenmemiş borçlarımla ilgili bir mesaj daha bıraktım. Sonra avukatım dava hakkında konuşmak için aradı ve haberler için oturmam gerektiğini çünkü olayın bambaşka bir yöne saptığını söyledi.

Midem bulandı. "Olamaz. Ne oldu?"

"İmkânsız olan," dedi kıkırdayarak.

"Sakın bana başka bir dava açtığını söyleme."

"Hayır. Davayı düşürdü."

Onu doğru duymadığımdan emindim. "Ne demek düşürdü?"

"Adamın hukuk ekibi davanın düşürülmesi için talepte bulundu. Yargıcın bu hafta dilekçeyi imzalamasını bekliyorum."

"Kafam karıştı. Neden davayı düşürsünler ki?"

Sesini bir gurur duygusu kapladı. "Muhtemelen ilk celbe verdiğimiz cevap çok iyi olduğu için karşı tarafın avukatı davanın takip edilmeye değer olmadığına karar verdi."

"Vay canına. Çok şaşırdım. Bu gerçekten iyi bir haber. Ama ya fikrini değiştirirse?"

"Dilekçeyi halel getirmeksizin sundular. Yani yargıç bunu onayladığında, aynı şey için sana karşı başka bir dava açamazlar."

İnanamayarak başımı iki yana salladım. "İnanılmaz."

"Bazen iyiler kazanır, evlat. Karar açıklandığında sana haber veririm. Çok uzun sürmez."

"Çok teşekkür ederim!"

"Her zaman."

Telefonu kapattık. Tezgâhın arkasında elimdeki ahizeye bakakaldım ve avukatın bana söylediklerini idrak etmeye çalıştım ama dışarıda kaldırıma yanaşan açık kasa kamyon dikkatimi dağıttı.

Uzun platformuna mavi bir Volkswagen Jetta bağlanmıştı.

Elinde bir not panosu taşıyan şoför arabadan indi. Kapıdan içeri girdi, selamlamak için kasketinin kenarına dokundu ve "Emery Eastwood'u arıyorum?" dedi.

"Benim."

"Arabanızı getirdim."

Vay, vay. Callum hızlı çalışıyordu. Muhtemelen akşam yemeğinde ona ne yapacağım konusunda endişelenmişti.

"Nereye bırakmamızı istersiniz?"

"Tam olduğu yer harika."

Kimliğimi sordu ve bana bir teslimat formu imzalattı, sonra dışarı çıktı. Kamyonun arkasından arabayı indirmeyi bitirdiğinde içeri girip anahtarları bana verdi.

"Ah, bu da yanında geldi. Bay McCord bunu size bizzat teslim etmemi söyledi."

Sırıtarak bana pencereden attığımın aynısı olan başka bir *bat phone*uzattı.

İsteksizce telefonu aldım, almazsam başka bir tanesinin başka bir yerde ortaya çıkacağını, muhtemelen drone'la teslim edileceğini biliyordum.

Şoför uzaklaşırken telefona, "Callum'u ara," dedim.

Hiçbir şey olmadı. Ekran karanlık kaldı.

Nedenini anladığımda iç çekip başımı iki yana salladım. "Babacık'ı ara."

Tahmin ettiğim gibi, ekran *Babacık Aranıyor* yazısıyla aydınlandı.

Telefon sadece bir kez çaldıktan sonra cevap verdi, sesi alaycıydı. "Sevgili karıcığım. Ne hoş bir sürpriz. Bu gece misafir odasının kapısını tekmeleyip kırdığımda bağırmaya başlayana kadar sesin soluğun çıkmaz sanıyordun."

"Yani hangi odanın benim olduğunu *biliyorsun*. Ancak adın konusunda pek şansın yok."

"Nasıl yani?"

"Yani bir milyar yıl geçse bile sana asla Babacık demeyeceğim."

"Neden olmasın?"

"Sen benim babam değilsin."

"Gerçek anlamda olması gerekmiyor."

"Ne olması gerektiği umurumda değil. Kimseyi yargılamıyorum ama bu benim tarzım değil."

Kıkırdadı. "Biliyorum. Sadece seni bu kadar sinir etmesi hoşuma gidiyor."

"Nefes alma sebebin bu olmalı," dedim huysuzca.

Buna alınmadı. "Beni aşağılamak için mi aradın yoksa başka bir şey mi vardı?" diye sormakla yetindi.

"Aslında başka bir şey daha var. Araba için teşekkür etmek için aradım. İkinci el bir Volkswagen almak için hayatının birkaç yılını feda etmiş olman gerektiğini biliyorum."

"Bana henüz teşekkür etme. Fikrimi değiştirebilir ve gecenin bir yarısı çektirebilirim. İğrenç bir araba."

"Güvenilir."

"Aston Martin de öyle."

"Hayır, o çok fiyakalı. O şeylerden birini kullanırken tavanında 'Bana Bakın!' diye bağıran bir tabelayla dolaşıyormuş gibi oluyorsun."

"Beverly Hills'te gezintiye çıkmak için iki milyon dolarlık kiraz kırmızısı bir Ferrari seçen kadın söylüyor bunu."

"Dani'nin seçimiydi."

"En azından birinizde mantık var. Ne zaman evde olursun?"

Son cümlede sesinin tonundaki hafif değişim beni duraksattı. "Neden? Kapıdan girer girmez beni merdiven tırabzanlarına bağlamayı mı planlıyorsun?"

"Hayır. Birlikte yemek yeriz diye düşünmüştüm."

"Öğle yemeğin seni doyurmadı mı?"

"Şu ukala ses tonuna dikkat et, karıcığım."

"Ah, lütfen," diye gülümsedim arsızca. "Ukala tonumu seviyorsun."

"Evet," dedi kısa bir duraksamadan sonra boğuk bir sesle.

Kalbim küt küt attı. Tenimi bir sıcaklık kapladı. Birden dilim tutuldu, nefesim kesildi ve ne diyeceğimi bilemez hale geldim. "Trafik kötü değilse saat altıda orada olurum."

"Güzel. Görüşürüz o zaman."

Telefonu kapatıp beni telaşlı ve huzursuz bir halde bıraktı.

Öğleden sonra bir bulanıklık içinde geçti. Rafları düzenleyip ortalığı toplayarak oyalandım ama düşüncelerim beklenti ve endişenin kaotik bir karışımıydı. Arada bir bakışlarım dışarıda park etmiş Jetta'ya takıldığında kalbim hızla çarpıyordu.

Gün sona erdiğinde kitapçıyı kapamayı Murph'e bırakarak arabaya doğru hareketlendim. Sinirlerimi yatıştırma gayretiyle motoru çalıştırmadan önce derin bir nefes aldım. Kendime bunun sadece bir akşam yemeği olduğunu söyledim ama Callum'la baş başa sakin bir akşam geçirme düşüncesi hem heyecan verici hem de korkutucuydu.

Ona hazırladığım öğle yemeği için beni cezalandırmayacağına güvenemeyeceğimi biliyordum.

Ayrıca denerse karşı koymak için kendime güvenemeyeceğimi de biliyordum.

Saat altıdan birkaç dakika önce garaja girdim ve Callum'u mutfakta buldum. Kot pantolon ve gömlek giymiş, kollarını kaslı pazılarına kadar katlamış, ocağın başında duruyordu.

Onu görmek bir şekilde hem rahatlatıcı hem de rahatsız ediciydi. Birlikte samimi bir akşam geçirme düşüncesi kalbimi hoplattı.

"Neler oluyor burada?" El çantamı büyük, beyaz mermer mutfak adasının üzerine bırakıp yaklaştım.

Dönüp omzunun üzerinden bana gülümsedi. "Sana yemek pişiriyorum."

"Eyvah," dedim bu sürprize duyduğum memnuniyeti gizlemek için sertçe. "Zehir kontrol merkezini hızlı aramaya eklemeli miyim?"

Kıkırdayarak ocağa geri döndü. "Bu evlilikteki herkeste seninki gibi bir intikam duygusu yok."

Ne pişirdiğine bir göz attım, sonra inanamayarak nar gibi kızarmış tavuk pirzolalarının yanında tavada fokurdayan yoğun krema ve mantar sosu gördüm.

"Tavuk marsala mı yapıyorsun? Tavuk marsala'ya *bayılırım.* Muhtemelen en sevdiğim..."

Ona baktığımda bana gülümsüyordu, gözlerine kadar ulaşan içten, sıcak bir gülümsemeydi bu.

"... yemek. Elbette, biliyorsun," diye tamamlarken sesim çatallandı.

"Bu seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu usulca, bakışları yoğundu.

"Evet. Benim hakkımda bu kadar çok şey biliyor olman garip." İç çekerek konuşmaya devam ettim. "Cevap aynı zamanda garip bir şekilde hayır da. Ama bebekken kafamın üzerine çok düşmüş olabilirim. Babam çok sakar biriydi. Her zaman mobilyalara çarpar ve kendi ayaklarına takılırdı."

"Keşke onunla tanışabilseydim. Annenle de," diye mırıldandı. "Senin gibi bir kız çocuğu yetiştirdikleri için inanılmaz olmalılar."

Gözlerimiz kilitlendi. Midem gerginlikten çalkalandı ve yüzüm kızardı. "Teşekkür ederim."

Yoğun bakışlarını dudaklarıma indirdi. "Rica ederim," dedi boğuk ve kısık sesiyle.

Callum ocağa dönene kadar o an uzayıp gitti. Kendimi toparlamak için bir an durdum. "Demek yemek yapıyorsun. Sanırım Sophie'ye senin yumurta bile haşlayamayacağını söylediğimde yanılmışım," dedim sonra.

Kıkırdadı, belli ki eğleniyordu. "İnsanların beni yanlış değerlendirmesine alışkınım. Sen şarapları doldur, ben de birazdan yemek odasına geliyorum. Masa çoktan hazır."

Ocağın yanında, tezgâhın üzerinde duran açık Pinot şişesini işaret etti.

Yanlış değerlendirildiğine dair yorumundan sonra kendimi suçlu hissederek başımı sessizce yukarı aşağı salladım ve şarap şişesini yemek odasına götürdüm. Masa, yanan konik mumlar ve ortadaki taze çiçek aranjmanıyla iki kişilik olarak kurulmuştu.

Manzarayı takdir etmek için bir an durdum.

Bu kadar zahmete girmiş olması inkâr edilemeyecek kadar romantikti. Düşünceliydi de.

Özellikle de beni yatağına kelepçeleyip bir gece boyunca gözünü bile kırpmadan orada bırakan bir adam için.

Ben kristal kadehlere şarap doldururken elinde iki tabakla içeri girdi. Tabakları masaya bıraktı ve karşılıklı oturduk. Sonra tokuşturmak için kadehini kaldırdı.

"Karıma, bebek bokunu çeşni olarak kullanan tanıdığım tek kadına."

Kendi kadehimi elime alıp gülümsedim. "Bunu bir düğün hediyesi olarak düşün. Şerefe."

İçerken bakışlarımız kadehlerimizin üzerinden buluştu ama bir an sonra gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım çünkü göz teması çok fazlaydı.

Yemek çok lezzetliydi. Şaşırmıştım ama muhtemelen şaşırmamalıydım. Callum'da bir sihirbazdan daha fazla numara var gibiydi. Bir süre havadan sudan konuştuk, günümüz hakkında sohbet ettik, ta ki ben Tracy hakkındaki şüphelerimi hatırlayıp keyfim kaçana kadar.

"Ne?" diye sordu aniden.

"Affedersin?" Tabağımdan başımı kaldırdım.

"Yüzün düştü. Neyin var?"

"Bunu hemen anlaman çok tuhaf," dedim kaşlarımı çatarak.

"Konuyu değiştirme. Neyin var, Emery?"

Çatalımı yavaşça bıraktım. "Ben de tam sekreterin Tracy'yi düşünüyordum," dedim.

"Ne olmuş ona?"

"Ne kadar zamandır senin için çalışıyor?"

"Yaklaşık dört yıldır."

Dört yıldır. Bu uzun bir süreydi. Onu itaatkâr kaltağın olarak eğitmek için kesinlikle yeterliydi.

"Sevgili karıcığım. Kıskandın mı?" diye sordu yüzümü inceleyen Callum.

"Hayır."

Bir kahkaha attı. "Yalan söylediğini anlayabildiğimi unutmuş gibisin."

"Ki bu garip, değil mi? Beni çok az tanıdığını düşünürsek."

Sesi kısıldı ve gözlerinde alevler dans etmeye başladı. "Senin hakkındaki her şeyi biliyorum."

"Hımm. Dedektif arkadaşın sağ olsun."

Masanın üzerinden birbirimize baktık, aramızda gerginlik çatırdıyordu. "Sana başka kimseyi becermediğimi söyledim. Ve gerçek bu."

"Bu kulağa çok muğlak geliyor."

"Nasıl yani?"

"*Şu anda* başka kimseyle yatmadığını söyledin. Peki ya geçmişte? Aletin yanlışlıkla onun içine mi girdi?"

Dudaklarını yalayıp sırıttı. "Hayır. Ama keşke sırf tepkinin ne olacağını görmek için evet diyebilseydim."

"Sanki sen çok güven doluymuşsun gibi kendi sırtını sıvazlama, milyarder. Sırf yanımda durduğu için neredeyse müşterilerimden birinin kafasını koparıyordun."

Hiç utanmadan itiraf etti. "Yaptım. Ve aynı şey çok yakın durduğun herhangi bir erkeğin de başına gelecektir. Bu yüzden Los Angeles'ın erkek nüfusuna bir iyilik yap ve gülümsemelerini kocana sakla, yoksa kendini bir başkasının kanıyla dolu bir havuzda bulabilirsin."

Şaşkınlıkla ona baktığımda kıkırdadı ve tavuğundan bir ısırık daha aldı.

Şarabı büyük bir yudumda içtim, sonra kadehi gereğinden fazla güç kullanarak masaya koydum. "Gecenin tadını çıkaran normal bir çift olduğumuzu hissetmiştim kısa bir anlığına."

"Normal abartılıyor. Bundan şüphe etmeye başlarsan Ferrari'yle bir tur daha at."

"Bu yemeği huzur içinde bitirmeme izin ver lütfen. Kan şekerim tehlikeli olacak derecede düşüyor. Bayılabilirim ve seni öldürdüğümü unutabilirim."

Ona olan kızgınlığımı, hiç şansı olmayan zavallı tavuk marsala'dan çıkardım. Bu sırada kocam beni eğlenen bir ifadeyle izliyordu.

"Callum?"

"Evet, karıcığım?"

"Bana bakmayı kes."

"Asla."

"Dene."

"Denesem bile yapamam. Bu en sevdiğim şey."

Ses tonundaki bir şey beni endişelendirdi.

Eğlenceli bakışı ilkel bir açlığa dönüştü, gözlerindeki o yırtıcı parıltı rasgele anlarda ortaya çıkıp beni her zaman hazırlıksız yakalıyordu.

Nefesim kesildi. Kalbim çarpmaya başladı. Sinir uçlarımdan bir elektrik akımı geçti. Bir an ona kızgındım, sonraki an tam arkasında pozisyon almış, saldırmaya hazır bir kedi olduğunu fark eden bir fare gibi hissediyordum.

Şaşkın bakışlarıma karşılık vererek, "Tatlı küçük kuzu. Sana beş saniyelik bir süre vereceğim," dedi usulca.

"Hayır."

"Beş."

"Sakın saymaya başlama," dedim sertçe.

"Dört."

"Şaka yapmıyorum. Kaçmayacağım. Çatalımı sana saplayacağım."

"Üç."

Sesim sinirden nefes nefese çıktı. "Callum, kes şunu."

Gülümsemesi cehennemin derinliklerinden çıkma tüm iblisleri dehşet içinde çığlık atmaya sevk edebilirdi.

"İki."

Ağzım kururken nabzım kontrolden çıktı ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"*Bir.*"

Hava ateşe döndü. Bir anlığına ikimiz de hareket etmedik.

Sonra Arlo odaya girdi ve neredeyse kalp krizinden ölecektim.

"Affedersiniz, Bay McCord ama burada sizi görmek isteyen biri var."

"Gönder gitsin," dedi Callum hâlâ aç gözlerle bana bakarak.

"Gönderirdim ama korkarım çok ısrarcı."

Callum kaşlarını çatarak ona döndüğünde Arlo, "Babanız," dedi. Bana doğru bir bakış attı. "Karınızla tanışmak istiyor."

"Siktir," diye mırıldandı gözlerini kapatan Callum.

"Dikkat dağıtmak için yangın alarmını çalıştırayım mı?"

Callum başını iki yana salladı. "Hayır. Şu işi aradan çıkaralım." Bana öldürücü bir bakış attı. "Lütfen bırak da konuşmayı ben yapayım, anlaşıldı mı?"

"Sen nasıl istersen, milyarder," diye cevap verdim Callum'un babasıyla sorununun ne olduğunu merak ederek.

Her neyse, sanırım öğrenmek üzereydim.

Ayışığı Kitaplığı

Yirmi Altı

Callum beni elimden tutarak ana oturma odasından uzak sessiz bir salona götürdü ve yanmayan bir şöminenin yanındaki oturma alanını işaret ederek oturmamı söyledi. Görgü kuralları hakkında akıllıca bir yorumda bulunmaktan kendimi alıkoydum ve kaskatı hareketlerle odadan çıkmasını izledim, ardından dakikalar ilerledikçe artan bir endişe içinde beklemeye koyuldum.

Aklım sorularla dolup taşıyordu. Cole'un beni öğrendikten sonraki tepkisi üzerine kafa yordum ve babasının da aynı tepkiyi gösterip göstermeyeceğini merak ettim.

Acaba beni daha kötüsü mü bekliyordu?

Olay neden bu kadar büyütülüyordu ki? Callum'un yapması gereken tam olarak bu değil miydi? Bir eş bulmak?

Callum sonunda babasıyla birlikte geri döndüğünde omuzları gerilmişti ve yüzünde karanlık bir ifade vardı.

Adam fotoğraflardakiyle aynı görünüyordu. Onu görünce insanın aklına gelen ilk kelime "önemli" olurdu.

İnce çizgili kruvaze bir takım giymişti. Altın saati o kadar büyüktü ki gerdanlık olarak da kullanılabilirdi. Koyu renk saçları şakaklarında ağarmıştı. Gözleri keskindi, duruşu kral-lara yaraşırdı ve oğluyla ilişkim hakkında betimi benzimi attıracak ve beni utanç içinde bırakacak, haftalarca hırpalanmış egomu tedavi etmemi gerektirecek bir sorgulamaya girişmesini bekledim.

Callum'un bana babasının aşırı kin tuttuğuna dair anlattıklarını hatırlayınca kanepeye büzülüp kaybolmak istedim.

Bu yüzden ellerini uzatarak bana doğru ilerlediğinde ve yüzünde sıcacık bir gülümseme belirdiğinde çok şaşırdım.

"Merhaba. Ben Konrad, Callum'un babasıyım."

Dengemi kaybettiğimi hissederek ayağa kalktım ve uzattığı eli tuttum. "Merhaba," dedim utangaçça. Bir gözüm de arkada bizi bir gardiyan gibi dikizleyen Callum'daydı. "Ben Emery. Tanıştığıma memnun oldum."

"Ah, canım, asıl ben memnun oldum. Dürüst olmak gerekirse bugünün geleceğini hiç düşünmezdim. Cole bu öğleden sonra beni arayıp haberi verdiğinde çok sevindim. Seninle tanıştığım için çok ama çok mutluyum. Ailemize hoş geldin," dedi coşkuyla ellerimi iki elinin arasına alarak.

Tamam, bu garipti. Bu adam hiç de Callum'un anlattığı gibi değildi. Ben Cengiz Han'la karşılaşmayı bekliyordum, Bay Rogers'la değil.

"Teşekkür ederim. Çok naziksiniz."

"Senin hakkında hiçbir şey duymadığımı söylediğim için üzgünüm çünkü oğlum ailesiyle özel hayatını paylaşmaktansa tırnaklarını kerpetenle çektirmeyi tercih eder."

"Baba," diye uyardı gözle görülür şekilde tedirgin olan Callum.

Konrad bir sineği kovar gibi ona doğru elini savurdu. "Oturalım, olur mu canım?"

Hâlâ elimi tutarken beni kanepede yanına çekip tepeden tırnağa beni süzdü. İç geçirdi.

"Çok hoş. İtiraf etmeliyim ki esmer olmana şaşırdım. Her zaman sarışınları tercih etmiştir. Ne kadar alıksa o kadar iyi. Bir keresinde akşam yemeği için eve öyle aklı havada bir genç hanım getirmişti ki annesiyle kızın helyum dolu bir balon gibi tavana kadar yükselip orada sallanacağını düşünmüştük."

"Aa... Teşekkür ederim?" dedim buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden.

"On beş yıl önceydi. Üniversitedeydim," dedi Callum. Her an kafası patlayabilirmiş gibi görünüyordu.

"Evet, ondan sonra da bir daha kimseyi eve getirmedin."

"Neden acaba?" diye mırıldandı ses tonundan asit damlayan Callum.

Arlo içeri girdi ve yaşlı McCord'a küçük, saygılı bir selam verdi. "İçecek bir şey isteyen var mı?"

"Hayır," diye tersledi Callum. "Karımla ben de tam yatmak üzereydik."

Konrad ona sanki aklını kaçırmış gibi baktı. "Yatmak mı? Saat yedi bile değil. Saçmalama." Onu yok sayarak bana döndü ve gülümsedi. "Böyle çat kapı geldiğim için özür dilerim ama Callum'a geleceğimi söylesem tüm ışıkları kapatıp evde yokmuş gibi davranacağını biliyordum."

"*Baba*," diye tekrar uyardı Callum şakağındaki bir damar atarken.

Babası onu duymazdan geldi. "Ben bir Grey Goose martini alayım, Arlo. Teşekkür ederim. Sen ne alırsın, Emery?"

"Kulağa hoş geliyor, ben de ondan alayım. Teşekkürler."

"İki Goose martini o zaman." Babası bastırılmış öfkenin vücut bulmuş hali gibi duran Callum'a bir bakış attı ve yüzünü ekşiterek ekledi. "Bir de oğlum için belki bir lavman."

Sanırım bu adamı sevmiştim.

"Sıcak karşılamanız için gerçekten minnettarım," dedim adamın etkisinden çıkamayarak. "Ne bekleyeceğimden emin değildim."

Konrad kıkırdadı. "Eminim benim oğlan sana benimle ilgili korkunç bir anekdot anlatmıştır ama seni temin ederim canım, ben zararsızım."

"Çıngıraklı bir yılan kadar."

Callum'un sesindeki o zehirli tını beni şok etmişti ama Konrad onu duymamış gibi davrandı. "Söyle bakalım, Emery. Nasıl tanıştınız?"

"Kitapçısında," diye araya girdi Callum ben daha dudaklarımı aralayamadan.

Konrad ilgilenmiş gibiydi. "Bir kitapçıda mı çalışıyorsun?"

"Ben işletiyorum."

"Bir girişimci! Ne harika!" diye haykırdı sanki ona kansere çare bulduğumu söylemişim gibi.

Coşkusu beni mahcup etmişti. "Şey, ben kurmadım. Ailem kurdu, seksenli yıllarda. Babam öldüğünden beri de ben işletiyorum."

Konrad bu haber karşısında daha da heyecanlandı. Callum'a baktı. "Aile şirketini yönetiyor," dedi sesi etkilenmiş gibi. "Tıpkı senin gibi!"

Callum'un azıdişlerinin henüz toz haline gelmemiş olması bir mucizeydi.

Konrad bana döndü. "Babanın vefatını duyduğuma üzüldüm. Umarım annen hâlâ bizimledir?"

"Hayır. Yirmi yıl önce öldü."

"Olamaz. Hiç kardeşin var mı?"

"Tek çocuğum."

Sıkıntıyla Callum'a döndü ve suçlayıcı bir ifadeyle baktı. "Buna rağmen onu kardeşlerinle tanıştırmadın, öyle mi?"

Tek yanıt sessizlik olunca Konrad sertçe, "Bu zavallı kızın ailesi yok, evlat," dedi. "O bir yetim. Onu kendine saklaman vicdansızlık."

Normalde Küçük Yetim Annie'ymişim gibi davranan birine kızardım ama bütün bu konuşma Callum'u o kadar öfkelendiriyordu ki içimden gelmedi. Onun yerine güldüm.

"Merak etmeyin, Bay McCord. Ben iyiyim. Ama inceliğiniz için teşekkür ederim. Ailenin geri kalanıyla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Lütfen bana Konrad de," dedi sıcak bir tavırla.

"Hayatım boyunca kimsenin şana ilk adınla hitap etmesini istediğini duymadım," diye tersledi Callum, biz babasıyla birbirimize gülümserken.

"Daha önce hiç gelinim olmamıştı," diye yumuşak bir cevap verdi. Tekrar bana dönerek konuşmaya devam etti. "Oğullarımın hepsi bekâr, ne yazık ki. Bin kere söylemişimdir, iyi bir kadının desteği olmadan bir erkek hiçbir şeydir. Kadınlar olmasaydı hâlâ ormanda mızraklarla avlanıyor olurduk. Bizler temelde evcilleştirilmesi gereken vahşi hayvanlarız."

Erkeklik hakkında bazı ilginç fikirleri vardı ama şimdi bunu tartışmanın zamanı değildi.

Arlo içkilerimizi ve Callum'un istemediği ama belli ki ihtiyacı olan viskiyi getirmişti. İçkileri dağıtıp gittikten sonra Konrad kadehini bana kaldırdı.

"Sevgili yeni gelinime. Oğlumla evlendiğin için teşekkür ederim. Ve iyi şanslar." Kıkırdadıktan sonra martinisinden büyük bir yudum aldı.

Beklediğim gibi bir düğün konuşması değildi ama yine de şimdiye kadar gördüklerime bakılırsa bu milyarderlerin hepsinin biraz kaçık olduğu teorimde haklıydım.

Callum'un sabrı nihayet tükenip, "Bu gecelik bu kadar yeter," demeden önce yirmi dakika kadar daha sohbet edip birbirimizi tanımaya çalıştık.

Konrad cümlesinin ortasında Callum'a baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Korkarım saat gece yarısını vurdu, canım. Balkabağına dönüşme vaktim geldi. Ama Callum'u yakın bir zamanda bizimle yemeğe gelmesi için ikna edeceğine söz ver. Eşim de en az benim kadar seninle tanışmak istiyor ama ne yazık ki bu hafta Martha's Vineyard'daki kız kardeşini ziyaret edecek."

Ona gülümsedim. "Callum'un geleceğine söz veremem ama ben kesinlikle orada olacağım."

"Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun!" diye kükredi Callum.

Konrad eğlenerek başını iki yana salladı. "Gördün mü? Vahşi hayvanlar."

Ayağa kalktığında ben de kalktım. Ellerimi tekrar sıktı, gözlerimin içine bakarken bir süre ellerimi tutmaya devam etti, sonra beni bırakıp arkasını döndü.

"Gitmeden önce seninle konuşmak istiyorum," dedi alçak sesle Callum'a ve odadan çıktı.

Kaşlarımı kaldırarak Callum'a baktığımda bana, "Yukarı çık ve yatmaya hazırlan," diye homurdandı.

Topuklarının üzerinde dönüp dışarı çıktı.

Bu adam asla öğrenmiyordu.

Martinimin kalanını kafama dikip bardağı sehpanın üzerine koydum, sonra parmak uçlarımla Callum ve babasının peşinden gittim. Kapının önünde durup kulak kabarttım.

Ön girişten gelen belli belirsiz sesleri duyunca ayakkabılarımı çıkarıp koridorda yalınayak ilerledim. Yaklaştığımda köşede saklandım ve durup dinledim.

"Biliyor mu?"

"Hayır."

İlk ses Konrad'ındı, ikincisi Callum'un. Bilmediğim şeyin ne olduğunu merak ettim ama hâlâ konuşuyorlardı.

"Ona söylemeyi düşünüyor musun?"

"Hayır."

"Söylemelisin."

"Neden?"

Konrad'ın kahkahası yumuşaktı ve duyduklarına inanamadığını gösteriyordu. "Sormana gerek mi var?"

"Tehlikede değil. Bu şekilde kalmasını sağlayacağım."

"Evlat. Her şeyi kontrol edemezsin."

"Bok edemem."

"Bu pervasızca ve sen de biliyorsun. Her zaman etrafta olamazsın."

"Ben olamam ama birileri olabilir."

Gergin bir duraksama yaşandı. "O adama güvenemezsin," dedi sonra Konrad.

"Başka seçeneğim yok."

"O adam..."

"Onun ne olduğunu biliyorum," diye araya girdi Callum, sesi sertti. "Ama başka seçeneğim yok. Bizi bu karmaşanın içine soktuğunda diğer tüm seçeneklerimizi tükettin."

"Bu bir karmaşa değil. Yaptığımız şey önemli. Bu gerekli."

"Propagandayı bırakabilirsin. Milyonlarca kez dinledim ama yine de inanmıyorum."

Konrad'ın sesi sabırsızlaştı. "Bu ailenin konumu eşsiz. Bunu sen de biliyorsun. Medyayı biz kontrol ediyoruz. Bizim gücümüz bu dava için vazgeçilmez."

Bir telefon çalarak konuşmalarını böldü. "London Bridge is Falling Down" melodisi ani sessizlikte ürkütücü bir şekilde yankılandı.

"McCord," diye açtı Callum kaba bir ses tonuyla. "Bu kadar erken tekrar ayrılamam," dedi birkaç dakikalık sessizlikten sonra. Bir duraksamadan sonra tekrar konuştuğunda sesi karşısındakini öldürebilirmiş gibiydi. "Daha yeni evlendim."

Callum'un bir küfür mırıldandığını duyana kadar kulak kabartarak köşeye gizlenmiş halde durmaya devam ettim, kalbim deli gibi çarpıyordu.

"Peki. Ama her zamankinden lazım." Duraklama. "Ay'da bile olsa umurumda değil, onu buraya getir yoksa gelmiyorum."

Telefonu kapatmış olmalıydı çünkü Konrad'ın, "Kıza söylemelisin," dediğini duydum.

"Benden zaten hoşlanmıyor."

"Saçmalık. Senden hoşlanmasaydı seninle evlenmezdi."

Callum'un kahkahası alçak ve karanlıktı. "İyi bir motivasyonu vardı."

Konrad ofladı. "Herkes senin kadar paragöz değil."

"Gitmem gerek. Bu konuşma bitmiştir."

Callum'un ayak seslerinin yaklaştığını duyduğumda başka bir odaya girdim ve ayak sesleri uzaklaşana kadar fazla doldurulmuş bir koltuğun arkasına saklandım.

Sonra neler olup bittiğine keşfetmeye kararlı bir halde doğruldum. Callum McCord benden bir şey saklıyordu.

Ve ne sakladığını bulacaktım.

Yirmi Yedi

Onu üst kattaki ana dolapta, öfkeyle şifoniyerinin çekmecelerini açıp kaparken buldum. Kapının pervazına yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak bir süre onu izledim.

"Sabrını arıyorsan sanırım onu otuz yıl önce kaybettin."

"Ukalalığın hiç sırası değil, karıcığım."

Birkaç dakika daha şifoniyerin çekmecelerini karıştırdı, katlanmış giysileri bir kenara itip altlarına baktı, sonra aradığını bulamayınca bir küfür mırıldandı.

Karanlık bir ruh haline büründüğünü ve ona köşeye sıkışmış bir kurtmuş gibi yaklaşmam gerektiğini fark ederek ses tonumu tepkisiz tuttum. "Demek baban iyi biri."

Bu gözlemim sert bir bakışla karşılaşmama neden oldu. Daha akıllıca olurdu ama geri adım atmadım. Kafamda cevap bekleyen çok fazla soru vardı.

"Yine de bu durumumuzu anlattığın ilk kişinin neden o olmadığını merak ediyorum." Callum sessiz kalınca, "Mirasınla ilgili ültimatomunu göz önünde bulundursak yani?" diye ekledim.

"Ne demek istediğini anlıyorum. Ama durum biraz karışık."

"Öyle gibi."

Daha fazlasını beklediğimi hissederek, "Her zaman yakın değildik. Aramızda bir... gerginlik var. Geçmiş. Çözülmemiş baba-oğul meselesi," diye devam etti.

"Evet, orasını anladım. Anlamadığım şey, senin yaptığın ve onun bu kadar tehlikeli olduğunu düşündüğü şeyin ne olduğu."

Bir an için hareketsiz kaldıktan sonra çattığı kaşlarının altından bana baktı.

"Konuşmamızı mı dinledin?"

Gülümsemem içtendi. "Biliyorum. Çok kabayım. Ama işi ustasından öğrendim." Her şeyi başlatan olaydan, Jameson'da çalışanlarımla yediğim akşam yemeğinden bahsettiğimi anlayacağını bilerek omzumu silktim.

Bir süre taş kesmiş suratıyla sessizce beni izledikten sonra, "Bu sadece iş. Dahil olman gerekmeyen şeyler," dedi.

Ona baktım, üzgün olduğu fazlasıyla belliydi ama bana nedenine dair bir ipucu bile vermek istemiyordu ve ben de balıklama atlamaya karar verdim.

Gözlerimi öfkeli bakışlarından ayırmadan, "Senden hoşlanmıyor değilim," dedim usulca.

Şaşırmış gibi göründü ama hemen toparlandı. "Benimle param için evlendin."

"Evet. Tahmin et ne oldu, pislik? Sen de benimle paran için evlendin."

İfadesi bozuldu. "Aynı şey değil."

"Ah, gerçekten mi? Nasıl aynı şey olmadığını açıkla."

Çenesini sıktı. "Neden her zaman beni sınamak zorundasın? Bu senin için bir gurur meselesi mi?"

"Senin oyun kitabından bir sayfayı ödünç alayım ve konuyu değiştirme diyeyim."

Bakışları tehlikeliydi. "Daha az zeki biriyle evlenmeliydim."

"Eleştiri yaparmış gibi görünüp iltifat etmek deyince de sen. Aferin sana. Konuyu değiştirme."

Göz temasımız o kadar yoğundu ki neredeyse elle tutulabilirdi. Birbirimizden bir metre uzakta duruyorduk ama yerde güreşiyor da olabilirdik, havada öyle bir sertlik vardı.

"Benim hakkımda sevdiğin bir şey söyle," dedi sonunda.

"Büyüleyici mizacın dışında mı demek istiyorsun?" diye takıldım.

Gülümsemeyince insafa geldim. "Tamam, suratsız, espri anlayışını seviyorum."

Tek kaşını alaycı bir tavırla kaldırdı.

"Evet, bu doğru. Patronluk taslamakla ve emir yağdırmakla meşgul olmadığında aslında oldukça komiksin. Bana öyle bakma. Düşünceli olmanı da seviyorum."

Gözlerini kırpıştırdı, belli ki buna şaşırmıştı.

Onu gafil avlamak hoşuma gittiği için devam ettim.

"Ayrıca inanılmaz derecede cömertsin. Nedense hep zengin insanların cimri olduğu yanılgısına kapılmışımdır ama sen parayı konfeti gibi etrafa saçıyorsun. Bakalım, başka ne var? Ah, iç dekorasyon zevkini beğendim. Ve kitaplar. Birinci baskı koleksiyonun inanılmaz. Açıkçası biraz tütsü ve mum yakıp orayı bir tapınak haline getirmeliyim, o kadar iyi. Yüzünü de seviyorum. Bunu söylemenin garip olduğunun farkındayım ama beni daha iyi tanısaydın bunun nasıl bir iltifat olduğunu bilirdin. Bazen bir insana bakıyorum ve yüzündeki bir şey o kadar rahatsız edici oluyor ki ona bir ayakkabı fırlatmak istiyorum. Bana has tuhaflıklardan biri."

"Yüzümü seviyorsun," diye tekrarladı kuşkuyla.

"Çok simetrik."

Yüzündeki şüphecilik alaycı bir ifadeye dönüştü.

"Kapa çeneni. Listemi bitirmedim. Ben devam ederken esprili cevaplar düşünebilirsin. Sanki dünyanın sahibiymişsin gibi yürümeni seviyorum. Kendi vücudunun içinde rahatsın. Bunu biraz kıskandığımı itiraf etmeliyim çünkü kendimi her zaman bu gezegene düşmüş ve vurulmadan, üzerinde deney yapılmadan ya da bir hayvanat bahçesine tıkılmadan nasıl uyum sağlayacağımı bulmak zorunda olan bir uzaylı gibi hissediyorum. Demek istediğim, kendine güveniyorsun. Bu bir insanda çok çekici bir özelliktir."

Callum şaşkına dönmüştü. Bu o kadar tatmin ediciydi ki cesaret kaynaklarımın dibine vurup devam ettim.

"Dinlemeni seviyorum. Etrafının farkındasın. Takip ediyorsun."

"Örneklendir," diye talep etti.

"Sophie'ye zam almayı hak ettiğini söylediğimde patronunun bunu yapmasını sağladın."

Bunu düşündü, sonra hiçbir şey olmamış gibi bir omzunu kaldırdı.

"Yaptığın çok cömertçeydi."

"Bunu onun için yapmadım."

Ağzından çıktıkları anda sanki sözlerini geri almak istermiş gibi göründü. Ağırlığını bir ayağından diğerine verip bakışlarını başka yöne çevirdi.

Göğsümün ortasında garip bir yumuşama hissettim, sanki yıllardır göğüskafesimin altında yaşayan sert bir düğüm yavaş yavaş çözülüyordu.

"O zaman kimin için yaptın?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Bakışlarını bana geri çevirdi. Çenesini sıkmıştı ve gözlerinin içi alev alev yanıyordu.

O düğüm, yıllar sonra ilk kez tam anlamıyla nefes aldığımı hissedene kadar gevşedi.

"Callum, sana çok yüklendiğimi biliyorum ama gerçekten harika bir insan olduğunu düşünüyorum. Benim için yaptığın her şeye minnettarım."

Sanki sözlerimle karnına tekme atmışım gibi yüzünü buruşturdu.

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa, takdirimi gösterme konusunda iyi bir iş çıkaramamışım. Bunun için özür dilerim."

Yüz ifadesi önce şoka büründü, sonra sırayla farklı duygular belirdi ve en sonunda hayal kırıklığıyla noktalandı. "Özür dileme," dedi huysuzca. "Bir daha benden hiçbir şey için özür dileme. Bir bilseydin..."

Söyleyeceği başka ne varsa yuttu ve çenesini sıktı.

"Neyi bilseydim?"

"Hiçbir şey. Gitmek zorundayım."

"Doğru. Gizemli telefon görüşmesi. Yine Prag'a mı gidiyorsun?"

Gergin bir sessizlik içinde bana baktı. "Bunu kimseye tekrarlama," diye emretti sonra. "*Kimseye* diyorum, anlaşıldı mı?"

Tavırları o kadar tuhaf ve gergindi ki beni de tedirgin etmişti. Kalbim daha hızlı atarken ona bir adım daha yaklaştım. "Neden? Bana neler olduğunu anlat."

"Anlatamam."

"Baban anlatabileceğini düşünüyor."

"Babamın beyni bayat bir kızarmış ekmekten hallice."

"Gerçekten mi? Milyarlarca dolarlık bir imparatorluk kuran adam aptal mı? Nedense buna inanmakta zorlanıyorum."

"Söylediğim her şeye inanmakta zorlanıyorsun."

"Her şeye değil. Sadece kulağa saçmalık gibi gelenlere."

Gözlerini kapadı. "Lanet olsun, kadın," diye mırıldandı.

"Hey, eğer çekingen bir eş istiyorduysan öyle birisiyle evlenmeliydin. Konuş benimle, Callum. Lütfen bana neler olduğunu anlat."

Eliyle yüzünü sıvazlayıp saçlarını karıştırdı ve derin derin iç geçirdi. "Olan şu ki, işe gitmek için ayrılmam gerekiyor. Ne zaman döneceğimden emin değilim. Sana söyleyebileceğim tek şey bu."

"Bana söylemek istediğin tek şey demek istiyorsun."

Acım sesime de yansımış olacak ki aramızdaki mesafeyi kapayıp yüzümü ellerinin arasına almadan önce bakışlarını kısa ve yoğun bir an boyunca bana dikti.

Gözlerimin içine bakarak, "Bana güvenmek zorundasın," dedi ısrarla.

"Benim güvenim kazanılır, talep üzerine dağıtılmaz."

"O zaman en azından bana *güvenene* kadar fazla üstüme gelme."

"Neden güveneyim ki? Baban belli ki benim bir çeşit tehlikede olduğumu düşünüyor ama sen bana en ufak bir bilgi bile vermeyi reddediyorsun. Bahsettiği adam kimdi? Ve ailenin içinde olduğunu söylediğin karmaşa? Neler oluyor, Callum?"

Ellerini iki yanına indirdi ve en sert, en erkeksi bakışıyla bana baktı, bir şehri yağmalamak üzere olan Godzilla gibi tepemde dikiliyordu.

"Evet, çok korkutucusun," dedim ifadesiz bir sesle. "Mutlu musun?"

"Hayır."

"Çok şaşırdım."

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca birbirimize baktık. Yeterince beni dinlediğine karar vermiş olmalıydı ki yanımdan geçip arkasına bile bakmadan giyinme odasından çıktı.

Arkamı döndüm ve ona seslendim. "Biliyor musun? Senin hakkında söylediğim tüm o güzel sözleri geri alıyorum. Sen bir canavarsın!"

"İşte şimdi anlıyorsun, karıcığım," diye homurdandı omzunun üstünden.

Beni giyinme odasında tek başıma, ilk önce hangi takım elbisesine makas atsam diye düşünür halde bıraktı.

O gece uyuyamadım. Yatakta tek başıma uzanırken tavanda değişen gölgeleri izledim ve şimdiye kadar olan biten her şeyi aklımdan geçirdim.

McCord ailesi tehlikeli bir işe bulaşmıştı.

Callum evlendiğini kimseye söylememişti.

Eğer öğrenirsem ondan nefret edeceğimi düşündüğü bir şey yapmıştı.

Ona teşekkür ettiğimde irkilmesi beni aydınlatmıştı. Bana asla özür dilemememi emretmesi. "*Bir bilseydin*," dedikten sonra kendini geri çekmesi.

Benden bir sır saklıyordu.

Ama neden?

Peki, şu gizemli telefon görüşmeleri de neyin nesiydi?

Ani iş seyahatleri? Babasının güvenemeyeceklerini söylediği adam?

Callum'un onunla evlenmem için bir nedenim olduğunu söylediğinde Konrad'ın yanıtında da bir tuhaflık vardı. "*Herkes senin kadar paragöz değil.*"

Bu konuşmaya bir anlam veremiyordum; özellikle de gerçek paragöz, mirasını güvence altına almak için oğlunu evlenmeye zorlayan adama denirdi.

Sanki önemli bir şey hemen uzanabileceğim bir yerde duruyormuş gibi hissediyordum. Sanki yapbozu tamamlayacak parça eksikti ama hiçbir yerde de bulamıyordum.

Sabah yorgun ve gergindim, aklımda Callum'la ilgili düşünceler fır dönüyordu. İşe gittim ama gün uzadıkça endişem de artıyordu. Bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyordum, bu yüzden Dani'yi aradım ve işten çıktıktan sonra benimle bir şeyler içmek için buluşup buluşamayacağını sordum.

"Bu akşam olmaz, bebeğim. Ryan arayıp işten geç çıkacağını söyledi, bu yüzden Mia'ya bakamayacak."

"Tanrım, tam bir hıyarım. Sana Ryan'ın yeni işinin nasıl gittiğini sormayı tamamen unuttum."

Güldü. "Hayatın hareketsiz değil ya."

"Yine de kötü hissediyorum."

"Hissetme. McCord Medya'daki yeni işini çok seviyor."

"Gerçekten mi?"

"Ona manzaralı büyük bir köşe ofis verdiler ve maaşını iki katına çıkardılar. Sevilmeyecek ne var?"

"Onun adına çok sevindim!"

"Hepsi senin sayende, kızım. Hepsi senin sayende."

Tam cevap verecektim ki ValUBooks'un girişinde duran bir adam dikkatimi dağıttı. Sırtını duvara yaslamış, bir ayağını

duvara dayamış, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Siyah deri ceket, siyah kovboy çizmeleri ve kot pantolon giyen adamı gözüm bir yerden ısırıyordu.

Aynalı güneş gözlüğü gözlerini gizlese de kitapçıma bakıyor gibiydi.

"Em? Hâlâ orada mısın?"

İçimi bir korku kapladı ve titrememe neden oldu. "Buradayım."

"İyi misin? Birden sesin garip gelmeye başladı."

"Seni sonra ararım."

O başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatıp siyahlar içindeki yabancıya sertçe baktım, kalbim güm güm atarken adrenalin damarlarımı yakıyordu.

Onu daha önce gördüğümü biliyordum. *Biliyordum.* Ama nerede? Ne zaman?

Beni takip mi ediyordu?

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi duvardan çekildi ve ValUBooks'un açık cam kapılarından geçerek gözden kayboldu.

Viv paketini açmakta olduğu kitap kutusundan başını kaldırıp bana baktı.

"Neyin var? Bembeyaz kesilmişsin."

Onu zar zor duydum çünkü şimdi siyahlı adamı daha önce nerede gördüğümü hatırlamıştım. ValUBooks'un büyük açılışının yapıldığı gündü. Neredeyse aynı yerde durmuş, aynalı havacı gözlüğünün ardından kitapçımı izlemişti.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu pencereden dışarı bakmak için dönen Viv.

Kuru dudaklarımı ıslattım ve nemli avuçlarımı gömleğimin önüne sildim. "Bir adam vardı da... tanıdık gelen bir adam."

Arkasını dönerek kaşlarını çattı. "Otoparkın dışında mı?"

"ValUBooks'un girişinde. Sanırım onu daha önce de orada, bu tarafa bakarken görmüştüm. Onda bir tuhaflık var."

"Nasıl biri?"

"Uzun boylu. Yapılı. Tepeden tırnağa siyah giyiniyor, aynalı güneş gözlüğü takıyor. Belalı bir tip."

"Babanın cenazesindeki adam gibi," dedi bir süre sonra.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne?"

"Bir süre önce bundan bahsetmiştin. Bir eleştirmenin filmlerdeki en iyi cenaze sahneleri hakkında hazırladığı bir listeyi okuyorduk ve Sabine gömüldüğünde, yas tutanlardan uzakta bir şemsiyenin altında durup uzaktan bakacak birini kiralamak istediğini söylemişti, böylece herkes onun gizemli işlere karıştığını düşünecekti ve sen de bunun babanın cenazesinde olduğunu söyledin. Mor çiçekli bir ağacının altında cenazeyi izleyen gizemli bir yabancı varmış. Hatırlıyorum çünkü sen adamın James Dean'le Wolverine karışımı bir havası olduğunu söylemiştin ve ben de onu zihnimde canlandırabilmiştim."

James Dean-Wolverine karışımı.

Vücudum buz kesti. Kollarımda tüylerim diken diken oldu. O ana kadar unutmuş olmama rağmen şimdi tüm ayrıntılarıyla hatırlıyordum. O anda beni etkileyen şey, adamın mezarların ve mezar taşlarının arasında çok rahat görünmesiydi, sanki zamanının çoğunu orada geçirmiş gibi.

Sanki para kazanmak için ölülerin arasında dolaşıyormuş gibi.

Sanki kendisi de bir hayaletmiş gibi.

İmkânsız olsa da, dışarıda gördüğüm adamın babamın cenazesinde gördüğüm adam olduğuna ikna olmuştum.

Dört yıl önceki cenaze töreninde.

Kalbim göğsümü dövmesine ve midem düğümlenmesine rağmen hızla ön kapıya doğru yürüdüm. "Viv, bir dakikalığına kaleyi koru. Ben ValUBooks'a gidiyorum."

"Neden? Ne yapıyorsun?"

"Hayalet avına çıkıyorum."

Ayışığı Kitaplığı

Yirmi Sekiz

ValUBooks'un kapısından içeri girdiğim anda neden bu kadar başarılı olduklarını anladım.

Klima sisteminden yayılan vanilya ve portakal çiçeğinin zarif kokusundan değildi. Pırıl pırıl beyaz traverten zeminleri ya da zarif, modern mobilyalarından değildi. Devasa kahve barı ya da büyüleyici çiçek vitrinleri ya da hepsi Ralph Lauren kataloğundan alınmış gibi görünen çekici, üniformalı personellerinden bile değildi.

Her şeyin bir araya gelerek kusursuz ve zarif bir bütün oluşturması, bir sahafı sevinçten ağlatacak kadar güzeldi.

Bir de kitaplar. Vay canına, sergilenen kitapların sayısı insanın aklını başından alıyordu. Burası Kongre Kütüphanesi'ne taş çıkartırdı.

Sinirli bir müşteri yanımdan geçip girişi kapatan aptallar hakkında kısık sesle mırıldanana kadar kapıda durup şaşkın gözlerle etrafa bakındım.

Sonra şaşkınlığımı üzerimden atıp avlanmaya başladım.

Hızlı adımlarla yürüyerek önce kitapçının çevresini dolaştım, koridorlara bakındım ve vitrinlerin etrafına göz gezdirdim.

Hiçbir yerde siyahlar içinde uzun boylu bir adam göremedim, bu yüzden bakmaya devam ettim. Cam asansöre binerek ikinci kata çıktım ve seyahat, tarih ve çocuk bölümlerini taradım. Hâlâ bir şey yoktu.

Onu bulursam ona ne diyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu ama bunu zamanı geldiğinde düşünecektim.

Belki arka kapıdan çıkmıştı?

Sinirim bozularak bir köşeyi dönüp de yolumu kesen hareketsiz bir nesneye çarpana kadar reyondan reyona koşuşturdum. Tişört ve kot pantolon giymiş genç bir adam, elinde açık duran kitabı okuyordu.

"Ah kahretsin! Çok özür dilerim!" Nefes nefese, tökezleyerek geriye bir adım attım.

Kaşlarını çatarak ona lambur lumbur çarpan kişiyi görmek için döndü. Gözlerimiz buluştu ve ikimiz de şok içinde donup kaldık.

Ben, eski sevgilim.

Onu son gördüğüm zamanki gibi görünüyordu. Düzeltilmesi gereken dağınık kahverengi saçlar. Uzun kirpiklerle çevrili koyu mavi gözler. Her iki yanağındaki gamzelerle daha da çekici hale gelen çocuksu yakışıklılığı.

Uzun, donmuş bir an boyunca birbirimize baktık. Sonra kısık bir sesle, "Hey," dedi.

Hey mi?

Sikik bir *hey* mi?

Tek kelime etmeden ortadan kaybolduktan, kalbimi kırdıktan ve beni kalıcı bir özgüvensizlikle baş başa bıraktıktan sonra söyleyeceği tek şey bu muydu yani?

Nabzım damarlarımda zonklarken bir adım geriledim, titrek bir nefes aldım ve boğazıma oturmuş kayayı yutkundum.

"Selam Ben."

Garip bir sessizlik oldu. Ne işkence ama. Aç köpekbalıklarıyla dolu bir havuza atlamış olsam da herhalde aşağı yukarı böyle hissederdim. Kalbim bu güzel parlak traverten zeminin her yerine kanamak üzereydi.

Beni böyle acımasızca terk eden bir adama göre yüz ifadesi ilginç denecek kadar yumuşaktı. Beni yavaşça yukarıdan aşağıya süzdü, sanki bir zamanlar değer verdiği ama kaybettiği bir şeyi hatırlıyormuş gibi gözleri hem sıcak hem de hüzünlüydü.

Ama beni kaybetmemişti. Beni bir çöp gibi fırlatıp atmıştı.

Beni görmezden gelmişti, kalpsiz herif.

Yanaklarım ve kulaklarım basan sıcaklıkla kavruldu. Kalbim göğsümün altında çarpıyordu. Nalburda değil de kitapçıda olduğumuz için şanslıydı çünkü en yakın raftan bir çekiç kapıp taşaklarına saldırabilirdim.

Çekip gitmeliydim ama yapamıyordum. Sanki burada kök salmışım gibi yerime saplanmıştım.

"Nasılsın, Em?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Öfke, sıcak ve şiddetli bir dalga halinde üzerime çöktü. "Ah, hayır, bunu yapmadın. Sadece nasıl olduğumu sormadın."

Ah be, o buğulu duygusal bakış çok çabuk ortadan kaybolmuştu. Başını rahatsızlıkla iki yana sallarken kaşlarını çatarak bana baktı.

"Dur. Bana bağırmaya başlamadan önce bir saniye bekle."

"Hayır, bekleyeceğimi sanmıyorum. Sanırım güzelce ve yüksek sesle bağırmaya başlayacağım. Böylece kasaya kadar herkes senin nasıl bir pislik olduğunu öğrensin. Aslında sanırım avazım çıktığı kadar bağıracağım..."

Beni kolumdan tuttuğu gibi köşeden döndürüp başka bir koridora sürükledikten sonra sırtımı bir kitap rafına yasladı ve yoğun bir dikkatle yüzüme baktı.

"Bunu yapmak istemedim, tamam mı? Seni asla terk etmek istemedim," dedi kısık ve telaşlı bir sesle.

Hazırlıksız yakalanmış halde gözlerimi kırpıştırdım. "Seni *benim* gönderdiğimi mi söylüyorsun? Seni ben mi uzaklaştırdım, öyle mi?"

Sinirle başını iki yana salladı. "Hayır. Hiç de öyle değil. Dinle, seni binlerce kez aramak istedim. Seni düşünmekten hiç vazgeçmedim. Sana değer vermeyi hiç bırakmadım, Em."

Şaşkın, üzgün ve midem bulanmış bir halde elimle ağzımı kapattım.

Derin bir nefes aldı. "Sana her şeyi anlatmak istedim ve anlatmalıydım, biliyorum anlatmalıydım. Ama..."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Yüzü kül rengine döndü.

Elime bakıyordu. Ağzıma bastırdığım elime.

Alyansımın takılı olduğu ele.

Aniden geri bir adım atarak sertçe yutkundu.

"Evet, evlendim. Hayatımın sonuna kadar beni bir daha arayacak mısın diye bekleyeceğimi mi sandın?"

Sessizliği gerginlik yüklüydü. Bir şey söylemek istediğini, bu konuda kendisiyle tartıştığını görebiliyordum ama mesele her neyse bunu kendine sakladı.

Elindeki kitabı yavaşça başımın yanındaki rafta diğerlerinin üzerine koyduktan sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

İnanamayan gözlerle gidişini izledim.

Koridorun köşesini dönmeden hemen önce durdu. Başını eğdi, bir süre düşünüyormuş gibi göründükten sonra omzunun üzerinden bana baktı.

Gözleri karanlık, sesi gergindi. "Seni görmek güzeldi, Em. Kendine iyi bak."

Beni göğsüme sapladığı bıçakla baş başa bıraktı, keşke bu aptal yere hiç adım atmasaydım diye düşündüm.

Öğleden sonranın geri kalanını bunalım içinde kendini ofisime kilitleyerek geçirdim. Bunun beni etkilemesine izin vermemem gerektiğini biliyordum ama hiç beklemediğim bir anda Ben'i görmek bünyemde şok etkisi yaratmıştı. Aramızda ne olduğunu anlamama yardımcı olacak hiçbir cevap alamadığım gibi, eskisinden daha fazla soruyla baş başa kalmıştım.

Karşılaşmamızla ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Hepsini kafamın içinde tekrar tekrar oynattım ve incinme ile öfke arasında gidip geldim, ta ki sonunda duygu rezervlerimi tüketip uyuşana kadar.

Kendimi işe vererek durumu unutmaya karar verdim ve binayı satmayı düşünür mü diye sormak için mal sahibini aradım. Telefonu açtığında sesi benimle konuşmak yerine kolonoskopi olmayı tercih edermiş gibi geliyordu.

"Merhaba Emery," dedi sertçe. "Senin için ne yapabilirim?"

"Selam Bill. Bir konuda fikrini almak istemiştim."

"Nedir?" diye sordu garip, uzun bir duraksamadan sonra.

"Binayı satmayı düşünüp düşünmediğini merak ediyordum."

"Satmak mı? Kime?"

"Bana."

Yine garip bir duraksama oldu. Callum'un fonu sayesinde kira çekimin bu ay tahsil edildiğini biliyordum, bu yüzden sorunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Ben... bunu düşünüp sana geri döneyim," dedi.

Gülüşüm neşesizdi. "Nakdim var. Ödeme geçmişime bakarak buna inanmadığını biliyorum ama son zamanlarda koşullarımda bir değişiklik oldu. Para artık bir sorun değil."

"Üzgünüm ama şu anda konuşamam."

"Ah. Tamam. Satıp satmayacağını bana ne zaman söyleyebilirsin sence? Çünkü yenilemeye yatırım yapacağım ama bunu kiradayken yapmak istemiyorum..."

"En kısa zamanda sana geri döneceğim," diyerek telefonu yüzüme kapadı.

Masamda oturmuş, elimdeki telefona bakakalırken herkesin derdinin ne olduğunu merak ettim.

Yoksa hepsi benim hayal gücümden mi kaynaklanıyordu? Pireyi deve mi yapıyordum? Olmayan bir şeyi mi olduruyordum?

Ne de olsa ben fazla düşünmenin kraliçesiydim.

Belki Bill hiç de garip davranmıyordu. Belki de sadece meşguldü. Belki de ValUBooks'un dışında gördüğüm gizemli adam içeride alışveriş yapan karısını bekleyen biriydi. Belki de Ben'in beni gördüğünde hüzünlü ve kederli görünmesini *dilemiştim* ama aslında sadece utanmıştı.

Belki de tüm o, "Seni asla terk etmek istemedim," saçmalıkları olay çıkmasını önlemek için uydurduğu bahanelerden başka bir şey değildi.

Tam da olay çıkarmak üzere olduğumu düşünürsek bu iyi bir karardı.

Kendim de dahil olmak üzere herkese ve her şeye kızgın bir halde viski şişesini bulana kadar masamın en alt çekmecesini karıştırdım. Viv kapıyı çalana kadar orada oturup viskiyi yudumladım.

"Gel."

Kapıyı açtı, elimde bir şişeyle oturduğumu görünce iç geçirdi.

"Beni yargılama."

"Aptalca bir şey yaptığını bildiğinde hep böyle dersin."

"Viski aptalca değildir. Gerekli bir besin grubudur. Elindeki zarf ne?"

Masama doğru yürüyüp bana uzattı. "Az önce bir kurye teslim etti."

İade adresi zarfın vergi dairesinden geldiğini gösteriyordu.

Bugün tam da ihtiyacım olan şey buydu. Başka bir felaket daha. Vergi dairesi muhtemelen borcumu ikiye katlamıştı.

Ancak zarfı açıp David Montgomery'den gelen ve kendilerinden kaynaklanan bir hata olduğunu söyleyen bir mektup bulunca şok oldum.

Hesabımdaki mevcut borç sıfırdı.

"Her şey yolunda mı?"

Gülümseyerek Viv'e baktım. "Bunu söyleyeceğime inanamıyorum ama evet. Bu bir kutlamayı hak ediyor."

"O şişeden bir yudum daha alırsan kafana vururum."

"Tanrım, bu kadar genç birine göre çok tutucusun."

Masanın üzerinden eğilip viski şişesini aldıktan sonra dönüp kapıya doğru yürüdü ve omzunun üzerinden, "Sabah bana teşekkür edeceksin," dedi.

"Asla bilemeyeceksin çünkü asla itiraf etmeyeceğim," diye arkasından seslendim.

Ama haklıydı. İşten erken çıktım, erken yattım ve bir gün öncesine göre daha berrak bir kafa ve daha net bir bakış açısıyla uyandım. Ben'le karşılaşmamın iyi olduğuna karar verdim

çünkü artık en azından benden aylar önce ayrılırken olduğu gibi bir pislik olduğunu biliyordum. Açıklaması yoktu, sadece başka bir ani kaçıştı.

Nişanlanmadığımız için şanslıydım. Muhtemelen beni mihrapta terk ederdi.

Onu düşünerek daha fazla zaman kaybetmeyecektim.

Callum'un benden sakladığı şeylere kafayı takarak daha fazla zaman kaybetmeyecektim. Bırakacaktım huysuz milyarder sırlarını saklasın. Benim endişelenmem gereken kendi dertlerim vardı.

İki gece sonra Callum beni misafir odasındaki yatağımdan kaldırıp koridordan ana yatak odasına taşırken ölü uykumdan uyandım.

"Dönmüşsün." Sersemlemiş bir halde başımı omzuna yasladım. Bacaklarım kollarından sarkıyordu.

Cevap vermedi. Kaslarındaki gerginlikten ve ruh halindeki kasvetten stresli olduğunu hissedebiliyordum, bir şey olup olmadığını merak ettim.

"İyi misin?"

"Hayır. Ama içine girer girmez olacağım."

Sesi alçak, arzu dolu bir gümbürtüydü ve beni ürpertmişti. Ayrıca bana daha önce ona söylemeyi ihmal ettiğim bir şeyi hatırlatmıştı.

"Hey."

"Hımm?"

"Seninle ilgili sevdiğim şeyleri sıraladığım zamanı hatırlıyor musun?"

"Hayır," diye yalan söyledi, ses tonunda bir gülümseme vardı.

"Her neyse. Sesinden bahsetmeyi unuttum."

"Ne olmuş sesime?"

"İnanılmaz. Kadife, duman, bal ve pahalı viski gibi. Eğer milyarların suyunu çekerse, hayatını erotik romans kitapları seslendirerek kazanabilirsin."

"Bu gece içki dolabına mı girdin, sevgilim?"

Bana böyle hitap ettiğini duyunca gülümsedim ve göğsüne daha sıkı sarıldım. "Tartışmadığımız zamanlar güzel oluyor. Daha sık günlerce ortadan kaybolmalısın."

Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Benim geveze küçük kuzum. Siktir, gittiğimde seni nasıl da özlüyorum."

Nabzım sapıttı. Vücudum sıcaklıkla dolup taştı. Umut ve gerginliğin garip bir bileşimi yüzümü gömleğinin yakasına saklamama neden oldu. "Özlüyor musun?"

"Evet."

Bu net cevabı bana, "Benimle sadece mirasını kurtarmak için evlenmiş olsan bile mi?" diye sorma cesareti verdi.

Beni vücuduna daha da yaklaştırdı. Cevap vermedi ama kalbinin yanağımdaki hızlı ritmi ruhumu ateşe verdi. "Ben de seni özledim. Bu koca şato, huysuz canavarı olmadan çok yalnız kalıyor," diye fısıldadım.

"Ben yokken yalnız kaldığında neden beni aramıyorsun?"

"Çünkü o aptal yarasa telefondan Babacık'ı aramasını söylemek kurdeşen dökmeme neden oluyor."

Kıkırdayarak yatak odasının kapısından içeri girip doğruca yatağa yöneldi.

"O şeyi nereden buldun hem? Hiç öylesini görmemiştim."

"En yeni teknolojik aletleri toplayan bir arkadaşım var."

"James Bond gibi."

"Bunu demen çok hoşuna giderdi. Şimdi sessiz ol ve efendin için bacaklarını açmaya hazır ol."

Sızlandım. "Of, hayır. Yine mi o efendi şeysi?"

"Seni boşaltmamı istiyor musun, istemiyor musun?"

Sıkıntıyla homurdandığımda, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi ve beni yatağa yatırdı.

Kıyafetlerini çıkarırken ona baktım. Pencerelerden süzülen ayışığı saçlarını ve tenini soluk, ruhani bir parıltıyla aydınlatıyordu. Onu izlerken göğsüm pek çok duyguyla sıkıştı.

Evlendiğim bu gizemli yabancı çok güzeldi. Dünyanın sahibiymiş gibi dolaşan, sırlarını ikinci bir deri gibi üzerinde taşıyan bir muammaydı.

Bir gün onu gerçekten tanıyabilecek miyim, o muhteşem gözlerinin ardında ne sakladığını keşfetmeme izin verecek miydi bilmiyordum ama şu anda bunun bir önemi yoktu.

Önemli olan tek şey paylaştığımız bu bağımlılık yaratan çekim, birdenbire ortaya çıkan ve birlikte olduğumuz her an beni iliklerime kadar yakan bu garip tutkuydu.

"Şu anda bana bakışların hoşuma gitti," diye mırıldandı gözlerini bana dikerek.

"Nasıl bakıyormuşum?"

"Benimmişsin gibi." Tehlikeli gülümsemesi gölgelerin arasından bile parlıyordu. "Şimdi uslu bir kız gibi ellerinle dizlerinin üzerine çök ve o güzel ağzınla beni ne kadar özlediğini göster."

İç çektim. "Callum?"

"Evet, bebeğim?"

"Gerçekten benim patronum olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Kahkahası alçak ve uğursuzdu. "Bak ne diyeceğim. Hadi bunu öğrenelim."

Beni karnımın üzerine yuvarladı, ensemden tuttu ve karanlık kahkahası kulaklarımda bir ilahi gibi çınlarken ben nefessiz kalıp ciyaklayana kadar kıçıma sert şaplaklar attı.

Yirmi Dokuz

O gece aramızda bir şeyler değişti.

O anda fark etmemiştim ama daha sonra geriye dönüp baktığımda yaşadığım teslimiyet hissini hatırlamıştım. Önceleri göğsümde başlayan yumuşama o beni becerirken, en tatmin edici şekillerde hırpalarken ve avuçlarının arasında ısıtılmış bir macun gibi esnetirken dalgalar halinde bütün vücuduma yayılmıştı.

Zihnim evlendiğim adam hakkında hâlâ şüpheler taşısa da bedenim ona içgüdüsel olarak güveniyordu.

Sanki bu onun doğuştan hakkıymış gibi sert aletini dudaklarımın arasından geçirdi. Kendini ağzıma sokarken başımı mutlak bir hâkimiyetle kavradı. Zevkle homurdanarak beni olduğum yerde tuttu ve ben onun adını haykırırken içime girdi. Isırdı, şaplak attı ve saçlarımı eline dolayarak başımı geriye çekti. İçime boşaldı, beni yalayıp yuttu, sonra beni arkamdan becerdi ve tekrar içime boşaldı. Bütün bu süre boyunca bana *karım*, *bebeğim* ve *mükemmel, güzel sevgilim* dedi.

Seksin bu kadar dönüştürücü olabileceğini hiç bilmezdim. Bu kadar edepsiz bir şeyin aynı zamanda bu kadar saf

olabileceğini. Sanki kendi inancımızı icat etmiştik. Sadece kalple ruhu değil, teni ve nefesi, inlemeleri ve teri, savrulan bedenleri ve birbirine dolanmış çarşafları kapsayan ve tanıştığımız andan beri bizi yönlendiren, ikimizden de büyük bir şeye tam teslimiyeti içeren yeni bir ibadet şekliydi.

Bu aşk değildi. Biliyordum.

Ama ilahi bir şeydi.

Şimdiye kadar verilen hiçbir vaaz ruhumu bu kadar etkilememişti.

Sabah onun kollarında uyandım ve tam da olmam gereken yerde olduğumu hissettim. "Selam," diye fısıldadım gülümseyip onun sıcaklığına daha da sokularak.

"Sana da selam."

"Nasıl uyudun?"

"Ölü gibi. Aletimi resmen sömürdün. Tamamen kurudum."

Yüzümü göğsüne bastırıp halimden gülünç bir memnuniyet duyarak güldüm. "Şikâyet mi ediyorsun?"

"Elbette hayır. Beni istediğin zaman kurutabilirsin, bebeğim."

"Tanrım, bu ifadeyi romantik bulmam çok kötü. Yolculuğun nasıldı?"

Duraksamasında bir rahatsızlık sezdim. Konuştuğunda sesi alçak ve gergindi.

"Can sıkıcı."

Burnumu sokmak istedim. Onu kaburgalarından dürtmek ve bana bundan daha fazla detay vermesini talep etmek istedim. Ama bilmemi isteseydi bana söyleyeceğini de biliyordum, bu yüzden gittiğinde beni özlediğini söylediği anla yetindim ve konuyu öylece bıraktım.

"Yine de evde olmana sevindim."

Tekrar duraksadı ama bu seferki farklıydı. Dikkati keskin bir lazer ışını gibi üzerime odaklanmıştı.

Gergince yüzüne baktım. "Ne?"

Elini saçlarımda hafifçe gezdirirken, "Ev dedin," diye mırıldandı.

"Yani?"

"'Geri döndün' diyebilirdin. Ya da, 'Buradasın,' diyebilirdin. Ama onun yerine *evde* olduğuma sevindiğini söyledin."

Ev kelimesine yaptığı vurguyla ne demek istediğini anladım. Biraz telaşlanarak sözlerimi çevirmeye çalıştım. "O kadar heyecanlanma. Lafın gelişi söyledim."

Beni sırtüstü çevirerek ağırlığını üstüme verdi ve duygu dolu gözleriyle yüzüme baktı.

"Hayır, lafın gelişi değildi. Burası senin evinmiş gibi hissediyorsun. Kabul et."

Taleplerini sıralamaya başladığında, baskı altında çatlamamın an meselesi olduğunu zaten biliyordum, bu yüzden karşı koymaya zahmet etmedim. İç çekip başımla onayladım.

Bu itiraf onu çok mutlu etti. Sert ve tutkulu öpücüğünde bunun tadını alabiliyordum.

Nefes alabilmek için dudaklarımızı ayırdığında güldüm. "Biliyor musun, sadece parasını korumak için evlenen bir adama göre, durumumuz hakkında ne düşündüğüme garip kaçacak kadar çok kafa yoruyorsun."

Bir an dalgın bir sessizlik içinde beni inceledi. "Belki de sana alışıyorumdur."

"Ah. Fungus gibi."

Burnunu kırıştırıp üst dudağını kıvırarak surat yaptı. "Fungus mu?"

"Evet. Bilirsin işte. Bitki küfü. Vıcık vıcık yaprak çürümesi."

"Kim öyle der ki?"

"Hayatını kitap satarak idame ettiren biri. Sakın bana fungus ne duymadım deme."

"Elbette duydum. Sadece yeni kocasıyla yatakta çıplakken kendisinden bitki küfü olarak bahseden birini hiç duymadım."

Sırıtışım o kadar parlaktı ki muhtemelen onu kör ediyordu. "İçimdeki cevheri ortaya çıkarıyorsun, sevgilim."

Kıkırdayarak yuvarlanıp üstümden kalktı.

Arlo kapıyı çalmadan keten örtüyle kaplı bir servis arabasıyla içeri girdi. "Günaydın!"

Dehşete kapılarak çarşafı başımın üzerine çektim. "Arlo! Bir odaya dalmadan önce geldiğini haber vermekle ne gibi bir sorunun var?"

"Kahvaltı getirdim," dedi sanki bu makul bir açıklamaymış gibi.

Beni iyi tanımaya başlamış olmalıydı çünkü öfkemi dağıtan ve ağzımı sulandıran güzelliklerden oluşan bir seçkiyle gelmişti.

"Pastırma, sosis, çırpılmış yumurta, çikolatalı kruvasan, kremalı taze meyve, yoğurtlu parfe ve kahve var. Sizin için sofrayı kurayım."

Callum çarşafı kaldırdı ve ben hâlâ altında saklanırken bana bakıp sırıttı. "Ona aç olacağımızı söyledim."

"Eminim söylemişsindir," diye mırıldandım.

"Utandığında çok tatlı görünüyorsun."

"Sen de kendini beğenmişlik yaptığında çekilmez oluyorsun."

"Daha önce bir çift meme görmemiş değil ya."

"Yani onun ve şefin önünde çırılçıplak dolaşmaya başlamamı mı istiyorsun?"

Kendini beğenmiş gülümsemesi kayboldu, yerine kaşları çatıldı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Çarşafı çeneme kadar indirip yatağın karşısındaki oturma alanında bulunan orta sehpaya kahvaltımızı hazırlayan Arlo'ya baktım. Beni bakarken yakaladı ve gülümsedi.

"En azından kapı çalmayı öğrenmeye çalışacağına dair anlaşabilir miyiz?"

"Elbette. Özür dilerim."

Gözlerini kaçırırken gülümsemesinin büyümesinden böyle bir şey yapmayacağını anlayabiliyordum.

Arlo masayı kurmayı bitirip odadan çıktığında Callum ikimizin de üstünden örtüyü çekip ayağa kalktı ve çırılçıplak masaya doğru yürüdü.

İşte, o zaman yeni kocaman dövmesini fark ettim.

Kaslı sırtında bir omuzdan diğerine kadar uzanan ve dikenler, güller, yılanlar ve kafataslarıyla süslenmiş bir sarmaşığın içindeki ismim, en az on iki punto kalın, siyah Gotik harflerle yazılmıştı.

Kalbim küt küt atarken doğrulup ağzım beş karış açık ona baktım.

Masanın üzerindeki tepsiden bir çilek aldıktan sonra dönüp bana baktı ve gülümsedi.

"Bir parça meyve ister misin, sevgilim?"

"Başlatma şimdi meyvene. Bana sırtındaki o şeyden bahset."

Çileği ağzına atıp yavaşça çiğnedi ve yuttu. "O şey karımın adı. Kruvasan?"

"Bir saniye dur lütfen. Dövme mi? Alo?"

Tepsiden bir kruvasan seçerek yatağa doğru yürüdü. Başımda durarak bir parça koparıp uzattı.

"Ağzını aç."

"Callum, lütfen söyle..."

Koparttığı kruvasan parçasını dudaklarımın arasından sokarak beni susturdu.

Eline geri tükürmeyi düşündüm ama onun yerine çiğneyip yuttum.

Hiçbir tartışma hamur işlerini ziyan etmeye değmezdi.

Bir parça daha koparıp kapalı dudaklarıma uzattı. Ona bakarak başımı iki yana salladım. Bu onu güldürdü.

"Çok inatçısın. Sanırım dövmem hakkında bir şey duymak istemiyorsun."

Gözlerimi kapatıp ona kadar saydıktan sonra gözlerimle ağzımı aynı anda açtım.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı, gözleri parlarken. "Siktir, itaatkâr olmana bayılıyorum."

Bana bir lokma daha yedirdi ve ben kruvasanı çiğnerken başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi.

"Çok güzel bir ağzın var, karıcığım."

Emin değildim ama galiba sabrımı sınıyordu. Konuyu değiştirmek için ukalaca bir yorum yapmamı bekliyordu ama inatçı olduğum konusunda haklıydı. Sırtına o dövmeyi yaptırırken ne düşündüğünü öğrenmek istiyordum ve bunun için oturup bana bir paket kruvasan yedirmesine izin vermem gerekiyorsa yapacak bir şey yoktu.

Ayrıca her türlü kazançlı çıkacaktım.

"Mırlayacak mı yoksa beni pençeleyip parçalayacak mı karar veremeyen bir kediye benziyorsun."

Kirpiklerimi cilveyle kırpıştırarak bir ısırık daha aldım. Lokmamı çiğnerken uzanıp çıplak mememi okşadı, sertleşene kadar başparmağını meme ucumda gezdirdi.

"Ne kadar hassas bir kedicik," diye fısıldadı.

Üst bacağına doğru sarkan uzun ve kalın penisi sertleşmeye başladı.

Kruvasanı komodinin üzerine koyduktan sonra beni kucaklayıp kanepeye götürdü ve bacaklarımı uzatarak koltuğa yaslanmam için beni geriye doğru iterek üzerime çıktı. Kanepeyle sehpanın arasındaki boşlukta diz çökerek yemek tepsisine döndü. Dudaklarını büzerek yiyeceklere göz attı ve bakışları taze çilek tabağına takılınca gülümsedi.

"Çilek ve krema," diye mırıldanırken bana ateşli bir ifadeyle bakıyordu. "Kulağa leziz geliyor."

Bakışları yavaşça vücudumda gezindi. Bacaklarımın arasında durduğunda dudaklarını yaladı ve tabaktan dolgun bir çilek aldı.

"Bacaklarını aç."

"O çilekle her ne yapmayı düşünüyorsan, unutabilirsin."

Bakışlarıma karşılık vererek çileği kasıtlı bir hareketle kapalı bacaklarımın arasına yerleştirdi.

"Callum. Ben ciddiyim. Oramda meyve istemiyorum. Saklama kabı değil ya."

Beni tamamen duymazdan gelerek meyve tabağına geri döndü ve yabanmersini, böğürtlen ve ahududu alarak onları bacaklarımın arasındaki çileğin etrafına dizdi. Çıkıntılarımı kaplayan küçük, sevimli, maviler ve kırmızılardan bir tepecik oluşana kadar sanki bir natürmort resmi hazırlıyormuş gibi özenle devam etti.

Topuklarının üzerinde geriye yaslanıp yaptığı işi hayranlıkla seyrederken kısık bir sesle, "Bu dövme, vücudumun her yerine senin adınla yaptıracağım dövmelerin ilki," dedi.

Nefesim kesildi. Nabzım hızlanmaya başlarken yüzündeki ifadeyi inceledim. "Ama... neden?"

Düşünceli ifadeyle tepsideki küçük, gümüş krema tabağına uzandı. "Çünkü ben seninim. İçimdeki her zerreye senin adın kazınmış. En azından dışımın da buna uygun görünmesini sağlayabilirim."

Sözleri içimde bir kasırga koparıp nefesimi kesti ve aklımı başımdan aldı.

Gümüş servis tabağını eğerek bacaklarımın arasındaki meyvelerin üzerine ince bir krema tabakası akıttı. Sonra aç gözleri ve yoğun bir dikkatle kremayı vücudumda gezdirip karnıma, kaburgalarıma ve memelerime buladı.

Çıplak tenimin üzerinde kayan serin krema beni ürpertti. Bakışlarındaki hayranlık kalbimi sızlattı.

"Anlamıyorum," diye fısıldadım. "Birbirimizi çok az tanıyoruz. Bunu nasıl söylersin?"

Gümüş tabağı kenara bırakıp bana döndü ve gözlerimin içine derin derin baktı.

"Yüzüğümü takıyorsun. Benim yatağımda uyuyorsun. Hayatının geri kalanında senin olacağıma ve beni terk etmeyeceğine dair tanıkların önünde yemin verdin. Beni *seçtin*, Emery. Ve beni seçtiğin için şimdi ve sonsuza dek bana sahipsin, ne olursa olsun."

Sanki biri beni bir uçaktan itmiş de havada fırıl fırıl dönüyormuşum, yön duygusu olmadan düşüyormuşum, nabzım damarlarımda çığlık atıyormuş ve bütün hayatım gözlerimin önünden geçiyormuş gibi hissettim. Saatte bin beş yüz kilometre hızla yere doğru savruluyordum ve sağ çıkma şansım yoktu.

Nasıl olmuştu da işler bu kadar hızlı ilerlemişti bilmiyordum. Tüm bunların ne anlama geldiğini çözemiyordum. Tek

bildiğim, sözleriyle beni elektrik çarpmışa döndürdüğüydü. Kanım çakan şimşek, kontrol edilemez bir yangındı. Kalbim damarlarıma nükleer güç pompalıyordu.

Başını eğerek mememdeki kremayı yaladı ve meme ucum dikleşip kızarana kadar dilinin nazik darbeleriyle buna devam etti.

Bir yandan nefesimi kontrol etmeye çalışıyor, bir yandan da duygu seline kapılıp giderken onu izliyor ve ağlamamaya çalışıyordum.

Diğer mememe geçti, onu da yalayarak temizledikten sonra karnıma doğru indi. Şefkatle tenimi öperken bacaklarımın arasına ulaşana kadar dilini her kıvrımda ve çıkıntıda gezdirip kremayı temizledi.

Kalçalarımı kavrayarak gözlerini kapattı, yüzünü meyve yığınına soktu ve ben orada sersem bir mutluluk içinde, nutkum tutulmuş halde nefes nefese yatarken meyvelerin arasından tenime doğru ilerleyerek ziyafet çekmeye başladı.

Dili tembelce klitorisimin üzerinde gezindiğinde çaresizce inledim.

Kalçalarımı sıktı ve yemeye devam etti.

Çıkardığı sesler. Göğsünün derinliklerinden gelen boğuk homurtular. Beni tutma şekli. Sıcak ve ıslak dili, sert ve güçlü elleri, hassas tenime sürtünen sakalı, sırtımın altındaki ipek kırlentler ve bütün vücudumu saran sıcaklık. Bir dalga gibi kabarmaya başlayan bir duygu gelgitine kapılmış durumdaydım.

Heyecan egemenlik kurmak için panikle savaşıyordu. Aynı anda çok fazla his tarafından hırpalandığım için gözlerimi kapattım ve her şey üzerimden akıp gitsin diye kendimi bıraktım. Sonra öylece sürüklenip gittim.

Derin bir iç çekiş titreyen dudaklarımdan döküldü.

Callum bacaklarımı ayırarak dilini içime soktu.

Yumuşak çığlığım onun ağır nefes alışının sesi altında kayboldu. Kalçalarımı öyle sert kavramıştı ki moraracağımı biliyordum. Ellerimi dağınık, gür saçlarına gömdüm ve bedenimi ağzına doğru gererek hevesle kalçalarımı salladım.

İçime bir parmağını kaydırdı ve zonklayan klitorisimi sertçe emdi, orgazm olana kadar dilini ileri geri sürttü.

Orgazma ulaştığımda onun adını haykırdım. Haykırışım boğazımdan kopup odanın sessizliğine karıştı ve kilisede tekrar tekrar söylenen bir ilahi gibi kulaklarımda yankılandı.

Callum.

Callum.

Callum.

Adın kutsal kılınsın.

Kanepeye oturup beni üstüne çekti, bacaklarımı bacaklarının üzerinden attı ve ben dengemi korumak için omuzlarını kavrarken o da sertleşmiş aletini içime yönlendirdi. Sahiplenici bir hırıltıyla içime girdi.

"Beni becer, karıcığım. Adımı haykırışını yeniden duymak istiyorum."

Zevkten çılgına dönmüş halde aletinin üzerinde zıplarken, o da gözlerini kapamış memelerimi sertçe sıkıp emiyordu.

Başımı geriye attım ve kendimi ilkinden daha güçlü bir orgazma bıraktım.

Ben haykırarak boşalırken kıçıma vurup tenime karşı onayladığını belli eden bir şeyler homurdandı.

Sonra dudaklarını kulağıma yasladı ve kollarını sertçe bana doladı.

"Yavaş gitmemiz gerektiğini düşündüğünü biliyorum. Ama ben yavaş nedir bilmem. Boğulup boğulmayacağımı umursamadan sana okyanus gibi balıklama daldım," dedi kısık sesle beni göğsüne bastırarak.

Sarsılıp inledi. Sonra içime boşalırken beni tutkuyla öperek bedenime ve ruhuma sahip oldu.

Otuz

Birlikte sessizce duş aldık. Konuşmak istiyor ama ne diyeceğimi bilemiyordum.

Parası için evlendiğiniz yabancıya ağırlık merkeziniz haline geldiğini nasıl söylerdiniz ki? Manyetik alanının gücü yüzünden kalbinizdeki pusulanın ibresinin doğru yön diye onu gösterdiğini?

Peri masalı gibiydi.

Her tatlı peri masalının öbür yüzünde gizlenen çok daha karanlık bir şeyi ortaya çıkarması beni asıl endişelendiren şeydi.

Duştan sonra Callum giyindi, bana veda öpücüğü verdi ve işe gitmek üzere ayrıldı. Soğumaya başlayan kahvaltının önünde oyalanarak kendimi içinde bulduğum bu garip yeni konumda dengemi yeniden kurmaya çalıştım.

Bu işe girerken onunla duygusal bir bağ kurmak istemiyordum. Ona karşı bir şey hissetmek istemiyordum. Ama o beklediğimden çok daha fazlasıydı. Daha duyarlı ve düşünceliydi. Daha cömert ve nazikti. Onda beni kendine hayran bırakan bir enginlik vardı.

Bir sevgili olarak eşi benzeri yoktu. Önceki partnerlerimi beceriksiz amatörler gibi göstermişti. Hiç kimse üzerimde onun yarattığı etkiyi yaratamamıştı.

Her ne olacaksa olmasına izin vermeye ve bir kez olsun her şeyi fazla düşünmemeye karar vererek kahvaltımı bitirip giyindim ve güne başlamaya sabırsızlandım. En azından şimdilik her şey yolunda gibiydi.

Sonra temizlikçiler geldi ve beni tekrar şaşkına çevirdiler.

İlki içeri girdiğinde Arlo'yla mutfaktaydım. Genç, esmer ve kıvrımlı temizlikçi bana gülümseyip selam verdi.

"Selam. Ben Emery."

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sarah, bu Bay McCord'un karısı," dedi Arlo, ortadaki büyük mutfak adasında okuduğu gazeteden başını kaldırarak. "Yakın zamanda evlendiler."

"Ah, tebrikler!" dedi Sarah samimiyetle.

"Teşekkür ederim."

Cevabım pek de hevesli değildi çünkü iki genç kadın daha mutfağa girip bize katıldı. Hepsi bembeyaz giyinmiş, Sarah gibi temizlik malzemeleri dolu çantalar taşıyordu. Hepsi de bana benzeyen üç güzel esmer.

Kırmızı rujlarına kadar.

"Bunlar Kelly ve Michelle," dedi Sarah. İkisi de mırıldanarak selam verdi.

"Merhaba," diye cevap vermeyi başardım bir süre sonra.

"Bugün özellikle odaklanmamızı istediğiniz bir alan var mı?"

Profesyonel bir beklentiyle bana baktılar. Onlara bir tür talimat vermem gerektiğinin farkındaydım. Daha önce hiç ev

çalışanlarını yönlendirmek zorunda kalmadığım için ne yapacağımı bilmiyordum.

Tanrı aşkına, burada çamaşır makinesinin nerede olduğunu bile bilmiyordum.

"Her zamanki gibi yapsanız belki?"

"Elbette." Görünüşe göre lider olan Sarah diğer hanımlara dönerek, "Hadi başlayalım," dedi. Başlarıyla onaylayıp hızlı ve verimli hareketlerle mutfakta koşuşturmaya başladılar.

Tedirgin olmamın yanı sıra ayak altında dolaşıyormuşum gibi de hissediyordum. Bu yüzden herkesle vedalaşıp garaja gittim ve orada birkaç dakika boyunca lüks arabalardan oluşan sıraya sersem sersem bakarak kendi akıl sağlığımı sorguladım.

Bu kadınlarla birbirimize benzememiz tesadüf olamazdı, değil mi?

Callum'un sekreteri dahil.

Kendime kızarak düşüncelerimi toparlamak için başımı iki yana salladım.

Elbette, bu bir tesadüftü. Saçmalıyordum. Bu sabahki duyguların aklımı başımdan almasına izin veriyordum. Bu şehirde kısa boylu, esmer milyonlarca kadın vardı. Gerçekten milyonlarca. Burnu yerine gökkuşağından bir tek boynuzu olan, 1.80 boyunda bir kızıl gibi davranıyordum.

Ayrıca Konrad oğlunun sarışınları tercih ettiğini söylemişti. Asıl tüm çalışanları Sabine'e benziyor olsaydı endişelenmem gerekirdi.

İşe vardığımda kendimi buna inanmaya ikna etmiştim.

Ofisimin kapısının çalındığını duyduğumda başımı bilgisayardan kaldırdım. "Selam Murph."

Kapının girişinde duruyordu, başparmağıyla dükkânın önünü işaret etti. "Burada seni görmek isteyen genç bir adam var. Adının Cole olduğunu söyledi."

Aman Tanrım. Callum'un huysuz kardeşi. Midem birden kasıldı. "Kızgın görünüyor mu?"

"Hiç de değil. Arkadaş canlısı birine benziyor. Ona müsait olmadığını söyleyeyim mi?"

Ayağa kalkıp ellerimle eteğimin önünü düzelttim. "Hayır, içeri yolla lütfen."

Gergin sinirlerimi yatıştırmak için kendimi birkaç derin nefes almaya zorladım. Cole'un beni neden görmek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu beklenmedik ziyaretin iyi geçmeyeceğini düşünmeden edemiyordum.

Sonra kapıdan içeri girdi ve görüşümü tekrar değerlendirdim.

Aile fotoğrafındaki gibi sert bakmıyordu, o gün Callum'un ofisinde etrafını sarmalayan karanlık, çatırdayan yoğun hava da yoktu. Siyah pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti, ciddi görünüyordu ama sert değildi.

Bana doğru yürüyüp elini uzattı.

"Merhaba Emery. Gelmeden önce aramadığım için özür dilerim. Müsait miydin?"

Tokalaştığımız sırada elimdeki tüm küçük kemikleri ezerken irkilmemeye çalıştım. Adamda hidrolik pres gibi bir tutuş vardı. "Sorun değil. Beklenmedik olduğunu itiraf etmeliyim. Bir sorun mu var?"

Sorum onu gülümsetti. Aslında tam olarak gülümsememişti ama dudakları, eğer bu cüretkârlığı yüzünden onları koparıp atacağından korkmasalar yukarı doğru kıvrılacaklarmış gibi bir hareket yaptı.

"Bana benziyorsun."

"Öyle mi? Ne konuda?"

"İlk düşüncen her zaman olumsuz."

Buna nasıl tepki vereceğimden emin değildim, o yüzden es geçtim. "Oturmak ister misin?"

"Hayır, hayır, çok fazla vaktini almayacağım. Sadece seninle Callum hakkında konuşmak istedim."

Yüz ifadesi beni yeniden gerdi. "Burada olduğunu biliyor mu?"

"Hayır. Geldiğimi söylemezsen de memnun olurum."

Bir süre rahatsız edici bir sessizlik içinde durduk. "Kabalık etmek istemem ama bu isteğinle beni kötü bir duruma sokuyorsun," dedim sonra.

"Senden yalan söylemeni istemiyorum. Sadece bu bilgiyi verme."

"Seni gördüğümü ona söylememi istememenin bir nedeni var mı?"

Bir süre bana baktı, yüzü kasvete boğulurken kara gözleri düşünceliydi. "Sana karşı açıksözlü olabilir miyim?"

"Öyle olmanı tercih ederim."

"Kardeşim..." Bakışlarını başka yöne çeviren Cole, söyleyeceği şeyde boğulurmuş gibi boğazını temizledi. "Bunu sana söylemek benim için çok zor," dedi ses tonunu düşürerek.

Sandalyeme gömüldüm ve titrek bir elimi yüzümde gezdirdim. "Lütfen bir yerlerde gizli bir ailesi olduğunu söyleme bana."

Cole dehşet dolu bir ifadeyle bana baktı. "Hayır. Tanrım, tabii ki hayır. Neden böyle düşündün ki?"

Gözlerimi kapatıp iç çektim. "Çünkü ben en kötüsünü düşünme konusunda bir numarayım. Tam şu anda kendimi pencereden atmak istiyorum ama zemin kattayız." Gözlerimi

açtığımda onun şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. "Affedersin. Ne diyordun?"

Aptallığımın darbesiyle beyninden vurulmuşa döndüğü için toparlanması biraz zaman aldı. "Ben de tam kardeşimle yakın olmadığımızı söyleyecektim," dedi sonra.

Devam etmeyip bariz bir rahatsızlıkla orada öylece dikilince onu konuşturmak için nazikçe bir şeyler söylemeye çalıştım. "Bana bundan bahsetmedi ama tanıştığımız gün ikinizin arasında bir gerginlik var gibi gelmişti."

"Anlaşamadığımızı sana söylemedi mi?"

Buna şaşırmış gibiydi. Arkasında ne olduğunu merak etmeden duramadım.

"Hayır. Açıkçası Cole, bana aileniz hakkında pek bir şey anlatmadı. Gerçi kendisi de dahil olmak üzere hemen hemen her konuda ağzı sıkıdır. İkinizin yakın arkadaşlar mı, yoksa can düşmanları mı olduğunuza dair hiçbir fikrim yoktu. Özel hayatı bir devlet sırrıymış gibi davranıyor."

Buna nasıl cevap vereceğine karar vermek için kısık gözlerle yüzümü otuz saniye kadar inceledi. Sonra masamın karşısındaki sandalyeye çöküp ellerini saçlarında gezdirdi ve iç geçirdi.

"Benim ne kadar aptal olduğumu düşündüğünü sana söylediğinden neredeyse emindim."

Güldüğümde onu tekrar ürküttüm. Şaşkınlıkla bana baktı.

"Güldüğüm için özür dilerim. Sadece Callum kendisi dışında herkesin aptal olduğunu düşünüyor. Yerinde olsam bunu üstüme almazdım. Adamda tam bir Rothschild egosu var."

Cole kaşlarını çattı. "Biz Rothschildlardan daha zenginiz."

Fakir biri zengin insan şakaları yapmaya çalıştığında böyle olurdu işte.

Benim yılgın bakışlarımı gören Cole yardımcı olmaya çalıştı. "Belki de Waltonları kastetmişsindir?"

"Kim onlar?"

"Walmart'ın sahibi olan aile."

"Senin ailenden daha mı zenginler?"

"Hayır."

"O zaman neden onları örnek olarak verdin?"

"Soracağını düşünmemiştim."

Callum'un kardeşiyle neden sorun yaşadığını anlamaya başlıyordum. "Belki de bana durup dururken bu ziyaretinin nereden çıktığını söylemelisin."

Sandalyesine yaslanıp bana sert bir bakış attı. "Boyunu aşan sulardasın," dedi sonra uğursuz uğursuz konuşarak.

Daha fazlası olduğunu bilerek bekledim ama ardından söylediği şeyi beklemiyordum.

"Doğrusunu istersen, Callum şerefsizin teki."

Sinir olarak bir elimi havaya kaldırdım ve sözünü kestim. "Lafını böleyim. Onunla sorununun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve açıkçası beni ilgilendirmiyor da. Ama şöyle bir şey var ki, şerefsiz ya da değil ben onunla evliyim ve burada oturup kocama bok atmana izin vermeyeceğim."

Belli ki böylesi sert bir çıkışa hazırlıksız olan Cole şaşkınlıkla bana baktı.

Kendisine geldiğinde konuşmaya devam etti. "Daha bitirmemiştim. Demeye çalıştığım şey, o şerefsizin teki ama ona katlanabilecek birini bulmasına sevindim. Bunu ofiste söyleme şansım olmadı ama umarım birlikte çok mutlu olursunuz."

"Ah." Onu az önce azarladığım için kendimi aptal gibi hissettim sonra yine sinir oldum. "Bunu neden baştan söylemedin?"

Bakışları mümkünse Callum'unkinden bile sertti. "Bana hiç fırsat vermedin."

Yemin ederim, bu McCord erkekleri bir kadına felç geçirtebilirdi.

"Callum'un bu kadar destekleyici bir şey söylemeye geldiğini bilmemesini istemenin bir nedeni var mı peki?"

Kısık, karanlık tınılı bir homurtu çıkardı. "Çünkü bir odada yalnız olduğumuzu bilse fena halde çıldırırdı. O gün sen ofisten ayrıldıktan sonra her zamanki saçmalıklarımıza başladık. Detaylara girmeyeceğim ama senin kadar iyi birisinin onun gibi bir sersemle evlenmesine şaşırdığımı söyledim ve beni neredeyse öldürüyordu."

"Tanrım, böyle güzel bir iltifattan neden rahatsız oldu acaba?" dedim kuru bir sesle.

"Muhtemelen iyi kelimesini kullanmadığım içindir. Seksi dedim."

Yanaklarımı ateş bastı ama önemli bir şey değilmiş gibi orada oturmaya devam ettim.

Utandığımı anladı. "Yemin ederim sana asılmaya çalışmıyorum," dedi.

"Güzel. Bu konuşma ancak öyle daha da garipleşebilir çünkü. Lütfen bana neden burada olduğunu bilmesini istemediğini söylediğin kısma geçebilir miyiz?"

"Demek istediğim, onu daha önce bir kadını kıskanırken hiç görmedim. Senden önce çıktığı kadınlara karşı herhangi bir duygu sergilediğini hiç görmedim. Ama senin seksi olduğunu söylememle daha gözümü bile kırpamadan elini boğazıma dolayarak beni duvara yasladı ve balataları sıyırmış gibi yüzüme ölüm tehditleri savurdu."

Muhtemelen Callum'un bu davranışı konusunda kınayıcı bir ses çıkarmam ya da ne kadar korkunç olduğuna dair destekleyici bir yorum yapmam gerektiğini biliyordum ama garip tir ki, memnun olmuş hissettim.

Gerçekten bir terapi ayarlamam gerekiyordu.

Tutarlı bir yanıt veremeyeceğimi fark edince sadece,"Ah," dedim.

"Öyle işte."

"Bu durumda ona söylemeyeceğim."

Ağzı yine o gülümsemeye yakın hareketi yaptı. "Memnun olurum."

"Madem buraya kadar gelmişsin, sana kişisel bir soru sormamın sakıncası var mı? Cevap vermek zorunda değilsin. Alınmayacağım."

"Buyur," dedi merakla.

"Ailenizin işiyle ilgili."

Gerginleşmesini ya da Callum gibi temkinli görünmesini bekliyordum ama yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan devam etmemi bekledi. Cesaretlenerek devam ettim. "Her şey yolunda mı?"

Bu soru kaşlarını çatmasına sebep oldu. "Nasıl yani?"

"Yani, yaptığınız işte hiç tehlike var mı?"

İstese bundan daha şaşkın görünemezdi. "*Tehlike* mi? Elbette hayır. Sana bunu düşündüren nedir?"

"Sadece Callum'un söylediği bir şey. Belki yanlış yorumlamışımdır."

"Öyle olmalı. Medya işinin tek tehlikeli yanı can sıkıntısından ölebilecek olman. Bütün günümü masa başında evrak işleriyle uğraşarak geçiriyorum. Cehennem gibi."

Bu beni gülümsetti. "Kariyer değişikliği arıyorsan seni kedi kumu temizlemen için burada işe alabilirim."

Yakışıklı yüz hatları belli belirsiz bir tiksintiyle çarpıldı.

"Şakaydı."

Yüz ifadesine bakılırsa bu kelimeye aşina değildi.

Ayağa kalkıp gitmesi gerektiğini söyleyerek ikimizi de daha fazla heyecanlı sohbetten kurtardı. Ona kapıya kadar eşlik ettiğim sırada Callum ve babasının mutfakta kulak misafiri olduğum konuşması hakkında kendimi sorguladım. Cole'un soruma verdiği şaşkın tepkinin gerçek olduğunu söyleyebilirdim, bu da ya duyduğumu sandığım şeyi duymadığım ya da Konrad ve büyük oğlunun Cole'un bilmediği bir şeylerin peşinde olduğu anlamına geliyordu.

Kapıdan çıkarken elimi tekrar sıkmak için durdu.

"Umarım Callum'u ailemin evindeki akşam yemeğine gelmeye ikna edebilirsin. Annem seninle tanışmaya can atıyor. Üç oğlu var ve aileye bir kadın daha katılacağı için çok heyecanlı."

Bu içimi ısıttı. Yeni kayınvalidemden ne bekleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu ama kulağıma iyi anlaşabilirmişiz gibi geliyordu.

"İçim rahatladı," dedim usulca.

Cole kaşlarını çatarak başını yana eğildi. "Nasıl yani? Bir sebepten dolayı senden hoşlanmayacağından mı endişeleniyorsun?"

Çekinerek güldüm. "Yani, sonuçta durumumuz alışılmadık."

"Annem böyle şeyler konusunda burnu havada değildir."

"Ne gibi şeyler?"

"Farklı bir sosyal çevreden olman."

Fakir olmamdan bahsediyordu. Ne kadar zarifçe ifade etmişti. Sanırım milyarlarınızın olması, gezegendeki parasız nüfusu aşağılamanın nazik yollarını öğrenmek anlamına geliyordu.

"Hayır, Callum'un kendini evlenmek zorunda bulmasını kastetmiştim."

Sanki yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi bana baktı. "Zorunda mı? Ne demek *zorunda?*" Bakışları karnıma çevrildi ve yüzü soldu. "Aman Tanrım. Hamilesin."

Cole'un, babasının Callum'a ya evlenmesi ya da mirasını kaybetmesi üzerine verdiği ültimatom hakkında hiçbir şey bilmediği gün gibi ortadaydı.

Az önce büyük bir pot kırmıştım.

Geri adım atmaya çalışarak güldüm ve bunun kulağa samimi gelmesini umdum. "Hayır! Tanrım, hayır, hamile değilim. Sadece bu kadar çabuk... evlenmek zorunda kalmasını kastetmiştim... çünkü o... yani biz birbirimize çok âşıktık!"

Buna inandı ve elini umursamaz bir tavırla sallayarak geçiştirdi. "Annemle babam kaçmadan önce birbirlerini iki haftadır tanıyorlarmış. Aptalca ama galiba ilk görüşte aşk aileden gelen bir şey."

Neredeyse rahatlayarak ayaklarının dibine çökecektim. Callum bu kadar önemli bir konuda ağzımdan laf kaçırdığımı öğrense nasıl tepki vereceğini tahmin edebiliyordum. Pek hoş olmazdı.

Sonra tekrar lafı çevirdim ama bu sefer Cole'un az önce söylediği şeye getirmek içindi. "İlk görüşte aşk mı? Callum böyle mi tarif etti?"

Cole bir an tereddüt ederek beni inceledi. "Tam olarak değil."

"Şimdi beni meraklandırdın. Ne söyledi? Yemin ederim ona söylemeyeceğim."

"Gözlerine ilk baktığında bütün geleceğini gördüğünü söyledi," dedi bu duyguyu açıkça küçümseyerek.

Nefesim öyle beklenmedik bir güçle kesildi ki ağzımı kapatmak için elimi kaldırdım. Şaşkına dönmüş halde Cole'a bakarken gözlerim dolmaya başladı.

"Kendi kulaklarımla duymasaydım inanmazdım," dedi başını iki yana sallayarak. "Ama tebrik ederim. Dediğim gibi sizin adınıza sevindim."

"Teşekkür ederim," dedim sesim titreyerek. Aniden bastıran duygularımı örtmek için kendimi gülümsemeye zorladım. "Seni geçireyim."

Birlikte kitapçının önüne doğru ilerlerken şaşkınlık içindeydim, başıma gelen her kötü şeyin belki de buna yol açmak için olduğunu düşündüm.

"Gözlerine ilk baktığında bütün geleceğini gördüğünü söyledi."

Jamie Fraser bile bununla yarışamazdı.

Cole'la kitapçının ön kapısına ulaşana kadar gözlerim buğuluydu ve duygusaldım. İşte o zaman pencereden dışarıya, kitapçının ötesine baktı ve benim küçük mutluluk balonuma bir iğne batırarak onu patlattı.

"Neden şehir merkezi yerine burada bir yer açtığımızı asla anlayamayacağım," dedi ValUBooks'u işaret ederek.

Biz mi?

Bir yer açmak mı?

"Ne?" diye mırıldanmayı başardım karnıma tekme yemiş gibi hissederek.

"Markayı birkaç yıl önce satın aldık. Bana sorarsan fazla para ödedik ama Callum portföye iyi bir katkı olacağı konusunda ısrar etti. Asla çözemediğim bir nedenden dolayı bunun büyük bir sır olması gerekiyordu." Bana baktı. "Yanı başında böyle büyük bir rakibin olması işini çok etkiledi mi?"

Cevap vermek istedim ama veremedim. Dudaklarımdan kelimeler dökülmedi çünkü zihnim durmuştu.

McCord Medya, ValUBooks'un sahibiydi.

Markayı birkaç yıl önce satın almışlardı.

Bunun bir sır olması gerekiyordu.

Kocam satın almaları için ısrar etmişti.

Kocam satın almaları için ısrar etmişti.

Midem bulandı. Kusmak üzere olduğuma emindim.

"Hayır," diye fısıldadım, içimdeki her şeyin sağlam olmayan bir uçurum gibi çöküp bir heyelana dönüştüğünü hissederek.

"Hayır, bizi hiç etkilemedi."

Otuz Bir

Kapı Cole'un arkasından kapanır kapanmaz ofisime koştum ve bilgisayara girip ValUBooks ve McCord Medya'yı araterak herhangi bir bilgi bulmaya çalıştım.

Sonunda bir ipucu yakalayana kadar birkaç dakika boyunca çılgınca linklere tıklamam ve makaleleri taramam gerekti. Dijital çağda fiziksel kitapçıların geleceğiyle ilgili bir hikâyenin derinliklerinde ValUBooks'un dört yıl önce Dolos A.Ş. adlı bir şirket tarafından satın alındığından bahsediliyordu.

Bu isim bir şey çağrıştırmadı.

Kamuya açık şirket kayıtlarında bir arama yaptığımda, şirketin artık aktif olmadığı ortaya çıktı. Daha fazla bilgi bulmaya çalıştım ancak kurumsal kayıtlar dışında hiçbir şey bulamadım. İnternet sitesi yoktu, basın bülteni yoktu, sosyal medya profili yoktu.

Sanki hiç var olmamışlar gibiydi.

Bilgisayar ekranına baktığım sırada, Dolos'un bir paravan şirket olması gerektiğini idrak edene kadar zihnim ışık hızında hareket etti. Yalnızca ValUBooks'u satın almak amacıyla

kurulmuş, McCord ismini işlemin ve dolayısıyla kamusal alanın dışında tutan bir oluşumdu.

Gerçekten bir sırdı.

Ellerim titreyerek masa telefonunu aldım ve Dani'yi aradım.

"Alo?"

"Dani, benim. Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Tabii. İyi misin?"

"Hiç sanmıyorum."

"Sorun nedir?"

"Bunu sonra konuşuruz. Sadece dinle. Ryan'ı işyerinden arayıp şirket bilgisayarına girmesini ve Dolos adlı bir şirket hakkında bir şey bulup bulamayacağını sormanı istiyorum."

"Tamamdır. Benim için ismi kodla, bebeğim," dedi soru sormadan ya da yorumda bulunmadan.

Bu kadını seviyordum.

"Özellikle araması gereken bir şey var mı?" diye sordu, ona şirketin ismini kodladıktan sonra.

"Bilmiyorum. Ne bulabilirse. Bir şey duyar duymaz beni ara. Kitapçıdayım."

Telefonu kapadıktan sonra hızlı nefesler alarak öylece oturdum, bluzumdan ter içinde kalmıştı. Bilişsel uyumsuzluk, gerçeklik algımın içine ederken boş boş duvara baktım.

Telefon tekrar çaldığında irkilerek yerimden sıçradım. Ahizeyi kaptığım gibi nefes nefese bir merhaba dedim.

"Bebeğim, benim."

"Bir şey buldu mu?"

"Hayır. Şirket bilgisayarında Dolos A.Ş. ile ilgili hiçbir şey yokmuş."

Yenik hissederek sert bir nefes verdim. Ta ki Dani, "Ama ilçe emlak denetleme sitesinde vardı," diyene ve kalp atışlarım bir roket gibi hızlanana kadar.

"Anlat bana."

"Şöyle ki şirketler ilçede herhangi bir mülke sahipse oraya yıllık beyanname vermek zorundalar, değil mi? Ryan bu siteyi denetlemeleri için araştırma yaparken kullanıyor. Senin bu Dolos A.Ş.'nin Venedik'te bir binası varmış ama yaklaşık üç buçuk yıl önce denizaşırı bir başka şirkete satmışlar."

"Diğer şirketin adı ne?"

"Dur bir bakayım. Yazmıştım."

O geri gelene kadar kalbim çarparak bekledim.

"Doğru telaffuz ettiğimden emin değilim ama adı Sassenach. Prag'da bir yer."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ciğerlerim sıkıştı. Bütün vücudum soğudu.

Prag. Bu olamaz. Böyle bir şey olamaz.

"Em? Hâlâ orada mısın?"

"Seni tekrar arayacağım. Teşekkürler, Dani."

Ahizeyi dikkatlice yuvasına yerleştirip tekrar nefes alabilene kadar bir dizi derin nefes egzersizi yaptım. Sonra internette Prag'daki Sassenach adındaki şirketi arattım.

Dolos gibi Sassenach'ın da herhangi bir sosyal medya profili yoktu. Tek bir basın bülteni, kurumsal internet sitesi, dijital ayak izi yoktu.

Sassenach'ın varlığına dair tek kanıt, limited şirketin bir Çek ticaret sicili listesinde yer almasıydı. Şirketin James Fraser adında birine ait olduğunu söyleyen bir liste.

Tüm zamanların en sevdiğim romanı olan *Outlander*'daki kahramanla aynı ismi taşıyan birine.

İskoç Galcesinde yabancı anlamına gelen Sassenach ise Jamie'nin kitapta zamanda yolculuk yapan aşkı Claire'e taktığı lakaptı.

Masamın karşısındaki duvarda asılı olan ve romandan uyarlanan TV dizisinde Jamie Fraser rolünü oynayan aktör Sam Heughan'ın posterine bakarken kalbim küt küt atıyor ve midem düğümleniyordu. Sonra son bir arama için dikkatimi tekrar bilgisayara verdim.

Bu sefer "şirket" kelimesini eklemedim. Sadece Dolos yazıp sonuçları bekledim.

Vikipedi'ye göre Dolos, Yunan mitolojisinde hile, hainlik ve aldatma tanrısıydı.

Callum'la tanıştığım ilk gün kitapçıya girdiğinde bana nasıl baktığını hatırladım; gizemli havası ve karanlık, yanan gözleriyle çok yakışıklı ve karizmatikti.

Her zaman sırlarla kaplı görünen gözleri vardı.

Tir tir titreyerek masamın çekmecesini açtım, David Montgomery'den gelen ve ticari vergi hesabımda sıfır bakiye olduğunu bildiren belgeyi çıkarıp antetli kâğıttaki numarayı aradım.

Doğrudan telesekretere yönlendirilince vergi dairesinin internet sitesini açıp orada bulduğum numarayı aradım. Sonunda bir insana bağlanana kadar beş dakika boyunca labirent gibi yönlendirmelerle boğuştum.

"David Montgomery'yle görüşmek istiyorum, lütfen."

Hattın diğer ucundaki kadının sesi sakız çiğniyormuş gibiydi. "Elinizde dahili numara var mı?"

"Hayır. Sadece adı var."

"Soyadından bir aratayım. Bilgisayarı kontrol ederken bir dakika bekleyin." Kısa bir duraksamadan sonra, "Burada David Montgomery diye biri yok," dedi.

"Emin misiniz?" diye sordum boğazıma yükselen safrayı yutarak.

"Eminim. Tabii farklı bir yazılışı yoksa?"

Benim için Montgomery'yi heceledi ama vergi dairesinde bu isimde bir çalışan olmadığını çoktan anlamıştım.

Aramada çıkmıyordu çünkü öyle birisi var olmamıştı.

Telefonu kapattım ve gelen belgedeki 800'lü numarayı internetten arattığımda bu numaranın Dolos A.Ş'den başkasına ait olmadığı ortaya çıktı.

Feshedilmeden önce birkaç yıllık telefon faturalarını peşin ödemiş olmalılardı.

Bu da olağanüstü bir ön planlama yapıldığını gösteriyordu.

Şaşkınlıktan donmuş bir halde otururken hayatım gözlerimin önünden geçti. Bir dizi anı bir kaleydoskop oluşturarak son hız geçip gitti.

ValUBooks'un büyük açılışı.

Dükkân sahibini kiramı iki katına çıkarmak için araması.

Banka, kredi birliği ve Küçük İşletmeler İdaresi'nin kredi başvurularımı reddetmesi.

Dani'nin Ryan'ın işten çıkarıldığını söylediği yemek.

Vergi cezası.

Dava.

Outlander'ın imzalı kopyası.

Cole'un kardeşinin mirasını korumak için evlenmesi gerektiği hakkında hiçbir şey bilmemesi.

Callum'un ailesinden kimseye evlendiğini söylememesi.

Callum'un öğle yemeğinde güzel, esrarengiz bir gülümsemeyle, "Merhaba küçük kuzu. Aslanın inine hoş geldin," demesi.

Ve son olarak mutfakta kulak misafiri olduğum konuşmada Callum'un babasının ona söyledikleri: "Herkes senin kadar paragöz değil."

Eğer düşündüğüm şey buysa, paragöz yeterli bir kelime olmazdı bile. Makyavelist* desek daha doğru olurdu.

Bir telefon görüşmesi daha yapmak için tuşlarken parmaklarım titriyordu. Dükkân sahibim cevap verdi. "Merhaba Bill. Ben Emery Eastwood. Sana bir sorum var. Son görüşmemizde sana kısa süre önce elime bir miktar para geçtiğini söylediğimde neden nasıl olduğunu sormadın?"

Sorum karşısında sessiz kalınca cevabımı aldım.

Aldatma tanrısı... çok doğruydu.

Sandalyeme geri oturup nefes verdim, gözlerimi kapadım ve gücümü topladım.

"Tamam o zaman. Callum McCord'la yaptığın anlaşmadan bahsedelim. Kiramı iki katına çıkarman için sana ne kadar rüşvet verdi?"

Telefonu yüzüme kapatınca hat kesildi.

Orospu çocuğu.

Sanırım Callum ona nasıl cevap vermesi gerektiği konusunda sıkı bir talimat vermemişti.

* Kişilik psikolojisi alanında Makyavelizm, başkalarını manipüle etme ve sömürme, ahlaka kayıtsızlık, duygu eksikliği ve şahsi menfaate aşırı düşkünlük şeklinde ortaya çıkan bir kişilik özelliğidir. (ed.n.)

Otuz İki

Ahizeyi yavaşça yerine yerleştirdim ve titremem geçip de karman çorman düşüncelerimin üzerindeki sis bulutu dağılana kadar masamda oturdum. Sonra el çantamdan *bat phone*'u çıkarıp yere koyarak parçalanmış metal parçalarından geriye başka bir şey kalmayana kadar ezdim.

McCord Medya'nın internet sitesindeki dahili numarayı buldum ve masamdaki telefondan numarayı çevirerek operatöre beni CEO'ya bağlamasını söyledim.

"Ona karısının aradığını söyle," dedim ifadesiz bir sesle. "Acil bir durum var."

Callum telefonu ikna edici bir endişeyle açtı. "Emery? Ne oldu? Acil durum nedir?"

"Hayır, Callum. Soruları ben soracağım. İlk sorum şu: Vergi denetim kurulundan David Montgomery gibi davranması için kimi tuttun?"

Duraksaması fazla uzun sürünce, "Beni bir daha görmek istiyorsan bana gerçeği söyleyeceksin," diye uyardım.

Hattın diğer ucunda bir ses duydum. Ayak sesleri. Volta atmaya başlamıştı. Tekrar konuştuğunda sesi gergindi. "Eski bir tanıdık. Bana iyilik borcu olan biri."

Hay sikeyim.

Adrenalin damarlarıma akın etti. Tekrar titremeye başladım ve nefesimi toparlayamadım.

Bu ana kadar çok küçük de olsa her şeyin bir yanlış anlaşılma olma ihtimali vardı. Korkunç ama açıklanabilir bir hata. Fakat ettiği itirafla birlikte her şey acı verici, korkunç derecede gerçek olmuştu.

Tekrar konuşabilmek için dudaklarımı nemlendirmem gerekti. "Peki ya düzmece dava? Aynı tanıdık mıydı?" diye sordum sesimin titremesini umutsuzca engellemeye çalışarak.

"Dinle beni, Emery. İzin ver de açıklayayım."

"Sorduklarımın doğrudan cevabı olmadığı sürece ağzından tek kelimenin çıktığını duymak istemiyorum," dedim öfkemin sesime yansımasına engel olamayarak sertçe. "Davayı kim açtı?"

Konuşurken sanki çenesini sıkıyor gibiydi. "William'ın şirketinde çalışan stajyer."

"Kimin adına?"

"Kimsenin. Davacı taraf yok. Onu ben uydurdum."

Aman Tanrım. İhanet sarsıcıydı.

Daha fazla oturmaya dayanamayıp ben de ayağa kalktım ve telefonunun kablosunun izin verdiği kadar ilerledikten sonra dönüp diğer yöne doğru yürümeye başladım. "Ya Ryan? Onu işinden kovdurdun, değil mi? Senden onu şirketinde işe almanı isteyeceğimi biliyordun, böylece kabul ettiğinde yüce gönüllü birisi gibi görünebilecektin."

"Evet."

Bu sefer tereddüt bile etmemişti. İçimdeki adrenalin öfkeye dönüştü. Ellerim öyle çok titriyordu ki telefonu tutmakta zorlanıyordum.

"Peki ya evimin istimlak edilmesine ne demeli? Onu da bir süper kahraman gibi gelip günü kurtarmak için mi planladın?"

"Hayır ama keşke bunu düşünseydim. Belki yanıma daha önce taşınırdın."

Bu itirafından hiç utanmaması beni olduğum yere mıhlayıp ağzım açık halde duvara bakakalmama neden oldu. Kendime geldiğimde yine volta atmaya başladım.

"Mirasın," diye çıkıştım. "Hadi, bunun hakkında konuşalım. Bütün bu boktan gösterinin başlamasına sebep olan şeyden. Baban sana ya evlenirsin ya da her şeyini kaybedersin diye bir ültimatom vermedi, değil mi?"

"Hayır. En büyük oğlunu mirasından mahrum bırakmayacak kadar mantıklı biri."

"Pekâlâ, Callum. Son bir soru." Bu kısımda bağırdım. "*Burada ne sikim dönüyor?*"

"Cevaba hazır değilsin."

"Yine de cevaplasan iyi edersin!"

"Bunu yüz yüze konuşmalıyız."

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Seninle evlenmem için bütün hayatımı sabote ettiğini itiraf ediyorsun, seni pislik!"

"Yemin ederim sakin değilim. Ama bağırmak hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Göğsüm inip kalkarken gözlerim yaşlarla doldu ve nefesimi toparlamak için bir an durdum. "Neden? Söylesene, neden? Normal bir insan gibi bana çıkma teklif edebilecekken neden bu kadar zahmete girdin?"

"Sana çıkma teklif ettim. Bana benim gibi kendini beğenmiş zengin bir hıyarla çıkmaktansa *Taht Oyunları*'ndaki Cersei Lannister gibi insanlar sana küfürler yağdırıp yüzüne çürümüş lahanalar fırlatırken kalabalık caddeler boyunca çıplak halde utanç yürüyüşü yapmaya zorlanmayı tercih edeceğini söyledin."

Bu akıl almaz hikâyeyi ve onun bunu bu kadar inanarak anlatışını dinledim ve kendimi gülerken buldum.

İsterik, çılgın bir kahkahaydı ama yine de bir kahkahaydı. "Beni başka biriyle karıştırıyorsun, milyarder. Çılgın teklifinle kitapçıma adım attığın günden önce seni hiç görmemiştim bile."

"Evet, gördün. Hollywood Hills'teki bir Cadılar Bayramı partisindeydi. Sen Kedi Kadın olarak giyinmiştin, ben de Büyük Kötü Kurt."

Ağzım açık, kalbim deli gibi çarparak durdum.

O partiyi hatırlıyordum. Çok net hatırlıyordum hem de. Kıyafetlerimi, ayakkabılarımı, ne içtiğimi, kiminle gittiğimi, her şeyi.

Ve evet, Büyük Kötü Kurt'u da hatırlıyordum. Nasıl hatırlamazdım?

Tamamen unutulmazdı.

Siyah kürklü bir kurt maskesi yüzünün büyük kısmını kaplıyordu. Sadece çenesi ve gözleri açıktaydı. Gözleri maskenin ardından gece vakti ormandaki ağaçların arasından bakan bir yırtıcının vahşi açlığıyla bakıyordu. Maskenin elmacıkkemikleri ve burun köprüsü, sanki bir Mısır firavununa aitmiş gibi altın boyayla süslenmişti. Büyük dikenli kulakları şeytan boynuzlarını andırıyordu.

Kurt, kaslı kalçalarının büyüklüğünü gösteren dar, siyah bir kot pantolon giymişti. Üstünde bir şey yoktu, inanılmaz göğsü ve pazıları orada bulunan her kadın arzuyla baksın diye açık seçik sergilenmişti. O zamanlar beni sürekli takip eden o delici koyu gözleri dışında herhangi bir dövmesi ya da kim olduğuna dair ayırt edici bir özelliği yoktu.

Ev, Ryan'ın işyerinden tanıdığı bir arkadaşının arkadaşının arkadaşına aitti. Oraya nasıl davet edildiğimizi bilmiyordum ama evin büyüklüğünden ve sakinlerinin bağıran zenginliğinden etkilendiğimi çok net hatırlıyordum.

Ta ki sarhoş ev sahibi bana yanaşıp onu öpmeyi reddettiğimde bana fakir süprüntü diyene kadar.

Benimle o şekilde alay ettiğinde hissettiklerimi asla unutmayacaktım.

Bana kendimi değersiz hissettirmişti, sanki onunla aynı sosyal statüde olmadığım için var olmaya bile hakkım yokmuş gibi.

O kralsa, ben hamamböceğiydim.

Sanırım beni ele veren ayakkabılarımdı.

Zengin insanlar tasarımcı logolu giysiler giymezlerdi çünkü bunun zevksiz olduğunu düşünürlerdi, bu nedenle arabanız veya eviniz gibi daha belirgin statü sembolleri olmadığında saatinize, el çantanıza veya ayakkabılarınıza bakarlardı. Bunların hiçbiri sok gözüme logolar taşımazdı ancak bir Patek Philippe ile bir Vacheron Constantin arasındaki farkı bilecek şekilde yetiştirildiğinizde en düşük vergi dilimindeki birini kilometrelerce öteden fark edebilirdiniz.

Bu utanç verici karşılaşmadan sadece birkaç dakika sonra Büyük Kötü Kurt'a rastlamıştım. Bir köşeyi dönüp de ayağım dev siyah ayakkabılarından birine takılınca ona çarpmıştım.

Büyük bir el fırlayıp kolumu tutmuştu ve herkesin önünde yüzüstü düşmeden önce beni doğrultmuştu.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş ve mükemmel, karanlık bir odaklanmayla bana bakmıştı. Kolumu bırakmıyordu.

Bana söylediği ilk şey, "Sen de kimsin?" olmuş ve alçak sesi tüylerimi diken diken etmişti.

Sanki bir suçlamaydı. Bir talep. Sanki kuyruklu piyanosu ve sanat koleksiyonu olan, sürgülü cam duvarları aşağıda siyah kadife üzerine serpilmiş mücevherler gibi parıldayan Los Angeles'ın muhteşem manzarasına açılan o eve ait olmadığımı biliyordu.

Öyle demek istememiş olsa bile, ben öyle anlamıştım. Az önce fakir bir süprüntü olarak nitelendirildiğim için öfkeliydim.

Kolumu ondan kurtarıp ellerimi kalçalarıma dayamış ve kavgacı bir tavırla çenemi dışarı çıkarmıştım. "Annenin uzak durman için seni uyardığı kişiyim."

Gözleri alevlenmişti. Daha yakınıma eğilerek, "Bu durumda seni daha iyi tanımam gerekiyor. Seni randevuya çıkaracağım," demişti.

Bunun ne kadar küstahça geldiğini hatırladım. "Benimle çıkar mısın?" değil, "Seni randevuya çıkaracağım." Sanki başka seçeneğim yokmuş gibi. Sanki çantada keklikmişim gibi.

İşte o zaman onun hak etmediği bir şey –yani ben– üzerinde hak iddia edebileceğini düşünen başka bir zengin pislik olduğuna karar vermiştim

"Hayatta olmaz," demiştim.

Sonra *Taht Oyunları*'ndaki Cersei Lannister'la ilgili melodramatik monoloğuma geçmiş, ardından da bir diva gibi çıkıp gitmiştim.

Dani ve Ryan'la o Cadılar Bayramı partisine katıldığımda yirmi beş yaşındaydım. Beş yıl önceydi.

Beş yıl.

"Şimdi hatırlıyor musun?" diye sordu Callum, boğuk sesi hafızamdakinin bir yankısıydı.

"Evet," diye fısıldadım.

"Bu benim için bir başlangıçtı."

"Neyin başlangıcı?"

"Sana olan takıntımın."

Gözlerimi kapatıp yutkundum ve gözlerimden tek bir damla yaş bile kaçarsa kendimi asla affetmeyeceğime karar verdim. "Sesin hiç de utanmış gibi gelmiyor."

"Utanmıyorum."

"Tanrım, Callum. Ne *sorunun* var senin?" diye haykırdım.

Konuşmasına alçak sesle devam etti. "Sen. Benim sorunum sensin. Seni ilk gördüğüm andan ve o zamandan beri her gün öylesin."

"Beni gözetledin," dedim nabzım kulaklarımda atarken.

"Evet."

"Tüm bunları seninle evlenmem için ayarladın."

"Evet."

"Beni manipüle ettin! Bana yalan söyledin ve manipüle ettin ve bir şekilde bunun iyi bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İş o noktaya gelseydi, seni elde etmek için adam öldürürdüm."

"Aman Tanrım! Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Delirmişsin sen!"

"Hayır, sana âşığım. Arada fark var. Ayrıca bu konuyu fazla abartmayalım. Şu anda birkaç ay öncesine göre çok daha iyi

bir konumdasın. Ve tüm arkadaşların da öyle. Hepsi benim sayemde."

"Arkadaşlarım mı?" diye tekrar ettim, kafamda yepyeni uyarı zilleri çalarken. "Ne olmuş arkadaşlarıma?"

"Ryan bunun en bariz örneği. Dani ve kızları onun maaş artışından faydalandı. Bir de cömertçe zam yaptığın çalışanların var. Artık Vivienne birilerinin sürekli tahrip ettiği berbat dairesinden taşınabilecek, Taylor annesinin peşinden Florida'ya gitmek zorunda kalmayacak ve Sunnyside Huzurevi'ndeki büyükanne ve büyükbabasına yakın olabilecek, Harper da beleşçi eski kocasından çocuğunun nafakasını almak için iyi bir avukat tutabilecek ve Bay Murphy de kullandığı pahalı ilaçların parasını ödeyebilecek."

Vücudum donmak mı yoksa terden sırılsıklam olmak mı istediğine karar veremediği için ikisini birden yaptı.

Şaşkınlıktan neredeyse dilim tutulmuş bir halde, "Vivienne'in dairesine verilen hasarların arkasında sen mi vardın?" diyebildim.

"Bu kadar üzülme. Hiçbir zaman tehlikede değildi. Sadece birkaç kırık cam vardı."

"Peki... Taylor? Ailesinin boşanması?"

"O boktan üvey babasına karısını ve üvey kızını rahat bırakması için küçük bir teşvik vermiş olabilirim."

Başım dönüyordu. Zar zor ayakta durabiliyordum. Elinin kolunun bu kadar uzun olması akıllara durgunluk vericiydi. Aklıma başka bir şey geldiğinde nefesim kesildi.

"Ben."

Tek söyleyebildiğim buydu ama yeterli olmuştu. Callum kimden bahsettiğimi çok iyi biliyordu.

"Evet," dedi iğrenmiş bir ses tonuyla. "Beş para etmez eski erkek arkadaşın. Hazır boktan insanlardan bahsederken, pastanın bir dilimi de ona ait. Seni hak etmiyordu."

"Ne yaptın?" diye sordum sinir krizinin eşiğinde. "Onu tehdit mi ettin? Ona *zarar* mı verdin?"

"Ona senin arkandan yattığı kızla olan fotoğraflarını gösterdim ve eğer seninle bir daha konuşursa boğazını keseceğimi söyledim. O sırada şahdamarına oldukça büyük bir bıçak tutuyordum, bu yüzden akıllıca davranarak bana inanmaya karar verdi."

Görüş alanımın köşelerinde yıldızlar patladı. Oda dönmeye başladı. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Sen... sen..."

"Kocanım," diye cümlemi bitirdi ve bu kulağıma bir ölüm cezası gibi geldi.

"Ben şeytan diyecektim!"

Bir duraksama oldu ve sonra tam da olduğu kişi gibi konuşmaya devam etti: acımasız, karizmatik bir yalancı.

"İyi ve kötü arasında milyonlarca gri ton vardır, aşkım. Ben spektrumun karanlık ucunda mıyım? Evet. Ben iyi şeyler yapan kötü bir adam mıyım yoksa kötü şeyler yapan iyi bir adam mıyım? İkisi de. Ama sen bu canavarı kölen yaptın. İyi ve kötü, aydınlık ve karanlık neysem hepsi sana ait."

Beynim bununla mantıklı bir şekilde başa çıkmaya çalışmaktan bıkmıştı ve sonunda öfkemin dümeni ele almasına izin verdi. Ahizeye karşı bağırdım. "Tebrikler bana! Psikopat piyangosunu kazandım!"

Kıkırdadı. "Ahlakım gri olabilir ama psikopat sayılmam. Saat kaçta evde olursun?"

"Asla!"

Telefonu öfkeyle kapattım. Sonra bilgisayardan banka hesap bakiyemi açtım.

Hepsi oradaydı. Yirmi milyon. Sevgili kocamla evlendiğimden beri ödediğim faturalar ve işletme masrafları dışında.

Yüzüm yandı ve kalbim parçalandı, evlilik sözleşmesinin bir kopyasını iyi bir boşanma avukatı tavsiyesi isteyen bir notla birlikte avukatıma faksladım.

Ofisten çıkarken alyansımı çıkarıp çöpe attım.

Otuz Üç

Sanki araba yarışında birinciliğe oynuyormuşum gibi gibi kırmızı ışıkta geçerek ve insanlara yolumdan çekilmeleri için bağırarak şatoya doğru sürdüm. Garaja girdiğimde arabanın motorunu kapattım ve Arlo'yla karşılaşmamayı umarak aceleyle içeri girdim.

Sadece birkaç şeye ihtiyacım vardı, sonra buraya bir daha asla adım atmam gerekmeyecekti.

Büyük yatak odasında doğruca giyinme odasına yöneldim, askılardan birkaç parça kıyafet ve çekmecelerden iç çamaşırı çıkardım. Hepsini raftan indirdiğim deri bir çantaya attıktan sonra da gitmek için döndüm. Daha sonra kendime yeni bir dolap düzerdim.

Gümüş rengi bir parıltı gözüme çarptı.

Callum'un takım elbise sırasının altındaki zeminde süpürgelikle halı arasına küçük bir anahtar sıkışmıştı. Ceplerinden birinden düşmüş olmalıydı.

Prag'a son gidişini, çekmecelerinde bir türlü bulamadığı bir şeyi arayışını hatırlayınca kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Çantayı yere bıraktım ve anahtarı almak için ellerimle dizlerimin üzerine çöktüm. Aslında küçük bir halkayla birbirine bağlanmış iki küçük anahtar vardı. Neredeyse Arlo'nun kelepçelerimi açmak için kullandığı anahtarlara benziyorlardı ama aynısı değillerdi.

Ne işe yaradıklarını merak ederek giyinme odasının ortasında durup anahtarlara baktım.

Sonra ipi hatırladım.

Dönüp şifoniyerin alt çekmecesine baktım, orada kilitli olmayan renkli ip kutusunu buldum ve Dani'ye yemekte bundan nasıl bahsettiğimi hatırladım. Callum'un bunu ne için kullandığını merak ettiğimde nasıl güldüğünü ve o kadar da cahil olmadığımı söylediğini.

O zaman bunun seksle ilgili bir olayı olduğunu düşünmüştüm.

Ama o ipi benim üzerimde hiç kullanmamıştı.

Yerde diz çökerek en alttaki çekmeceyi açıp içine baktım. Çeşitli boyut ve şekillerdeki siyah kutular hâlâ oradaydı ama ipin olduğu kutu artık kilitliydi.

Anahtarı kilide soktum ve açıldı.

Evet. İp hâlâ oradaydı.

O kutuyu kapatıp diğerini çıkardım, dizlerimin üzerinde dengeleyip anahtarla açtım.

İçindekilere bakarken midemin bulandığını hissettim. Nabzım öyle bir hızlandı ki ellerim titriyordu.

Namlusunda silindir bir uzantısı olan yarı otomatik büyük, siyah bir tabancayla karşı karşıyaydım.

Bir susturucu.

Nefes nefese kutunun kapağını dikkatlice kapayıp çekmecedeki yerine geri koydum. Gitgide artan bir korkuyla diğer kutulara bakıp onları açsam mı karar vermeye çalıştım.

İçlerinde ne göreceğimi bilmek istediğimden emin değildim.

Ancak birkaç dakikalık bir içsel tartışmadan sonra çekmeceden başka bir kutu çıkardım ve onu da açtım.

İçi nakit para doluydu. Düzgün yığınlar halinde bir araya getirilmiş dövizlerdi bunlar. Tanıdık gelenler sadece Euro'ydu. Geri kalanları anlayamadığım dillerde basılmıştı.

O kutuyu da kapayıp kaldırdım ve bir başkasını çıkardım. Onda da Callum'un bana verdiğine benzer bir USB bellek ve *bat phone* zulası vardı, düzinelercesi birbirine bağlanmıştı.

Açtığım son kutu pasaportlarla doluydu.

Rusya, Çekya, Kanada, Amerika, düzinelercesi. Hepsinde aynı adamın resmi vardı, ancak pasaportlardaki uyruklarla eşleşen farklı isimler yer alıyordu.

Callum değildi ama sanırım onu tanıyordum.

Aynalı havacı gözlüğünü takıyor olmasa bile siyahlar içindeki adamı unutmak zordu.

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama pasaportlardan birini alıp saklamak için çantaya koydum. Sonra kutuyu çekmeceye geri attım, anahtarları da içine fırlatıp çekmeceyi kapadım.

Kapıdan çıkmadan önce yaptığım son şey, kitaplıktan *Outlander*'ın imzalı kopyasını almaktı.

Sonra doğruca Dani'nin evine gittim ve sinir krizi geçirdim.

Otuz Dört

"Al. İç şunu."

Dani bana ağzına kadar dolu bir bardak beyaz şarap uzattı. Alnımda buzlu suda ıslattığı bezle birlikte kanepesinde uzanıyordum. Çıplak ayaklarım bir yastığın üzerindeydi, açık bir cips paketi göğsümde duruyordu. Kadehi elinden alıp başımı kaldırdım ve yarısını tek seferde içtim.

Odanın diğer tarafındaki koltukta oturan kayınpederi, sanki evi açık artırmaya çıkarmak için gelmiş bir vergi dairesi ajanıymışım gibi aşırı şüpheci bir ifadeyle bana baktı.

Görünüşe göre beni hatırlamıyordu.

Keşke hafızasının birazını ödünç alabilseydim.

Onu görmezden gelerek kadehi Dani'ye geri verdim. Ahşap sehpaya oturup kadehi yanına koydu. "Şunun üzerinden tekrar geçelim," dedi ellerini bacaklarının arasında kavuşturarak. "Bana Callum'un seni Cadılar Bayramı partisinde Kedi Kadın kostümünle gördüğünü ve sen onu reddettikten sonra beş yılını onunla evlenmeyi kabul etmen için hayatını mahvetmek üzere oldukça detaylı bir plan geliştirerek geçirecek kadar sana taktığını mı söylüyorsun?"

"Özetle böyle."

"Vay be."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ne demek vay be? Ve neden kulağa etkilenmişsin gibi geliyor?"

Yüzünü buruşturdu. "Etkileyici olduğunu kabul etmelisin."

"Hayır, böyle bir şeyi kabul etmek zorunda değilim. Bu delilik. Olan bu!"

Muhtemelen bağırmamı engellemek için kadehi bana uzattı. İşe yaradı. Şarabın geri kalanını bitirdikten sonra ağzıma birkaç cips attım.

"Bunun çılgınca olduğuna katılmıyor değilim," dedi yatıştırıcı bir ses tonuyla ve boş kadehi elimden aldı. "Adam kesinlikle tescilli deli. Ben sadece bunu başarmak için etkileyici bir adanmışlık gerektiğini söylüyorum."

"Bir kez daha etkileyici dersen, bu cips paketinin geri kalanını beyaz halına döküp üstünde tepinirim."

"Ben hakkında söylediklerine inanamıyorum. Seni aldatmış mı? Ne adi bir herif."

"Yalanlarından biriydi." ValUBooks'ta karşılaştığımız gün Ben'in alyansımı gördüğünde yüzünde beliren dehşeti hatırlayarak iç çektim. "Aman Tanrım, Callum boğazına bıçak dayamış! Zavallı adam!"

Dani'nin kayınpederi homurdandı. "Ne hanım evladı ama."

"Baba!" dedi Dani.

Adam homurdanarak elini savurdu. "Eğer bir erkek, başka bir erkek onu tehdit ettiğinde kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp kaçıyorsa hanım evladıdır. İyi ki kurtulmuşsun. O ahmakla birlikte olmadığına şükret, kızım."

Ona baktım. "Senin sağır olduğunu sanıyordum?"

Gözlerini kırpıştırdı, sonra kıstı ve elini kaldırıp bir kulağına götürdü. "Ne?"

"Boş ver onu Em, sana odaklanalım." Dani elimi okşadı. "Şimdi ne olacak?"

İç çekerek gözlerimi kapattım. "Şimdi ondan boşanacağım."

Sessizlik çok uzadığında Dani'ye baktım. Altdudağını ısırırken bana bakıyordu.

"Bu surat da ne?"

"Çok üzgünüm ve lütfen bütün hayatın alevler içindeki bir çöplükten ibaretken bu kadar bencil olduğum için beni affet ama..."

"Ama ne?"

"Sanırım Ryan'ın başka bir iş aramaya başlaması gerekecek."

"Hayır, çünkü Callum'a eğer Ryan'ı kovarsa basına gideceğimi ve onun ne kadar çıkarcı bir dolandırıcı olduğunu ortaya çıkaracağımı söyleyeceğim."

"Onunla bir daha asla konuşmayacağını söylemiştin."

"Haklısın. Mesaj atarım."

"Neden destekleyici bir arkadaş olmaya çalıştığın ama hoşuma gitmeyeceğini düşündüğün için söylemediğin bir sürü şey olduğu hissine kapılıyorum?" diyene kadar birbirimize baktık.

"Çünkü öyleyim. Ve var. Ve hoşuna gitmeyecek."

"Bunun için daha fazla şaraba ihtiyacım olacak."

Ayağa kalkıp mutfağa giderek şarap kadehimi doldurdu ve geri döndü. "Tamam, şimdi açık fikirli ol," dedi kadehi bana uzatarak.

"Bu ilginç olacak," diye mırıldandım.

"Şarabını iç ve sessiz kal. Anlamsız gelebilecek bir sürü şey söyleyeceğim ama benim konuşarak düşündüğümü bilirsin, o yüzden biraz dayan. Başlıyorum. Callum'un sırtında senin adının yazılı olduğu dev dövme."

Bana gözlerini dikti.

İç çekip biraz daha şarap içtim.

"En sevdiğin kitabın imzalı kopyası. Paha biçilmez ilk baskılar. Muazzam nişan yüzüğü. Geleceğini senin gözlerinde görmekle ilgili kardeşine söyledikleri. Sana okyanusa dalmakla ilgili söyledikleri. Yirmi milyon dolar. *Yirmi milyon dolar.*"

"Sonuncusunu iki kez söyledin. Bana söylediği aşk saçmalıklarından sana bahsettiğim için pişmanım çünkü fazla romantiksin."

"Bunun yerine yaptığınız harika seks hakkında konuşmak ister misin?"

"Sana seks hayatımız hakkında hiçbir şey söylemedim."

"Yani korkunç muydu? Aranızda hiçbir bağlantı yok, ha? Hiçbir şey hissetmedin?"

"Senin ne zorun var, Dani? Onun tarafında olman için sana para falan mı verdi? Adam *yüzüme* baka baka her konuda yalan söyledi!"

Kayınpederi kıkırdadı. "Yirmi milyon dolar için bana da yalan söylemesine izin verirdim."

"Baba," diye azarladı Dani.

Dilini şaklattı. "O bir erkek. İstediğini elde etmek için yapması gerekeni yapmış. Sen sadece bunu öğrendiğin için kızgınsın."

Ona ters ters baktım. "Hobi olarak Vanna White'a küfürler yağdıran bir adamdan hayat tavsiyesi almayacağım için kusura

bakma. Hem şunu da bil, eğer o kadar parası olmasaydı herkes onun tacizden içeri girmesi gerektiğinde hemfikir olurdu."

"Parası ve yüzü. Ve vücudu da," dedi Dani sanki bunları söylemenin bir yararı varmış gibi.

İşte o zaman, Callum'a karakteri hakkında söylediğim tüm güzel şeyleri hatırladım ve zamanda geriye gidip burnuma bir yumruk atabilmeyi diledim.

Dani'nin ev telefonu çaldı. Cevap vermek için mutfağa gitti. Dönüp kocaman gözlerle bana baktığında kimin aradığını anladım.

"Burada değilim!" Doğrulduğumda paket üzerimden kaydı ve her yere cips dağıldı. El bezi de alnımdan cipslerin üstüne düştü.

"Ah, burada değil. Hı hı. Tamam. Ben de teşekkür ederim. Hoşça kal."

Telefonu kapattı ve suçlulukla bana baktı.

"Bu şimdiye kadar tanık olduğum en boktan yalan söylemeydi. Callum muydu?"

"Evet."

"Ne dedi?"

"Seninle ilgilendiğim için bana teşekkür etti."

"Yüzündeki köpek yavrusu ifadesinden öyle olmadığını anlayabiliyorum. Başka ne var?"

"Bundan hoşlanmayacaksın."

"Dani!"

"Sana eninde sonunda her şeyi itiraf edeceğini ama önce ona âşık olman için sana zaman tanımak istediğini söyledi. Ayrıca seni çok sevdiğini ve bunu telafi etmek için ne istersen yapacağını söyledi."

Yüzündeki ifade beni öfkelendirdi. "Sakın bunun romantik olduğunu düşünme."

"Tek kelime bile etmedim."

"Etmene gerek yok. İçinin geçtiğini buradan görebiliyorum. Bana *yalan* söyledi."

"Biliyorum."

"Biliyormuş gibi görünmüyorsun."

İç çekerek geri dönüp sehpaya oturdu. "Hata yaptı. Bunu anlıyorum. Artık ona güvenemiyorsun ve güven olmadan bir ilişkiniz olamaz."

"Kesinlikle!"

"Ama bana deliler gibi âşık olduğu için kendini paralayan zengin, muhteşem bir kocam olsaydı, muhtemelen pire için yorgan yakmadan önce durumu değerlendirmeye bir dakikamı ayırır ve bundan nasıl faydalanabileceğimi anlamaya çalışırdım."

"Konuş, kız," dedi Dani'nin kayınpederi.

"Sessiz ol!" dedik ikimiz de ona dönüp.

Ev telefonu tekrar çaldı. Ben onu sert bir dille uyarmadan önce Dani ellerini havaya kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum, burada değilsin."

Ama telefonu açtığında arayan Callum değildi. Kitapçıdan arayan Murph'tü.

Dani bana ahizeyi uzattı. Ne söyleyeceğinden korkarak aldım.

Anlaşılan durum beklediğimden de kötüydü.

"Emery, avukatın aradı. Onu hemen geri araman gerektiğini söyledi."

"Arayacağım. Dur biraz, burada olduğumu nereden biliyorsun?"

"Callum kitapçıyı arayıp acil bir durum olması halinde bugün seni Dani'nin evinde bulabileceğimi söyledi."

Dişlerimi gıcırdatarak telefonu yüzüne kapattım ve Callum'a sövdüm. Muhtemelen arabama bir takip cihazı yerleştirmişti, manyak herif.

Sonra avukatı aradım ve gitgide artan bir şaşkınlıkla açıklamalarını dinledim.

"Faksınızı aldığımda ilk iş evlilik tarihinizi öğrenmek için LA Nüfus Müdürlüğü'nde kayıtların tutulduğu internet sitesini ziyaret ettim. Böylece sizi yönlendireceğim aile hukuku avukatına iletebilecektim. Ancak ne sizin ne de Bay McCord'un evliliğine dair herhangi bir kayıt bulabildim."

Susup bana konuşma şansı verdi ama nutkum tutulmuştu. Konun nereye bağlanacağını bilmiyordum, sadece iyi bir yere varmayacağını biliyordum.

"Sonra asistanıma diğer kırk dokuz eyaletin ve ABD bölgesinin kayıt veritabanlarını kontrol ettirdim. Orada da bir şey çıkmadı. Daha sonra Dışişleri Bakanlığı'nın internet sitesi üzerinden uluslararası bir araştırma yaptık."

Sustu. *Eee,* diye bağırmak istiyordum ama ağzım kurumuştu.

"Aradığımız şeyi de bu şekilde bulduk."

Dudaklarımdan bir tür onay dökülmüş olmalıydı çünkü avukat konuşmaya devam etti.

"Evliliğiniz Roma'da kaydedilmiş. Vatikan'da."

Konuşma gücünü bulabildiğimde, "Ama biz orada evlenmedik ki," dedim. "Anlamıyorum."

"Ben de anlamıyorum ama belgeler doğru doldurulmuş ve imzalanmıştı. Yerel bir yetkili de evrakı imzalamış. Her şey kusursuz."

O gün dükkândaki nikâh töreninin nasıl ışık hızında gerçekleştiğini, Callum'un beni nasıl acele ettirdiğini ve imzaladığım kâğıtlara zar zor bakabildiğimi hatırladım ve midem bulandı.

"Yani bu, bu işi halletmesi için oradan bir boşanma avukatı tutmam gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Vatikan'da boşanma avukatı yok."

"Neden yok?"

"Çünkü orada boşanma kanunen yasaktır."

Aman Tanrım. Evlilik sözleşmesindeki rücu edilemez maddesi.

İçtiğim şaraplar dramatik bir geri dönüş yapmak üzereydi.

Ayağa fırladım ve telefona bağırdım. "Bana onunla evli kalmam gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Şimdilik evet. Bunu çözmek için uluslararası evlilik hukuku konusunda bir uzmana başvurmam gerekecek ancak büyük olasılıkla bu biraz zaman alacak."

"Ne kadar bir zamandan bahsediyoruz?"

"Eğer bu mümkünse ki sanmıyorum... yıllar."

Yıllar.

"Dolandırıcılık iddiasında bulunmamız ve bunu kanıtlamamız gerekecek. Kendinizi uzun ve çirkin bir mücadeleye hazırlamalısınız. Kocanızın mali kaynaklarını göz önünde bulundurursak, eğer itiraz etmeye karar verirse..."

Cümlesini bitirmesine gerek yoktu.

İkimiz de boku yediğimi biliyorduk.

O piç kurusu ben daha oynadığımız oyunun ne olduğunu bile çözemeden beni mat etmişti.

Otuz Beş

Kitapçıda Murph'ü geri arayıp operasyonların tam sorumluluğunu süresiz olarak ona verdim. Sonra beni Dani'den alması için bir taksi çağırdım. Şoförü bankada durdurup bir ay yetecek kadar nakit para çektim, sonra ona Pasifik Sahil Otoyolu'na çıkmasını ve ben dur diyene kadar kuzeye gitmesini söyledim.

"Ödemeyi nasıl yapacaksınız, hanımefendi?"

Yolcu koltuğuna bir tomar para attım. Parayı saydı, ıslık çaldı ve radyoyu yumuşak bir rock kanalına çevirdi.

Sedanın arka koltuğuna uzanıp tavana baktım, kilometreler geçtikçe her anı hafızamda yeniden canlandırdım, Callum'un tanıştığımız gün söylediği sözleri sanki burada kulağıma fısıldıyormuş gibi duydum.

"Sana bir teklifim var."

"Benimle evlenmeni istiyorum."

"Seni ilginç buluyorum diyelim."

Sinirle bağırdığımda sürücü müziğin sesini açtı ancak bunun dışında beni görmezden geldi.

Para, kötü davranışlar için çok fazla hareket alanı sağlıyordu.

Eminim ki yalancı, çıkarcı, alçak kocam da bunu çok iyi biliyordu.

İncinmiştim, evet. Şoktaydım, evet. Ve neredeyse her zerrem ondan nefret ediyordu.

Ama bir yanım, küçük, aptal bir yanım etmiyordu.

Önümüzdeki ayı o aptal parçamı öldüresiye döverek geçirecektim.

Güneş batarken nihayet arka koltukta doğrulup etrafa bir göz attım. "Neredeyiz?"

"Montecito," dedi şoför omzunun üzerinden. "Zenginler cenneti. Prens Harry ve Meghan Markle burada yaşıyor. Oprah da."

Tamam. Neden olmasın?

"Four Seasons Otel var mı?"

"Evet. Büyük bir tane."

"Güzel. Beni oraya götür."

Hayatımda hiç beş yıldızlı bir otelde kalmamıştım ama bugün evlendiğim adamın şeytani bir dahi olduğunu keşfetmiştim, bu yüzden güzel ve uzun bir tatili hak ettiğimi düşünüyordum.

İlk birkaç gün zordu. Duygusal olarak zordu yani. Fiziksel olarak değildi çünkü otel hayatım boyunca kaldığım en güzel yerdi.

Süit aydınlık, ferah ve okyanus manzaralıydı. Oda hizmeti her gece servisinde yastığımın üzerine el yapımı çikolatalar bırakıyordu. Yatak kocamandı ve çarşaflar şaşaalıydı. Sanırım saklanmak için bile olsa günlerimin geri kalanını burada geçirebilirdim.

Ancak en kötüsü gündüzler değildi.

Gecelerdi.

O devasa ve görkemli yatakta tavana bakıyor ve Callum'dan neden nefret edemediğimi merak ediyordum. Ondan nefret etmek *istiyordum*. Ama edemiyordum.

Hiç mantıklı değildi.

Oralarda neler olup bittiğini görmek için her gün kitapçıyı kontrol ettim. Cevap her zaman "hiçbir şey"di. Callum beni aramaya gelmemişti. İşler her zamanki gibiydi.

Haftanın sonunda artık yasın beş aşamasını yaklaşık bir düzine kez baştan yaşamıştım ve öfkede karar kılmıştım. İnkâr işe yaramıyordu, pazarlık faydasızdı ve kabullenme söz konusu bile değildi. Muhtemelen depresyondaydım ama bunu itiraf edemeyecek kadar kızgındım.

Cevaplardan çok sorularım vardı ki bundan nefret ediyordum.

Cevapsız sorular, aşırı düşünenlere işkence ederdi. Kendi kişisel cehennemimdeydim.

Süitte tıkılıp kalmaya daha fazla dayanamayınca havuza indim, orada sırtüstü yatıp bulutlara baktım, arada bir gözümden yaşlar süzüldü. Tıpkı devasız hastalığını kibar sosyeteden uzakta atlatmaya gönderilen Viktoryen dönemi vârislerinden biri gibiydim.

Altıncı gün, onu özlediğimi fark ederek dehşete düştüm.

Havuz başında içtiğim bir şişe roze şarap bunun icabına baktı.

Yedinci gün, düzenbaz eşimin bana verdiği milyonları sokak kedileri için bir barınak açmak için kullanmaya karar verdim. Yaşlanıp ölene kadar insanlardan kaçarak arka planda yaşayacaktım, bunun üzerine kediler pörsümüş cesedimi yiyecek ve sonsuza kadar tüylü dostlarımın içinde var olacaktım.

Sekizinci gün, kediler tarafından yenilmeyi hayal ettiğime göre psikolojimin tehlike sinyalleri verdiğini fark ederek yerel terapistleri araştırdım.

Dokuzuncu gün siyahlı adamı gördüm.

Havuz kenarında bir şezlonga yayılmıştım. Öğleden sonra geç bir saatti. Sabah saat ondan beri kokteyl içiyordum, bu yüzden ilk başta o olduğundan emin değildim çünkü her şey biraz bulanıktı. Görüş açımın hemen kenarmda, kokteyl kulübesinin duvarına rahatça yaslanıp bir ayağını oraya dayamış siyahlar içinde bir figür gördüm.

Beynim bana bir alarm sinyali gönderdi. İlk başta görmezden geldim ama sonra ikinci kez kontrol edip daha yakından baktım.

Kovboy çizmeleri, deri ceket, aynalı gözlük. Tamam.

Kollar devasa göğsün üzerinde kavuşturulmuş. Tamam.

Hissedilir bir tehlike havası. Tamam.

Hareketsiz dururken bile etrafa şiddet enerjisi yayması ne ilginçti.

Sanırım bunu korkutucu olmaktan ziyade ilginç kılan şey içtiğim kokteyllerdi ama ne yapalım.

Ben gidip ne istediğini öğrenmeye karar verene kadar birbirimize uzaktan baktık. Ayağa kalkıp belime bir havlu sardım. Sonra içkimi alıp ona doğru yürüdüm.

Ben yaklaşırken kılını bile kıpırdatmadı.

Güneş gözlüğünü çıkarmadığı halde bu adamın ne kadar yakışıklı olduğunu görebiliyordum. Koyu dalgalı saçları omuzlarına dökülüyordu. Sivri çenesi kirli sakallarla kaplıydı. Dövmeler parmak eklemlerini süslüyordu. Bir film yıldızı da olabilirdi ama saldırgan ve tehlikeli enerjisiyle insana daha çok bir kiralık katil olduğunu düşündürüyordu.

"Merhaba," dedim önünde durup.

Dudakları kıvrıldı. "Merhaba, küçük hanım."

İrlandalı mı? Tanrım, bu çok seksi. Ona aval aval bakmayı kes, muhtemelen seni öldürmek için burada.

"Lütfen güneş gözlüğünüzü çıkarır mısınız? Güneş gözlüğü takan bir adam tarafından boğulup uçurumdan aşağı atılmayı hiç istemem. Çok klişe geliyor."

Kıkırdayarak beni şaşırttı. Aynalı havacı gözlüğünü çıkardı ve bana Callum'unkileri hatırlatan bir çift muhteşem koyu renk gözle baktı. En az onunki kadar delici bakışları vardı, sanki ruhunun derinliklerini görebiliyorlarmış gibi bakıyorlardı.

"Selam. Ben Emery. Ama bunu zaten biliyorsun."

"Evet. Tanıştığıma memnun oldum. Buraya seni bir uçurumdan atmak için gelmedim, bu yüzden rahat olabilirsin."

"Callum'un beni gözetlemek için gönderdiği dedektif sen misin?"

Adamın üst dudağı kıvrıldı. "Dedektif mi? Yok daha neler. Polis maaşıyla geçiniyor gibi mi görünüyorum?"

"Aslında, hayır. Yok. Özür dilerim. Aşağılayıcı olmaya çalışmıyordum."

Yine kıkırdadı. Bu kadar iriyarı ve göz korkutucu bir adamın bunu yapması yatıştırıcıydı.

"O kokteyllerden kaç tane içtin, küçük hanım?"

"Yaklaşık kırk yedi tane ama saat henüz erken. Sen kimsin?"

"Adım Killian. Killian Black."

"Bu kadar mı?" diye sordum başka bir şey detay vermeyince.

"Bu kadar."

"Tekrar özür dilemek zorundayım, Killian ama biraz sinir bozucusun."

Yüksek sesle gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Callum haklıymış," dedi koyu renk gözleri parlayarak. "Sen ele avuca sığmaz birisin."

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Senin hakkında konuşmak istiyorum. Bir süre önce ValUBooks'un büyük açılışındaydın, değil mi? Ve geçen gün yine mağazanın dışında duruyordun?"

"Evet."

"Neden?"

"İyi olduğundan emin olmak için, küçük hanım."

Yüzümü buruşturdum ve kokteylimi yudumladım.

"Yıllardır adamın ne zaman bir iş için uzaklara gitmek zorunda kalsa sana göz kulak oluyorum," dedi çakırkeyif halimden eğlendiği belli olan adam.

"O benim adamım değil. Ve geri bas. Yıllar mı?"

"Evet."

Ah, siktir. Doğru. Bu adamı babamın cenazesinde görmüştüm.

"Bekle, ne demek bana göz kulak oluyorsun?"

Bakışlarındaki eğlenceli parıltı söndü ve gülümsemesi kayboldu. "Güvende olduğundan emin olmak için."

Sıcağa rağmen tenimi bir ürperti kapladı. "Neden güvende olmayayım ki?"

"Çünkü hayat beklenmedik tehlikelerle doludur."

"Çok doğru ama soruma bir cevap değil."

"Alacağın tek cevap bu."

Yanılmıştım. Birazcık sinir bozucu biri değildi, son derece sinir bozucuydu. "Tetikçi misin?" diye sordum.

"Hayır. Ama insanları öldürüp öldürmediğimi soruyorsan, evet. Bazen. Kaçınabildiğim sürece değil ama gerektiğinde, işimin bir parçası."

"İşin ne?"

Gözlerinde bir parça mizah yeniden belirdi. "Dünyayı kurtarmak."

"Ah, evet. Dünyayı kurtarmak! Demek Callum'un olduğunu sandığı o iyi kötü adamlardan birisin. Yoksa kötü iyi adam mıydı? Ahlaki açıdan belirsiz mi demişti? Hatırlayamıyorum, o sırada travma geçirmekle meşguldüm de. Ama demek istediğim şu ki..."

Aklıma öyle bir şey geldi ki durup dehşet içinde ona baktım. "Aman Tanrım. Callum da mı insan öldürüyor? Bir *katille* mi evlendim ben?"

"Callum insan öldürmüyor. O işlerin idari tarafında. Ve katil kulağa biraz yargılayıcı geliyor, sence de öyle değil mi?"

"Hayır, sanmıyorum. İnsanları öldürdüğünde katil olursun. Yani, hükmen."

"Ya da belki de toplum mühendisi olursun. Ya da adaletin bozuk terazisini düzelten bir kanunsuz. Ya da daha büyük bir iyilik için çirkin şeyler yapmayı seçen bir adam."

"Buna kılıf uydurmak denir," dedim düz bir sesle.

Killian omuz silkti. "Neyse ne. Katil deyince akla elinde elektrikli testereyle dolaşan, kendini kontrol edemeyen öfkeli bir sosyopat geliyor."

"Hı-hı. Ve sen de mükemmel bir otokontrolü olan bir sosyopatsın, öyle mi?"

Sırıttı. "Aynen öyle."

Boş içkime baktım ve iç çektim. "Bundan bir tane daha içmeye ihtiyacım var."

"Beni dinle, küçük hanım. Söylemem gereken önemli bir şey var."

Ona şüpheyle baktım.

"Callum seni seviyor," dedi gözlerimin içine bakarak.

"Ah, siktir git. Sevmiyor."

"Seviyor. Adamı yıllardır tanıyorum ve kesinlikle seviyor."

"Hayır. Bana yalan söyledi. Beni manipüle etti. Bana tuzak kurdu!"

"Yöntemleri alışılmışın dışında olabilir ama..." Killian yine omuz silkti. "Aşk deliliktir."

Bir katile göre fazla kayıtsızdı. Bu boş bardağı onun güzel burnuna çarpıp kırabilirdim. "Alyans taktığını fark ettim. Callum'un bana yaptığını sen ona yapsan karın nasıl tepki verirdi?"

Bu sefer gülümsediğinde yüzü değişti. Sanki içinden ışık fışkırıyormuş gibiydi. "Ah, benim tatlı Juliet'im," dedi usulca. "Muhtemelen vücudumun önemsiz bir parçasını keserdi. Serçeparmağımı belki. Ama çok geçmeden beni affederdi."

"Seni affederdi," diye tekrarladım şüpheyle.

"Nasıl affetmesin?" Ellerini kendine doğru çevirdi. "Ben benim."

"Tıpkı Callum gibi konuşuyorsun. Aşırı kendini beğenmişlik ve bolca ukalalık."

"Teşekkür ederim."

"İltifat değildi."

Killian gülümsemesini hiç bozmadan duvardan ayrıldı, güneş gözlüğünü tekrar takıp bana baktı. Parlak güneş ışığı aynalı camlarda parıldayarak gözlerimi aldı.

"Sana düşünmen için biraz zaman tanımak amacıyla onu bir haftadan uzun bir süre uzak tuttum ama bunu daha

fazla yapamam. Delirmek üzere. Yakında kapını çalacağını haber vermeye geldim."

Callum'u tekrar görme düşüncesi midemi altüst ederek nefesimi kesti. "O zaman toparlanıp buradan giderim."

"Dünyada kaçabileceğin ve seni bulamayacağım hiçbir yer yok."

Bunu bana somut bir bilgi veriyormuş gibi, eski ukalalığından hiç eser olmadan söylemişti. Neden bilmem, ona inandım.

"Onunla açık açık konuş. Sana kendini daha iyi hissettirecekse yalvarmasını sağla. Ama onu iki arada bir derede bırakma. Sessizlikle cezalandırma. Ne düşünürsen düşün, o adam sana tapıyor. Ona bir şans versen iyi olur."

Gitmek için hareketlendi ama sonra geri döndü. "Ah, bu arada senin için süitine bir şey bıraktım. Onun hakkındaki kararını biraz daha kolaylaştırabilecek bir şey."

"Süitime nasıl girdin?" diye sordum kızgınlıkla.

Söylediğimi duymazdan gelerek ceketinin cebinden Callum'un şifoniyerinden çaldığım pasaportu çıkardı. Bana doğru sallayarak, "Bunu da geri aldım," dedi. "Meraklı parmakların var, küçük kitap kurdu. Davamıza katılmaya karar verirsen iş görebilir."

"Ne davası?"

"Sorarsan adamın sana anlatacaktır." Dönüp uzaklaştı ve kokteyl kulübesinin köşesinden kayboldu.

"Hey! Bekle!"

Peşinden koştum ama köşeyi döndüğümde Killian'm sırra kadem bastığını fark edip olduğum yerde durdum.

Otuz Altı

Koşa koşa süite döndüm, yol boyunca vücudumda dolaşan adrenalinden ayılmıştım. İçeri girdiğimde sürgüyü çekip güvenlik mandalını kilitledim, sonra Callum'un her an kapıdan içeri dalmasını bekleyerek geri çekildim.

Gelmeyince arkamı dönüp yatak odasına koştum.

Yatağın üzerinde fotoğraflarla dolu bir dosya buldum.

Düzinelercesi vardı. Hepsi renkli, yakın ve uzak çekimlerdi. Her fotoğraftaki özne aynıydı.

Eski sevgilim Ben ve bir keresinde şirketinin temmuz barbeküsünde beni tanıştırdığı güzel sarışın bir kız. Adı Bethany'ydi. Birlikte çalışıyorlardı.

Anlaşılan birlikte başka şeyler de yapıyorlardı.

Her yerde.

İçeride ve dışarıda, otel odalarında ve park halindeki arabalarda, her yerde onları ele geçirmiş gibi görünen pervasız bir tutkuyla seks yapmışlardı.

Killian bunları çekerken duygularımı incitmemeyi kesinlikle umursamamıştı.

Yoksa çeken Callum muydu? Ya da gizemli "davalarında" yer alan biri?

Her kimse, sanırım ona teşekkür borçluydum. Belki de ihanetin bu sert kanıtı olmasaydı Ben'i bulmayı ve onunla tekrar bir araya gelmeyi deneyebilirdim. Bu fotoğrafların uydurma ya da dijital olarak değiştirilmiş olmadığını biliyordum çünkü sahte olamayacak bazı detayları tanımıştım.

En kötüsü de internetten aldığım, James Fraser'ın Noel Baba gibi giyindiği süsün asılı olduğu Noel ağacıydı. Ben, Bethany'yi o ağacın yanında, açık pencerenin önünde öpüyordu.

Benim evimde.

Acaba onu benim yatağımda da becermiş miydi?

Callum'un Ben'in boğazına bıçak dayadığını söylediğini hatırlamak beni gülümsetti.

"Aman Tanrım. Hastayım ben!" Dosyanın ellerimden kaymasına izin verdim ve yüzümü örtüp inledim. Oda yana doğru eğildiğinde tekrar sızlandım, sonra yatağa tırmanıp yüzümü bir yastığa gömdüm.

Sadece bir dakika dinleneceğim, sonra toparlanacağım.

Ne kadar süre baygın kaldığımı bilmiyordum ama güneş battıktan sonra uyandım. Yan tarafıma yatıyordum, yüzüm açık olan sürgülü cam kapılara dönüktü. Hafif bir okyanus esintisi tül beyaz perdeleri oynatıyordu. Oturma alanında yanan tek bir lamba dışında süit sessiz ve karanlıktı.

Büyük, ağır bir kol belime dolanmıştı. Bir diğeri boynumu sarmıştı. Ilık bir nefes ensemi gıdıklıyordu. Kürekkemiklerimin arasındaki boşlukta ritmik bir kalp atışı düzenli olarak gümbürdüyordu.

"Çığlık atma," diye mırıldandı Callum.

Nabzım hızlanırken orada uzanmış halde dediğini yapıp yapmamayı düşündüm. Sonra derin bir nefes alıp gözlerimi kapadım. "Gitmeni istiyorum."

"Hayır, istemiyorsun."

Egosu. İnanılır gibi değildi.

Haklı olması da son derece talihsiz bir durumdu.

Derin bir iç çekerek çarşaflara sokuldum. İtiraf etmekten nefret ediyordum ama koca kolu harika bir yastık görevi görüyordu. Eğer ona bu kadar kızgın olmasaydım uyumaya devam edebilirdim.

Enseme nazik öpücükler kondurarak istemsizce ürpermeme neden oldu. "Ne yapmamı istiyorsun?" diye fısıldadı.

"Bir köprüden atlamanı."

"Hayır, bunu istemiyorsun."

"Peki. Ayak bileğine bir ip bağla, sonra bir köprüden atla ve birileri seni fark edip kurtarana kadar birkaç gün boyunca öyle asılı bekle."

Bana cevap vermek yerine ensemi tekrar öptüğünde, "Kutsal olan her şey üzerine yemin ederim ki, şu anda beni becermeye kalkarsan penisinin hayatına son veririm," dedim .

Arkamdan boğuk bir kahkaha geldi. Sonra kendini toparladı ve "Şu anda seni becermeye çalışmayacağıma söz veriyorum," dedi ciddi bir sesle.

"*Söz* mü veriyorsun?" dedim alayla. "Ne kadar güven verici."

Bir süre sonra iç geçirdi. "Üzgün olduğumu söylesem bana inanır mısın?"

"Bilmiyorum. Bir dene."

"Üzgünüm."

"Sana inanmıyorum."

Tekrar iç geçirdi. "İyi. Çünkü yalandı."

Sinirlenerek yatağa bir kez yumruğumu geçirdim. Şimdi tamamen uyanıktım, öfkeden titriyor, kafasını koparıp balkondan denize atacak kadar güçlü olmayı diliyordum.

"Seni incittiğim için üzgünüm. Bu kısmı doğru. Ama karım olduğun için üzgün değilim."

"Ya da anlaşılan senden asla boşanamayacağım gerçeğinden, ha? Bunu nasıl ayarladın?"

"Ailemiz Papa ile sıkı fıkıdır. Bir iyilik istedik."

"*Papa*'nın size bir iyilik borcu mu vardı?"

"Potansiyel olarak utanç verici kişisel bir hikâyeyi haberlerden uzak tutuyoruz."

Hayatımın böyle bir hal aldığına inanamıyordum.

Callum boynumdaki ve omuzlarımdaki gerginliğe masaj yapmaya başladı, ondan biraz daha az nefret edene kadar güçlü parmaklarıyla kaslarımı yoğurdu.

"Sorularım var."

"Bana ne istersen sor. Sana gerçeği söyleyeceğim."

"Bu kelimeyi bu kadar pervasızca kullanma, milyarder. Tanımını doğru anladığından emin değilim."

"Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğim. Seni incitmektense ölmeyi tercih ederim. Hayatım üzerine yemin ederim."

Onu dramatik ve gülünç olmakla suçlamak istedim ama sesindeki pişmanlık inandırıcıydı, ben de bunun yerine gırtlağımdan hafif bir hırıltı koyverdim.

"Beni hiç anlamayacak kadar aptal mı sandın?" diye sordum.

"Hayır. Senin ne kadar zeki olduğunu biliyorum. Sadece sen anlayana kadar biraz daha zamanım olur diye düşünmüştüm."

"Ne için zaman?"

"Seni kendime âşık etmek için."

Yine bu mesele. Bu adamın benden daha çok terapiye ihtiyacı vardı. "Birini sana karşı bir şeyler hissetmesi için manipüle etmenin ahlaklı bir davranış olmadığının farkındasın, değil mi?"

Uzun bir duraksama oldu.

"Unut gitsin. Sıradaki soru. Sözleşmeyi kabul etmeseydim ne yapacaktın?"

Bir duraksama daha, bu seferki daha endişe vericiydi. "Belki de bu soruyu sona bırakmalıyız."

"Ben çığlık atmaya başlamadan önce konuşmaya başlasan iyi olur."

"Cevabı verdiğimde muhtemelen çığlık atmaya başlayacaksın zaten."

Yine hırladım. "Tamam," dedi. "İşte gerçek. Seni uyarmadığımı söyleme. Yedek planım seni kaçırmak ve Stockholm Sendromu yüzünden bana âşık olana kadar seni rehin tutmaktı."

Kulaklarıma inanamayarak keskin bir nefes aldım. "*Ne?*"

"Eninde sonunda yola geleceğinden emindim. Bildiğin gibi, gerektiğinde çok çekici olabiliyorum."

"Artık gitmelisin."

"Benden tam olarak istediğin şeyi yapmamı bana karşı kullanamazsın."

"Hayır, ama deli olduğun için bunu sana karşı kullanabilirim!"

Ses tonu makul bir tınıya büründü. "Ben deli değilim. Tamamen mantıklı biriyim. Sadece etik anlayışım diğer insanlarınkinden biraz daha esnek."

"*Esnek* mi?"

"Hayır, arkana dönmeye çalışma. Bu konuşma şu ana kadar oldukça iyi gidiyor, bu yüzden seni benden uzağa bakacak şekilde yan tutalım. Böylece gözlerimi oyamazsın."

"Üzgün olduğumda neler yapabildiğimi bilsen şaşarsın." Öfkeyle sert bir nefes verdikten sonra tekrar konuşmaya başladım. "Son dört yılda hayatıma giren diğer iki erkek arkadaşım, Chris ve Brandon. Onları da mı boğazlarına bıçak dayayarak kaçırttın?"

"Chris'i değil. O seni kendiliğinden bıraktı."

Devam etmeyince başımı çevirip yüzünü görmeye çalıştım. "Peki ya Brandon?"

"Vizeni çalan ve tüm o suçlamaları yapan oydu."

"Olamaz!"

"Oldu."

"Nasıl öğrendin?"

"Bunu bilmek istediğinden emin değilim. Ama onunla ayaküstü bir sohbet ettim ve hayatından çıkmasının kendi yararına olacağını söyledim."

Ayaküstü sohbet. Brandon'ı ayak bileklerinden tutarak bir binanın tepesinde baş aşağı sallandırdığını hayal ederek iç çektim. "Peki, ya şifoniyerindeki silah ve bavullardaki diğer şeyler?"

"Killian dünyanın her yerinde malzemelerini saklıyor. Benim evimde de muhtemelen düzinelercesi vardır. Hatta yüzlercesi, tam emin değilim ama henüz benden çok korkunç bir şey saklamamı istemedi, bu yüzden ona istediğini veriyorum."

"Ne gibi korkunç bir şey?"

"Bavuldan bomba."

Gözlerim büyüdü. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır."

"Yani o bir silah tüccarı mı?"

"Hayır ama zaman zaman kitle imha silahlarını, bunları ele geçirmemesi gereken bazı kişilerden almak zorunda kalıyor. Örneğin diktatörler. Despotlar. Bazı nedenlerden dolayı bavul bombalarına aşırı düşkünler."

Başım dönüyordu. "Elbette," dedim belli belirsiz. "Neden olmasınlar ki? Her yere taşınabilirler."

Callum'un dudakları yanağımı okşadığında kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Sana neden bu kadar takıntılı olduğumu sor bana," diye fısıldadı kulağıma.

Şimdi gerilmiştim, yutkundum ve başımı çevirdim. "Hayır. O konuya girmeyelim. Henüz cazibeni göstermene hazır değilim. Muhtemelen kokteyller yüzünden hâlâ çakırkeyifim. Diğer sorum: Babanla aranda çözülmediğinden bahsettiğin baba-oğul meselesi ne? Bir de o akşam mutfakta konuşurken kulak misafiri olduğum şeyler?"

İç çekti ve nefesi saçlarımı karıştırdı. Bir elini kolumda gezdirdikten sonra parmaklarını benimkilere geçirdi.

Yapmamam gerektiğini bildiğim halde buna izin verdim.

"Babam yıllardır Killian'ın örgütünün bir parçasıymış, ben bu konuyu öğrenmeden çok öncesinden beri. Altı yıl önce babama diyabet teşhisi konulduğunda ve onun yerine benim geçmem gerektiğine karar verdi. Ben istemedim. Doğam gereği dünyayı kurtaran bir tip değilim ama bana başka bir seçenek sunulmadı."

Arlo'nun ağzından Callum'un bir şeye dahil edildiğini kaçırdığını hatırladım. Bunu kastetmiş olmalıydı.

"Killian'ın örgütü nedir?"

"Güçlü insanlardan oluşan bir çete. Bağlantılı insanlardan. Benimki gibi küresel çapta erişimleri olan aile reisleri ya da

Killian gibi herkesi tanıyan ve onlara her şeyi yaptırabilen kişiler. Yasaların etrafından dolanır, kolluk kuvvetlerinin çoğu zaman yapamadığını yaparız."

Killian'ın işinin dünyayı kurtarmak olduğunu söylediğini ve kibrine hayret ettiğimi hatırladım.

"Yani... Tanrım, şimdi ne soracağımı bile bilmiyorum. Bu örgütün bir adı var mı?"

"On Üçler."

Bir an için bunu düşündüm. "Ya daha fazla üye eklerseniz? O zaman On Dörtler mi olacak, On Beşler mi? İsim değişiklikleri hiç bitmeyebilir."

Kıkırdadı. "Reyna da aynen böyle söyledi."

"Reyna kim?"

"Kesinlikle tanışman gereken biri."

"Hayır, bundan daha iyi bir cevap ver."

"Pekâlâ. İtalyan suç örgütünün başı."

Kaşlarımı çattım, sonra doğrulup dönerek ona baktım. "Suç örgütü mü? *Mafya* mı demek istiyorsun? Killian'ın olayının dünyayı kurtarmak olduğunu sanıyordum. Mafya kötü adamlar değil mi?"

Yumuşak gözlerle bana bakan Callum uzandı ve iri, sert eliyle çenemi hafifçe kavradı.

"İyi ve kötü meseleleri öyle basite indirgenemez. Hiçbir şey tamamen siyah değildir, tıpkı hiçbir şeyin tamamen beyaz olmadığı gibi. Yol boyunca kan dökülse bile önemli olan niyettir."

"Cehenneme giden yol iyi niyet taşlarıyla döşenmiştir. Bu sözü hiç duymadın mı?"

"Elbette duydum. Ama çok saçma. Cehenneme giden yol aslında haftada bir kilise bankında oturmanın yeterli

olduğunu düşünen korkakların dualarıyla döşenmiştir. Eğer bir Tanrı varsa, dualar umurunda değildir. Pazar günleri birkaç güzel ilahiyle O'na sözde hizmet edip sonra da kötülük sokaklarda kol gezerken evde saklanmak yerine, oyuna katılmaya istekli olup olmadığımızı görmek ister."

Bir süre onu izledim, ta ki yakışıklı yüzüne daha fazla bakmaya dayanamayana kadar. Ona bakmak onu öpme isteği uyandırıyordu. Sonra tekrar sürgülü kapıya doğru dönüp yattım ve iç çektim.

Callum omzumu sıktı. Boynumu öptü. Avucunu kolumdan aşağı kaydırdı ve parmaklarını tekrar benimkilerin arasından geçirdi, işte o zaman yeni dövmelerini fark ettim.

Sağ elinin ilk parmak ekleminin altından başlayarak her parmak eklemine isminin bir harfi siyah mürekkeple kazınmıştı.

Gözlerimi kapatıp fısıldadım. "Adımı eline dövme mi yaptırdın?"

"'Karımı seviyorum' yazdırmak istedim ama yeterli parmağım yoktu."

"Tanrım, Callum."

"Göğsümdekini görene kadar bekle."

"Lütfen bana yüzümün bir resmi olduğunu söyleme."

Bir süre duraksadıktan sonra, "Tamam. Söylemem," dedi.

Yüzümü yastığa gömdüm ve inledim. "Bu delilik. *Sen* delisin."

"Bazen aşk hiçbir anlam ifade etmez. Ama buna gerek de yoktur. Ruhuna şarkı söyleten birini bulduğunda, önemli olan tek şey şarkıya eşlik etmektir."

Ah, kalbim. Benim zavallı, hassas kalbim böyle şeyler için yaratılmamıştı.

"Normal bir insan gibi kitapçıma girip bana çıkma teklif edebilirdin. Beni tuzağa düşürmek için bu kadar ayrıntılı bir plan yapmana gerek yoktu."

Beni daha da sıkı tutarak fısıldadı. "Eğer öyle yapsaydım, beni yine reddederdin. Takım elbiseme, saatime ve arabama bakar ve bana kaybolmamı söylerdin çünkü zenginliğe karşı bir şeyin var."

"Bu çok saçma."

"Öyle mi? Neden kitapçında milyarder romantizmi satmıyorsunuz?"

"Çünkü diğer kitap konularını daha çok seviyorum!"

"Hayır, çünkü çok fazla parası olan erkeklerin karaktersiz olduğunu düşünüyorsun. Bana yalan söyleyip inkâr etmeye kalkmadan önce bunu söylediğini birden fazla kez duydum."

"Dur biraz. Söylediğimi *duydun* mu?"

"Kitapçına dinleme cihazı yerleştirdim."

"Bir de beni dinliyor muydun?" diye sordum öfkeyle.

"Evet. Her zaman değil, sadece özlem gerçekten kötüleştiğinde ve sesini duymaya ihtiyacım olduğunda. Bu arada sesine bayılıyorum. Çok güzel."

Şimdi en baştan tekrar öfkelenmiştim. "Biliyor musun? Haklısın. Çok parası olan erkeklerin karaktersiz olduğunu düşünüyorum ve sen de bunun bir kanıtısın. Şimdi defol git. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Yataktan kalkmaya çalıştım ama beni vücuduna doğru çekti ve güçlü kollarıyla mengene gibi sararak orada tuttu. Dudağını kulağıma yaklaştırıp homurdandı: "Artık yalan yok. Şu andan itibaren aramızda sadece gerçekler olacak. Beni tekrar görmek *istiyorsun*. Kabul et."

O kadar öfkeliydim ki titriyordum. "Seni bir daha görmektense canlı canlı haşlanmayı tercih ederim," dedim sıktığım dişlerimin arasından.

"Karıcığım. Seni cezalandırmak zorunda bırakma beni."

Bunun için yüzüne zekice bir hakaret bağırmalıydım ama sözleri içimde küçük bir heyecan dalgası yaratarak beni ürpertti. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak hiçbir şey demedim.

"Şimdi beni dinle. Hayır, ben parlak zırhlı bir şövalye değilim. Ben kötü adamım. Peri masallarında prensin öldürmeye çalıştığı ejderhayım. Ama iste ya da isteme bu ejderha senin kölen ve hep öyle kalacak. 'Ölüm bizi ayırana dek' diye yemin ettik."

"Baskı altında!" diye haykırdım. "Çünkü beni kandırdın!"

"Kimse seni sözleşmeyi imzalamaya zorlamadı. Hepsini sen yaptın, küçük kuzu."

"Evet ve eğer yapmasaydım, beni kaçıracağını daha demin itiraf ettin!"

Sesi önceki hararetini kaybederek ve bilgiçlik taslayan bir hal aldı.

"Eh, denediği için bir adamı suçlayamazsın."

"Ah!" Kaçmaya çalışarak kımıldandım ama nafileydi. O çok güçlüydü.

Beni sırtüstü yuvarladı ve yüzümü ellerinin arasına alarak üstüme çıktı. Bana alev alev yanan bir yoğunlukla bakıyordu. "Evindeyken sana güzelden çok daha iyi bir şey olduğunu söylediğim o akşamı hatırlıyor musun?" dedi.

Hatırlıyordum ama itiraf etmedim. Bunun yerine ona ters ters baktım.

"Çok güzelsin, Emery ama bu seninle ilgili en az ilgi çekici şey. O akşam, bana yaşadığımı hissettiren tek şey sensin demeye

çalışıyordum. Seninle tanışmadan önce ölüydüm ama gözlerine baktım ve beni hayata döndürdün. Sen benim varlık sebebimsin. Benim ağırlık merkezim. Diğer her şeyin etrafında döndüğü sabit nokta. Güneş ışığı gibisin. Yıldızlarla dolu bir gökyüzü gibisin. Daha seni adını bile bilmeden önce, kedi kulakları takıp bana ateş püskürttüğün o gece sevdim. İlk tanıştığımızda kalbimi göğsümden söküp çıkardın ve o zamandan beri ellerinin arasında atan kanlı kalbimi yanında taşıyorsun. Eğer seni gerçekten yalnız bırakmamı istiyorsan, bunu yapacağım. Ama hayatının geri kalanını bir hayaletle geçirmeye hazır ol çünkü sana musallat olmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Senin de bana her zaman musallat olacağını düşünürsek ancak böylesi adil olur."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki nefes alamıyordum. Gözlerim dolmuştu. Ondan nefret ediyordum ama aynı zamanda etmiyordum da ve bu sefil kararsızlık yüzünden kendimden iğreniyordum.

Başımı çevirerek gözlerimi kapadım ve burnumu çektim.

Boğazımı öptü. "Yaralı olduğumu biliyorum. Ama tüm kırık parçalarım sana ait," dedi boğuk sesiyle.

Aynı anda nasıl hem bu kadar yanlış olabiliyor hem de bana doğru adammış gibi gelebiliyordu, hiç anlamıyordum.

Bunların hiçbirini anlamıyordum.

"Son sorular," diye fısıldadım her yanım titreyerek. "Peki ya Prag?"

"On Üçler'in karargâhı orada."

"Sassenach'ın merkezi de öyle. Bu bir paravan şirket mi?"

"Evet."

"ValUBooks'u satın almak için kullandığınız Dolos gibi."

"Evet ama Sassenach'ı feshetmedim. Onu ara sıra On Üçler'in işleri için kullanıyorum."

"Kardeşlerin On Üçler'den haberdar mı?"

"Hayır. Ve onları bu işin dışında tutmak istiyorum. Çok tehlikeli."

Bu yüzden Cole'a McCord Medya'nın tehlikeli bir işe karışıp karışmadığını sorduğumda neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Babası ve abisinin neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Şu kördüğüme de bir bakın.

"Sassenach'ın başkanının adı neden James Fraser?"

"O senin kahramanın. Benim asla olamayacağımı bildiğim bir şey. Bu yüzden, malum sebeplerden dolayı kendimi CEO olarak listeleyemediğim için pozisyonu ona verdim." Kıkırdadı. "Pozisyonun da karakterin de uydurma olduğunu düşünürsek uygun görünüyordu."

Bu o kadar berbat bir durumdu ki aklım almıyordu.

"Tamam. Klonlarıma gelelim. Üç hizmetçi ve sekreterin. Bu ne anlama geliyor?"

"Etrafımda bana seni hatırlatan insanların olması hoşuma gidiyor," dedi hasret dolu bir sesle.

Bununla nereye varabilirdim ki? Tamamen yanlış ve garip bir şekilde tatlıydı. Soru sormaya devam etmeye karar verdim.

"Evin neden Fransız kır evi tarzında dekore edilmiş?"

"Kitapçının bloğunda *Madame Bovary* romanını ne kadar çok sevdiğini ve Fransız kırsalında onunki gibi bir evin olmasını dilediğini paylaştığında yeniden yaptırdım."

"Tanrım," diye fısıldadım, tamamen sarsılmıştım. "Bu, babamın cenazesinden hemen sonraydı."

Beni ne kadar uzun süredir izlediği konusunda tekrar çıldırmaya başladığımı fark eden Callum akıllıca sessizliğini korudu. Üstümden kalkıp yanıma yattı ve beni kollarının arasına aldı.

"Beni kovmadığın için teşekkür ederim," diye mırıldandı kulağıma.

"Denedim. Dinlemedin."

"Şimdi uyumaya devam et. Sabaha daha iyi hissedeceksin."

"Ya da kendimi balkondan aşağı atarım."

"Bu kadar dramatik olma."

"Durumumuz göz önüne alındığında çok uygun bir yanıt."

Bir süre sessizlik içinde yattık. Beynimi boşaltmaya ve Callum'un kıçıma dayanan aletinin sert uzunluğunu görmezden gelmeye çalıştım. Bu konuda hiçbir hamlede bulunmadı ve küçücük bir altın yıldız kazandı.

Uyuyabileceğimi hiç sanmıyordum ama aniden kendimi gözlerimi güneşli bir odaya göz açarken buldum.

Güneşli, boş bir odaya. Callum gitmişti.

Kocaman elmas nişan yüzüğü sol yüzük parmağımda parlıyordu.

Yanımdaki yastığın üzerinde bir not duruyordu. Notu alıp okudum.

Tüm mutlu sonlar beyaz atlı şövalyeler için değildir, sevgilim. Bazen kötü adam kızı kazanır. Bu da hikâyeye çok daha ilginç bir son vermiyor mu?

Karanlık kalbimin her zerresiyle,

Senin canavarın.

Gülümsediğimi fark edene kadar notu tekrar tekrar okudum.

Sonra kâğıdı parçalara ayırıp tuvalete attım ve çantamı topladım.

Otuz Yedi

"Hâlâ dışarıda bir yerde."

"Biliyorum. Görmezden gel."

Kitapçının ön camından dışarı bakan Vivienne yüzünü buruşturdu. "Görmezden gelme işini biraz zorlaştırıyor."

Hem de nasıl.

Callum arkadaşı Killian Black'ten çalmış olması gereken bir duruşla ValUBooks'un duvarına yaslanıp bir bacağını oraya dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Ancak aynalı güneş gözlüğü takmıyordu ve açık açık bize doğru baktığını gizlemek için hiçbir girişimde de bulunmuyordu.

Son altı haftadır bunu her gün yapıyordu.

Bana musallat olacağını söylemişti ama bu kadar yakından yapacağını düşünmemiştim.

"Sadece oraya bakma. Onun saçmalıklarına göz yumuyoruz, hepsi bu. Al, bunu benim için aç."

Açılmamış bir kitap kutusunu tezgâhın üzerinden ona doğru kaydırdım, bakışlarımın ön pencereye yakın bir yerlere

kaymasına izin vermekten bilerek kaçındım. Viv iç geçirerek dikkatini kutuya yöneltti.

Hüzün ve özlem karışımı yüz ifadesine baktığımda üzgün olduğunu anladım. "Neyin var?"

"Yok bir şey."

Tanıdığım birinin aksine, Viv berbat bir yalancıydı.

"Viv, bak bana." Baktığında tekrar sordum. "Neyin var?"

Yüzünü buruşturarak ellerini tezgâhın üzerine koydu. "Onun için üzülüyorum."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Biliyorum, biliyorum, berbat biri ama..."

"Ama ne?"

"Ama ona bir bak. Perişan halde."

Bir elimi belime koyup homurdandım. "O adamla evlenmemem gerektiğini söyleyen sendin!"

"Evet, ama o zaman onunla sadece parası için evleneceğini düşünmüştüm."

"Son dakika haberleri, seni dâhi: Onunla sadece parası için *evlendim*."

"Biliyorum ama şimdi durum farklı."

"Şimdi nasıl farklı olabilir ki?"

"Çünkü o seninle aşk için evlendi."

İçimi çekip gözlerimi devirdiğimde, "Ayrıca onunla parasından daha fazlası için evlendiğini biliyorum. O adamı seviyorsun," diye ekledi.

"Beynimde tümör olsaydı ondan daha çok severdim."

"Sadece kızgınsın."

"Ah, ne kadar hatalıyım!"

Alaycı tavrımı kaçırmadı. Başını iki yana sallayarak tekrar iç geçirdi. "Sana ne yapacağını söyleyemem ama ben olsaydım onu affederdim."

"Evet, ama sen buradaki umutsuz romantiksin, sahte bahanelerle kandırılan taraf değil. Bana ihtiyacın olursa ofisimde olacağım. Artık buradaki manzaraya dayanamıyorum."

Kitapçının arka tarafına doğru ilerlerken Callum'un bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyordum. Mesafenin ve camın ötesinden bile adamın yoğun dikkati hissediliyordu. Eğer hayatımın geri kalanında buna katlanmak zorunda kalırsam delirecektim.

Bu da muhtemelen onun şeytani planının bir parçasıydı.

Masamda oturup gözlerimi ovuşturdum ve bilgisayarın yanında duran *Outlander*'ın imzalı kopyasına bakmamak için kendimi zorladım. Gözden uzak bir yere koymaya niyetliydim aslında ama bir türlü vakit bulamıyordum.

Evet, kendime yalan söylediğimin farkındaydım. Bunun inkâr mı, yoksa pazarlık aşaması mı olduğundan emin değildim ama hangisiyse, tam ortasındaydım.

Dani'nin oturma odasındaki kanepede uyuyordum, kendimi kalacak bir yer bulmaya bir türlü hazır hissetmiyordum. Her sabah ev aramaya kararlı bir şekilde uyanıyordum ama öğlene kadar bir gün daha beklemeye karar verip kendime kargaşa zamanlarının büyük kararlar almak için kötü olduğunu söylüyordum.

Elbette, bunun Callum'u her gün ValUBooks'un önünde kara kara düşünen, ateşli bir serseri gibi dolaşırken görmemle hiçbir ilgisi yoktu.

Hem de hiç.

Bir yudum viski alırdım ama Four Seasons'tan döndüğümden beri içmiyordum. Kabul etmekten nefret etsem de

Callum, içkinin sorunlarımla başa çıkmama yardımcı olmadığını söylerken haklıydı. Bunun yerine işten sonra uzun koşulara çıkmaya başlamıştım, her zaman arkamda rahat bir mesafeden takip eden, nefes almak için durduğumda duran, depar attığımda depar atan ve genellikle beni takip ettiğini belli eden koşucuyu görmezden geliyordum.

Birkaç kez takip edip etmeyeceğini görmek için akan trafiğe atlamayı bile düşünmüştüm. Bunu asla yapmadım çünkü bir araba ona çarpacak olsaydı yıkılacağımı biliyordum.

Yani çarpıp *ölseydi* yıkılırdım. Sadece darbe alsa bir şey olmazdı. Birkaç kırık kemiği hak ediyordu, saplantılı pislik. Belki de aklını başına getirirdi.

Masamdaki telefon çaldı. "Lit Happens, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Selam bebeğim. Ben Dani."

"Hey. N'aber?"

"Bu akşam Ryan ve benimle bir partiye gelir misin diye soracaktım. Bebek bakıcımız var."

"Ne tür bir parti?"

"Cadılar Bayramı partisi."

"Ha! Cevabım hayır."

"Ay hadi ama ya. Kanepeden kalkmalısın. Giyebileceğin bir kostümüm falan her şeyim var. Dikkatini dağıtmak için iyi olur."

"En son Cadılar Bayramı partisine gittiğimde ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet ama hayatını geçmişte yaşamaya kararlı mısın?"

Haklıydı. İç çekerek pes ettim. "Tamam, geleceğim."

"Yaşasın!"

"Ama berbat vakit geçirirsem eve Uber'le dönerim."

"Anlaştık. Sonra görüşürüz."

Telefonu kapadı, arkadaşım ruh halime göre biraz fazla neşeliydi. Ama bu gece ona ayak bağı olmamayı borçluydum. Zavallı Ryan'la haftalardır evlerinde kalmama katlanıyorlardı. En azından bir geceliğine sahte gülücükler dağıtabilirdim.

O öğleden sonra kitapçıdan çıktığımda Callum'un her zamanki yerini ValUBooks'un duvarına bıraktığını fark ettim. Şaşkın şaşkın, bunun iyiye alamet olduğunu söyledim kendime. Belki de onunla bir daha asla konuşmayacağımı nihayet anlamıştı.

Dani'nin evine döndüğümde onu yatak odasında dev bir siyah cadı şapkası denerken buldum.

"Ne düşünüyorsun?"

"Bence bu şeyle kapıdan geçemezsin. Nereden aldın bunu?"

"Amazon. Onun yerine mor olanı mı taksam?"

Çeşitli renk ve boyutlarda cadı şapkalarıyla dolu yatağını işaret etti. "Yeşil bantlı, eğri olanı sevdim. Ben ne giyiyorum?"

"İşte." Dolabına girdikten sonra askıdaki beyaz, parlak bir elbise ve tavandaki ışıkların altında mavi-yeşil parıldayan bir çift yanardöner kanatla döndü. Askının boynuna kristal bir taç dolanmıştı.

"Neyim ben? Bir peri mi?"

"Bir elf kraliçesi! *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki gibi. Adı neydi?"

"Galadriel," dedim seçimden memnun olarak. Her zaman uzun boylu ve ölümsüz olmak istemişimdir. En fazla bu kadar yaklaşabilirdim.

Dani elbiseyi üzerime tuttu ve dolap kapısının arkasındaki aynayı işaret etti. "Bak ne kadar güzel. Takabileceğin sahte

sivri kulak uçlarım da var. Deneme yanılma yapmak istersen banyo tezgâhında bir sürü makyaj malzemesi duruyor." O cadı şapkası koleksiyonuna geri dönerken ben de üstümü değiştirmek için banyoya gittim. Yarım saat sonra makyajlı bir yüz, kanatlar, taç ve Spock'ın görse kıskanacağı bir çift sivri kulakla çıktım.

Dani beni görünce zıplayıp alkışlamaya başladı. İnce siyah bir elbise ve ucunda büyük bir siğil olan sahte bir burun da dahil tam bir cadı olmuştu.

"Aman Tanrım! Harika görünüyorsun!"

"Teşekkür ederim. Sarı peruk takmam gerekmiyor mu?"

"Sarı saçla çok solgun görünürsün. Esmer bir Galadriel olacaksın. Vay canına, bu elbise çok dekolte oldu. Memelerin resmen bana selam çakıyor."

"Beni utandırdığın için teşekkürler."

"Boş versene," dedi kolumu tutarak. "Bakıcı az önce geldi, yani yola çıkmaya hazırız. Ryan oturma odasında bekliyor."

Oturma odasına girdiğimizde, *Oz Büyücüsü*'ndeki Rying maymunlarından biri gibi giyinmiş Ryan'ı bebek bakıcısıyla sohbet ederken bulduk. Gerçekten iyi bir büyükanne olacakmış gibi görünen, yüzünden gülümsemesi düşmeyen kır saçlı bir kadındı. Onunla vedalaştıktan sonra Ryan'ın cipine doluştuk ve yola çıktık.

"Peki, nerede bu parti?" diye sordum arka koltuktan.

"Pacific Palisades," diye cevapladı Ryan. "Trafiğe yakalanmazsak yarım saate orada oluruz. Müzikten Dani sorumlu."

Dani bir *reggae* radyosu buldu ve hepimiz Bob Marley'ye eşlik edip şarkı söyledik. Yol çok çabuk geçti. Nedense partinin bir kulüpte ya da restoranda olmasını bekliyordum ama Pasifik

Okyanusu'na bakan bir bölgedeki ağaçlarla çevrili bir sokakta güzel bir yere park ettik. Güneş batmaya başlamıştı ve gökyüzü bir renk cümbüşünden ibaretti.

"Kimin evi bu?" diye sordum geniş bir ön bahçesi olan Akdeniz tarzı büyük eve yaklaşırken. Renkli kostümler giyinmiş, konuşup gülüşen insanlar sokakta bize doğru yürüdü.

"Bir arkadaşımın arkadaşının," dedi Ryan. "Davetiyeyi dolaylı yoldan aldım ama arkadaşım herkesin gelebileceğini söyledi. Bu ev harika, değil mi?"

Açık ön kapıdan geçerken Dani'yle ona katıldığımızı mırıldandık.

Ana fuaye, göz alabildiğine okyanus manzarası olan bir oturma odasına açıldı. Ev zevkli toprak tonlarında dekore edilmişti. Mobilyalar çağdaştı ancak soğuk değildi ve her yerde çeşitli boyutlarda türlü türlü bitki vardı, bu da zarif yemyeşil, tropikal bir atmosfer yaratıyordu.

İçerisi şimdiden kalabalıklaşmıştı.

Oturma odasından dışarıdaki verandaya çıktık ve Dani'yle Ryan bar sırasına girdi. Bahçenin güzelliğinden etkilendim ve içki içmek istemediğim için havuzun yanından geçip bahçenin en ucuna gittim; burada muhteşem bir kırmızı begonvil çalılığı taş duvarın üzerinden taşıyordu. Duvarın ötesindeki manzara muhteşemdi. Her yönde kilometrelerce uzanan deniz, günbatımının altında kobalt renginde parıldıyordu.

Gariptir, burada kendmi evimde hissettim. Burası tam da kendime satın alacağım türden bir yerdi.

Sahibinin satıp satmayacağını merak ederek dönüp bara doğru ilerledim. Dani ve Ryan ortalıkta görünmüyorlardı, ben de içeri girip onları aramaya başladım.

Oturma odasından köşeyi dönüp koridora çıktığımda önümdeki bir şeye takıldım.

Bir ayağa.

Siyah bir ayakkabı giymiş koca bir ayağa.

Dudaklarımdan boğuk bir çığlık kaçarken sendeledim ve öne doğru devrilmeye başlamadan önce sadece bir anlığına olanları seçebildim.

Bir el dışarı fırladı ve kolumu tutarak düşmemi engelledi. Sonra sert bir göğse doğru çekildim. Alçak bir ses kulağımda hırladı.

"Dikkatli ol, küçük elf. O güzel tacını kırmak istemezsin."

Nabzım hızlandı. Alev alev yanan koyu gözleri olan sert hatlı, yakışıklı yüze bakarken dudaklarımdan kaçan küçük nefese engel olamadım.

Callum bana sanki doğan güneşmişim de gün ışığını ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu.

Geri çekilmedim. Çekilmeliydim ama kokusunu içime çekmekle ve gözlerinde boğulmakla o kadar meşguldüm ki beceremedim. Her zamanki gibi beynime kısa devre yaptırmış ve doğrudan merkezi sinir sistemime darbe indirmişti.

Onca hafta ayrı kaldıktan sonra ona bu kadar yakın olmak bütün bedenimi ateşe vermişti. Ürettiğim bu ısıyla evi yakabilirdim.

Kalbim deli gibi çarparak, "Ne kadar kahramanca," dedim nefes nefese. Beni kurtardığınız için teşekkür ederim, Bay?.."

"Snape." Bakışları dudaklarıma indi. "Severus Snape."

Bu adam gerçekten inanılmazdı. *Harry Potter* serisinde, Hogwarts'ın kurnaz ve anlaşılması zor büyücülük profesörü, Karanlık Sanatlar uzmanı, sonuna kadar kimsenin iyi ya da kötü olduğunu bilmediği, kendini feda ederek sadakatini

kanıtlayan ve yedi kitap boyunca yaptığı kötülüklerin kefaretini ödeyen karakterden daha uygun bir kostüm seçemezdi.

Bu dudak uçuklatıcı bir kişisel farkındalık gösterisi miydi yoksa tüm eksikliklerinin altında iyi bir tarafı olduğu izlenimini vermek için hesaplanmış bir taktik miydi bilmiyordum ama yine de etkilenmiştim.

Hiç değilse *Harry Potter* hayranıydı.

"Ah. Bu pelerini ve kasvetli havayı açıklıyor."

Kolumu bırakarak tacımı düzeltti, ardından parmak eklemlerini yanağıma hafifçe sürttü. "Ben sadece dışarıdan kasvetliyim, elf kraliçesi. İçeride ise her şey senin için vıcık vıcık bir aşkla dolu."

Boğazımda oluşan yumruyu yutkunarak ona baktım ve azıcık daha fazla öfke ve çok daha az dudaklarını dudaklarımda hissetme arzusu duyabilmeyi diledim.

Birbirimizin gözlerinin içine bakarken parti unutulmuş, kalabalık kaybolmuştu. Kendi küçük işlev bozukluğu balonumuzda ikimizden başka kimse yoktu.

"Kolundaki adımın dövmesi mi?" diye fısıldadım.

"Okuyabilirsin. Öyle olduğunu biliyorsun."

"Sadece sordum. On Üçler'den kimseye bahsetmedim."

"Biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

Gözlerindeki duygu çok yoğundu. "Çünkü sen iyi ve doğru olan her şeysin ve ben sana güveniyorum. Kalbimle, hayatımla, her şeyimle sana güveniyorum, Emery. Hiç kimseyi bu kadar sevmemiştim."

"Callum. Lanet olsun." Boğazım düğüm düğüm olduğundan kelimeleri zorlukla ağzımdan çıkarabildim.

Yüzümü ellerinin arasına alıp alnını alnıma bastırdı. "Yeniden başlayalım. Bana bir şans daha ver," diyen sesi alçak ve aceleciydi.

"Neden vereyim ki?"

"Çünkü beni asla terk etmeyeceğine yemin ettin. Çünkü tüm hatalarıma rağmen birlikte iyi olduğumuzu biliyorsun." Dudaklarıma gelmiş geçmiş en yumuşak öpücüğü kondurdu. "Ve çünkü sen de bana âşıksın, tatlı küçük elf, olmak istemesen bile."

Haklı olmasından gerçekten nefret ediyordum.

Ama biz iki koca yalancı olduğumuz için gözlerimdeki yaşları silip omuzlarımı dikleştirdim ve çenemi kaldırdım. "Sana âşık değilim. Azıcık bile değilim," dedim soğuk bir tavırla gözlerinin içine bakarak.

Dünyanın sessizce döndüğü ve kalp atışlarımın hızlandığı bir duraksama oldu.

Sonra benimle aynı anda gülümsedi ve dudakları benimkilere çarptı.

Öpücük uzun ve tutkuluydu. Arka planda bir yerlerden ıslık sesleri duyuyordum ama onları duymazdan geldim. Ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık, "Bu ev senin, değil mi?" diye sordum.

"Evet. Burayı Bel Air'deki yerden daha çok seveceğini düşündüm."

"Dani ve Ryan'ı bu partiye davet eden de sensin, değil mi?"

"Onları suçlama. Kendilerini mecbur hissettiler."

"Neden?"

"Çünkü Mia için bir üniversite vakıf fonu kurdum ve Ryan'ın babasına bir daire satın aldım."

"Callum?"

"Evet, sevgilim?"

"Bir daha asla böyle bir şey yapma."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum."

Gözlerimi ona diktiğimde sırıtıyordu.

Tam bir felaket olacaktı. Olacağını zaten biliyordum. Bizim gibi yalancılar âşık olduğunda, diğer her şey parçalara ayrılırdı.

Ama en azından şimdilik birlikte düşüyorduk.

Sonsöz

İki ay sonra

Maui'deki Four Seasons Resort, Montecito'dakinden bile güzeldi. Çok fazla gördüğümden değil çünkü Callum'la bir hafta önce süitimize geldiğimizden beri zamanımızın çoğunu içeride geçirmiştik. Tam olarak süitimizdeki yatakta.

"Kıvranmayı kes."

"Elimde değil."

"Evet, elinde. Duracaksın yoksa boşalmana izin vermem."

"Neden her zaman yetkili sen oluyorsun?"

"Çünkü ben senin efendinim."

"Hayır, sen benim *canavarımsın.*"

"Aynı şey. Bir daha konuşursan seni ters çevirir ve kıçına şaplak atarım."

Ona ters ters baktım ama başka bir şey söylemedim.

Gülümsemesi kendini beğenmişliğin sözlük tanımıydı. "Aferin kızıma."

Yatakta sırtüstü yatarken nefes verdim ve rahatlamaya çalıştım. Ayak ve el bileklerimden bağlıydım, kollarım başımın üstündeydi ve bacaklarım ayrıktı. Callum'a Killian'ın ip zulasının seks için kullanıldığını sandığımı söyleme hatasını yapmıştım ve o zamandan beri beni bir yerlere bağlıyordu.

Sağ ayak bileğimi yatağın direğine bağlayan bağın gerginliğini kontrol etti. Tatmin olmuş bir halde parmak uçlarını baldırlarımdan bacaklarımın içine kadar çıkardı.

Dokunuşu ardında kıvılcımlar bırakıyordu. Ürperdiğimde gülümsemesi büyüdü.

"Dokunuşuma bu kadar duyarlı olmanı seviyorum," diye mırıldandı. "Sessiz kal yoksa cezalandırılırsın." Kalçalarımı büküp dudağımı ısırdığımda gözleri arzuyla parlayarak içime bir parmağını soktu.

Talimatlara uyduğum için ödül olarak ağzını kullanmaya başladı.

Eğilip dilini zonklayana kadar klitorisimin üzerinde ileri geri kaydırdı, ihtiyaçtan titremeye başladım.

"Çıt yok," diye fısıldadı, yüksek sesle inlemeye başlamak üzere olduğumu bilerek.

Dudağımı o kadar sert ısırıyordum ki muhtemelen kanatmıştım. Ama ona itaat ettim. Çıkardığım tek ses düzensiz nefes alışlarımdı.

İkinci parmağını da ekledi ve o harika sıcak ağzıyla kadınlığımda ziyafet çekerken parmaklarıyla beni becerdi. Meme uçlarım sertleşmişti, nabzım çılgınca atıyordu. Veranda kapıları açık olmasına ve odanın içine hoş, serin bir esinti girmesine rağmen tenim ter içindeydi.

Dişleri şişmiş klitorisime değdiğinde gerildim ve keskin bir nefes aldım. Müthiş bir histi ama çok erken bırakırsam hoşuna gitmeyecekti.

Onu memnun etmeyi ne kadar sevdiğimi düşünmemeye çalıştım. Düşündüğümde, kafasına vurasım geliyordu.

"Boşalmak ister misin, bebeğim?"

Başımı çılgınca yukarı aşağı sallayıp umutsuzca kalçalarımı hareket ettirdim.

"Benim için bekle."

Ayağa kalktı. Yatağın yanında çırılçıplak durmuş, kalın aletini sıvazlarken bana bakıyordu. Aç bakışlarım onu tepeden tırnağa yalayıp yuttu; kaslarından alev alev yanan gözlerine, eklemlerindeki ve kolundaki adımın yazılı olduğu dövmesinden göğüs kafesinde dikenlerle çevrili yüzümün görüntüsüne kadar... Ve bir de elinden gururla fırlayan o muhteşem sertlik vardı.

Ucundaki yarıktan parlayan o küçük damlanın tadına bakmak isteyerek dudaklarımı yaladım.

"Çok güzelsin. Şu haline bak. Sikimi ağzına almak istiyorsun, değil mi tatlı kız?"

Tekrar başımla onayladım. Bu noktadan sonra bana sorduğu her şeyi coşkulu bir evetle yanıtlayacaktım.

"Al o zaman."

Sikinin başını dudaklarımın arasından geçirdi, emmeye başladığımda tısladı. Kalçalarını yavaşça öne doğru oynatarak kendini ağzımın derinliklerine soktu. Sonra bir elini boğazıma doladı ve karanlık bir tavırla, "Boşalma," diye emretti.

Haz noktama sert bir şaplak attı.

Zevk vücudumda patlarken sarsılıp inledim. Merkezim ihtiyaçla sızlarken karıncalandı.

"Çok iyisin," dedi dişlerini gıcırdatarak. "Sen benim uslu kızımsın, değil mi karıcığım?"

Küçük bir onay sesi çıkarıp aletini daha sert emdim. Alçak sesle inlemesi, yaptığımın ne kadar hoşuna gittiğini anlamamı sağladı.

Avuçlarını açarak çıplak vücudumda gezdirdi, meme uçlarımı sıktı, karnımı ve kalçalarımı okşadı. Dokunuşunun altında kıvrandığım esnada o ağzımı becerirken burnumdan nefes almak için mücadele ettim, çenemin altındaki eliyle başımı sabit tutuyordu.

Klitorisimi çimdiklediğinde istemsizce inledim, gözlerim yuvalarında geriye kaydı. Kalçalarımı umutsuzca kaldırdım, beni doldurmasına ihtiyacım vardı.

"Efendisi için çok uslu," diye fısıldadı, sesinden heyecan akıyordu. "Bence bu güzel ıslak amcık bir ödülü hak ediyor."

Ağzımdan çekildi ve yatağın yanındaki komodinin çekmecesini açtı. Nefes nefese, bir vibratör çıkarışını izledim. Pembeydi, belli belirsiz bir saksafonu andıracak şekilde kıvrılmıştı, üstte büyük bir kafa ve alttaki U'nun üstünde daha küçük bir kafa vardı.

Gözlerimi kocaman açtım. Bunu nereden bulduğunu sormak istedim ama tek kelime etmedim.

Çekmeceden küçük bir şişe kayganlaştırıcı aldı ve bacaklarımın arasına damlattı; önce klitorisimin etrafına, sonra sırılsıklam kadınlığımdan kıçıma doğru yaydı. Sonra vibratörün düğmesine bastı ve bana tehlikeli bir bakış attı.

"Benim için boşalırken adımı haykır, karıcığım."

Vibratörü içime soktu, küçük ucu kıçıma girerken titrediğimde güldü. Büyük uç içimin derinliklerine yerleştiğinde eğilip şişmiş klitorisimi yaladı.

Neredeyse anında orgazm olarak adını haykırdım. Sırtım yataktan yay çizerek kalktı.

Kalçam yüzüne karşı çaresizce hareket etmeye devam ederken boğazının derinliklerinden onay sesleri çıkarıyor, zevk bütün vücuduma dalga dalga yayılırken bağlarıma asılıyordum.

Kasılmalar azaldığında ve ben orada doymuş ve terlemiş bir halde yatarken vibratörü içimden çıkardı, ayak bileklerimdeki bağları çözerek yatakta bacaklarımın arasında diz çöktü. Kalçalarımı kaldırıp kendine doğru çekerek, "Bakalım daha yüksek sesle çığlık atabilecek misin?" diye sordu.

Otoriter bir hırıltıyla içime girdi.

Memelerim zıpladı. Amım kasıldı. Başımı yastığa bastırıp inledim.

Kısa, sert darbelerle beni becermeye başladı, ben altında zevkle haykırırken içime girip çıktı. Kalçalarımı kavrayarak ikimiz de inleyene ve yatak başlığı yüksek sesle duvara çarpana kadar hızını ve sertliğini artırdı.

"Dölümü almaya hazır ol," diye geveledi parmaklarını tenime batırırken. "O tatlı amcığını benim için sonuna kadar aç, bebeğim."

Bütün vücudu sarsıldı. Sonra kıpırtısız kaldı ve başını geriye attı. Doruğa ulaştığında titredi, içime boşaltırken hafifçe içimde sarsıldı.

Saniyeler sonra ben de doruk noktasına ulaştım. Onun sert uzunluğunun etrafında tekrar tekrar kasıldım, zar zor nefes alabiliyordum.

Puslu bir hayretle ona baktım, ne kadar güzel olduğunu ve ne kadar şanslı olduğumu düşündüm; her ne kadar bu ana kadar olan yolculuğumuz boktan hatıralarla dolu olsa da.

Hızlı nefeslerle üzerime yığıldı. Dirseklerine dayanarak yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni sertçe öptü. Bacaklarımı beline dolayarak ben de onu öptüm.

"Adımı haykırmadın," diye mırıldandı ikimiz de nefesimizi toparladığımızda.

"Bir daha boşalmadım."

Arkasına yaslandı ve gözlerini kocaman açarak bana baktı.

Gülümsemem, onun deminki gülümsemesi kadar kendini beğenmişti. "Yoksa yalan mı söylüyorum?"

Gözlerini kısarak bana hırladı.

Güldüm. Mutluluk vücuduma yayılırken kendimi sanki yatağın üzerinde uçuyormuşum gibi hafif hissettim.

Daha sonra güneş ufukta alçalmaya başlarken ve verandanın açık kapılarından gelen esinti saçlarımı karıştırırken kollarının arasındaydım. "Bir keresinde bana çocuk istemediğini söylemiştin. Bu doğru muydu?" diye fısıldadım.

Kıpırdandı, başımın tepesine bir öpücük kondurdu. Nefes alırken göğsü yükseldi. "Evet."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Cevabı beğenmeyeceksin."

"Şu an göremiyorsun ama sana surat yapıyorum."

"Pekâlâ. Cevabım, seni paylaşmak istemediğim için."

"Haklısın. Cevabı beğenmedim."

"Sana söylemiştim."

Dirseğimin üzerinde doğrulup ona baktım. "Ciddi misin sen?"

"Evet."

"İlginç. Bil bakalım ne var?"

"Ne?"

Ona tatlı tatlı gülümsedim. "Bu konudaki görüşünü yeniden düşünmek zorunda kalacaksın. Çünkü baba olmak beni paylaşmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor, sadece hayatında seni benim gibi kızdıracak daha fazla insan olacağı anlamına geliyor."

Bakışları aksiydi. "Tam da ihtiyacım olan şey."

"Aslında öyle. Hâlâ kendi iyiliğin için fazla otoriter ve kibirlisin."

Tekrar ona sokulup sırnaştım ve kokusunu içime çektim. "Şunu da belirtmek isterim, çocuk istemeyen biri olarak tohumlarını düşüncesizce etrafa saçıyorsun. Prezervatif kullanımımız pek de düzenli sayılmaz."

Sesi duygusuzdu. "Senin de çok güzel ifade ettiğin gibi, sevgilim, 'tohumlarım' çoğu zaman yumurtalıklarının yakınına bile gelmiyor."

Vücudumu kullandığı tüm o güzel yolları düşünerek gülümsedim. "Evet, ama sadece bir tanesi bile yeter."

Uzun bir süre sonra, "Biliyorum," dedi sessizce.

Ses tonundaki bir şey yüzüne bakmama neden oldu. Sıcak, yumuşak gözlerle bana bakıyordu. Gözlerindeki ifade kalbimin küt küt atmasına neden oldu.

"İyi bir baba olamayacağından endişeleniyorsun, değil mi?"

"Beni herkesten daha iyi tanıyorsun. Bu geçerli bir endişe."

Kalbim genişleyip ona olan sevgimle dolup taştı. Çoğu erkek hatalarının bir çocuğu nasıl etkileyeceğini düşünmek için vakit harcamazdı. Ama yine de çoğu erkek Callum gibi değildi.

"Bence harika bir baba olursun, bu senin için bir şey ifade ediyorsa."

Gözleri parlarken yutkundu. Bir eliyle saçlarımı okşadı. "Bu çok şey ifade ediyor, karıcığım. Ama düşünmem gereken bir de işim var. Ailemin Killian'la olan ilişkisini hesaba katmalıyım. Eğer bana bir şey olursa..."

"Sana bir şey olursa mı?" Telaşla lafını kestim. "Sana ne olabilir ki? Bana işlerin idari tarafında olduğunu söylemişti!"

"Kötü adamlar taraf tanımaz."

Ben, "Sana yardım etmeme izin vermelisin," diyene kadar bir süre birbirimize baktık.

"Hayır," diye cevap verdi duygusuz bir ses tonuyla.

"Callum...

"Kesinlikle olmaz, Emery. Buna izin vermeyeceğim."

"Yapabileceğim bir şey olmalı."

Gözleri öfkeyle parladı. "Hayır dedim. Kapa konuyu."

Bu inatçı adam. Asla öğrenmeyecekti.

"Bu konuya daha sonra tekrar döneceğiz. Ama bu esnada oda servisinden akşam yemeği sipariş edelim. Açlıktan ölüyorum."

Dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırmış ve burun delikleri genişlemiş halde bana şüpheyle baktı. "Ne var?" diye sordum.

"On Üçler'e yardım etmene izin vermesi için Killian'la konuşmaya çalışacaksın, değil mi?"

"Kim, ben mi?" Kirpiklerimi masumca kırpıştırdım. "Onunla nasıl iletişim kuracağımı bile bilmiyorum, aptal."

Gülümsediğimde göğsünden bir hoşnutsuzluk hırıltısı yükseldi.

Göğsüne dokunup daha geniş gülümsedim. "Sevgili kocacığım. Çok huysuzsun."

Sonra yuvarlanıp yataktan fırladım, banyoya doğru salına salına giderken *Pembe Panter* müziğini ıslıkla çaldım.

"Hayır, Emery," diye bağırdı Callum arkamdan. "Cevap lanet olası *hayır!*"

Omzumun üzerinden, "Tamam, tatlım!" diye seslendim ve ıslığımı "London Bridge Is Falling Down" ile değiştirdim.

"Lanet olsun. Bu kadın yok mu," diye mırıldandığını duyduğumda gülmeye başladım.

Mermer makyaj masasının ortasında duran küçük siyah kadife kutuyu gördüğümde gülmeyi aniden kestim. Kalbim tekledi, sonra hızını ikiye katladı.

Donakalmış halde kutuya bakarken arkamdan gelen yumuşak ses, "Sana doğru düzgün evlenme teklif etmediğimi fark ettim," dedi.

Dönüp ona baktım. Şimdi gülümsüyordu, yüzü o kadar yakışıklıydı ki canım acıyordu.

Sonra ben şaşkınlıkla izlerken bir dizinin üzerine çöktü ve ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Emery Eastwood. Seni tüm kırık parçalarımla seviyorum ve ölene kadar da seveceğim. Karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Gözlerim yaşardı. Kalbim jimnastik yapma zamanının geldiğine karar verdi. "Ben zaten senin karınım, aptal. Git Papa'ya sor," dedim sesim çatlayarak.

"Bu bir evet mi?"

Boğazım düğümlendiği için sadece başımı yukarı aşağı sallayabildim.

Ayağa kalkıp beni kucağına alarak göğsüne bastırdı ve yüzünü boynuma gömdü. Kalbinin benimkine karşı güm güm

çarptığını, çılgınca atışlarımızım senkronize olduğunu hissedebiliyordum ve onunla tanışmadan önce nasıl mutlu olduğumu düşündüğümü merak ettim.

"Dur, bekle. Evet demeden önce yüzüğü görmeliyim. Başka bir şatafatlı garabet olmadığından emin olmalıyım."

"Zaten evet dedin."

"Geri alabilirim."

"Ben de seni bir bodruma kilitleyebilirim."

Kollarımı geniş omuzlarına dolayarak başımı kaldırdım ve sevgi dolu gözlerine baktım. "Bir de benim ele avuca sığmaz olduğumu söylersin."

"En azından bebek bokunun güzel bir sandviç malzemesi olduğunu düşünmüyorum."

"Callum?"

"Evet, sevgilim?"

"Çeneni kapayıp beni öpme zamanı."

Gözlerinde parıltılar dans ederken başını eğdi ve dediğimi yaptı.

Dudaklarına mırıldanarak, "Bir şey daha var," dedim. "Bana düğün hediyesi olarak ValUBooks'u vereceksin."

"Elbette vereceğim."

"Güzel cevap."

Teşekkürler

Çalışmalarımı uzun süredir okuyorsanız, ne yaptığımı anlamaya başlamış olabilirsiniz.

Eğer anlamadıysanız kuşbakışı bir görüntüye geçin ve Bad Habit serisinden başlayıp bu kitaba kadar çağdaş serilerime yayımlanma tarihi sırasına göre bakın (Slow Burn serisini atlayın çünkü onlar aslında tekli kitaplar). Göreceğiniz şey, bu on altı roman ve novellanın hepsinin büyük ya da küçük yollarla birbiriyle bağlantılı olduğu.

Bir serideki karakterler başka bir seride küçük rollerde karşımıza çıkıyor.

Olaylar birbirine yaklaşıyor, sonra ayrılıyor.

Korumalar, paralı askerler, mafya babaları, casuslar, hırsızlar, hacker'lar, kahramanlar ve kötü adamlar, âşıklar ve nefret edenler ve grinin her tonundan ahlaki olarak belirsiz olanlar... hepsi var.

Gelecekte bir noktada, tüm bu evrenler (ve henüz yaratılmamış olanlar) birleşecek.

Büyük şeyler olacak.

En sevdiğiniz karakterlerden hangisinin hayatta kalacağını söyleyerek spoiler vermeyeceğim.

Eğer yeni okurlarımdan biriyseniz ve bu benim okuduğunuz ilk kitabımsa, *Merhaba!* Ve lütfen endişelenmeyin. Az önce söylediğim her şeyi unutun ve manzaranın keyfini çıkarın. Bu karnaval yolculuğuna istediğiniz zaman atlayabilmeniz için her şeyi ayarladım. (Kitaplarımın okuma sırası için www.jtgeissinger.com adresindeki internet sitemi ziyaret edebilirsiniz.)

Jay'e her zaman doğruyu söylediği için teşekkür ederim.

Linda Ingmanson'a tüm hatalarımı yakaladığı, hızlı geri dönüşü için teşekkür ederim. Bir de sana yarım bir taslak gönderdiğimde ve çok kafa karıştırıcı olduğu için, öyle olmasa bile hikâyenin bir vampir hakkında olduğunu düşündüğündeki cesaretlendirici sözlerin için teşekkür ederim.

Lori Jackson, bu güzel kapağı hazırladığın ve seninle çalışmak bu kadar harika olduğu için teşekkür ederim.

Yeteneği, mizahı ve sanatsal bakış açısı için Michelle Lancaster'a teşekkür ederim. Tek kelimeyle bu işin en iyisi sensin ve üstelik tam bir baş belasısın.

Troy Duran'a bir dâhi ve çok iyi bir insan olduğu için teşekkür ederim.

AudioSorceress'tan Marnye Young'a (ve Denise'e) ortaklığınız ve profesyonelliğiniz için teşekkür ederim.

Bent Ajans'tan Jenny Bent'e harika olduğu için teşekkür ederim.

Valentine PR'daki ekibe destekleri ve aralarda kitaplarımı tanıtmama yardımcı oldukları için çok teşekkür ederim. Verdiğiniz emeği çok takdir ediyorum.

Geissinger'ın Çetesi, sizi seviyorum. İnsanın tek yapmak istediği Cabo'ya kaçıp saklanmak olduğu günlerde bile arkasını kollayan ve ona kendini özel hissettiren arkadaşları olması nadir bir onurdur.

Ve okurlarıma, bir süreliğine hayatlarınıza girmeme izin verdiğiniz için özel olarak teşekkür ederim. Bu kitabı elinize aldığınız için onur duydum ve minnettarım. Hayatım boyunca okumayı ve yazmayı sevdim ve size hikâyelerimi anlatmama izin verdiğiniz için de teşekkür ederim.

Anne ve baba, sizi her gün özlüyorum.

Ayışığı Kitaplığı